

Алармантно је то што су многе тајне сатанистичке силе успеле да уђу у Римокатоличку цркву. Она је данас лишена своје животности и сваког ефективног утицаја на друштво. Христос се данас поштује само речима. Оно чему се данас заправо служи јесте - људска слава... Шта је то што је проузроковало потпадање Римокатоличке цркве под демонске утицаје? То је, једном речју, непослушност Глави Цркве, Исусу Христу. Непослушност Христу јесте позив Сатани да уђе у Цркву и потпуно обеснажи њено сведочење у свету.

Архимандрит Евсевије Стефану
(Грчка православна црква)

Шта је јудео-масонерија данас, ако не концентрација и мобилизација свих могућих злих сила? Ова секта са троструком својом претензијом - да буде анти-црква (да делује против Цркве), анти-држава (да делује против државе) и анти-морал (да подрива традиционални морал) - поноси се тиме што је, пре свега и изнад свега - непријатељ Римокатоличке цркве.

Монсињор Жуен
(Папство и масонерија)

Јевреји се не задовољавају дехристијанизацијом, већ теже јудаизацији и уништењу протестантске и римокатоличке вере. Залажу се за толеранцију, али истовремено намећу своју визију света, морала и живота онима чију веру руше. Јеврејин ради на свом држвном послу - уништењу хришћанске религије.

Бернар Лазар, угледни француски Јеврејин и масон високог степена

Да је као саветник Римокатоличке цркве био ангажован најбогоборнији социолог који је читав живот посветио разарању римокатолицике заједнице, тешко да би постигао бољи резултат него што су то учинили учесници Другог ватиканског концила.

Питер Бергер, амерички социолог

Борба против папства јесте друштвена нужност и представља стапну дужност масонерије.

Извештај масонског међународног конгреса, Брисел, 1904.

Битка која се води између римокатолицизма и масонерије је битка на живот и смрт, непрестана и немилосрдна.

Билтен ложе Гранд Оријент
Француске, стр. 183, 189.

ПОРОДИЦА МРКАЈА
ГОСПОДАРУ СЛУЖИМ
СЛУГАМА ГОСПОДАРИМ

Ову књиџу о разарању хришћанске вере, посебно у оквирима Римокатоличке цркве, посвећујем усменимени на оца синђела Јована Рајајића, богојшо обдареног српског монаха.

Био је беседник какав се ретко чује, радник са омладином која су сви волели, близки сарадник владике Николаја у Богомољачком Јокреју, велики родољуб и мудри шумач историје српског народа.

По позиву генерала Драже Михаиловића, придржио се чејничком Јокреју и водио мисионарско-идеолошке штешајеве при Врховној команди за верско-националне раднике у јединицама Југословенске војске у окупацији, 1944-1945.

Комунистички зликовци су, као што су "ликвидирали" стотине хиљада Срба некомуниста, без суда и осуде убили о. Јована са неколицином православних свештеника, међу којима и о. Михајла Ђусића, дивног православног монаха и вероучитеља - у Босни, маја 1945. Кажу да је о. Јован, док је копао своју гробницу пред мученичко посмртвење, држећи смело свој најрсни крст, рекао црвеним целајима: "Овај крст ће судити и вама и мени!"

То би и данас била његова порука претагонистима јудео-масонске завере претив Христу и Његове Цркве.

Садржај

ПРОДОР ЈУДЕО-МАСОНЕРИЈЕ У РИМОКАТОЛИЧКУ ЦРКВУ

Увод	13
Пролог	21
ЈУДАИЗАЦИЈА ЈЕ И МЕТОД И ЦИЉ	21

ДЕО I

Поглавље I

ХРИСТОФОБИ У АКЦИИ	27
1. Историјски преглед побуне против Бога на Западу	27
2. Волтерово атеистичко "просветитељство", пруски краљ и лажљиви масони	29
3. Сатански банкари	33
4. Комунизам и секуларизам као оружје у рукама банкова	36
5. Змијарник	38
6. Рокфелери: дин-душмани слободне Америке	40
7. Секуларистичка офаџива на хришћанство	42
8. Непрестани рат против Христа	44
9. Совјетоидне рестрикције и прогони хришћана у Сједињеним Државама	47
10. Има и црквава које нису јудаизоване	48

Поглавље II

ЈУДЕО-МАСОНИ: ЗАКЛЕТИ НЕПРИЈАТЕЉИ ХРИШЋАНСТВА	51
1. Појам "јудео-масонерија" је реално заснован	51
2. Масонерија је прерушени јудаизам (фарисејизам, талмудизам	53
3. Масонерија - средство јудаизације	56
4. Отровна магла јудео-културе	57
5. Масонска пирамида	58
6. Јудео-масонерија: заједнички пројекат Ротшилда и талмудиста	61
7. Масонерија - Сатанина црква	64
8. Обнова фалусног култа	66

9. Масонерија је антихришћанска секта	68
10. Џим Шо открива тајне масонерије	70
11. Алберт Пајк, хуља и идеолог масонерије	76
12. Патолошки лажови или луциферовски безумници?	78
13. Врхови масонерије обмањују своје следбенике и немасоне	80

Поглавље III

МАСОНЕРИЈА - ОБНОВА ПАГАНСКИХ ФАЛУСНИХ КУЛТОВА ..	81
1. Масонерија је огавни паганско-сексуални култ	81
2. Обиље сексуалних симбола у масонерији	82
3. Последице фалусног култа јудео-масонерије	83
4. Јудео-масонски морал је натуралистички неморал	84
5. Јудео-масонерија и Талмуд	87
6. Фарисеји - духовни преци талмудиста и јудео-масона	89
7. Нечовечна масонска "етика"	90
8. Масонерија је извор декаденције општег морала	92
9. Главни непријатељи хришћанске Америке	92
10. Илуминати - сатански господари масонерије	94
11. Илуминатски (нихилистички) масони у Америци	96

Поглавље IV

СЕКУЛАРИЗАМ И ХУМАНИЗАМ: ГЛАВНА ОРУЖЈА	
МАСОНЕРИЈЕ У РАТУ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА ..	99
1. Секуларизам - главно антихришћанско оружје масонерије	99
2. Мој први сусрет са хуманизмом	100
3. Хуманизам - још један "чудотворни лек" јудео-масонерије	102
4. Хуманистички манифести су комунистичко-масонски прогласи	103
5. Хуманизам као претеча комунизма	105
6. Хуманисти припремају терен за долазак комунизма и једносветске државе	106
7. Хуманизам - атеистичка религија и основа америчког образовног система	108

Поглавље V

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТИ СУ АТЕИСТИЧКО "ВЈЕРУЈУ" ..	111
1. Хуманистички манифест бр. 1	111
2. Лажност хуманистичке религије	113
3. Релативизам и секуларизам - слабе тачке хуманизма	118
4. Немогући хуманистичко-комунистички програми	119
5. Хуманистички манифест 2	121
6. Хуманистичка лицемерства	123

7. Хуманистичке лозинке	125
8. Рационалистичке празноверице и противречности	127
9. Политичке рационализације хуманиста	129
10. Хуманисти - авангарда мундијалиста	129

ДЕО II

Поглавље VI

ЈУДЕО-МАСОНСКО ПОДРИВАЊЕ РИМОКАТОЛИЧКЕ ЦРКВЕ: ЛЕКЦИЈА ЗА АМЕРИЧКЕ ХРИШЋАНЕ И ПАТРИОТЕ ..	135
1. Фарисеји - двадесет векова мржње против хришћанства	135
2. Зашто усмеравамо нашу пажњу на секуларизацију међу римокатолицима?	137
3. Јудео-масонерија је подрила и друге хришћанске цркве	139
4. Демонски благослов на секуларизму	140
5. Јудео-масони су коначно успели да се убаце у Римокатоличку цркву	144
6. Јевреји стоје иза прогона хришћана	146
7. "Победио си, Сатано!"	149
8. Јевреји - тројачи хришћански извора	150
9. Болно искуство Римокатоличке цркве	152
10. Енциклика папе Лава XIII о масонерији - <i>Humani genus</i>	153
11. Јудео-масонерија је завера опаких атеиста	158
12. Папа предвидео данашњу моралну деградацију	159
13. "Јеванђеље уживања"	160
14. Јудео-масони деградирали амерички брак и школство	161
15. Натуралистички оријентисана масонерија контролише амерички политички систем	162
16. Политичко учење	163
17. Комунизам као исход	164
18. "Масонерија значи - паганизам"	164

Поглавље VII

ЦРКВА У РАЗВАЛИНАМА НАГОВЕШТАВА	
АМЕРИЧКО РОПСТВО ..	167
1. Модернисти као јудео-масонске слуге	168
2. Организовано јеврејство - вечни непријатељ Христа Богочовека и Његове Цркве	171
3. Група за уништење Библије	172
4. Клевете модерниста на рачун Цркве	173
5. Модернисти се боре прљаво као и јудео-масони	174

6. Модернистичке Јуде довеле Римокатоличку цркву на руб пропasti	175
7. Актуелна криза римокатолицизма	176
8. Гнусоба опустошења или погано обесвећење	180

Поглавље VIII

БИСКУПИ, МАСОНСКЕ СЛУГЕ, ИЗДАЛИ ХРИСТА	185
1. Најновији пример ропске послушности Јеврејима	185
2. Римокатолици и Американци играју како Јевреји свирају	188
3. Пољаци су људи другачијег кова	189
4. Замајани бискупи, надбискупи и кардинали (њих 1651)	191
5. Да ли су римокатолички бискупи кукавице?	193
6. Бискупи издали Христа	195
7. Римокатолици које су насамарили масони	197
8. Секуларизовани римокатолички прелати покушавају да онемогуће моралне свештенике	199
9. Духовно слепило секуларизованог клера	203
10. Хришћански лидери у служби Јудејаца и секуларизма	206
11. Хришћански лидери испраног мозга су издали Христа	208
12. Традиционални римокатолици осуђују либералне сметењаке	209
13. Либерали - чак и међу папама!	212
14. Подли јудејски методи - исти од Христа до данас	214
15. Успеси антихришћанских "Јевреја"	215

Поглавље IX

МОДЕРНИСТИЧКА ЈЕРЕС И ПОБУНА ЈЕЗУИТА	217
1. Јудска природа, духовно отувела и сирова	217
2. Ко су језуити?	219
3. Аријанци и вitezови-templari	220
4. Побуна царске гарде	220
5. Криза вере, а не само хијерархије	221
6. Језуита Карл Ранер, изопачени теолог	224
7. Злободни утицај модернизма	226
8. Папство као мета јудео-масона	228
9. Папска издаја хришћанства	229
10. Скандал језуитске издаје хришћанства	232
11. Други ватикански концил, сабор отпадништва	235
12. Духовна борба против овоземаљских ставова о човековој судбини	236
13. Клопка слободног зидарства	238
14. Укидање језуитског реда	239
15. Модернисти - прерушени издајници хришћанства	244
16. Ураган у граду, или како је јудео-масонски (језуитски) "препород" уништио Цркву	247
17. Сатанско чудо католичког "Препорода"	252

Поглавље X	
ПАПА ПАВЛЕ VI - ГЛАВНИ КРИВАЦ ЗА КАТАСТРОФУ ДРУГОГ ВАТИКАНСКОГ КОНЦИЛА	255
1. Добар почетак	255
2. Основна грешка: неразликовање духовна	256
3. Свештеник оптужује папу за јерес	259
4. Главна оптужба	263
5. Кривоверје: Култ човека	264
6. Јерес	265
7. Повеља о правима човека замењује Јеванђеље	269
8. Светска демократија уместо Царства Божјег	270
9. Пала - марксистички мислилац!	271
10. Велики кваритељ вере	272
11. Папа дозвољава јереси	274
12. Поплава јереси	276
13. Уклети "Препород"	279
14. Папа Павле VI није био поштен човек	282
15. Јудео-масонски упад међу католичке прелате	284
16. Искорењивање хришћанства	285
Извори	287
Скраћенице	292

Увод

Предмет ове студије - победа јудео-масонерије над римокатоличким свештенством и паством, па и видљивом Црквом - окружен је незнањем и лажним тумачењима основних појмова. Да појаснимо.

Црква у видљивом и традиционалном смислу представља организацију коју је засновао Господ Исус Христос, Син Божији, да после Његове смрти и вакрења настави Спаситељев рад међу људима. Он је поставио Апостоле да њоме управљају. Ови су, како се чланство умножавало, рукоположили друге управитеље Цркве, свештенство, да шире Цркву и држе је у правој вери, оној коју је Христос открио својим ученицима, а забележеној у Јеванђељима. То је земаљска Црква. Она се наставља у небеској Цркви, у вечном Царству Божијем. У свом земаљском облику, Црква је, као и све људско, подложна кварењу, како у погледу свештенства, вишег и нижег, тако и верника. Управо о том кварењу је реч у овој студији, о продирању антихристовског утицаја међу свештенике, епископе и вернике.

Црква је *непогрешива* само у погледу тумачења верских истине, и то *једино* према одлукама Васељенских сабора. Све остale одлуке и мишљења помесник цркава (грчке, римокатоличке, руске, српске, итд.) су ауторитативна мишљења, исправнија од оних до којих могу доћи појединци у својим умовањима, али која не спадају у догматске истине. Римска црква, у борби против погрешних учења јудео-масонерије, прогласила је непогрешивост папе у области вере и морала. Православне цркве не прихватају то учење, а и римокатоличка се не усуђује да га примени на јудео-масонску јерес.

Нарочито до прве половине XX века, Римокатоличка црква је назив јудео-масонерија редовно употребљавала у критички усмереним разматрањима, предавањима и списима. Шта се десило да се одредница "јудео" изгубила после II светског рата? Догодила се велика *победа јудео-масонерије над хришћанским светом, Црквом и културом*. Успостављена је превласт јудео-масонерије, или боље рећи, њених покровитеља јудео-банкарса, над целим светом. Својим господарством над

медијима, издаваштвом, међународним организацијама, економијом, финансијама, образовањем, војном моћи Америке и свим другим важним областима, јудео-масони су успели да сакрију један део истине и спречили да се употребљава ознака "јудео" у вези са масонеријом. То је проглашено "антисемитизмом", а на то се надовезивало сумњичење за фашизам, нацизм итд. Људи су радије прећуткивали ту опасну реч, јудео-масонерија.

Јудео-масонерија и њени штићеници, комунизам и секуларизам су били једини први победници после шестогодишњег рата, 1939-1945. Тако је пригушена употреба одреднице "јудео", јер масонски моћници нису желели да се зна ко стоји иза видљивих победника, тзв. савезника, тј. "демократије" и комунизма.

То што је и Римокатоличка црква престала да обележава свог најжешћег противника као јудео-масонерију, само је доказ да се и над Римском црквом проширила претња и утицај те опаке антихришћанске јереси и завере.

Овде се сусрећемо и са највећом геополитичком тајном савременог света: јудео-масонерија је стварни владар демократије и комунизма. О тим питањима расправљао сам опширније у књигама: *Масонерија: Завера Јројтив Бога и човека кроз векове и данас*¹²¹; *Тајни руцишће јеврејства и хришћанства*¹²⁵; *Супербанкари: Вамири савременог човечанства*¹²²; *Да ли постоји јудео-масонска завера?*¹²⁷; *Адске Јројтуве: Агенције нечестивог у западној култури*.¹²⁸

Укратко изложено, ово су чињенице. Масонерија је постојала у разним видовима и пре него што су је преузели јудејски банкари, начинивши од ње своје оруђе и оружје за освајање света и победу над хришћанством. Почетком Новог века (1463. пад Цариграда под Турску власт се узима као преломни догађај) било је завереничких организација у Европи које су се бориле за династичке циљеве, а које су се криле иза еснафских, зидарских група. Једна од таквих завереничких организација је била она која је изазвала револуцију у Енглеској под пуковником Оливером Кромвелом и поставила за краљеве стране, европске принчеве којима су могли лако манипулисати. Већ крајем XVII века је Народна банка Енглеске била, у ствари, јеврејска банка. (О том предмету у демократском парламенту у Лондону забрањено је дискутовати.) Као званични почетак јудео-масонерије рачуна се Јрви мај 1776., кад је оснивач илумината, тј. завереника који су загосподарили тзв. спекулативном масонеријом, Адам Вајсхаупт предао свој превод Платонове *Републике* јеврејским банкарима у Франкфурту. („Раднички празник”, Први мај, тако обележава и тајно господарење јудео-банкара

над тзв. радничким покретом, социјализмом, комунизмом и большевизмом.)

Кроз контролу јавног живота у Енглеској и у спрези са британском круном, јудејска власт се проширила и на колонијалну Америку. После "ослобођења" Американаца од енглеске круне крајем XVIII века, "јеврејски" банкари су се вратили да тајно управљају Америком и почетком XX века постигли пуну контролу над америчким властима. (Председник Реган их је назвао "сталном владом".) У својим књигама *Ругобе и лажи америчке демократије*¹²⁹ и (дводомној) *Америка ойеј колонија: Уљези и њихови походници Американци*¹³⁰, изнео сам толико података да је једини могући закључак био да би САД требало преименовати у ЈАД, Јудејске Америчке Државе или Јудео*-Америка.

Јудео-банкари и неки јудејски** рабини сматрају разарање Христове Цркве, учења, културе и порејика - својим најважнијим циљем. На Западу су уништили хришћански поредак и власт финансирањем и организовањем револуције у Француској, у којој је уништено најмање милион живота. Била је то тешка јудејска освета најмоћнијем хришћанском народу у Европи тог времена. Јудео-масони су успоста-

* И сам израз "јудео" представља својеврсну превару увијену у више омота. Иако неупућени сматрају те контролоре финансијских токова Јеврејима, већи део њих нису семитског, аврамовског порекла, ни по раси ни по вери. По раси су већином потомци древних Феничана, које су Израиљци из Обећане земље истребили као морално искварен народ, или их поробили. (Види књигу Јустаса Малинса, *Проклејство Ханана*, о тим трговцима и банкарима, који су дуже време владали и Венецијом као тајни господари, тј. "црно племство", и моју, *Супербанкари: Вамири савременог човечанства*.¹²³) Касније су у ту групу банкара ушли и "Јевреји" из Источне Европе, монголско-турског порекла, тј. Хазар. По вери ниједни ни други нису били моје јевреји, већ су упражњавали мешавину старозаветне вере и вавилонског незнабоштва. У суштини, њихова је вера сатанизам, тј. спрека са Сатаном, непријатељем Божјим. Њаво им је, у замену за душу, пружао богатства овог света. Они су били покровитељи магеријалистичког схватања света и практичног, као и филозофског поирања Бога. Западно безбожништво (секуларизам) и комунистичко богооборство потичу из истог извора - Талмуда, збирке јудео-ававилонских поганштина. Други извор европско-америчке јереси, секуларизам, долази из фарисејских (рабинских) извора. (Види поглавље "Две хиљаде година Mrжње против Христа", тетралогије Савремени ликови Сатанс, свеска А, *Тајни руцишће јеврејства и хришћанства*.) Фарисеји и јудео-банкари су извели најчудовишији злочин у свету, јудео-большевички хазарску освету над руским и другим народима терором у комунистичкој ССРП. Према процени америчког парламента, разорени су животи стио милиона људа, жена и деце.

** У својим другим књигама сам објаснио да сам одреднице "јудео", "јудејски" и "Јудеји" стављао да се не би створио погрешан утисак како осуђујем цео јеврејски народ за злочиначку активност једне инхибиличке, сатанске мањине међу њима. Ако бих писао о мафиозима, не бих говорио о свим Италијанима, као што не бих оптуживао цео немачки народ за злочине нациста. Ипак, неки Јевреји нису хтели то да сквате и оптуживали су ме за „антисемитизам“. (Види њихове нападе и моје одговоре у књижици *Обе стране антисемитизма и анти-антисемитизма: Обе стране Јеврејске поводом књиге Ругобе и лажи америчке демократије*.)

вили полу-тајну контролу над француским друштвеним животом пре-ко јудео- масонске ложе Гранд Оријент, која прикривено управља "демократијом" у тој земљи, као што то чини и у Британији, Америци, а у најновије време, у Уједињеној Европи и Организацији Уједињених нација.

У XIX веку је у Европи, нарочито Италији, деловала *Alta Vendita*, антикатоличка нихилистичка, револуционарна организација. Ђузепе Мацини, сатаниста и изражени атеиста, био је на њеном челу, а барон *Рошишлд* у *Найуљу* њен *појајни председник*. У Италији су масони наступали јавно као националисти и непријатељи папске државе, док је нису свели на мајушну територију, Ватикан. Масони су били и представници безбожног тзв. просветитељства које се борило против хришћанског, римокатоличког "мрачњаштва". Те идеје су опиле и милионе образованих, али не-светосавских Срба XIX и XX века, а поготово комунисте и њихове истомишљенике. Види о томе књигу владике Николаја *Речи српском народу кроз шамнички прозор (из логора Дахау)*.¹⁴⁰

Прва три поглавља ове књиге баве се борбом Римокатоличке цркве против јудео- масонске завере у току 300 година (од 1650. до 1950. године). Нисам покушао да пружим исцрпна обавештења о свим видовима те борбе, већ сам само указао на то колико је Римокатоличка црква дugo водила борбу против организоване и непопустљиве јудео- масонске пропаганде и безбожништва. Поражена је тек у овом веку, кад је јудео- масонерија успоставила пуну контролу над политичким и културним токовима у Евро- Америци. Масонски интернационалисти су извојевали потпуnu победу над национализмом после другог светског рата и омогућили експлозивно ширење јудео- масонске секте, комунизма по целом свету. Било је то у ери преваге Јудео- Америке, главног помагача комунизма, а све под плаштом демократије и анти- комунизма. Католичка црква је прво изгубила ауторитет код верника чија је свест била обликована јудео- масонским испирањем мозга. Тај исти процес наметнут је и народима који су робовали комунистима, блиским рођацима и сарадницима секуларистичке, јудаизаторске јереси. Том последњом фазом продора јудео- масонске јереси у Римокатоличку цркву - бавим се у последњем поглављу.

Реч-две о другим двема главним црквама, православној и протестантској у односу на јудео- масонерију. Протестантска је тако раздробљена на мноштво вероисповести, да се не може ни сматрати Црквом у озбиљном смислу. Што је још горе, протестантске цркве, трупе и секте су тако *прожеће јудео- масонским, секуларистичким духом* - да се и не може рећи како су хришћанске установе. О томе нећу оштро да судим,

јер сам у току 40 година боравка у Америци познавао многе дивне, пожртвоване, часне хришћане, па би била хула на Светог Духа да им не признам лепоту живота, упркос докматској раслабљености. Нешто више о тој подривености хришћанства у Америци ћу рећи у другом делу књиге *Прекасна хришћанска љубуна: За слободу Американаца од нехришћанских уљеза*, који ће се, највероватније, у српском преводу звати *Разарање хришћанства у Јудео- Америци*.

Православна црква - могу са задовољством рећи - једино је подручје у западном свету у које јудео- масони нису успели да продру. Кад ово кажем, мислим на хијерархијски центар православних цркава, на унутрашње утврђење Цркве у коме се архијереји чврсто држе, не допуштајући јудео- масонима и секуларистима да им соле памет у погледу хришћанских веровања. Та веровања су као догмати одређени на првих седам Васељенских сабора, па јудејски јеретици, заједно са православцима зараженим секуларизмом, немају ту ишта паметно да додају.

Сасвим је друга ситуација у погледу практичних ставова појединих епископа српске, али и других православних цркава. Они су као појединци могли преузети, свесно или несвесно, масонске ставове у политици, култури, па и другим сферама. Не живе ни епископи у вакууму, па су и они изложени масонској зарази и болести. Поготову што је 95% Срба начето или несвесно заражено јудејском ("западном") културом. Ретко ко је ту остао читав, о чему сведоче: срамотна женска ношња, порнографија на телевизији, олак развод брака, слободни абортус, откачена "уметност" у сликарству или песништву, међунационални и међуверски односи, као и друге наопакости савремене секуларистичке културе. На жалост, Српска црква није успела ништа боље од западних верских организација да сачува паству од вукова у јагњећој кожи - просветитеља који нису били просвећени Христом. И сам Господ је предвидео да ће неверовање надјачати веровање како се човечанство приближава Страшном суду. Јудео- масони одређују свест савременом човечанству; хришћанство је истерано на периферију. Као да смо се вратили у први век када је Христос био непознат или презрен; краљеви, дворани, политичари и војници су били у врху тријезе, а Христу је било место међу безименом сиротињом, како то лепо каже владика Николај.

Владајућа идеологија у нашој култури је секуларизам (лаицизам, у француском подручју). Јудео- банкари и фарисеји су његови главни поборници и он задовољава жеље христобродаца да пригуше Христа, онемогуће његов спаситељски рад и приведу што већи број људи свом

божанству, Сатани. Секуларизација Римокатоличке цркве је главни смисао наслова ове књиге. То је прород нехристовског духа међу мирјанима и свештенством. Остали аспекти тог пророда (организацијски, заверенички, дипломатски, идејни) су мање важни. Њима је у овој књизи посвећена извесна пажња, али је са хришћанског гледишта најжубније завођење хришћана у редове свесних или несвесних поклоника Сатане, у јудео-масонску бесловесну руљу.

Прород јудео-масонерије у Римокатоличку цркву је део веће студије објављене 1990. под насловом *Christian Revolt, Long Overdue: Toward the American Freedom from Aliens*, Прекасна хришћанска љубуна: За америчку слободу од уљеза. Одабрао сам поглавља V-XII из те књиге и додао два нова, која се овде појављују под бројевима IX и X. Преостали делови ће бити објављени у засебној књизи, вероватно под насловом, *Јудео-масонско разарање хришћанства у Америци*.

У реорганизацији тог материјала руководио сам се потребом да што јасније прикажем природу непријатеља који је продро у тврђаву најбројнијег и политички најјачег (римокатоличког) огранка Хришћанске цркве. После два века борбе и отпора, Римокатоличка црква је подлегла унутрашњој издаји и допустила да модернисти, до недавно са разлогом означавани као издајници, стекну водећи утицај. Они које су до скора папе осуђивале као невернике - несвесне или свесне припаднике јудео-масонске јереси секуларизма, ненадано су постигли водећи уплив у Ватикану. Унаказили су Цркву, начинили од ње велику протестантску секту, прогласивши је, при том, модернизованом. Од традиционалне Хришћанске цркве остале су само спољне ознаке: црне и црвене униформе, ватиканска администрација, упрошћена помпа и обреди, политичка моћ без моралног и духовног садржаја. Представићу римокатоличке, анти-модернистичке писце да прикажу отпад од апостолског хришћанства, како се не би могло рећи да противници Рима претерују или искривљују најновија одступања од новозаветне вере и праксе.

Јудео-масонерија је најотровнији извор зла у савременом свету. У њој се стичу и преплићу три најразорније силе:

Сатана, најподмуклији непријатељ Бога и човека;

Фарисеји, непомирљиви мрзитељи Христа, оличени у да-нашњим рабинима, талмудистима и ционистима (они су и главни

сарадници јудео-банкарса у настојањима да подјарме цело човечанство);

Људска ограховљеносћ, усрдсређена на сирова, световна уживања, прожета секуларизмом, тј. утонулошћу у земаљски живот и заборав вечног света, Царства Божјег и жртве Христове за спасење људи од зла, греха и осуде на Страшном суду.

Већина људи, нарочито за последњих 200 година, занемарила је, презрела, па и омрзла Христа. Евро-америчко човечанство је масовно отпало од Бога и вратило се - као оправа свиња у блато (II Петр. 2:22) - незнабошту, празноверицама (научним или припростијим), материјализму и хедонизму, трици за уживањима и пролазној добити. Верујем да би се сви продуховљени људи сложили са овом проценом: савремени човек је углавном незнабојац, понаша се као да Бог не постоји и да Христос није принео жртву ради нашег спасења у овом и у будућем веку. Бого-отпад је масован како међу ученим, тако и полу-ученим и необразованим.

У том погледу ништа није ново: већ познато је да се већина људи не интересује за истине које је Христос објавио и потврдио Својим Васкрсењем. Као генерација пре Потопа или она у Содому и Гомори, гомила срља у пакао на земљи, а и у вечном животу. "Верници" свих цркава (протестантских, римокатоличке и православне) су обесхриштovљени, а веома ретки су истинити и ватрени. Ова књига се не бави богоотпадом на ширем плану. То удаљавање од Бога је чињеница, видљива на сваком кораку. Вера обичног човека у свим црквама је утихнула. Оно о чему овде пишем јесте прород "квасца фарисејског", како је Христос назвао дух оних који су Га mrзели, дух сатански и несвети - који је продро и у унутрашње, водеће слојеве Цркве. До II ватиканског концила (1963-1965), епископи и водећи свештеници одбацивали су секуларну, либералну, модернистичку* мисао Римокатоличке цркве. После пророда модерниста у врховна већа Римске цркве, једино је Православна црква остала као чувар вере, духа и слова Васељенских сабора.

* Модернисти су у ствари посрунили хришћани који су посумњали у божанствено откривење у Христу, Новом Завету и апостолској Цркви. Они не верују у Христа као Јединог Сина Божјег, поричу Христова чуда па и Васкрсење, сумњају у божанско значење Цркве. Заслепљени су рационализмом, понашају се идолопоклонички према људском расуђивању. Њихова вера је сведена на природне, опште људске категорије. То је грчко-философски приступ Христу који одбације натприродне догађаје и доживљаје. Они су се заплели у древна, здраворазумска поимања Бога и света. Истерали су Духа Светог из себе. Њихово неверје одобрава и потхрањује Сатана.

Да би се разумела трагедија и разбијеност Римокатоличке цркве, мора се разумети природа јудео-масонске, овосветске јереси која се у виду модернизма, тј. напуштања древног хришћанског наслеђа, увукла у римокатоличке редове. Да бих на то указао, служио сам се, пре свега, изворима које су објавили они римокатолици који су остали верни освештанској традицији Саборне Цркве. Због тога сам сматрао да треба упознати читаоце са ћаволском суштином и намерама јудео-масонерије, са богоотпалом природом "хуманизма" и масонске секуларне идеологије. То је предмет поглавља I до V. Завршних пет поглавља (VI до X) приказују два и по века (1738-1965) борбе Римокатоличке цркве против јудео-масонских отрова, заблуда и подривања, као и коначан пораз традиционалног западног хришћанства. Да бисмо одржали духовну перспективу у односу на ову трагедију, ваља се подсетити да овакав продор непријатеља Цркве у Светињу над светињама није до сада био непознат у историји Апостолске цркве. У IV веку, јеврејски рационалиста Арије, који је одбацивао веру у Христа као Бога, толико је присталица имао у цркви у Александрији - да су за дуже време отерали из града патријарха Анастасија. (Види о томе студију римокатоличког бискупа Р. Грабера: *Атанасије и Црква наше времена*¹⁰⁷.) Други масовни упад анти-православних јеретика био је у седмом и осmom веку и извршили су га иконоборци, нека врста протестаната тог времена. Они су нашли подршку на византијском двору и употребили државне власти (попут комуниста и либерала у наше време!) да прогоне поштоваоце икона. Иконоборци су прогласили православне вернике празноверним, конзервативним и заблуделим. Недеља Православља у првој недељи Великог поста управо је посвећена победи над јеретичким снагама. Можда ће Бог окрепити и спасти ватиканску цркву, па ће и они прослављати Недељу Римокатолицизма када "истре-бе губу из торине".

Пролог

ЈУДАИЗАЦИЈА ХРИШЋАНСТВА ЈЕ И МЕТОД И ЦИЉ

Иностраници једу му [Јефрему, племену Израиљевом] силу, а он не зна...
Пророк Осија 7:9.

Пиће им се њихово преврну, једнако се курвају... Што се више можише то ми више гријешиш.
Божије откривење пророку Осији о Израиљевој издаји и судбини, Осија 4:18,7

23. маја 1958. у једном свом обраћању... папа Пије XII изјавио је да корени модерног отпада од Бога леже у научном атеизму, дијалектичком материјализму, рационализму, илуминатству, лаицизму (секуларизму) и масонерији, која је мајка свих претходних (јереси)...

Масони настоеју да постигну победу лаицизма (секуларизма) у свим областима живота, а комунисти подривају друштвени поредак да би створили погодан терен за остварење своје револуције. Ево како њихова упутства гласе у оригиналу: "Појачаши кампању секуларизације кроз координисано деловање различитих политичких партија. Глазити и ујупикавати сваки глас упозорења који би дошао из Римокатоличке цркве да треба избегавати сваку непосредну масонску акцију. Интензивирати акцију дестабилизовања јединства покрета радничке класе, тако да се њима лакше може манипулисати..."

"Масонерија и комунизам се у овом шренућку боре за исте циљеве у Латинској Америци. То је разлог што морају да сарађују на најбољи могући начин, то јест тако да се у јавносјии ни ни који начин не примети њихово савезништво..."*

"Марксизам и масонерија служе истом идеалу земаљског раја... До монголског неслагања може доћи искључиво на нивоу теоријских разлика марксистичке и масонске филозофије", тврди велики мајстор париског масона.

* И не само у Латинској Америци, него и читавом свету. Слободно зидарство и комунизам су део јудејског рата против Христа и Његове Цркве. Покровитељи целе завере су јудео-банкарци из Енглеске и Америке.

Да би остварила своје циљеве, масонерија се служи банкарством, високом политичком и светском медија. Марксизам се, с друге стране, ослања на друштвене и економске револуције, оријентисане пропагандом, породице, морала и религије.

Сваки Аргентинац, а посебно млади, мора знати да су римокатолицизам и масонерија крајње супротни и да се међусобно искључују колико Христос и Антихрист. Такође, треба да зна да је либерализам или лаичизам (секуларизам)^{*}, у ма ком се облику јавио, само опшевљење масонске идеологије.

Заједничка декларација о масонерији и комунизму, кардинала, надбискупа и бискупа аргентинских,^{**} из пера кардинала Каћана, од 20. фебруара 1959.^{1:38, pp}

Створићемо и умножити масонске ложе у свим земљама света и увући у њих све који могу бити и који већ јесу истакнути јавне личности, јер ће те ложе бити главни информативни центар и утицајно средство. Све ове ложе сабраћемо под једну јединствену управу, познату само нама, а свима осталима непознату, а коју ће чинити наши мудраци. Свака ложа имаће свог представника који ће покривати поменуту управу масонства, од које ће, опет, долазити наређења и програм. У тим ложама завезаћемо чвор свих револуционарних и либералних елемената...

Протокол бр. 15, из Протокола сионских мудраца^{1:93, pp}

Масонерија је последња фаза организованог настанивања снага шаме пропаганде свилости, снага зла против снага добра, у борби која се води још од онда када су Јевреји први пут артикулисали идеју свог организовања ради успостављања контроле над читавим светом. Природа ове борбе је двослујка: религијска и политичка. Политички план Јевреја се у различитим временима мењао у зависности од околности..., али је религијски увек остајао исти - уништење религија гоја (посебно хришћанства) и постичњавање свих осталих властите гностичизму.^{***}

Арнолд Леси у Масонерији^{2, pp}

Кнезови су твоји одметинци и другови луђежима... Али си оставио свој народ, дом Јаковљев, јер су њуни зала источнијех и гатају као Филистеји, и мили су им синови шуђински... Пуна је земља њихова и идола.

Пророк Исаја објављује Божији суд о религији јудаизма (тј. фарисејизма, талмудизма, пантегијзма, секуларизма) (1:23,2:6,8) ^{pp}

* Подсетимо се да је европска култура у целости секуларизована, морал паганизован, а да је хришћанству остала вера само незнанта мањина.

** pp - подвлачење писца (РМБ).

*** Гностицизам је антихришћанска јерес у виду мистицизма, филозофије и навођних знања о тајнама човека и Бога. Савремени култови и јереси (рационализам, теозофија, "хуманизам", Јунгова и фројдовска психологија итд.) су нови облици гностицизма.

Опет ми дође ријеч Господња говорећи: Сине човјечији, пророкуј против пророка Израиљевих који пророкују, и реци тијем који пророкуј из свога срца: чујте ријеч Господњу. Овако говори Господ Господ: *шешко лудијем пророцима који иду за својим духом а нити па нијесу видјели. Пророци су твоји, Израиљу, као лисице по пустинама...* Виде таштину и гатање лажно... За то овако вели Господ Господ: за то што говорите таштину и видите лаж, за то ево мене на вас, говори Господ Господ...

Пророк Језекиљ изражава Божије гнушење према јудаизму - фарисејизму, талмудизму (Језек. 13: 1-4, 6,8)^{pp}

А многи од њих говораху: У њему (Христу) је демон, и махнита. Што га слушате?

Одговор Јудејаца на Христову објаву истине о томе да Га је Бог Отац послao у свет да га спасе (Јн. 10:20).

Јевреји су се еманциповали на карактеристичан начин - не само тиме што су постали господари тржишта новца, већ зато што је захваљујући њима и преко њих новац йосцило средство йостицања свејскога моћи, а хришћански народи прихватали јеврејски практични дух. Јевреји су онолико слободни колико су хришћани йостицали слични Јеврејима. Тако су Јевреји узнатно мери допринели да новац йостице средство, мера и сврха свих људских делатности.

Речи Карла Маркса које наводи Леон де Понсен у својој књизи Јудаизам и Ватикан: *Покушај духовног преобраћања*^{3:76, pp}

Одушируји се свакој конверзији и асимилацији и градећи државу унутар државе, Јевреји, шуђинци међу народима, неуморно настоеју да јудаизују (све) нације. У својој књизи *Les Juifs et le Monde Actuel* (Јевреји и актуелни свет) Ж. Мадол показује како је Лутер, на почетку Реформације, исправа бранио Јевреје, али је убрзо променио став према њима, јер како је сам рекао: „Нису Јевреји ти који постају протестанти, већ су протестанти све више јудаизовани.“

Граф Леон де Понсен^{3:76, pp}

Јевреји се не задовољавају дехристијанизацијом, већ шеће јудаизацији и уништењу претхристијанске и римокатоличке вере. Залажу се за толеранцију, али истиовремено намећу своју визију свеја, морала и живота онима чију веру руше. Јеврејин ради на свом древном послу - уништењу хришћанске религије.

Бернар Лазар, угледни француски Јеврејин и масон високог степена^{4:45, pp}

Део I

ЈУДЕО-МАСОНСКИ РАТ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА

Поглавље I: ХРИСТОФОБИ У АКЦИЈИ

**Поглавље II: ЈУДЕО-МАСОНИ: ЗАКЛЕТИ
НЕПРИЈАТЕЉИ ХРИШЋАНСТВА**

**Поглавље III: МАСОНЕРИЈА - ОБНОВА ПАГАНСКИХ
ФАЛУСНИХ КУЛТОВА**

**Поглавље IV: СЕКУЛАРИЗАМ И ХУМАНИЗАМ:
ГЛАВНА ОРУЖЈА МАСОНЕРИЈЕ
У РАТУ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА**

**Поглавље V: ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТИ СУ
АТЕИСТИЧКО "ВЈЕРУЈУ"**

**ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ ФАРИСЕЈА - 1**

Поглавље I

ХРИСТОФОБИ У АКЦИЈИ*

Овај покрет [масонерија и јудаизам] има за циљ рушење [хришћанске] цивилизације...

Тај посао разарања простиже се на све области: религију, политику, морал, умјетност, књижевност итд... и на све земље. То је најчврши и најаснији доказ... јер чињенице се не могу порицати, а толико их је - да више нема никакве сумње када је утицају сутина масонерије...

Циљ масонерије је уништење садашње цивилизације, засноване на хришћанским начелима - ради установљења атеистичко-рационалистичког друштва које, у ствари, води у материјализам, насупрот тердњи да су наука и разум њене религије. Масонерија често мења маске, али овај циљ увек остаје исти.

Масонерија првенствено ствара револуционарно стање ума и не делује непосредно.

Гроф Леон де Понсен у књизи *Тајне силе које стапају иза Револуције: масонерија и јудаизам*,^{5:17, 17-18, fn} објављено двадесетих година овог века.

**1. Историјски преглед ћобуне
против Бога на Западу**

Зашто се буне народи
и племена помиљају залудне ствари?
Устају цареви земаљски,
и кнезови се скупљају на Господа
и на помазаника његова.
"Раскинимо свезе њихове
и збацимо са себе јарам њихов."

Псалам 2:1-3

* Врховном савету анти-масонске лиге од агента С-2 о дехристијанизацији / јудаизацији Америке.

Француска револуција, отворено антихришћанска, означила је почетак атеизма у историји хришћанских нација, а преко руског комунизма само наставља да даје снажан додирнос дехристијанизацији хришћанској светицама.

Цошуа Јехуда, у коментару о ефектима јеврејског учешћа у нападима на хришћанство у својој књизи *L'antisémitism, Miroir du Mond* (Антисемитизам - озгедало светица)³⁹

У наше дане нико није безбедан од напада безбожника. Сам Бог је постао објекат њихове безобзирне држности. Они представљају Бога као неко мутаво, инертно биће које нема везе са Промислом и правдом. Своде Га на безлични апсолут. Што се њих тиче, материја је доминантна. Чак ни они који се међу њима противе тако великом гресима, не плаше се да - у својој гордости - подвргну испитивању наше Свете тајне и потчине их сопственом разуму.

Папа Климент XIII (1758-1769), против безбожне Енциклопедије⁴⁰, пре више од 200 година!

Богофобични појединци и покрети пројављују суштину пале људске природе. Кроз читаву историју цивилизације, а највероватније и кроз читаву праисторију, човек се бунио против Бога. Та побуна је у различитим периодима имала различите облике: некада је то било идолопоклонство, одбацивање морала, некад егоизам, богохуљење, или заједничка цртја свих тих облика је - као што је знамо из Новог Завета - нейослушносј Божијој вољи и Његовом Откривењу. Један модерни амерички (хришћански) аутор даје кратак преглед побуна против Бога код древних Јевреја и антихришћанских секта, као што су: гностици, аријевци, албижани, Јudeјци (галмудисти, фарисеји), шабацијанци, илуминати, масони, вештици, франкисти, сатанисти и други.⁴¹⁻⁴⁴ Он их с правом назива "ликовима сатане" - древним и савременим.

Модерни рат против Бога је у Европи започео пре неких триста година са атеистичким филозофима (Хобсон, Жјумом, Ламетријем и другима).^{*} Волтер је свој књижевни таленат користио за подривање Цркве и хришћанства. Мора се признати да су неке од његових критика биле оправдане, нарочито зато што је хришћанство његовог времена било пројето разним празноверицама и корумпираношћу свештенства. Међутим, он је малициозно пренебрегао све оне бескрајне доприносе које је Црква Христова дала човечанству. И поред свих слабости хришћанске цивилизације, хришћанство је неупоредиво више доприне-

* Питање атеистичког помрачења европског и, сходно томе, америчког ума кроз безбожну мисао, нагађања и лажне концепте секуларних филозофа - на комплетантан начин разматра евангелистички мислилац Френсис Шефер. Види његова *Сабрана дела*.⁴⁵

ло човечанству него паганизам или секуларизам Волтера. Његова мржња према хришћанској вери била је необуздана, страсна и сатанска. Против хришћанства је писао као да је побеснео. Своје антихришћанске текстове систематски је објављивао под псевдонимом или, чак, без потписа. (Његова сабрана дела броје више од стотину наслова!) Такође, био је духовни отац крваве "француске" револуције (коју су, заправо, започели антифранцуски јеврејски масони/илуминати и британски тајни агенти (види 7), као што су "руском" револуцију покрекнули антируски Јевреји, уз помоћ јеврејских финансијера из Сједињених Држава и Британије.* Од вишталне важности за хришћане је да схватите како је већини водећих универзитетских професора, научника, наставника, медијских магова и иолитичара исјран мозак и пропагандом усађен шај волтеријански, атеистичко-рационалистички, јудеомасонски похлед на свет. На први похлед, Америка личи на хришћанску земљу, али владајућа идеологија у САД је данас, без икакве сумње, у сушишнијудео-масонска. Хришћани су у Америци постали обесправљена мањина.

2. Волтерово атеистичко "просветиштељство", руски краљ и лажљиви масони

Наша славна браћа масони Даламбер, Дидро, Хелвенијус, Д'Холбах, Волтер и Кондорсе завршили су еволуцију људског ума и припремили пут за Ново доба, а када је Бастиља пала - масонерија је имала највишу част да човечанству представи своју повељу.

Масон Боне, говорник на конвенцији ложе Гранд Оријент Париза, 1904.⁴⁶

Монкова изјава да "нација која жели да влада морима - мора увек нападати" налази се у свим приручницима масонских ложа. Масонске трупе су, пак, ретко када нападале са подигнутим визирима. Напротив: њихова оружја су увек били светски мир, толеранција и либерализам. Само у 20. веку је, у име поштветског мира, на бесмиланач начин убијено више од стоти милиона људи.

Хуан Малер, *Der Sieg der Vernunft: Das Weltmodell der Freimaurerei* (Победа разума: Светски модел масонерије)⁴⁷

* Попут многих модерних Американаца и Европљана, Волтер је усвојио типичну талмудску мржњу и презир према хришћанству, мада је лично презирао Јевреје као назадно и подмукло племе. Хитлер је био још један антисемита који је био заражен мржњом према хришћанству. Ни он није био свестан да је европска нетолеранција према Христовом учењу била по свом пореклу, у ствари, јудео-масонска.

Волтер и његови мање познати, али ништа мање антихришћански настројени сарадници, "енциклопедисти" - борили су се фанатично за обарање хришћанства и монархије. Њихова сатанистичка ревност, исказана у "просветитељским" нападима на хришћанство, била је заиста запањујућа. Сами су измислили појам "просветитељство" који, наравно, нема везе са хришћанским схватањем просвећења: хришћани би то безбожничко "просветитељство" радије назвали "помрачитељство". *Француски просветитељи су првачично деловали као сатанички мисионари.* Поред својих отворених антихришћанских делатности, ковали су и завереничке планове кроз масонерију. *Никада нису хијели да признају да се тико, у ствари, залажу за повратак шаганизму, његовој духовној и моралној изобиљености.*

Масонерија је у то време, уоссталом као и данас, била средине међународних интирега и пропаганде богохулног схватања човека као Бога, тј. тикованог хуманизма.

Глава немачке масонерије био је краљ Фридрих, кога су назвали Фридрих Велики. Он је позвао свог брата масона Волтера у посету. Лукава хуља је на двору краља Фридриха провела три године, уживајући у статусу омиљеног саговорника властодршица-хомосексуалца. Краљ Фридрих је мрзео хришћанство колико и Волтер, тако да су, без сумње, у разговорима имали много тога заједничког. Међутим, после три године се неуротични Волтер уморио од краљеве пажње, тако да су почели све чешће да се споре и свађају. Краљ Фридрих је на свом двору пружио гостопримство и другим француским атеистичким масонима и анти-монархистима. Када се у Француској (којом су у то време још увек владали, бар номинално, римокатолички краљеви) ситуација усисала за Волтеровог пријатеља енциклопедисту Даламбера, овај је побегао у Пруску, где је био наименovan за председника Берлинске академије наука.*

Још један будући револуционар и неваљалац, Мирабо, такође је одседао као *persona grata* на двору краља Фридриха, где је писао историју француских краљева! (То је, вероватно, први од безбројних секуларистичко-масонских фалсификата историје, који су, на жалост, однели превагу и међу хришћанима.) И Мирабо је, наравно, био масон. Масони су у то време ковали завере против свих европских хришћанских монархија. Током следећа два века су уз помоћ јеврејских спонзора (види 9) промовисали комунизам као главно оружје безбожничких

* Ово наименовање је типично за бројна незаслужена наименовања и промоције других јеврејско-масонских послушника, попут генерала Џорџа Маршала и, касније, генерала Џвајта Ајзенхауера, човека јеврејског порекла и јудејског миљеника.

револуција, док је масонерија наставила да делује као главно оружје иза кулиса.*

"Француска" револуција је била покренута уз помоћ корумпираног принца Луја Филипа. Он је био нећак француског краља Луја XVI, иначе покварењак и либерал, који је све време деловао као параван за завереничко деловање масона.

Главни интерес краља Фридриха је био да обори супарничког француског монарха**, јер је у то време Француска била најмоћнија европска држава.*** Из истог разлога су и Британци, истини тајно, подржавали "француску" револуцију.

Револуцију су финансирали јудејски банкари из Енглеске и Холандије. Та помоћ је представљала материјалну основу револуције. Ради појачања револуционарног насиља, у Париз је био допремљен свакојаки олош из Марсеја. Парижани нису били доволно одлучни и окрутни да би се одмах загрејали за револуционарна дивљаштва. Тајни лидери револуције су имали највећег удела у организовању похода револуционарне руље на Бастиљу, древну тврђаву у којој је било заточено неколико затвореника, а коју је бранила шаница швајцарских плаћеника. Још једном је успео масонски трик и отада хришћански гоји

* Хуан Малер, немачки писац и избеглица који је се настанио у Аргентини, у три обимне књиге^{8, 11, 12} је описао деловање модерних масонских контролора водећих политичара западног света. Они управљају међународном политиком, усмеравајући је ка установљењу јудео-масонског Новог светског поретка, чије остварење помажу јеврејски банкари и њихови савезници, међу којима су најозлаглашенији - ционисти.

** Да ли се то историја понавља тако што се "јеврејски" банкари, у својој тежњи за остварењем глобалне доминације, припремају да сруше највећу препреку која им стоји на путу остварења тог циља - хришћанске и независне Сједињене Америчке Државе? Лукаво руководећи јеврејско- "руским" револуционарима и финансирајући њихов криминални револуционарни подухват у моћном хришћанском царству (као што је било руско), јудео-масони су створили Совјетски Савез као моћног комунистичког ривала Сједињеним Државама. Помажући совјетског опаког гиганта америчким новацем и техничким подршком, "Јевреји" раде на будућем поразу једине преостале снажне, иако у знатној мери подрivenе, демократије у свету. Хришћани, на жалост, допуштају да их јудео-масонски уљези вуку у понор пропasti, јер не пружају никакав отпор јудео-масонском испираљу мозга, које за последицу има резигнираност и пад у ропски менталитет. Још су стари Римљани говорили да богови када некога желе да казне најпре му одузму памет.

*** Опаки илуминатски масони су искористили ограниченог и препотентног немачког ратника Хитлера да - кроз обрачун са њим - униште сваки европски отпор јудео-масонској и комунистичкој доминацији над Европом, па да после II светског рата установе своју власт над европским континентом. "Јеврејски" банкари су у почетку чак и помогали Хитлеру да дође на власт и поново наоружа Немачку. Искористили су америчку моћ преко свог послушника Ф.Д. Рузвелта и његових јеврејских саветника да би уништили Немачку, а уступи Европу, тј. свако европско противљење јудео-масонској моći. Јеврејски банкари и њихови фаворити, комунисти, су тако изашли као једни стварни победници из II светског рата.

пад Бастиље, већ два века, прослављају као велику победу демократије!

Падом Бастиље почело је време терора: команданту и свим храбрим швајцарским бранитељима Бастиље одсечене су главе, које су револуционари париским улицама носили на бајонетима. Почела је разобрученна револуционарна страховлада, укинуто је свако цивилизовано (да не кажемо хришћанско) понашање и морал, и тај режим - у нешто изменјеном виду - траје до данашњих преврата и револуција. Револуционари су наложили доктору Гиљотину да измисли што бржи и ефикаснији начин за ликвидацију "непријатеља револуције". Он је конструисао злогласну гиљотину - справу која је "племенитим" масонским револуционарима омогућила бржи крвави погром.

Као наследници и имитатори масонске бруталности, јеврејски комунисти у Русији (бољшевици) су револуционарном злу додали и посебну црту азијатско-хазарског дивљаштва: десетине милиона православних Руса је мучки убијено по тамницама и концентрационим логорима ЧЕКЕ (бољшевичке тајне полиције).^{*} Тако је револуционарним зверствима у Француској започела ера бруталне и безбожне државе, епоха која, у специфичним различитим формама, траје и до данас.

О моћи масона да своје изопачене ставове наметну остатку човечанства говоре и безбројне похвале упућене "француској" и "руској" револуцији. Уместо гнушања и осуде зверског масакра невиних у француској и бољшевичкој револуцији које су починили масони и комунисти (као што је то учинио британски политичар и есејиста Едмунд Берк), масе европских интелектуалаца певале су оде тим револуционарним воденицама смрти (тако су чинили и британски историчар Томас Карлајл или Чарлс Дикенс у роману *Прича о два града*).

Када нису водили ратове и револуције у којима су побијене десетине милиона хришћана и којима је рушена хришћанска цивилизација, непријатељи Христови су свој рат против Бога оставаривали тајно, ширењем атеизма, секуларизма и неморала кроз медије, образовање и културу.

* Можемо с правом поставити следеће, истину реторичко питанје: зашто јеврејски контролори Холивуда и америчке телевизијске продукције бројних филмова и серија о јеврејском холокаусту - никада нису допустили да се сними ни један једини филм о много разорнијем геноциду хришћана који су спроводили хазарско-ашкенаски бољшевички окупатори Русије?

3. Сатански банкари

Постоје две историје. Једна је званична и лажљива, намењена деци у школама; друга је тајна и открива стварне узроке историјских догађаја.

Оноре де Балзак, француски романсијер,
истраживач скривене историје¹³

"БРОНЗАНО ДОБА" ЛОРДА БАЈРОНА

Лорд Бајрон, британски песник из епохе романтизма, имао је дара и за политичко-сатиричне песме. Он је почетком XIX века написао песму о успеху "Јевреја" у његовој земљи (Енглеској) и у Западној Европи уопште. Песма носи одговарајући наслов "Бронзано доба", и једнако важи и за успех "Јевреја" у Сједињеним Државама у XX веку:

"Како је богата Британија! Али неrudницама,
Не миром ни обиљем, не житом, нафтом, ни вином;
Ни земљама хананским, препуним млека и меда
и ризница црепуних новца!"

Већ, признајмо истину одбачену:
Икоја ли је хришћанска земља
икада била тако богата Јеврејима?

Онима што зубима раскидаше доброг нам краља Џона,
Што данас - о, краљеви! - љубазно кидају и вас!
Све државе, послове, краљевсћива - они контролишу,
Од југа до севера, дајући зајмове:

Банкарска, брокерска, баронска браћа журе
Да "помогну" наше у банкроту тиране...
Два Јеврејина - што Самарићани нису -
владају светом, у духу сопствене секте."

(26:19-20, подвл. Р.Б.)

У мојим претходним књигама^{16:31, 10:17; XXI, 18:37; 32, 75, 85-86, 88} више пута сам говорио о синовима таме - зеленашима древних времена и модерним банкарима, светским злотворима. Ови други, уз помоћ савремених средстава колективног испирања мозга - медијске манипулатије и "демократије" - воде свет ка глобалном систему тоталитарног ропства. Ти банкари ни у ком случају нису сви били Јевреји (будући да јеврејски народ кроз историју бројчано никад није био велики), али су "јеврејски" банкари имали и још увек имају водећа месаца међу нейријаштвољима Бога и човека, посебно на Западу и у Америци, бази њихове светске моћи.

Моји увиди у фаталну улогу банкара у рату против хришћанске цивилизације продубили су се после читања две књиге: Виљема Роберта Плама, *Неисправчана историја: Како су "пре-фабијански" радикали Британског источно-индијске комитете засновали материјализам и комунизам као његову апостолију¹⁴*, и дело Јустаса Малинса, *Проклејство Ханана: Демонологија историје.¹⁵* Како сами наслови ових књига говоре, у њима се нуде неконвенционални и потпуно другачији погледи на историју човечанства од оних владајућих и разматрају демонски идеолошки пројекти које спонзоришу антихришћански банкари. Те подривачке идеје и завере нанеле су много зла човечанству кроз револуције и ратове, које су финансирали управо поменути банкари, посебно у последњих двеста година.

Најављено се под чизмом људи који су ойседнути злим дусима.

Плам је био шокиран подацима до којих је дошао док је припремао обимни чланак за часопис *Амерички конспиративници и традиционалисти*, који издаје Комитет за обнову републике.* Првобитни наслов чланка био је *Тајна претња*, будући да је тема чланка - "подривање америчке историје од стране тих, мање или више, скривених сила".¹⁴ Плам је намеравао да у том напису "опиш сукоб између моћи материјализма и сила која се руководе виним, духовним начелима".

За наше разматрање битно је нагласити да материјализам у себе укључује: "пантеизам" (који је још познат и као гностицизам), теозофију, илуминизам и сцијентизам,** древно спикурејство, стоицизам, Бахусов култ (сексуалност као "религија"), персијски дуализам (у коме су материја и демони - божанства) и вавилонски паганизам (који у себе укључује фарисејство или талмудизам, бар по мом мишљењу).

Што је даље проучавао ту тему, Плам је све више схватао како су академски и режимски историчари писали површино и пристрасно, намеравајући више да скрију нећо да разоткрију тајне зле, подривачке, морално посувраћене, демонске сile које делују из историјске сцене. Он је те сile дефинисао као "господаре света", сврставајући у ту категорију и "групу светских банкара", које саркастично назива "Елитом", "Изабранима" или "Народом" (ово последње била је каму-

* Тада је то било име Комунистичког комитета СССР-а, који је био уједињен са Комунистичком партијом Југославије. Плам је био члан ове организације.

** Сцијентизам (види 19:18, 67), јерес заснована на погрешној интерпретацији "закона" и открића природних наука у области верског живота, религије, морала, духовног стваралаштва итд. Заснован је на филозофији "базичног материјализма", по којој материја има апсолутно првенство над духом и по којој дух и људско мишљење нису засновани ни на чему другом - него на материји.

флажна реч комуниста). Кроз истраживања је дошао до теорије о два типа људи: а) духовно и идеалистички оријентисаним, слободи приврженим Нордијцима, и б) ћавоиманим и ка злу оријентисаним Аријевцима* (углавном - тамније боје коже). Нордијци нису градили храмове, већ су Бога и моралну дисциплину носили у својим срцима. Аријевци су, са друге стране, градили многе храмове и идоле, опседнути демонима којима су приносили жртве умилостивљења (често су оне биле чак и људске). Ако бисмо ову теорију протумачили у контексту библијске историје и антропологије, онда би Нордијци били потомци Сима и Јафета (предака нејеврејских, побожних народа), док би Аријевци били потомци Каина и Хама.

Са становишта писања овог извештаја, оно што је значајно у Пламовој подели људи на две врсте у погледу њиховог односа према духовности и моралу јесте то што су Аријевци увек тежили да се наметну као угњетачи и експлоататори, газећи права других (слично као што је учинио И Каин када је из зависи убио свог брата Авела).

Ево неколико значајнијих занимљивости из Пламове књиге:

1) Манипулатори новцем су развили читав систем подјармљивања других народа још у древној Индији, колевци аријевске расе. Они су контролисали тамошње владаре које су држали у потчињености преко зајмова, тако да су ови порезима - драли народ до голе коже. Да би их што боље држали под контролом, тадашњи "банкари" су се користили интригама, сејањем раздора и организовањем убиства непокорних државника. Како би владаре држали у послушности, некада су користили војну помоћ, наводећи их да улазе у ратове, чиме би их још више задуживали и теже покоравали. Експлоататорски системи древне Индије, Крита и Спарте били су слични модерном државном капитализму, социјализму или америчком "демократском" банкарском систему.

2) Ширењем на нове територије, манипулатори новцем су прењели свој систем и у Европу. У средњем и новом веку су центри међународног банкарства били у Фиренци, Венецији, Ђенови, Франкфурту, Хамбургу и Амстердаму. Ти средњевековни (као и нововековни) банкари користили су се древним банкарским методама "помагања" путем зајмова, чиме су, практично, контролисали европске краљеве, аристократију и модерне политичаре. Плам донекле умањује улогу јеврејских банкара у подривању хришћанске Европе, па и не помиње Сасуне,

* Због опште познате ционистичке критике појма "аријевски", жељео бих да нагласим да Плам ни у ком случају не покушава да оживи нацистичко схватање истог појма. Напротив, он Аријевце сматра духовно и морално подређеним градитељима цивилизација (Феничани, Грци, Вавилонци, Монголи).

јеврејске могуле Истока. Он сматра да јеврејски банкари нису најважнији експлоататори, већ само фронтмени других, важнијих моћника који су за своје тајне планове користили јеврејске финансијере. По Пламу, ти моћници су, чак, с времена на време кажњавали Јевреје тако што су подстицали краљеве или читава друштва на прогоне Јевреја.

3) Да би што успешније и окрутније експлоатисали народе, ти финансијски моћници убаџивали су *вирусе разорних идеологија и друштвено-йолијитичких йокреја*, који су разарали традиционалне историјске заједнице и слабили их изнутра, или чак доводили до *револуција и ратова*, што је поменуте народе чинило само још подложнијим даљој експлоатацији. *Комунизам (и то јеси) социјализам је љитичан пример тајке експлойтаторске идеологије.* (Супербанкари огромним издачима повећавају државне дугове и задобијају контролу над политичарима, који постају послушни извршитељи њихових планова.)

4. Комунизам и секуларизам као оружје у рукама банкара

Веома је интересантно следити нит Пламовог начина истраживања на који су модерни банкари форсирали комунизам-социјализам као подривачку, револуционарну идеологију, која им је омогућила да успоставе контролу над многим државама света, чиме су се још више приближили свом циљу - бацању читавог човечанства у глобално ропство (Нови светски поредак).

Мало људи зна да је Британска источно-индијска компанија била главно извориште социјалистичке идеологије. Међутим, право лице те компаније било је тако добро скривено да, чак, ни један принц Метерних, аустријски дипломата који је у име Свете Алијансе водио европску конзервативну политику после Наполеоновог пораза 1814., није знао да је споља гледано капиталистичка Британска источно-индијска компанија - у ствари била прави расадник радикално социјалистичких идеја. Прокламовани циљ ове компаније био је да се обезбеди што ефикаснија експлоатација индијског подконтинента у корист Британске круне. Челници Компаније су то успевали да постигну преко близских веза са индијским владарима, које су, на крају, ставили под потпуну контролу. Све је то било постигнуто, пре свега, захваљујући претњама британске војске и морнарице, које су заузврат биле обилно финансиране зарадом од продаје експлоатисаних индијских добара.

Овај механизам скривеног идеолошко-јолијитичког деловања у Европи функционише већ вековима. Од 11. до 14. века у Јужној Фран-

цуској су, под маском једноставног хришћанства (без свештеника и друштвених класа) деловали анархистички и нихилистички манихејски јеретици. Били су познати као патарени или албижани (види 16:233-252), а на Балкану као богумили. Њихов стварни програм, којим су се руководили у ширењу својих идеја сводио се на сексуалну "слободу" (разузданост) и слободу од свих утврђених норми хришћанске цивилизације. У 16. веку у централној Европи деловали су *анабаптисти* са пројектом, наводно, прочишћене религије, а који је подразумевао одбаџивање сваког ауторитета, како свештеничког, тако и краљевског (дакле, исто као што су чинили и револуционарни анархисти 19. века!).

Плам проналази скривену везу Британске источно-индијске компаније са неконформистима који су се настанили у Британији после свог пораза у Европи. Ови организовани мрзитељи хришћанства и традиционалног друштвеног поретка у Британији су почели теоријски да разрађују разне утопијско-нихилистичке пројекте. Рачунали су на социјализам као главно средство подривања и коначног рушења постојећих традиционалних хришћанских ауторитета (монације и Цркве) и наметања своје тиранске социјалистичке власти.*

Било је и других идеологија атеизма и нехришћанског погледа на свет, као што су: Хјумова филозофија, филозофија политичког апсолутизма (тј. тоталитаризма), филозофија диста и француских вулгарних материјалиста. Схватања историје, друштва, слободе и економије која су дошла од идеолога Британске источно-индијске компаније - Џона Стјуарта Мила и његовог оца Џејмса Мила, затим Џереми Бентама и економисте Џејвида Рикарда - била су изразито либерална и сасвим страна богатој традицији хришћанских мислилаца. *Ови људи су били секуларисти, паѓани и радикали који су се крили иза фасаде капиталистичке компаније.* Трудили су се да своје идеје износе веома опрезно, јер су у то време бранитељи хришћанског начина мишљења и живљења били још увек будни, бројнији и у стању да неутралишу све подриваче хришћанске цивилизације. Тек су са Марком и Енгелсом, фанатичним јеврејским револуционарима који су своје сатанске идеје износили гласно и јасно, свима постале видљиве до тада скривене импликације социјализма.

Социјалисти који су дошли из тајних канцеларија Британске источно-индијске компаније називали су се "фабијанци" - по римском

* У чињеници да су Ротшилди, Рокфелери и други западни банкари свесрдно помагали "демократске" и комунистичке револуције, као и у самом постојању и деловању Савета за спољне односе или Трилатералне комисије - видимо исту врсту подривачког деловања којим се светски банкари и финансијери служе у циљу уступстављања једносветске (новосветске) тоталитарне тираније.

генералу Фабију, познатом по томе што је дugo вребао згодну прилику да уништи Ханибала, у чему је на крају и успео. Узимањем имена "фабијанци" они су се, у ствари, определили за Фабијеву тактику: крили су своје завереничке планове иза езотеричког имена које је, истовремено, откривало саму суштину њиховог подлог и демонског метода - прикривеног убаџивања безбожничких идеја у хришћанско друштво.

Масонско-левичарске махинације, на први поглед, изгледају противречне same себи, што јасно показује случај прокомунистичког принца Луја Наполеона, наследника императора Наполеона I. Луј Наполеон се 1848. вратио на континент из Енглеске, у време када су јудео-масонски спонзори широм Европе потпалили пожар "националних" и "демократских" револуционарних немира. Маркс и Енгелс су се такође придржили распиривању тог пожара у Европи. Левичарски принц Луј Наполеон се, дакле, вратио у Француску, где је потом био изабран за председника и проглашен за цара Наполеона III. Касније је био до грла умешан у међународне политичке интриге и скандале, као што се и може очекивати од једног послушника јудејских банкарса. На пример, послао је француске трупе да се боре у Мексику, шездесетих година 19. века и та кампања завршена је катастрофално. Његова царска каријера окончана је када је пао у немачко ропство у рату у коме је Француска поражена 1870.

Краткотрајна Париска комуна 1871. је својим зверствима против свештеника и припадника средње класе открила право лице масонерије. Масони су у трећој републици, која је дошла као резултат пораза из 1870., и супротно свакој логици, преко "прогресивних" политичара наставили да доминирају француском политиком. Чврсто су засели на положаје са којих су управљали целокупном француском политичком сценом, као што ће то нешто касније успети и у Сједињеним Државама. Они су, истина, много пута губили битке, али су увек успели да опстану на местима са којих су могли да надгледају дешавања у француској држави. У свом завереничком раду увек су се служили максимом: што горе - то боље. После Велике кризе 1929. (коју су, наравно, сами изазвали), остали су под окриљем председника Рузвелта и његових наследника, без обзира да ли су из републиканских или демократских редова.

5. Змијарник

Друго важно поље деловања социјалиста-милионера видимо у финансирању "високог школства", академика и интелектуалаца, преко којих касније своју антихришћанску идеологију убрзгавају у вене

номинално хришћанских друштава. Филозофски радикали, скривени у сећи Британске источно-индијске компаније, покренули су Универзитетски колеџ, који се касније стопио са Лондонским универзитетом. Један од оснивача тог универзитета (Џорџ Гроут) приложио је 500 фунти (што је за то време била огромна сума!) Француском револуционарном комитету 1830. Тако је оборен бурбонски краљ Шарл X, а на његово место постављен Луј XVIII, син принца Луја Филипа, "корисне будале" "француске" револуције. За оне који се више интересују за проучавање "перфидног Албиона" треба рећи да је Гроут био члан британског парламента у периоду од 1833. до 1841. (Баш као и левичарски оријентисани амерички конгресмени који се крију под скучијим Демократске партије у Сједињеним Државама.)

Тај симпатизер антихришћанског и револуционарног прогреса дао је 6000 фунти Лондонском универзитету да би се отворила катедра за "менталну филозофију", која се у наше време зове катедром за "ментално здравље" (или "испирање мозга", како додаје Плам). Читаоци ће видети са каквом су луциферском шемељишћу ови мразитељи хришћанства ковали своје завереничке йланове за йодривање хришћанске културе и хришћанској йохледа на свеји.

Амерички политичари, такозвани конзервативци и прогресивци, дуго већ уз помоћ безбожничке исихологије (фројдизма) исирају мозак - не само професионалним исихолозима и исихијатрима, већ и уметињицима, књижевницима, новинарима, наставницима, ја и свештеницима, проглашавајући духовну йоремећеност за менштално здравље. Савремени безбожни политичари и банкари фројдизмом људе одвајају од хришћанства и идеолошки их заглушију, што им омогућава да од њих лакше узму новац.

Посебно треба нагласити истину о про-социјалистичкој (комунистичкој) улози Лондонској универзитету као йоћајандног центра фабијанских социјалиста. Сидни и Битрис Веб, лидери британског социјализма и обожаваоци совјетског борељевизма, основали су Лондонски факултет економских и политичких наука, установе које је Британска источно-индијска компанија сматрала важном потпором свог субверзивног деловања. Новац за тај подухват дошао је од црвеног милионера Ричарда Потера, ујака поменуте Битрис Веб. У то време (тридесетих година овога века) на том факултету предавао је и професор Харолд Ласки, познати британски левичар, агитатор социјалистичко-комунистичких идеја, што је било својствено Јеврејима тог времена. У књизи *Райт йоћајив Христија у Америци*^{17:296-299} описано је сам транс-атлантске контакте које су успоставили двојица Јевреја, кому-

нистички симпатизери Ласки и Феликс Франкфуртер, каснији судија Врховног суда, један од оних који су својевремено контролисали председника Ф.Д. Рузвелта.*

Из фабијанског Лондонског факултета економских наука изашла је и Лабуристичка партија, још једно у низу социјалистичких оружја за подривање патриотске воље Британаца. Та организација представља један од главних фактора стагнације и постепеног (али сталног) пропадања Велике Британије.

Џон Мајнард Кејнс, левичарски економиста и хомосексуалац, један је од оних који су дипломирани на поменутом Лондонском факултету економских наука. Он је својим идејама о неопходности сталног доштампавања новца (изазивањем инфлације) извршио погубан утицај на економије бројних западних земаља, укључујући и Сједињене Државе. Дејвид Рокфелер такође је један од подривача економија хришћанских држава који су дипломирани на Лондонском факултету економских наука.

6. Рокфелери: дин-душмани слободне Америке

Рокфелери су увек били у првим редовима борбе за "прогресивне" циљеве. Лорен Рокфелер је, на пример, био члан управе Института за пацифичке односе, отворено про-комунистичке агенције која је великом делом одговорна за то што је Америка предала Кину у руке комуниста. Институт је био и шпијунски центар, као што је показао скандал око Америчко-азијског часописа. Рокфелери су обично радили преко својих фронтмена (као што је био Хенри Кисинџер, Јеврејин, наводни експерт за спољне послове). Најзаслужнији за оснивање Савета за спољне односе, политичког тела које је у највећој мери обликовало левичарску оријентацију Стејт Департмента под свим америчким председницима после II светског рата - јесте "пуковник" Мендел Хаус, Ротшилдов агент који је држао под својом контролом председника В. Вилсона, вероватно првог председника САД који је био јеврејског порекла.

Још један фронтмен Рокфелерових био је и Бирдзли Рампл, који је пре шездесет година био оно што је седамдесетих и осамдесетих година био Хенри Кисинџер. Рампл је био архитекта америчког Порес-

* Није без значаја да је у то време Франкфуртер био професор права на Правном факултету Харвардског универзитета. Харвард је већ у то време био под потпуном доминацијом Јудејаца. Та контрола у међувремену се још више учврстила.

ког закона, једног од главних инструмената плачкања и успостављања контроле над Американцима. Био је и декан Факултета друштвених наука на Чикашком универзитету, где је - за борбу у корист црвених милионера - "обучено" хиљаде левичарских "војника"-интелектуалаца, главних агитатора "прогресивних" идеја и социјалистичке "правде", предводника колективног испирања мозга Американцима. Такође, био је и:

... директор "Музак корпорације", главни човек за производњу слот машине и цу-боксова (заслужних за појаву дегенеративних трендова у америчкој популарној "музици"); шеф управног одбора *P.X. Meјси & компаније*, чији је симбол црвена звезда и чији су запослени - попут чланова НКВД-а - носили црвене каранфиле на реверима.

Све ове компаније и фондације могу се сматрати својеврсним гроfovијама и баронијама Рокфелерове *Стандард* петролејске империје.^{14%}

Рампл је био и члан Комитета за прављење нацрта светског устава. Међу многим другим левичарским пословима којима се бавио - било је и чланство у "Комитету за борбу за слободу штампе". Не треба ни напомињати да се тај Комитет борио за слободу левичара и интернационалиста, а да се америчким патриотама (колико год је то могуће - да се не угрози привид "демократије") онемогући учешће у његовом раду.

На религијском плану гледано, фабијански социјалисти радили су на "разблаживању" хришћанске вере шуђинским јересима. Ани Бенсон, поглаварка теозофске јереси (а теозофија није ништа друго него мешавина хиндуизма и других псеудо-религијских празноверица),^{*} била је загрижена фабијанка. Та секуларисти служили су се свим могућим средствима да би подрили хришћанска друштва.

Социјалистичко непријатељство према хришћанству и подривање хришћанских друштава представља једну од основних демонских чити модерне историје. Материјалистички оријентисани Аријевци (схваћено у Пламовом смислу) увек су представљали својеврсно проклетство за човечанство - од древне Индије и старих Феничана, преко венецијанских и франкфуртских ("јеврејских") банкара, па све до лондонских Ротшилда и њујоршких Рокфелера. Закључак је јасан: *ако им не пружимо оштар, постизаћемо њихови робови.*

* Пјам на следећи начин коментарише теозофију: "... То је једна врста нематеријалистичког атеизма."

7. Секуларистичка офанзива на хришћансство

Нема сумње, видели сте наслове - радио и телевизија и остали либерални медији неуморно нападају наше свештенство. Без икаквог двоумљења, као адвокат могу да кажем (јер су докази исувише очигледни): сведоци смо медијског насиља над хришћанима! Да ли знате да више од 75% наших служби више нема готово никаквих добровољних прилога? Запањујућа је мој медија да пресуђују и убеђују (људе)! Сви ти медији у ствари и не раде ништа друго, већ само обликују и условљавају јавно мњење!

Чарлс Поуп, тужилац, у жалби да се пружи подршка^{21.} парохијама евангелисте Билија Џејмса Харгиса^{22.}

Либерали би требало да буду доволно поштани и оснују сопствену верску заједницу - уместо што подривају постојеће хришћанске цркве. Они то врло ретко чине, а све зато што желе да украду оно што су наши преци стекли: углед, постигнућа, дивна здана и све доприносе верних. Заузват не нуде ништа - осим инфарктне вере у своју "Библију".

Енгберт Вандер Верф, Нереешена питања^{23.}

Велике организације слободних људи, борбене коалиције, у историји обично настају као одговор на велику неправду и масовно угњетавање. Основни разлог што су амерички хришћански лидери ујединили своје бројне локалне, државне или националне организације у једну велику одбрамбену лигу, звану "Коалиција за слободу вероисповедања" (КСВ), било је управо масовно злостављање хришћанских свештеника и верника од стране секуларистичких мрзитеља хришћанства. Кривотворећи прави смисао устава, безбожници су узурпирали сву државну власт и успоставили контролу над друштвеним животом, поставивши бројне законске препреке слободном исповедању и све дочењу хришћанства.

У часопису *Форбс Ворлд Сајар-Телеграм* налазимо занимљиве податке о председнику "Коалиције за слободу вероисповедања", велечасном Доналду Н. Силсу, као и о активностима те организације:

Доналд Н. Силс себе назива борцем за слободу вероисповедања.

То је разлог што је Силс, председник Коалиције за слободу вероисповедања (чије је седиште у Вашингтону), долазио неколико пута прошле јесени у Форест Хил да би донео финансијску помоћ велечасном В.Н. Отвелу, намењену његовој јавној борби против државне забране рада његовог сиротишта.

Због тога је независни баптистички проповедник и дошао у Форт Вик ове недеље. Он је човек који путује широм наше земље "да би припремио терен за циклус предавања која држи на тему америчког Устава".

Коалиција за слободу вероисповедања покушава да оснује федералне и локалне одборе широм земље, тако да чланови Коалиције могу да пруже помоћ оштећенима где год и када год затреба.

Агресија секуларизма

"Он (Силс) је долазио три-четири пута док је читав процес трајао", изјавио је Отвел, мислећи на своју борбу за сиротишта. "Коалиција нам је два пута даровала по хиљаду долара као помоћ нашој борби."

Отвел је изјавио да је та новчана помоћ представљала добродошло олакшање. "Потрошили смо много новца за организовање наших заједничких одлазака у Остин, као и за унајмљивање адвоката", речи су велечасног Отвела. "Коалиција је једина организација која је уопште покушала да нам пружи помоћ."

Коалиција је основана маја 1984. на састанку групе свештеника, угледних стручњака и политичара, сазваном у Вашингтону, а у циљу борбе за слободу вероисповедања. Учесници тог састанка закључили су да је куцнуто час да се отпочне борба за слободу вероисповедања, која је, иначе, опасно угрожена (у Америци).

Силс се у рад Коалиције укључио јуна 1984. Пред крај 1984. постављен је на место извршног директора. Маја 1985. изабран је за председника.

По Силсу, две су основне опасности које прете слободи вероисповедања у Сједињеним Државама: *атакија у самим хришћанским црквама** и мешицење, тј. контрола коју сироводи федерална влада.*

Силс тврди да хришћанске цркве сносе одговорност за то што нису образовале своје чланове када је у питању слобода вероисповедања.

"За последњих десет пет година, хришћанство је остајало у уским оквирима локалних цркава", сматра Силс. "Једино што нас је интересовало било је проповедање Јеванђеља и оно што ће се десити у будућности. Време је да се уредсредимо и на оно што се дешава овде и сада."

Силс сматра да државне школе представљају најважније поље за деловање Коалиције за слободу вероисповедања. Преци који су створили ову земљу донели су законе који дају право школама да деци пружају верску и моралну поуку.

Наводећи речи недавне пресуде суда из Алабаме, којом је *секуларни хуманизам проглашен религијом*, Силс је изјавио да је Национални просветни савез на место Бога поставио - секуларни хуманизам.

"Секуларни хуманизам" је, при томе, дефинисао као "религију одвојену од вере у личног Бога, религију порицања будућег живота, лишену молитве".***

"Хуманизам је религија заснована на концепту човека као самодовольног бића", сматра Силс. "Када хуманизам назовем религијом, само понављам оно што је суд из Алабаме сам изјавио."

По њему, пресуда суда из Алабаме "изједначила је права религиозних родитеља са правима оних нерелигиозних".

* Судски процеси су омиљено јеврејско средство за иссрпљивање хришћанских и политичких противника за последњих сто година. У књизи *CCJ у Америци* сам описао употребу адвоката и судова као основни метод застрашивања Американаца и утеривање несвесног страха у њихове свести, тј. утрајивања *CCJ* (синдрома страху јудејскога) и, на тај начин, стварања покорних *гаја*.

** Протестанти су затворани либералним и левичарским идејама, разбијени у секте, а јудео-масони имају кључну улогу у тим процесима.

*** Ради се о пантеистичкој и деистичкој "религији" која проистиче из јудео-масонске и талмудске псеудо-религије.

Изјавио је како би волео да се молитва поново уведе у државне школе у форми "минута ћутања". Сматра да би јавне молитве читане преко школских разгласа биле безличне и - неделотворне.

Силс је изјавио да посматрачи његове организације у својој борби за слободу вероисповедања прате рад Конгреса и осталих федералних служби. Коалиција нуди и телефонски број на који се бесплатно може добити правни савет у вези са свим питањима која се тичу слободе вероисповедања.

Такође, Коалиција је основала Национални фонд за одбрану слободе вероисповедања да би пружила финансијску помоћ онима који воде велике правне битке.

Силс тврди да његова организација прима донације, а затим их прослеђује различитим црквама које траже помоћ.

Ево имена неких чланова извршног комитета његове организације: велечасни Рекс Хамбард, писац Хал Линдзи, др Џес Муди - пастор прве баптистичке цркве Ван Ниса (Калифорнија) и евангелиста из Форт Ворта - Џејмс Робинсон.^{24, 100}

У сваком случају, Коалиција за слободу вероисповедања не би имала довољно материјала и тема за свој обимни месечник *Religious Freedom Alert!* (Узбуна за верске слободе) - да није толико неправди које се наносе хришћанима у Сједињеним Државама.

8. Непрестани раштркави Христа

Фебруара ове године бискуп Диз (поглавар Англиканске ортодоксне цркве) присуствовао је састанку Хришћанске коалиције у Вашингтону. Др Пет Робинсон и др Џејмс Кенеди били су главни говорници на том скупу. Тема су били "Антихришћански трендови у Америци". Присутно је било око 150 црквених лидера из читаве Америке.

Новости Англиканске ортодоксне цркве
(*Anglican Orthodox Church News*), април 1990.^{29,2}

Мржња према Христу и хришћанству није ништа ново у западној цивилизацији. Њу на Западу већ вековима промовишу разни јеретици, окултисти и Јudeјци. Та мржња нарочито је избила на видело масонско-комунистичком револуцијом у Француској (1789) и Русији (1917), када су милиони хришћана прогањани и зверски убијени. Та револуција се на прикриен начин наставља до наших дана, нарочито на Западу и у Сједињеним Државама. Основна чињеница, а коју хришћански свештеници, пастори и бискупи превиђају, јесте да су јудео-масонерија и њено чедо, секуларизам - религије, Јудео-масонерија и секуларизам су мрзли и мрзе, прогонили и прогоне, ковали и кују подривачке планове раштркави Христа, Његове Цркве и хришћанства, и то спирашћу заследљених религиозних фанатика који истребљују следбе-

нике неке супарничке религије. Зато се комунисти и могу описати као религиозни фанатици сашанске апти-цркве.^{23,2} Чак су се и фројдовци, који су наводно следили научне форме психологије, понашали као припадници фанатичне секте која прогони верске неистомишљенике (види 23:4-6, 43-47). Они су својим идејама и понашањем указивали на талмудизам као тајни извор њиховог погледа на свет.

Секуларистичко иепријатељство према хришћанству и хришћанима манифестовало се кроз историју на разне начине. Америчка асоцијација за породицу, коју предводи ветеран борбе против порнографије, велечасни Доналд Е. Вилдмон, као тему свог дводневног саветовања одржаног марта 1990. поставила је "Антихришћанске трендове у Америци". На основу искуства хиљада обесправљених хришћана, шиканираних, малтретираних и гоњених у Америци због своје вере - овај скуп је сачинио листу од седам карактеристичних области антихришћанских трендова у Америци, од којих овде наводимо три:

АНТИХРИШЋАНСКИ ТРЕНДОВИ У...

... ОБРАЗОВАЊУ - Часопис *Williamsburg Charter Survey* открива да већина универзитетских професора* има јасан антихришћански став: 34% сматра да евангелисти представљају претњу демократији, 65% изјављује како би у школама требало да се учи искључиво теорија еволуције, а 79% уопште не сматра ничим лошим када се име Господа Исуса Христа употребљава у погрдном смислу. Мос Блафовој, ученици генерације 4. разреда средње школе у Лузијани, хришћанки, ускраћена је традиционална привилегија да се обрати свом разреду зато што је њен говор садржао поруке религиозног садржаја...

... У ВЛАДИ - Црквама у Тенесију наложено је да се неизоставно региструју као политичке организације - уколико желе да учествују на референдумима о моралним питањима, као што је, на пример, легализовање коцке. Андрес Серано је добио државну награду од 15.000 долара државних (пореских) паре за "уметнички рад", богохулно "уметничко дело" - распете замочено у ауторову мокраћу...

... МЕДИЈИМА - У обраћању групи телевизијских посланика, Тед Тернер је хришћанство назвао "религијом за губитнике", као и да треба "укинути" Десет Божијих заповести. АВС телевизија откаzала је Калу Томасу појављивање у емисији "Добро јутро, Америко" зато што су се уредници побојали да ће он у свом наступу користити наводе из Библије. КХОУ-ТВ у Хјустону откаzала је регуларно заказан пренос богослужења из Друге баптистичке цркве - зато што је сазнала да ће пастор проповедати против коцкања и клађења на коњским тркама.^{31, **}

* Међу тим професорима је несразмерно велики број Јевреја, а остали ("хришћани") су либерали, тј. мозгови су им испрани јудео-масонском идеологијом.

** Јеврејски материјализам је потпуно овладао Америком и све се мора подредити долару!

Врховни суд Сједињених Држава дефинисао је атеизам ("хуманизам") као безбожничку религију. Представник Доналд Лукенс из осме конгресне области Охаја, пишући у знак подршке Коалицији за слободу вероисповедања и прогоњеним хришћанима, скреће пажњу на одлучно исказани став федералног судије државе Алабаме, Бреварда Ханда - да је секуларни хуманизам (вера која је израсла из крила јудео-масонерије), заправо религија. Да будемо прецизнији, хуманизам је анти-религија, антихришћанска религија. Он је предложио да се у школским књигама износе секуларно-атеистичка учења о свету и човеку.

Лукенс је обелоданио лукаву стратегију секулариста. Они се, на пример, труде да убеде хришћане како је законито оно што је незаконито: успели су да увере многе наставнике како је законом забрањено помињање имена Христовог или исказивање хришћанских религиозних уверења у школи (што, наравно, није тачно!) само зато што су судови забранили читање молитава пре почетка наставе. (Управо то су *йрејоруке Талмуда у односу према гојима*: застрашивати их и заљивати.) Кome је јасно да се у свему овоме, у ствари, ради о верском сукобу - религије непријатеља Христових против хришћанства - тај разуме и *сушину секуларистичке йрлесије*.

То што многи хришћани нису свесни рата који се у цивилизацији води проплив Христа - последица је њихове одлуке да затворе очи и уши и да се ни у шта не мешају. С друге стране, разлог је и то што им све информације сервирају медији под контролом јудео-масонског естаблишмента. Лукенс наводи речи једног сенатора, који је очигледно био добро упознат са неправдама којима су хришћане изложили у Америци секуларистички злотвори, и који признаје да секуларни тоталитаристи владају демократским земљама колико и комунистичким:

Мој колега, сенатор Орин Хеч (републиканац из Југе), председавајући правног поткомитета за Устав, недавно је на суђењу поводом питања слободе вероисповедања изјавио: "... Ово није Совјетски Савез! Ово није ни Пољска, нити Авганистан... Ми потискујемо свештенике и родитеље на маргине... То је алармантна појава!"

Упркос Првом амандману, током последњих петнаест година се мешање владе* у послове цркава драстично увећало. Веровали или не, за то време забележено је више случајева кршења слободе вероисповедања него за цео период од америчке револуције до пре петнаест година! *Секуларистички менталитет "Великог браћа"**** је све присујију код Американаца!

* Тачније: Јевреја који су се увукли у државне послове.

** Тј. тоталитарног, комунистичког деспота.

Снађе секуларизма и нейтолеранције раде на што је да се из школа, владиних и других јавних форума - законски издејствује поштуну уклњање молитава и разговора на тему религије.^{32:1}*

Конгресмен Лукенс набраја четири основне врсте неуставног ограничавања слободе вероисповедања које хришћанима намеће јудео-масонски естаблишмент:

1. Прописивање тешких услова за издавање радних дозвола, наметање локалних такси и осталих ограничења парохијама, верским школама и пасторима.
2. Прописивање секуларног плана наставе и "хуманистичке" подности при полагању државног испита за наставнике, као и контролу коју лаички надзорници врше над свим приватним и верским школама.
3. Рђаво понашање поједињих свештеника, истраге, скандали и суђења везана за њих.
4. Забрана молитава и расправа о религији у школама.^{32:2}

9. Совјетоидне ресартикације и юргони хришћана у Сједињеним Државама

Нимало нас не изненађује што су методи борбе против хришћанства слични у Совјетском Савезу и Сједињеним Државама: у оба случаја ради се о људима истог, комунистичко/масонско/талмудског менталитета. У свом писму Лукенс даје преглед само неких од бројних случајева малтретирања хришћана у Јудсо-Америци:

Северна Дакота може да вам отме децу. Будите сигурни да њима могу да предају искључиво наставници који имају "државни сертификат".

Због наводног злочина поштовања библијских заповести (који су "починили" њихови родитељи) - многа деца могу постати штићеници државе. Њихове родитеље власти често хапсе, као што је то случај у Ајови, Небраски, Калифорнији, Јужној Дакоти. Велечасни Цек Телор и његова супруга, из Плезантвила у Ајови, осуђени су на *тридесет дана затвора* само зато што су основали црквену школу да би у њој подучавали децу верника своје цркве!

Власти градића Клирвотера, Флорида,** безуспешно су покушавале да донесу прописе по којима (локалне) цркве не би могле да раде без дозволе градских власти и по којима би биле дужне да властима подносе *извештаје о прилозима својих чланова*.

Њујоршка*** група за право на абортус покушава да издејствује тешку новчану казну Римокатоличкој цркви (због својих про-лајферских, тј.

* То је изричito забрањено и под комунистичким страховладама.

** Јеврејско становништво Флориде се увећава, уз то и антихришћанска делатност.

*** Њујорк је центар јудео-банкарске моћи у САД.

анти-аборционистичких активности), као и укидање закона о ослобађању Римокатоличке цркве од плаћања пореза на промет.

Власти су казниле Америчку римокатоличку конференцију, као и Бискупску конференцију новчаном казном од 50.000 долара дневно - зато што су ове одбиле да предају интерна црквена документа Аборционистичком лобију! Сви су изгледи били да би обе конференције успеле да добију тај случај пред Врховним судом! [Међутим, нимало не изненађује чињеница да варварско-масонски Врховни суд уопште није хтео да разматра то питање.]

Да ли један непријатељски лоби има законско право да прекопава по интерним документима ваших цркава? Хришћанске цркве прогнане су из Белгреда,* пословне четврти Монтане - зато што су локални барови и продавнице пиња лобирале општинску власт и победиле!

Јавни тужилац градића Фресно у Калифорнији је наредио да се из градских аутобуса уклоне реклами плакати на којима је стајала "религиозна" порука: "Делити значи бринути - Бог вас благослови!", а која је, наводно, била "увредљива" за двојицу становника тог града.^{32:1-2}

Ко би и помислио да је такав плакат могао бити постављен у комунистичкој Москви!

10. Има и цркве које нису јудаизоване

Пример Польске римокатоличке цркве јасно показује како уједињени хришћански фронт може успешно да се одупре јудео-масонско-комунистичким снагама и њиховом подривању хришћанске цивилизације. *Пољски бискупи и верници храбро бране хришћанске вредносћи и интересе у тешкој борби против бруталног нейријашеља, док амерички хришћани то не усјевају, иако је њихов нейријашељ, по свом јавном деловању, много мање агресиван.* Упркос свим јудео-комунистичким притисцима, претњама, прогонима и терору (хапшењима и убиствима), Пољаци су успели да у државне школе врате веронуку и хришћанима омогуће да на разне начине делују у пољском друштву.

Пољаци се суочавају са истим нейријашељем као и Американци - јудео-масонско-комунистичким октогоном. Међутим, Пољаци су успели да се изборе за своја хришћанска права, док амерички хришћани из дана у дан у тој борби трпе све веће и теже поразе. Већ сам указао на слободу вероисповедања коју је комунистички режим у Пољској допустио Пољацима, а које, у исто време, "демократски" режим у Сједињеним Државама ускраћује америчким хришћанима. Треба запазити да су Пољаци то успели да постигну још пре 1989., дакле - у време док је комунистички режим још увек имао пуну власт:

* Назив (Београд) потиче од Срба, рудара.

По предлогу закона о односима цркве и државе, проширене су права цркве. На пример, у области богослужбених активности ван храма црква више не мора да пријављује и тражи дозволу за такве скупове од световних власти. По предлогу тог закона поново ће се дозволити прослава празника Успења Ђеве Марије (15. август)[†], биће уведени телевизијски преноси свете мисе (заједно са радио-преносима), цркви ће бити дато право да преко радија и телевизије емитује културно-образовне програме, да оснива властите радио и телевизијске станице, позоришта, биоскопе, филмске студије, музеје и библиотеке...

По предлогу тог закона... грађани ће моћи слободно да приступају различитим црквама и деноминацијама, исповедају своју религију, да буду слободни у изношењу или чувању својих ставова о верским проблемима, да подижу своју децу у складу са сопственим религијским уверењима.

На првој расправи (повородом предлога овог закона), дванаест посланика из ПУМП коалиције, као и непартијски делегати - сагласили су се са предлогом. Неки од њих су изјавили да су задовољни што ће нови закон, обезбеђујући потпуну слободу вероисповедања и богослужења - потврдити принципе секуларне државе, јер она треба да остане неутрална управа тиме што ће бити елиминисана свака могућност планске атеизације.^{32:21}

[†] Овај празник јавно се прославља у свим римокатоличким земљама; у Италији, Шпанији, Аустрији, као и у оним кантонима у Швајцарској у којима је велика грађана римокатоличке вероисповести.

**ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ ФАРИСЕЈА - 2**

Поглавље II

**ЈУДЕО-МАСОНИ: ЗАКЛЕТИ НЕПРИЈАТЕЉИ
ХРИШЋАНСТВА**

... Масонско друштво (или група друштава) је видљива организација, али је њен најуралистички или анти-најуриодни карактер нејаван, што јесу прикривен. Увид у наукализам или анти-супернајуриодизам масонских циљева, као и његових симбола и ритуала - имају само мало-брожни масонски посвећеници. Пантеистичко обогодштврење човека, које је последица штој најуриодизма, највиши је тајна масонерије...

Масонерија пружа снажну подршку најгорима Јевреја да елиминишу најуриодни (црквени) живот из савременог друштва. Она сама је најуралистичко тајно удружење које тврди да ће човека учинити добним и независним од небеског које долази од вере у нашег Господа.

О. Денис Фејхи, доктор и професор филозофије на
Мисионарском колеџу Светог Духа у Даблину, у књизи
Царство Христово и обраћење јеврејске нације.³⁵⁻⁶¹

1. Појам "јудео-масонерија" је реално заснован

У Јеврејској Енциклопедији стоји: "Технички језик, симболизам и обреди масонерије су препуни јеврејских идеја и појмова."

У публикацији Јеврејски преглед из 1972. је дат цитат из часописа Јеврејска пратница: "Масонерија је заснована на јудаизму. Ако бисмо из масонског риштуала избацили јудаистичко учење, од њега не би остало ништа."

Арт Халоувел^{34-4, 51}

* Ова књига писана 1920.-их година, била је до 1958. популарна међу образованим римокатолицима. Тада је напредни папа Јован XIII прекинуо антикомунистичку и отворено анти-масонску борбу - што је почетак потчињавања те цркве антихришћанским утицајима. Савремени римокатолици престали су да се боре против антихристовских струја и јереси (види поглавља IX и X).

"Масонерија је јеврејска устаница чији су историјат, хијерархија, ложинке и објашњења, од почетка до краја, по свом карактеру јеврејски."

Рабин др Исак М. Вајс, 1855.^{35:9, nn}

Ширење масонерије изван масонских ложа је део систематског плана масонерије. Она свој утицај не ограничава само на сопствене чланове, већ има много далекосежније циљеве, односно, да кроз "спољашњи рад" утиче на "читаво људско друштво" или "човечанство". Њен крајњи циљ је јудаизација свих нација (међу њима и немачке), чиме припрема терен за свећеску власну јудаизму.

Генерал Ерих Лудендорф у књизи *Уништење масонерије обелодањивањем њених тајних планова*.^{35:37, nn}

Као што обавештени истраживачи слободног зидарства знају, постоје два основна типа масонерије: општа (јавна) масонерија и тајна, субверзивна, политички активна, "тамна масонерија". "Плава масонерија" прва три степена је идеолошки неизбрушена и не нарочито подмукла. Она углавном служи друштвеним потребама својих чланова и као медиј за ширење општих масонских идеја о "демократији" и наводној једнакости свих религија и погледа на свет. *Најојаснија последица "плаве масонерије" је ширење секуларистичке заразе, која проузрокује на ошиће пропадање америчког школства, као и медија.*

Плава масонерија служи као параван за активности завереничких, атеистичких масона. Основач револуционарне, атеистичке масонерије А. Вајсхаупт је рекао: "Велика снага нашег Реда лежи у његовој тајности. Никада не дојустимо да се он појављује у јавности под својим правим именом, већ искључиво под другим именом и изговором. Нико за тај посао није погоднији од три нижа степена масонерије..."^{36:148, nn} Због тога се може рећи да је и масонерија прва стапена опасна по здравље друштва. Она служи као заклон за подривачке активности револуционарних масона Шкотског реда, као нека врста амортизера који треба да неутралише евентуалне гласове јавних протеста, а који би уследили уколико би се сазнalo за тајно деловање револуционарних масонских ниткова.

Да бих симболички представио суштину осталих редова масонерије, одлучио сам се за термин "јудео-масонерија". То је појам који у Европи одавно користе истраживачи окултизма и који је био у јавној употреби, нарочито у време док јудео-масонерија није успоставила потпуну контролу над Европом, узурирајући моћ Америке после II светског рата.

Појам "јудео-масонерија" тачно изражава праву историју и стварно функционисање масонерије, још од времена када су осамдесетих

година осамнаестог века илуминати успоставили власт над масонским ложама у Немачкој и Француској. Илуминати су се од опште масонерије (која је наставила у том облику у Енглеској и Америци) даље развијали у две - изоловане - крајње субверзивне гране: у масонерију такозваног Шкотског обреда и ложу Велики Оријент. Ова друга је временом постала матица европске и латино-америчке масонерије. Оба огранка илуминатске масонерије откривају суштину масонерије као антихристовског покрета. Ту спадају: атеистички, нихилистички, христомрзачки и црквомрзачки спонзори комунизма, секуларизма, "хуманизма" (милитантног, левичарског атеизма), либерализма, окултизма, Новог доба и других сатанистичких идеологија. Њихово непријатељство према Христу је исто оно које одвајка да испољавају и по коме се понашају талмудисти* (види 17:92-120).

По Вајсхауптовим нељудским плановима, масонерија треба да служи циљевима сталног изазивања како видљивих револуција и друштвених немира, тако и скривеног подривања морала и националне солидарности првогадника хришћанских нација. Овај револуционарни рад масона има за крајњи циљ успостављање планетарног диктаторског режима, у чијој би сенци масони и даље вукли конце свих збивања, као што то већ данас чине на Западу, посебно у Сједињеним Државама (или да будемо прецизнији: Јудео-Америци).

2. Масонерија је прерушени јудаизам (фарисејизам, талмудизам)

Масонерија је потрага за Светољошћу, Та потрага нас, као што видите, води назад - ка Кабали. У тој древној и слабо схватаној (извор-књизи) уведени ће наћи извор многих (масонских) учења... Све истински правоверне [масонске] религије имају свој извор у Кабали и враћају се Кабали. Све научно и велико у религијским идејама илуминатија - Јакоба Бетеа, Сведенборга, Сент Мартина и других - позајмљено је из Кабале. Сва масонска друштва дугују Кабали своје тајне и симbole.

Алберт Пајк, материјал за 28. степен, у књизи
Морал и дожма, стр. 741, 744.^{27:129, 744, nn}

* Злогласни Талмуд није ништа друго него књига у којој је сабрано учење настало отпадањем од старозаветне вере Мојсејеве и старозаветних Пророка. Талмудисти су у праву када за себе тврде да су прави представници савременог јудаизма, али они при том прикривају чињеницу да сам јудаизам данас има врло мало везе са старозаветном вером мојсејевском. Исто важи и за савремене Јевреје који - у модерном смислу те речи - јесу нација, али она нема готово никакве везе са старозаветним Израиљем. Међутим, савремени Јевреји и даље за себе, гордо и самозвано, тврде да су једини, поштовања достојни, Изабрани народ Божији.

По свом религијском садржају, масонски ритуали су првенствено јеврејског карактера. У њима се помињу Соломон и Хирам, а име *Бољочовеки Исуса Христова - никде и никада*. Уместо имена "Бог Отац", како Га назива Јеванђеље, масони употребљавају појам који су измислили дистички неверници - "Велики архитекта свемира".* Ово име одговара кабалистичко-гностичким спекулацијама, као и идеологији атеистичко-реформистичког јудаизма (види 9:6). Цим Шо, бивши масон 32. (највишег стеченог) степена**, постао је хришћански евангелиста који се данас активно бави разоткривањем антихристовске суштине масонерије (види 28). Схватио је да је масонерија антихришћанска псеудо-религија и само један од многих јеврејских богоборачких изума, односно, *јудео-масонерија*.

Већина масонских симбола вуче порекло из јудаизма. Зидарска мистерија, на пример, представља печат Соломонов. Понекад мистерија бива продужена у мач који се употребљава у ритуалима виших редова масонерије. Масони то зову "Соломоновим печатом тајности". Масонски кандидати изричу типично кабалистичке заклетве: "Заклињем вам се печатом Соломоновим, стављеним на језик Јеремијин."^{35:54}

На местима одржавања масонских састанака, као и у току масонских церемонија, често се појављује симбол Давидове звезде.

Шестокрака звезда Давидова за Јевреје представља симбол шестодневног стварања света и - у исти мах - геометријски симбол Соломоновог печата. Јевреји је сматрају амалијом која доноси срећу. Јасно је да сујеверни Јевреји сматрају да ће шестокрака звезда бити амблем јеврејског светског царства. А то царство мора доћи! Давидову звезду налазимо у масонским ложама свих степена.^{35:54}

Масонска кеџељица је, такође, јеврејског порекла. Она је преузета од јеврејских свештеника који су служили у Храму. У вези са овим, погледајмо *Књигу изласка* (28:42-43), где стоји:

"И начини им гађе ланене, да се покрије голо тијело; од бедара до дно стегна да буду. И то нека је на Арону и на синовима његовијем кад улазе у шатор од састанка или кад приступају к олтару да служе у светињи, да не би носећи гријехе погинули."

* Масон Ото Мајер у "Алпини", часопису Велике ложе Швајцарске, пише како "масонерија ради у славу свемоћног Архитекте свих светова". Тај "Архитект" "нема везе са хришћанским Богом. У масонским ритуалима се не помињу ни наци Бож, ни је хришћанска религија. Масонерија је искључиво ововсветска организација. Она нема везе ни са чим што није од овога света."^{35:102, па}

** 33. степен се даје политичарима и владарима као почасни степен - да би их обавезали на послушност масонским плановима.

Колико би се хришћани масони осећали пријатно када би знали да својим кеџељицама, у ствари, симболишу древне јеврејске свештенике који су разапели Христа? Наравно, лукави јеврејски дизајнери масонерије не откривају масонима-мајмунима пуну истину, већ им дају лажна и мистификаторска објашњења.

Два стуба која стоје у масонским храмовима, такође, потичу од стубова Соломоновог храма. "И постави ступове пред црквом, један с десне стране а други с лијеве, и десни назва Јахин а лијеви Воас" (2. књига дневника 3:17). Објашњење овог библијског цитата гласи: Јахин вероватно значи "онај који установљује", а Воас "онај у коме је снага". Масонима се стално говори како им је задатак да "раде" на изградњи Храма. Међутим, *штим лаковерницима нико не каже да они граде храм јеврејски, и то ради усвојавања свејској јеврејској царству*.

Лозинке које масонска браћа употребљавају приликом препознавања су, исто тако, преузете из Старог Завета: лозинка коју изговарају приправници гласи - "Тубалкаин", а то је име Каиновог унука. Друге лозинке су, такође, начињене од старозаветних јеврејских имена: Гивлим, Гаваон, Зедескија, Нехемија и томе слично. Да је аутор масонских обреда био хришћанин, зар не би најприродније било да је за лозинке узео имена са хришћанском конотацијом, као што су, на пример - "Галати", "Варнава", "Павле", "Петар" итд. Имена Божија која се користе у масонским ритуалима су, такође, јеврејског порекла: Елохим, Адонај, Јахве. Христос је о Богу говорио као о нашем Оцу, али талмудисти тим именом Бога никада не називају. Они су изумитељи масонских псеудо-религијских играрија. Лудендорф јасно о томе пише:

Масонске ложе треба да нас подсећају на шаторе које су Јевреји подизали на одмориштима за време свог проласка кроз пустињу, после изласка из Египта. Оне треба да нас подсећају на сам јеврејски логор, као и на (покретни) Шатор и Храм. То је данашња симболика масонских ложа.^{35:86}

Схвативши размере велике преваре која хришћанима долази од потомака Јакова варалице (види I књ. Мојс., гл. 27), сваки хришћанин мора да се опомене речи апостола Павла, који се љути на Галате због тога што су ови поново потпали под јудејски утицај и што се враћају јудејској вери:

О, неразумни Галати, ко вас је опчинио да се не покоравате истини, ви којима је пред очима Исус Христос насликан разапет међу вами? Ово само хоћу од вас да дознам, да ли Духа примисте кроз дјела закона или кроз проповјед вјере? Зар сте тако неразумни? Почеквши Духом, сад тијелом завршавате? Зар толико пострадасте узалуд? Кад би било само узалуд!

Онај, дакле, који вам даје Духа и чини чудеса међу вама, чини ли то због дјела закона или због слушања вјере? (Гал. 3:1-5)

3. Масонерија - средство јудаизације

Током богохулног изигравања Христовог издисања на Крсту, које се изводи за време иницијације у чин масонског мајстора, сваком кандидату у ухо шапну мајсторску реч - "мак бенак". Лудендорф то овако објашњава: "Мак бенак значи - 'Он живи у сину'. То значи да Јахве сада живи у нејеврејину. Он [кандидат] сада постаје вештачки Јеврејин. Тиме се завршава процес условљавања [тј. несвесног навикавања, преображавања]."^{35,36} Хришћани који постају мајстори масонерије тада приhvатају основна начела талмудске масонерије: све религије су једнако добре и пантеистичка кабалистичка учења једнака су хришћанским истинама и откривењу Христовом. Пас се тако враћа на своју бљувотину.

Подмукли талмудисти иду још даље, јавно претварајући хришћане у Јевреје, односно - "вештачке Јевреје", како их је Лудендорф назвао. У сквиру процеса прикривене јудаизације масонски следбеници чак примају и симболичко обрезање. (Што је још срамније и глупље, већина Американаца данас бива стварно обрезана*, али ми овде говоримо о невидљивом печату јудаизације - као саставном делу јеврејске духовне офанзиве на хришћанство и хришћане, у Сједињеним Државама посебно.) Суштина јеврејске процедуре обрезања јесте оно што Јевреји зову прио - када можел (обрезивач) својим ноктима скида кожицу са врха мушких полних органа. Дизајнери масонског ритуала, у намери да колико год је могуће укључе у тај ритуал јудејску симболику, смишли су да се у једном тренутку обреда увођења у мајсторски степен "кецљица стргне брзо и нагло". Глоеде, познавалац масонских ритуала, објашњава значење овог чудног геста на следећи начин: "Обрезање је симболички представљено чуваревим наглим стргнућем кецљице (са кандидата), јер се она назива 'кецљицом коже'".^{37,38} Истовремено хришћанским овцама се говори како је масонска кецљица као "знак части" - најпоштованији део масонске церемонијалне одежде. Лудендорф додаје:

"Симболички обрезан" нови вештачки Јеврејин сада бива посвећен служби Јахвеу. Он се, што се тиче могућности његовог учешћа у изградњи

* Тај чин се врши под разним медицинским изговорима, а у ствари одражава стање америчке потчињености Јеврејима. У Књизи Постања (17:15) Јеврејима је наложено: "Да се обрезује које се роди у кући твојој и које се кући за новце твоје."

овоосветљске власти - налази у много бољој позицији од новокрштеног хришћанина.^{39,40}

4. Оштровна магла јудео-културе

Људи се ђонашају као да Бога нема. Без обзира на све бројне разговоре који се данас воде о религији, многи људи живе као да не постоје никакве Божије заповести, као да човек ништа не дuguје Творцу, Господу, Спаситељу и Осветитељу света. Као да Сам Бог Који је створио све - па и сам овај ваздух који дишемо - нема више никаквих права. Слушамо бескрајне расправе о људским правима, али нико више не говори о правима Оца нашеј заједничког. "О људским правима", како их они зову, људи су се наслушајали већ доволно: време је да чују нешто и о правима Божијим" (Папа Лео XII, у Енциклази *Tametsi*).

Хју Ејкинс, Хришћански поредак и модерни свет.^{39,41,42}

Једно од најтужнијих и најпотреснијих искустава које сам доживео током свог педесетогодишњег боравка у Европи и Сједињеним Државама био је увид да је зајадно човечанство, на духовном плану, поштуюно јудаизовано. Управо због тога и пишем ову књигу о Јудео-Америци.* Исти концепт би, уз неке мање измене, могао бити примењен и на Јудео-Француску, Јудео-Русију, Јудео-Немачку.** С обзиром на убрзано позападњачење и секуларизацију Јапана, можемо говорити и о Јудео-Јапану, а због комунистичке диктатуре у Кини и Мексику - и о Јудео-Кини и Јудео-Мексику. Инсистирам на оваквим именима тих јудаизованих земаља као бих читаоце учинио свесним чињенице да је "јудео-масонерија" - део сирове историјске стварносћи у којој живимо. Тај термин указује на чињеницу да јеврејски банкари-финансијери (Рошилди, Рокфелери, Моргани, Шифови итд.) гостодаре народима, да су они стварни владари Сједињених Држава, без обзира на сву

* Елизабета Дилинг, критичарка јудео-комунистичке превласти у Америци, сковала је за U.S.A. (Сједињене Америчке Државе) ново име J.(ew) S.A., ЈАД: Јеврејске Америчке Државе. Било је и других критичара власти "слугу синагоге сатанине" над Америком који су, на пример, збјајали шале на рачун левичарских привредних реформи председника Ф.Д. Рузвела познатих као "Њу Дил" (New Deal), назавши их (Jew Deal, Јеврејски поредак). Огорчени Американци су, у знак протеста против владавине мањине језез над већином Американаца, писали о „Џу Јорку“ (Jew York), Јеврејском Јорку (уместо Њујорку, New York), и о "jewspapers" (јеврејским новинама) уместо "newspapers" (новине). Познато је да хумор често на прикријен начин открива тихи протест и потиснути бес у људима.

** Адвокат Манфред Редер из Западне Немачке ухапшен је и осуђен на затворску казну због тога што је протестовао због свеприсутне јудео-масонске окупације Немачке. Он није био нациста (био је дечак када је пао нацизам), већ само одговорни Немац који је желео слободу за своју нацију, да његов народ може слободно да одлучује како ће да живи, уместо да се ропски покорава јудео-масонским окупационим властима. Храбро је говорио о Немачкој као Judenrepublik, Јудео-републици.

фарсу од америчких избора. Масонска пирамида, чију слику дајемо на идућој страници, казује само део приче о јудео-масонерији и њеној улози у историји. (Види на крају књиге и детаљнију репродукцију масонске пирамиде, објављеној у мојој књизи *Масонерија: Завера прошив Бога и човека кроз векове и данас.*)

5. Масонска пирамида

Пажљивим проучавањем слике на којој је представљена масонска пирамида долазимо до следећих увида:

1. Крећући од подножја пирамиде према њеном врху, постајемо свесни чињенице да што се више приближавамо том врху - наше знање о активностима оних који припадају тим највишим степенима масонерије постаје све мање. Али једна ствар је сигурна: чијава структура масонске организације не служи никаквој играцији и забави, већ је конструисана ради осиваривања одређених (масонских) циљева. Да је масонска организација, чију структуру одсликава пирамида са слике, сиворена ради часних и отворених циљева, не би било никакве йоштреће за Јајансконошћу. Хришћанска црква, чак и један амерички Конгрес - немају никакве тајне комитете и скривено вођство. У раду Конгреса ништа не би смело да се сакрије од очију јавности, иако субверзивне организације (као што су "јеврејски" банкари или друге интересне групе) покушавају да наметну законе који на прикривен начин наносе штету јавним интересима. Закључак се намеће сам по себи: да су јудео-масони икада имали часне намере, никада се не би крили у тами. Оно што захтева ту тајновитост - то су њихови чудо-вишни планови да униште хришћанство и покоре нејеврејске народе. *Масонерија је генералштаб ратних Јланера чији је циљ да Јudeјци дођу на власні у свим државама.* Зато и можемо да кажемо како су ти и такви "Јевреји" наши непријатељи, непријатељи хришћанских народа и њихове цивилизације.

2. Знамо довољно о јавним манифестацијама секуларизма као безбожног схваташа човека и атеистичког погледа на свет. Крајњи циљ секуларизма се, истина, нешто теже уочава, али јасномислећи људи уочавају да је *секуларизам чисто антихришћанска идеологија.* Узрок иезнања о тој изузетно важној истини је тај што јудео-масони владају медијима, издаваштвом и образовањем.

3. "Масони без кеџељице" су сви они који са одушевљењем усвајају секуларизам као антихришћанску псеудо-религију: либерали, левичари, прогресивисти, пропагатори сцијентизма, милитантни атеисти, сви они који не поштују Христа или, пак, исказују отворену мржњу

према Њему. Ту, такође, спадају многобројни људи чију свест обликују медији, штампа и модернистичке празноверице - вешци и вештице, окултисти, мистичари (теозофи, антропозофи, кабалисти, розенкројци...) и сви други који су се одрекли Христа и прихватили лажне религије. Треба поменути и источњачке култове, чија навала на хришћанску цивилизацију представља део масонског плана да се (ширењем разних паганизама) подрије вера у Христа, како би хришћански народи постали подложнији масонским манипулатијама.

Слика 1
МАСОНСКА ПИРАМИДА
из књиге Јустаса Малинса,
Проклећство Ханана: Демонологија историје^{15:51*}

* Види детаљније представљену масонску пирамиду у мојој књизи, *Масонерија: завера прошив Бога и човека, кроз векове и данас* (Ихтус хришћанска књига, 1996).

4. Припадници "плавих ложа" или "плаве масонерије" несвесно прихватају безбожничку културу. Већина њих је ментално толико неактивна да их никакво "напредовање" ка "вишим степенима" не може учинити истински мислећим људима.

5. "Белу масонерију" чине углавном они који су, у својој равнодушиности према хришћанском откривењу, усвојили масонско учење по коме су све религије једнаке, једнако добре и истините. Ту спадају ротаријанци, разна међународна (културна, научна, спортска) и екуменистичка удружења, YMCA - Хришћанска заједница младих људи итд.

6. Масонерија Јоркшког реда тврди да гаји традиционално - иако искључиво номинално! - поштовање Библије, док је масонерија демонског Шкотског реда отворено паганска, антихришћанска и сатанистичка.

7. Необавештене би могла изненадити чињеница да се комунизам као огранак масонерије налази тако високо на масонској пирамиди, одмах испод свог *главног сионзора, ложе Гранд Оријениј*. То је веома важна, мада често потпуно заборављана чињеница. *Комунизам је главно оруђе масонских банкара у борби пропаганде хришћанске цивилизације и њеног поретка.*

8. *Б'наи Б'рит* је искључиво јеврејска масонерија, блиска јудејском директорату илумината, чије су активности обавијене крајњом тајновитошћу. *Цон Тод*, вештац који се покајао и преобратио Христу, одрекавши се даљег служења Сатани, и кога су (као вешта) увели у високе степени масонерије - верује да се Ротшилди налазе у најтајновитијим саветима тридесетројице и тринаесторије, на врху масонске пирамиде. Нема сумње да већину припадника тих врховних савета масонерије чине Јевреји, мада у њима има и нејеврејских сатаниста. По Тоду, врхови масонерије држе под својом контролом светску трговину другом. На тај начин, с једне стране, стичу огромно богатство, а с друге уништавају хришћанско друштво, одвајајући људе од Цркве и чинећи им подложнијим за будуће ропство. *Масонерија је, дакле, једно од главних оруђа Сатанине борбе пропаганде Божијег света и человека.*

9. На врху масонске пирамиде налази се симболички приказ сатанског Свевидећег ока које надгледа остваривање читаве масонске завере против Бога и човека. *Слика масонске пирамиде јасно нам показује да се заиста ради о масовном антихришћанском покрету, који није никаква фикција сумњивих људи, већ лукава и одлучна завера пропаганде Христа Спаситеља.*

10. Улога Јевреја у највишим круговима масонерије је прикривена, али несумњива. *Посијоје нейобићни људаци да су Јевреји чинили 90%*

лидера борбене револуције. Чињеница је да је ложа Гранд Оријениј основно оруђе јеврејске конторле над Француском. Б'нау Б'рит је контролише унујирању и сијољну политику Сједињених Држава. Јеврејски завереници у својим рукама држе узде контроле над светом. Они у своје завереничке планове (нарочито у погледу јавног деловања) укључују и многе утицајне нејевреје, тј. јудаизоване и демонизоване "хришћане".

11. Савет три стотине већином чине Јевреји, банкари и индустрисајалици. Валтер Ратенау, јеврејско-немачки плугократа који је своје богатство зарадио експлоатишући немачке раднике и који је у знатној мери финансијски помогао борбену револуцију у Русији, изјавио је за *Neue Freie Presse* децембра 1909: "Гриста људи који се међусобно познају - контролишу економску судбину (европског) континента."^{40:166}

12. Ђузепе Мацини, вођа револуционарне масонерије, у писму А. Пајку (1870) пише:

... Морамо створити највиши ред, који ће остати потпуно скривен од људи и у који ћемо сабрати масоне највишег степена, а које ћемо сами изабрати. Из поштовања* према њиховој масонској браћи, ово мора бити обављено у највећој тајности. Помоћу тог највишег реда управљаћемо масонеријом, која ће послати међународна снага, још моћнија него раније - јер се неће знати ко управља њоме.^{41:208-209}

Тај најтајнији савет изабраних масона представља генералштаб из кога се координисано руководи комунистичким, про-комунистичким и антихришћanskim активностима широм планете.

6. Јудео-масонерија: заједнички пројекат Ротшилда и шалмудиста

Данашиња масонерија је разграднати систем тајних и полујавних организација које се баве подмуклом и завереничком активношћу. За разлику од ранијих замагљених тврђи о "уједињењу човечанства", данашњи масонски циљ је "установљење надкласне светске владе" коју би контролисали масонски лидери. Прави циљ масонерије је, очигледно, усностављање свеиске власништвености великих катализатора.

Московске недељне новости^{42:1,2, pp}

Ротшилди су се званично прикључили масонерији 1809. Можемо само претпоставити какав су утицај они кроз масонерију извршили на историју за последњих сто осамдесет година! Јевреји Ротшилде сма-

* Масони су у тој мери синови "оца лажи" (тј. Сатане) - да се и изменju себе лажу. Тачније би било рећи: "... да би се одржала лаж међу масонима".

трају својим некрунисаним краљевима и није чудо што се они, као чланови најтајнијег вођства масонерије, налазе на самом врху масонске пирамиде (видети слику 1). Поред њих се на врху те пирамиде налазе и други "Јевреји" и сатанистички масони. *Масонерија је једно од главних оружја сатанистичких завереника за поробљавање човечанства.*

Др Кетнер, бивши лидер немачке масонерије, сведочи у свом памфлету под насловом "Природа и монструозност масонерије" о три застора који скривају суштину масонерије, како од самих обичних масона, тако и од немасона:

Први застор налази се између обичног и масонског света. Други је унутар самог масонског света, и то између обичних и виших масона великих ложа. Трећи и најнепрозирнији застор раздваја бивше масоне свих великих ложа од међународне централе (директората) MMP-а.^{35:10}

MMP је скраћеница за "Међународни мамонски ред", масонски ред који окупља "јеврејске" банкаре који су свој живот посветили Мамону, богу новца, а који се друкчије зове Баал. Они свесно воде човечанство ка усвојавању антихриштловског поретка.

Највише вођство јудео-масонерије је тако скривено да ни "масони високог, па ни највишег степена - не знају крајње циљеве масонерије и начине на који ће ти циљеви бити остварени".^{35:33}

Подмукли и власти жељни јеврејски лидери, које подстичу и по-мажу модерни фарисеји, такозвани рабини реформског јеврејства - одавно су већ успоставили контролу над ложом Гранд Оријент. Они су активности те ложе усмерили на подривање западног хришћанства, а нарочито Римокатоличке цркве. Знајући да су Јевреји током векова били главни расадници антихришћанских јереси (види 43), папа Клемент XII је сасвим правилно схватао да је у то време нова масонска јерес - као јеврејско кукавиче је још подметнуто у гнездо хришћанске Европе. *Taj јаја је још 1738. масонерију назвао "синагогом сатанином".* Мислио је ту на део из Откривења Јовановог где се говори о "Јеврејима који тврде да су Јевреји, али нису, већ су "лажови" и припадници "синагоге сатанике".

Главни идеолог отворено сатанистичког облика масонерије ("Шкотског обреда") Алберт Пајк, својим изјавама потврђује истинитост речи папе Клемента XII. Пајк пише: "Истине које пропагира масонерија засноване су на јеврејском мистичком знању, познатом као кабалистички гностицизам."^{44:44}

Ови и овакви јудео-масони диктирани су секуларистичку, анти-римокатоличку политику у подривеној француској држави у другој половини XVIII века. Омогућили су избијање комунистичких револуција у

Европи и рушење хришћанског поретка, све време усмеравајући европску масонерију у антихришћанском правцу. Они су главни спонзори ционаизма, водећи координатори организованог и систематског рушења хришћанске цивилизације и религије, морала, националног и друштвеног здравља хришћанских народа. Ако узмемо у обзир чињеницу да је, посредно или непосредно, одговорна за погибију више од 200 милиона жртава револуција и за оба свећска рата (у чијој је припреми тајно учествовала), јудео-масонерија се с правом може сматрати *најмонтируознијом организацијом у чијавој историји човечанства.*

Заједно са сатанистичким Шкотским редом и Гранд Оријентом, по злу се у модерној историји "прославио" и један чисто јеврејски масонски ред - Б'наи Б'рит. *Овај ред је постао главни координатор доношења антихришћанских решења у областима законодавства, школства и судства, посебно у Сједињеним Државама.* Он је главни спонзор бројних про-комунистичких, тј. про-ционалистичких фронтова атеистичке јудео-масонерије: Анти-клеветничке лиге, Америчке уније за заштиту грађанских слобода, лобија који контролишу амерички Конгрес, као и других анти-америчких и антихришћанских пројекта и организација.

Јудео-масонерија је термин који тачно описује јеврејску доминацију над свим важним државним функцијама Сједињених Држава. Тада термин реално одсликава два аспекта масонерије: с једне стране, ритуалност и лажну теологију масонерије, а с друге - јудаизацију Американаца и Европљана.

Атеистичка и сатанистичка масонерија Шкотског обреда, иако је отворено антихришћанска и анти-америчка, заједно са масонеријом Б'наи Б'рита, одавно већ контролише америчку владу, посебно у областима савремене политике, школства, медија, културе и планске демографизације америчке нације (види 16:155).* Масони Шкотског реда и Б'наи Б'рита су моћни савезници у почињивању америчке нације атеистичким Јеврејима и "јеврејским" банкарима. Оба реда су интегрални део јудео-масонерије, зличиначке организације која се бори против хришћанства и хришћанске Америке.

* Шефове завере искључују да су они ни у једној масонској организацији познатој јавности, чак ни међу припадницима "виших" масонских степена масонерије Шкотског реда, нити међу познатим лидерима супер-тајних масонских савета. Јавни следбеници масонерије су само пукни пиони који никада поуздано не знају о тајним и крајњим циљевима своје организације. Међутим, иако је готово немогуће идентификовати праве лидере масонске завере, о крајњем циљу њиховог деловања можемо судити на основу видљивих ефеката масонских подривачких активности у области религије, културе, друштва, а посебно у области међународне и глобалне политике. Крајњи циљ масонерије је потчињење човечанства власти талмудско-теократско-социјалистичке једносветске владе.

С обзиром на чињеницу да неки писци претпостављају како је Вајсхаупт био *marrano* (Јеврејин који се лажно "обратио" у хришћанство), иако Вајсхаупт аутори *Јеврејске енциклопедије* не помињу као припадника Изабраног народа - довољно је других разлога да се *најопакији огранак масонерије (илуминати)* назове јудео-масонеријом. Он своју суштину не црпи из јеврејског расног, већ из јудаистичког религијског (односно, антихристовског) идентитета.

7. Масонерија - Сатанина црква

Јеврејско-шпанска енциклопедија помиње став Римокатоличке цркве према средњевековним јересима и износи тврђење шпанских свештеника и писаца из различитих епоха који се слажу у томе да су "Јевреји очеви свих јереси". Даље стоји:

"На сличан начин је и инквизиција оптуживала Јевреје да шире јереси, а сви неправоверни покрети су за Римокатоличку цркву били резултат јеврејске завере."

Морис Пинеј у књизи *Завера против Римокатоличке цркве*.^{45:540}

"Регент" који управља провинцијалним [државним, националним] Редом (масонерије) - зове се "Vicarius Solomonis" [викар, свештеник, представник Соломонов]. Римски папа носи титулу Vicarius Christi [викар Христов].

Само он и јесте регент провинције, и своју власт не може делити ни са ким. Савет од девет чланова представља његово саветодавно тело...

Идеја масонерије потиче из јеврејске епохе и њен утемељитељ је, како се сматра, Соломон... Речи и појмови (које користи масонерија) су углавном преузети из јеврејског језика.

Др Густав Карпелес у свечаној књизи Б'не Б'рита, 1903.^{45:40:45}

Масонски "мит" је по свом садржају јеврејски, јер у себи обједињује јеврејско-национални, јеврејско-религијски и јеврејско-морални садржај.

Генерал Ерих Лудендорф^{35:61, nn}

Врховни хришћомрзац је сам Сатана. Он је извориште, главни пројектант и спонзор свих антихришћанских покрета и јереси у историји. Једна од главних заблуда модерног доба је идеја да Сатана, у ствари, не постоји, већ да припада царству празноверица и митова.

Христос се никада није спорио са људима око тога да ли Сатана постоји или не. Христос је знао ко је Сатана и у својим проповедима изобличавао његова недела (види 16:ХIII-XV, 85-86, као и моју књигу *Сатана у савременом човеку и свету*). Хришћани морају увек бити

свесни да Сатана постоји и да је активан у историји. Његов главни циљ је да у пропаст одвуче што више људских душа. Јеврејски лидери (фарисеји) упорно и до фанатизма служе Сатани и његовом антиљудском послу. Као што је природно да добри људи чине добра дела, тако је природно да зли људи (у које спадају и фарисеји) чине зла дела, тј. да смишљају и шире лажна учења (јереси) која проузрокују угњетавања и убиства у историји.

Масонерија је, у сушави, лажна вера, нечовечан филозофски систем, а у исто време и наопака религија, вера йоврајка йаганизму и вавилонским йерверзијама. Др Бенџамин Кук је, после обимног разматрања, масонерију дефинисао као *фалусну религију*.^{46, 47, 40}

Фалус је латински термин за мушки полни орган. Сваком нормалном Американцу ће бити тешко да поверије како неко, после две хиљаде година хришћанске историје, може бити толико ненормалан да обожава мушки полни орган, уз истовремено претварање да је овај само пук симбол креативне моћи. Фалус су у давна времена обожавали Феничани; на улазним вратима њихових храмова посвећених богу Баалу стајале су велике скулптуре у облику мушких полних органа у ерекцији. У таквим "храмовима" "радиле" су храмовне проститутке, мушке и женске. Хришћани су такве "храмове" сматрали местима сатанизма. Сличан је био и став хришћанских мисионара према храмовима старе Индије који су били укraшени *лингамима* - скулптурама које су представљале мушки полни орган, а понекад и сцену сједињења мушких са женским полним органом.

Веровали или не, сада говоримо управо о *средишњој шачки јудео-масонског шајној учења*. Наравно, о том тајном учењу не говори се овцама "плаве масонерије". Они немају појма о том перверзном "мистицизму" тајног масонског учења.* Ко жели да се упозна са суштином

* Осим када то крију због различитих циљева, масони се понашају као да је јудео-масонерија религија. Они места на којима се састају називају "храмовима" и "катедралама". Алберт Пајк, један од водећих модерних сатаниослужитеља, седиште заповедника Шкотског реда Јужне јурисдиције називају "(светом) столицом", по угледу на папску Свету Столицу. У стварности, Пајково седиште је била несвета столица Сатанина. Алистер Кроули, један од најогавнијих сатаниста 20. века, своју аутобиографију називао је "хагиографијом", називом који се употребљава за животе (житија) Светих.

** Овце из "плавих ложа" немају појма о антихришћанском карактеру масонског учења. Главни теоретичар масонерије Алберт Пајк, чији спис *Морал и добља древног и присвајеног Шкотског реда масонерије* представља главни уџбеник за обуку америчке масонерије, на 819. страни те књиге пише следеће: "Масони плавих степена могу да јубу само у предворје Храма. У предворју се онима који се иницирају приказује само део симбола, али им се *намерно дају погрешна штумачења*. Наша намера није да они схвате смисао симбола, већ да мисле да схватају *шиј* смисао. Право објашњење симбола резервисано је искључиво за посвећено, тј. за принчеве масонерије."^{47:16, nn}

тајног масонског учења - треба да прочита књигу *Морал и дођма* главног идеолога масонерије Алберта Пајка. Аутор овог, за масоне кључног текста, служећи се својим квази-мистичним језиком, објашњава да његова религија (коју сматра супериорнијом у односу на хришћанство) обожава *прокреативне сile свемира*, као што су то чинили пагански дивљаци пре три хиљаде година. Ко прочита ову књигу видеће да масонерија, попут елеусинских мистерија у старој Грчкој, сиријским култовима Кибеле или староримским култовима бога Бахуса - у свом средишту има исто лажно откривење: *идолојоклонсиво сексуалности*.

Хришћанству су били потребни векови да би искоренило из своје цивилизације такве "велике увиде" у "тајне свемира", пројављене нарочито у средњевековном црномагијском окултизму и сексуалној распушности алbijанских јеретика. (Види свеску Г тетралогије *Савремени ликови Сатане, Фројдизам и "исихотерапије": Древне јереси у савременом руку.*) Модерни пагани се враћају тим одвратним фантазијама *зато што желе да одвоје људе од Христу и Његове Цркве*. Они подривају хришћанство да би лакше могли да преведу духовно дезоријентисане људе у свој антихришћански табор и да би, на крају, код њих развили противљење свему ономе за шта се Хришћанска црква залаже, на пример: стабилан породични живот, духовно здраво породично васпитање и одгајање деце, послушност властима, одбацивање грешних уживања итд. Ти нови пагани чине све што могу да подрију и сруше стабилну друштвену и религијску структуру хришћанске цивилизације - како би је гурнули у чељусти јудео-масонске диктатуре, а све под паролама слободе, среће и прогреса. Са тим отаким програмом читаоци се могу темељније упознати ако прочитају *Протоколе сионских мудраца*.⁴⁸

8. Обнова фалусног култа

Половни органи мушкираца и жене симболизују два божанства (Сунце и Месец, Озирис и Изис). Тим органима у древна времена није приписивана никаква срамотност. Фалус [пенис] и Ктеис [вагина], симболи рађања и плодности, се као такви јављају у тзв. мистеријама [древним религијским култовима које масонерија жeli да обнови]. Индијски Лингам био је симбол јединства мушкиог и женског пуног органа унутар јединственог круга, који је важан масонски симбол (Алберт Пајк, *Морал и дођма*, 24. степен, стр. 401.)... Масонерија, као наследник тих мистерија (паганских култова Изиде, Озириса, Ваала, Митре, Тамуза итд.), следи њихова древна учења.

Алберт Пајк, *Морал и дођма*, степен калфе, стр. 22.^{27:131}

Неко би могао да постави следеће питање: ако је масонерија - фалусни култ, зашто онда масонске ложе нису украшене сликама фалуса и лингама? Одговор је да масонске ложе и јесу украшене тим симболима, само што су они тамо употребљени у изменјеном, маскираном виду. Пајк објашњава да компас и правоугаони лењир који украшавају масонске "олтаре" - "представљају симbole мушки и женске сексуалне функције".^{47:15} Сваки украс који има облик круга са тачком у средини, симболише исту ствар: вагину и пенис. О сексоцентричном симболизму масонерије сведочи и слово "G", које стоји изнад "олтара" у масонској ложи. Његово фалусно симболичко значење Пајк објашњава овако: "Масонско слово 'G' представља замену за јеврејско слово YOD, прво слово јеврејског имена за Бога"^{47:14}, тј. Јахвеа. Можда читаоци још не разумеју о чему се овде, у ствари, ради. Међутим, лукави инструктор Пајк указује на дубљу везу која се не уочава на први поглед: "Објашњење значења јеврејског слова YOD налазимо у Кабали [јеврејском мистицизму]... У Кабали јеврејско слово YOD јесте симбол пениса"^{47:14}, а човек може да сазна ову истину само уколико достигне до двадесет деветог степена масонерије.*

Пајк пише да су "хришћански Оци уживали у томе да се ругају употреби тих [сексуалних] симбола".^{47:17} Нема сумње да би сваки нормалан хришћанин реаговао на исти начин и одбацио тај пагански сексуализовани мистицизам. Оци Цркве су веома добро познавали све изопачености многобоштва.

Пајк сматра да масонско "учење" води порекло из јеврејских извора, што је још један показатељ идентитета градитеља и господара масонерије.

Пајк каже да су гностицизам и кабализам били главно извориште идеја на чијим основама је градио своју масонску "супер-религију". Шта је, у ствари, био гностицизам? Био је то јалови покушај јеврејских сектулариста да комбинују грчке филозофске спекулације са јеврејском религијом, што није било ништа успешније од покушаја модерних либерала да хришћанство комбинују са "научним", то јест без-

* Др Сигмунд Фројд, водећи јеврејски психолог, у свом "научном" раду служио се још бљутавијим паисексуалним тумачењима симбола у својим психоаналитичким "тумачењима". Неразумни хришћани, авећином су то били (и јесу) амерички и британски психологи и психијатри, лаковерио су прихватили Фројдове талмудистичке бљувотине, а потом својим студентима испирали мозак Фројдизмом као једним од најзначајнијих представа јудаизације хришћанске културе.

Јеврејски писци се хвале да је Фројд био утемељивач савремене "сексуалне револуције". То је тачно, као и то да је масонерија у сексуалној револуцији открила своју сатанску суштину. Она је буквално демонизовала европо-америчку културу и суновратила је у паганску трулеж.

божничким погледом на свет. Гностици су веровали да су, својим људским разумом, дошли до поузданог знања о тајнама постојања које важе и у времену и у вечности. Гностичке заблуде су представљале извор надахнућа за *тотоне јереси, као и за модерне гихолошке концепције* по којима човеку за спасење није потребан Бог, него само властита снага. Масонерија, чија су учења заснована искључиво на људској мудрости, такође поручује да се човек може спаси сопственим добрим делима и квалитетима, а које човеку признаје Велики архитекта универзума. У том смислу, она је само једна у низу маскираних гностичких секти.

Кабала, као други извор масонске псеудо-религије, представља систем јеврејског мистицизма израстао из гностицизма, односно, који - по Пајковој фантазији - претходи гностицизму. Са хришћанске тачке гледишта, потпуно је небитно да ли гностицизам претходи кабали или обрнуто, будући да су и једно и друго лажна учења. Обоје на кабалистичким идејама и мистичким спекулацијама заснивају синтетичко "схватање" Бога. Као хришћанин, често сам се питao зашто ти пагани (укључујући фарисеје и њихове духовне потомке) нису прихватили много једноставнију и много убедљивију слику Бога као доброг и праведног Оца. Нема сумње да је то због тога што их је на то надахнуо њихов отац - Сатана.

Можемо закључити да је масонерија, зајправо, јеврејска идеологија и да функционише као орган јеврејске мржње према Христу. Масонска идеологија је само још једно од многих оруђа рата против Христа, у суштини нимало различита од комунистичке или других секуларистичких идеологија. Примарна је жеља за уништењем Христовог дела у историји, а из ње се артикулишу безбожничке идеологије које служе као оружја тог рата.

9. Масонерија је антихришћанска секта

Звона звоне на узбуну и информисани, борбени римокатолици су потпуно свесни све бржег остваривања плана за уједињење хришћанства и талмудског јудаизма (који је отац масонерије и сличних "тајних друштава"), а све са циљем поштуног уништења хришћанства.

Монсињор Жуен у свом предговору
књизи *Папство и масонерија*.⁶³

Борба против папства јесте друштвена нужност и представља стаљну дужност масонерије.

Извештај масонског међународног
конгреса, Брисел, 1904.⁶⁴

"Масонерија је друштво... институција... тако се говори... Међутим, масонерија није ништа од тога. Подигнимо све велове, ризикујући да испровоцирамо безбройне протесте: масонерија је црква: она је *антицрква, антихришћанство; масонерија је друга црква - црква јереси, црква слободне мисли...*"

Масон Ф. Лимузин, у масонском часопису *L'Acacia*, октобар 1902.⁶⁵

*Право Сатанино име, како говоре кабалисти, јесте обрнуто прочијано име Јахве. Сатана није црни бог... За иницијанте он није личност, већ сила, створена за добро, или која може чинити и зло. Та сила јесте инструмент слободе то јест слободне воље (Алберт Пајк: *Морал и дозма* - мајстор масон 3. степена, стр. 102)... Луцифер, светлоносач! Чудно и мистериозно име, дато духу таме! Луцифер, син Зоре! Да ли је он тај који носи светлост и њеним неподносијивим сјајем ослепљује све немоћне, разблудне и себичне душе? Нема сумње да јесте!*

Алберт Пајк, *Морал и дозма*,
9. степен, стр. 321, 27:133-134. ⁶⁶

Јудео-масони су успели да навуку мараму преко очију милиона Американаца. Убедили су их да је масонерија друштвена организација доброчинитеља која учи да у њој нема религије, али се у пракси залаже искључиво за јачање верности својих чланова масонском богу. Јудео-масонерија подло и лукаво подрива хришћанску цивилизацију, замењујући хришћански поглед на свет својим гностичко*-кабалистичким.*

Пастор Мартин Л. Вагнер из Енглеске евангелистичке путеранске цркве је још пре седамдесет пет година, упозоравао на опасности које прете хришћанској вери од масонерије.⁵⁰ Одлучно је у својој обимној студији (563 стране!) показао да је масонерија *тајна религија*, крајње непријатељски расположена према хришћанству. Ту своју - драгоценним цитатима богату - студију засновао је на проучавању масонских извора, као и списка компетентних истраживача масонерије.

"Сујинија масонерије", пише пастор Вагнер, "јесте у изобиљеним религијским идејама и учењу које потиче из давних времена".^{50:8, ⁶⁷} У

* Гностици су били водећи, по националној припадности углавном јудејски, подривачи апостолског хришћанства. Посебно су деловали у прва три века хришћанства. Њихово учење представљало је парападају филозофских и мистичких идеја. Проповедали су пут ка савршенству и сигуран "пролаз" до познавања небеских тајни, и то само помоћу људског разума (без икаквог учешћа Божије благодати) и гностичким мистеријским празноверица. По хришћанском Откривењу, за човеково спасење најважнија је спасоносна тајна Христовог Оваплоћења: човек се спасава Божјом благодаћу, а не сопственим заслугама. Зато човек својим палим разумом не може правилно да тумачи ни тајне овога света, а камоли тајне Царства Божијега. Видети виши о гностицима у *Савременим ликовима садашње*.^{16:223-234}

** Када је после три века крвавих гоњњица у Римском царству хришћанство проглашено за државну религију, гностици су прешли у илегалу у којој су опстали до данас - као кабалисти, масони, врачари, вештице, окултисти и остали јеретици.

слушају да нисте у потпуности схватили сву тежину ове тврђње, допустите да је укратко објасним: масонерија је религија која обнавља празноверице древних египатских, вавилонских, феничанских, грчких, римских и индијских религија. *Паганске* *празноверице* и *изојачености* *преи**хришћанских* *религија* нуде се у масонерији као ново и дубоко учење, као букет духовних цветова из древних религија. Метафора о букету може бити проширења: на први поглед, има много дивних цветова који изблиза непријатно миришу, а слично је и са, наизглед, "дубокоумним" паганским тврђњама о Богу и спасењу.

Масонска идеологија се није одједном јавила у свом данашњем облику. Настајала је постепено. Тада процес уобличавања масонске идеологије ишао је упоредо са све већим продором атеиста и кабалиста у масонско вођство. Од самих почетака у масонском вођству јак утицај су имали дејсти, тј. премаскирани атеисти, који су порицали свако активно учешће Божје у историји и људском животу. По дејничким и кабалистичким схватањима - универзум функционише у складу са физичким законима и силама које је Њути открио у седамнаестом веку.

Потом су у масонерију почели све више да се убацују илуминати са својим завереничким, нихилистичким и револуционарним идејама. Главни нагласак стављен је на борбу против хришћанства под изговором борбе против папске власти. Неразумни протестанти су се укључивали у ту анти-римокатоличку борбу, а касније упадали у секуларизам и комунизам - стварне и непосредне плодове и циљеве масонерије.

10. Цим Шо открива тајне масонерије

Надам се да ће читаоцима доћи до руке књига Цима Шоа *Смртносна превара*²⁷, у којој ће наћи запаљујућу исповест човека који се, после много мука, вратио Христу, ослободивши се паганско-фарисејских заблуда јудео-масонске идеологије.

Цим је био просечни Американац који је читав живот посветио свом послу. Његов отац је рано напустио породицу, тако да је мајка Цима подизала у складу са погледом на свет тишиним за средњу америчку класу, који је укључивао и поштовање масонерије. Као дечак, Цим је зарађивао за живот тако што је разносио новине или што је радио као шегрт у бакалница. Касније је постао нижи службеник у управи једног већег града. Будући да је био вредан радник и савестан човек, брзо је напредовао у каријери, поготово што су у њему наређени препознали брата масона.

Цим је био потпуно необразован у погледу хришћанства,* будући да му очух као атеиста није дозвољавао да похађа недељне школе и црквене службе. У том погледу, Цим је био *ишични секуларизовани Американац* - равнодушан према хришћанству, потпуно посвећен данонишњем раду у трци за добром зарадом.

У то време оболео је од тешке очне болести. Била је то златна прилика да се врати Христу и нађе спасење. Хирург који га је оперисао био је ревносни хришћанин и помогао је Циму да у себи пронађе давно утихнулу чежњу за Христом и попуни ону празнину у души која га је тиштила упркос свим његовим масонским успесима и напретку у каријери. Цим је, у основи, био частан човек и није допустио да му безбожници до краја упропасте душу.

Од самог почетка је некако осећао да га увођење у тајне масонског учења исувише подсећа на испирање мозга. Кандидату се постављају питања, а одговори које даје - у потпуности су обликовани претходно усађеном масонском идеологијом. Чак и када даје заклетве, кандидат не зна њихов пуни садржај и смисао, већ само понавља делове реченица које мајstor изговара. Таква *инфанилизација* део је сваког процеса испирања мозга, од фројдовске психоанализе до комунистичког "ревидирања".

Име Христово се у масонским ложама може спомињати колико и у синагогама:

У "добро уређеној" ложи забрањено је да се помиње име Христово. Спомињање имена Христовог у молитвама озбиљан је преступ који може да доведе до затварања те ложе.^{**} Када се у масонским обредима и читају поједини делови из Новог Завета, изостављају се они стихови у којима се помиње име Христово.^{27-29-30, np}

На почетку иницијације кандидату се каже: "Света Библија нека буде твоје правило и водич у вери и пракси." У *Крајком* водичу кроз масонски закон (стр. 207-209), до кога масони никаког реда никада и не стигну, јасно стоји: "У ствари, масонерија плавих ложа нема никакве везе са Библијом. Када би имала, онда не би била масонерија, већ нешто сасвим друго."³⁸⁻¹²⁹ *Масонерија је антихришћанска йесудо-религија, непријатељска према хришћанству какви су и главни сионзори масонерије - фарисеји, шалмудисти и јудаисти.* Они масони који узму

* Осврђуји се на масонерију коју је напустио, Цим пише о себи: "Будући да сам одрастао без икаквог религијског образовања, да нисам никада ишао у цркву, остајући без јаснијег духовног идентитета, напротив нисам имао никакву представу о смислу људског живота. Нисам имао никакав дубљи став, нити сам размишљао о животу, смрти и вечности. Мада то нисам схватио, празнину живота почело је да ми испуњава оно што сам научио и радио у масонерији."²⁷⁻²⁸

** У масонској, обесхристовљеној Америци јудејски завереници су успели, уз помоћ Врховног суда, да забране употребу Христовог имена и учења у државним школама.

Библију за озбиљно - не могу да напредују у масонској хијерархији даље од најнижих редова.

Када читају Библију, масони потпуно фалсификују право, хришћанско значење библијских текстова. Цим Шо указује на масонско фалсификовање речи св. ап. Павла о главним хришћанским врлинама - вери, нади и љубави (1. Кор. 13). Обожавани Мајстор* се користи тим лажним тумачењем када кандидата уводи у степен калфе: "Дароваћу те трима драгоценним драгуљима: њихова имена су - вера, нада и љубав. Они нас уче да верујемо у Великог архитекту универзума, да се надамо бесмртности и љубави према читавом човечанству, а посебно према браћи масонима."^{51:40}

Као што ћemo видети касније, концепт Великог архитекте је димна завеса која треба да прикрије чињеницу да масони, у ствари, као божанство обожавају природу. Масонска вера у бесмртност је заправо вера у *јоштјуно распајање човекове личности* после смрти као краја биолошког живота.^{**} Масонска љубав указује се искључиво према браћи масонима. То је она врста "љубави" какву захтевају талмудисти, а то је љубав искључиво према Јеврејима и њиховим послушницима.

На прстену који прима масон приликом увођења у 14. степен масонерије стоји исписано слово YOD. Ово слово је истовремено и јеврејско кабалистичко име за главну "еманацију" божју, а у ствари представља појам који изражава фалусни концепт "бога", то јест његов стваралачки (сексуални) аспект! Наравно, сви ти лаковерници који се пењу кроз различите степене масонерије - немају цојма о правом значењу слова YOD. Чак и на највишем степену који масон може заслужити - а ради се о 32. степену, при чему се брат масон уводи у достојанство "свештеника и пророка, узвишеног принца краљевске тајне" - он не зна право значење свих тих квази-хришћанских термина. Ретки су масони који су успели да проникну у праву суштину "краљевске тајне": да масонерија обожава прокреативна (фалусна) божанства - Ваала, Ашеру, Кибелу и Озириса. *Фарисеји-хришћоморци се служе свим могућим средствима у својим сајанским йокунацима да душе хришћана обману и одвоје од Христу Који је једини Спаситељ човеков.*

За већину масона масонерија постаје тако замена за хришћанство. Цим се присећа:

* Хришћани се само Богу обраћају као Обожаваноме, јер само Богу приличи обожавање. Међутим, хуманистично-атеистички масони обожавају човека, то јест сами себе и своје интересе.

** То је супротно Христовом Откривењу, формулисаном у Никејско-цариградском Символу вере: "... Чекам воскрсење мртвих и живот будућег века. Амин."

Током свих тих година чуо сам стотине људи како говоре: "Није ми потребно да идем у цркву - масонерија ми је сасвим довољна као религија." Много је таквих масона који никад не иду у цркву, осим са браћом из ложе једном годишње. Масони верују да ће им припадност масонској ложи и њихов лични "праведни живот" обезбедити учешће у "небеској ложи на висинама".^{27:71}

У сличној су се обмани налазили и следбеници мистеријских култова Ваала, Озириса или елеусинских мистерија. Међутим, за припаднике тих древних култова може се наћи и извесно оправдање, будући да они нису знали за светлост Христову. На другој страни, за модерне хришћане који се враћају тим паганским ритуалима не може бити и нема оправдања, јер они заиста подсећају на псе који се враћају на своју бљувотину (И Пет. 2:22). А шта би тек требало да мислим о модерним фарисејима и њиховим следбеницима који настављају да шире такву погану превару као што је масонерија?

Цим је у упутству 18. степена прочитао следеће: "У свим религијама постоји основа истине, у свим религијама постоји чиста моралност." Масонске књиге препуне су таквих уопштених фраза формулисаних са циљем да обману и same масоне ниже степена.

Чињеница је да већина људи није у сјању да мисли на логички доследан начин, већ без размишљања прихватају додже које им се сервисирају. Горе наведена масонска тврђња препуна је неистине. На први поглед, човек би могао да из ње закључи следеће: све религије се на овај или онај начин баве Богом, па отуда у њима постоји "основа истине". Међутим, шта ако је представа "бога" у некој од религија неморална или чак богооборна - колико онда у таквој религији може бити истине? Веровање да у свим религијама постоји "чиста моралност" - потпуно је бесмислено. Има дивљачких племена који верују да им њихов "морал" допушта канibalizam, скидање скалпова или одсечање главе припадника других племена. Каква "чиста моралност"! Но, суштина је у овоме: проглашавајући релативност "истине", која је, наводно, присутна у "свим религијама", фарисеји-масони желе да наруше утицај хришћанства у западној цивилизацији и заведу лаковерње западњаке да, уместо хришћанства, приме сваку "религију" која им доноси задовољство.

Јудео-масонско одвраћање људи и народа од Христа и хришћанства, упркос својој нелогичности, на жалост, покazuје погубне и масовне последице. У *јошледу односа према религији, већина западњака данас мисли ујраво на масонско-секуларистички начин.* Тај и такав анти-хришћански поглед на свет проширио се и међу номиналним, чак и верујућим хришћанима. Масони су тако постали господари запад-

њачког образовања, медија и издаваштва, као и творци и контролори западног јавног мињења. Цим каже:

Што сам више проучавао масонерију, схватао сам да она учи како све у шта човек искрено и озбиљно верује - јесте истина, као и да су све религије једнако вредне и истините. На тај начин, масонерија Исуса Христа своди на ниво осталих религијских "проповедника", као што су то били Буда, Мухамед, Конфуције, Питагора и Емануел Сведенборг.^{27:84}

Врло је вероватно да би се две трећине Американаца - а са њима и већина секуларно образованих људи широм света - сложило са оваквим масонским богохулствима. "Урастујући у такву религију", запажа тужно Цим, "мислио сам да духовно узрастам". *Многи јудаизовани Американци на сличан начин западају у масонску йерархију.*

Какву је само духовну утеху Цим пронашао када се вратио Христу! Како је после свих тих компликованих масонских мистификација утешно деловала једноставност Христове јеванђељске речи! Ево како је он у свом неофитском хришћанском ентузијазму разговарао са Истражним саветом масона 33. степена. Питали су га:

"Којој религији припадате?" Не тако дugo пре тога, ја бих на овакво питање вероватно одговорио овако: "Верујем у древне мистерије, 'стару религију' и реинкарнацију. Међутим, ја сам без икаквог премиšљања одговорио: "Ја сам хришћанин." Затим сам, на моје али и на изненађење присутних - узвратио питањем: "Да ли сте се ви поново родили, људи?" Председавајући савета ме је одмах прекинуо: "Нисмо овде да бисмо разговарали о том питању, ми овде постављамо питања."^{27:103}

Већ тада је било јасно да се Цимова масонска каријера ближи крају. Цим је веровао у Онога Кога масони високог степена мрзе, против Кога се боре и Кога покушавају да руше на сваки начин.

Истог дана Циму су постали јасни методи помоћу којих масони утичу на друштво и остварују власт:

Тамо су тог дана били присутни изузетно угледни људи, међу њима и скандинавски краљ, двојица бивших председника Сједињених Држава, један евангелиста међународног угледа, још двојица других реномираних свештеника и један високи службеник федералне владе, који ме је обдарио сертификатом о 33. масонском степену.^{27:104-105}

Давање 33. масонског степена један је од трикова којима се служи масонерија како би остварила утицај на припаднике самих врхова власти. Те луде мисле да им је давањем 33. масонског степена указана нека велика част и да су тиме уздигнути на највиши могући степен људског достојанства, док у реалности ствари стоје крајње супротно: они бивају обешчашћени, постaju робови и сасвим непоуздане личнос-

ти. А шта рећи за тројицу христоиздајника: за тог несретног евангелију и двојицу свештеника који су присуствовали поменутом састанку? Какви су то безумници!

Убрзо Цим више није могао да учествује у масонским обредима. Схватао је да само његово присуство тим ритуалима представља увреду Христа и да су то, у ствари, сатански ритуали - "чудне црне мисе", како је сам рекао. На последњој масонској служби буквално му је физички позлило. Био је то дан коначне одлуке да напусти масонерију:

Био сам згрожен одвратношћу свега што смо говорили и чинили (у ложи), начином на који смо хулили на Господа и нашим злим ругањем на рачун Његове пречисте и саможртвене смрти. У мени је задрхтао вапај и ја сам једино могао да погнем главу и ћутећи изађем напоље. Мајк ме је чекао код врата, јер је требало да ме одбаци до куће: "У чему је проблем, Цим? Да ли си болестан?" Када сам скупио снагу да проговорим, одговорио сам му тихо: "Да, Мајк, болестан сам од свега овога."

Чуо сам са себе како изговарам следеће речи, полако или одлучно: "Она [масонерија] нитије древна ни шкотска, нити слободна ни праведна!"

Одлука је била донета и више нисам могао назад. Од те ноћи надаље служићу искључиво истинитом и живом Богу, а не некаквом Великом архитекту универзума. *Прослављају и клањају се искључиво Богу Живом, а не Озирису, Кришни или Деметри.* Трагају за Христом и ићи за Њим, а не за некаквом крајње сумњивом "скривеном мудрошћу". Изашао сам после дугог потуцања по мраку - на светлост!^{* 27:121,122}

Попут св. ап. Павла који је проповедао паганима, и Цим је почeo да проповеда хришћанство масонима:

Могуће да је то био Његов план, мислио сам, можда ме је Господ користио да би и њима помогао да пронађу прави пут. Можда ћу и помоћи некима од тих несретних и заблуделих људи да изађу из паганске тмине масонске ложе на Светлост [Христову]!

Тамо (у ложи) има много људи попут мене, помислио сам, толико сличних Мајку или јука Ирвингу, који су у заблуди и који срљају у пропаст заведени смртоносном (масонском) преваром. Можда ће неки од њих ипак чути моје упозорење.^{27:121, 122}

Цим Шо је, дакле, дошао у Вашингтон да би примио 33. степен (и платио високу таксу која се том приликом мора платити!), а свечана церемонија одржана је у нехришћанском здању "Храма врховног савета тридесет трећег и највишег степена древног и прихваћеног Шкотског реда". Цим се присећа: "У дворани храма видео сам бисте познатих

* Читаоцима који желе да се упознају са кратким, а добро документованим прегледом масонских лажи, превара, лажних података и идеја - препоручујем да пажљиво прочитају три додатка у књизи *Смртоносна превара:* "Масонско учење на супрот хришћанском учењу", "Масонски симболизам" и "Масонски симболизам и масонски морал".^{27:126-149}

чланова Реда, а међу њима и две бисице Алберта Пајка, који је био сахрањен у крипти храма.”^{27:102,**} Коге год није јасна демонска суштина и права, деструктивна функција масонерије у америчком друштву, одговор на те недоумице, без сумње, може наћи у чињеници да амерички масони толико поштују сатанисту Пајку да су му у свом вашингтонском храму подигли чак две бисте! Пајк је био тај који је положио темеље у гнусно деловање јудео-масонерије и који је удахнуо свој демонски дух у њу. Нема сумње да је демонизовани ум Алberta Пајка дао одлучујући допринос артикулисању масонских учења.

Цим обелодањује шта се дешавало када је примао 33. степен:

Сваком од нас је показана, поред прстена Шкотског реда, и књига Алберта Пајка *Морал и дођма*. Речено нам је да је то кључна књига масонерије и њеног учења, а, исто тако, и да је никоме не смемо давати и да морамо на неки начин уредити да се после наше смрти та књига врати у Шкотски ред. Било је јасно да је та књига не само најзначајнији извор масонског учења, већ и, могло би се рећи, света књига.^{27:62}

Многима би биле јасније бројне чињенице везане за америчку историју када би знали да је Алберт Пајк био угледни лидер Анти-католичке партије, из које је касније произашао Кју Клукс Клан.

11. Алберт Пајк, хуља и идеолог масонерије

14. јула 1889. Пајк је као “врховни свештеник” издао следећу наредбу за дадесет три (масонска) врховна савета:

“Вама, суверени, велики и општи инструктори, ово говоримо да би сте ви то могли потом понављати браћи 32., 31. и 30. степена: масонску религију треба, сви ми масони високог реда, да чувамо у чистоћи луциферовској учења.”^{27:12,**}

Окултиста и сатаниста Алберт Пајк (1809-1891) је својим огромним утицајем на јудео-масонерију значајно допринео њеној даљој паганизацији. Демонски страсно мрзео је Христа и Његову Цркву. Јуду је сматрао часним човеком и исправним мислиоцем. У својој антихришћанској злоби, најпре се вратио паганским измишљотинама и халуцинацијама, да би их затим комбиновао са црном магијом и гностичким манихејским учењем о два бога, Адонају (Јахвеу) и Луциферу. Адонај је, по том учењу, зли - а Луцифер добри бог. (Пајков духовни наследник у сатанској масонерији, велики мајstor Холбрук је, чак, “составио масонску мису која је носила назив *Адонацијдна миса*”,^{42:12} то јест - богоубиствена миса!) Пајк је желео да се масонерија ширит тако

што ће уништавати хришћанство и враћати људе и народе у претхришћанско стање.

Пошут другог духовног перверзњака и сатанисте свог времена, Алистера Кроулија (види 52) - Пајк је *шкотанске празноверије представљао као религију која је савршеноста од хришћанства*. Свој масонски ред називао је паладијанским, тј. обновљеним култом паладијанске Атине, старогрчке богиње града Атине. Своје изопачено религијско учење изложио је у обимној (преко 800 страна!) студији *Морал и дођма*. (Погледати прегледни сажетак Пајкових сатанистичких махнитања који је др Бен Кук⁴⁷ начинио на основу *Морала и дођме*, те богохулне књиге која се користи као уџбеник за инструктажу “високих” степена масонерије Шкотског реда.)

Као рођени мистификатор, лако је успео да се пробије до самих врхова америчке и европске масонерије. У то време (као и данас) европском масонеријом су доминирали Јевреји, атеисти и револуционари.* Када је умро Ђузепе Мацини - познат као “ослободилац” Италије од власти римских папа и римокатоличких краљева - Пајк је постао врховни свештеник (папа) сатанистичке универзалне (светске) масонерије. Затим је завео бројне и бесмислене масонске титуле, као што је, на пример, титула “Суверени велики заповедник Врховног савета тридесет и трећег степена” (Главног светског савета). Такође, био је и “Врховни заповедник древног и прихваћеног реда Шкотског обреда”. Измислио је имена за 32 масонска степена. Као демонски ревнитељ масонерије и заповедник Јужне јурисдикције Шкотског обреда масонерије, наметнуо је америчкој масонерији своју књигу *Морал и дођма*, која се, као званично штитво јудео-масонске идеологије,^{**} даје свим мајсторима масонима на проучавање и да се њоме “просветљују”.

* Узимимо, на пример, Мацинијевог секретара који је био масон, “пољски Јеврејин по имену Волф”.^{41:21*}

** О моралним квалитетима овог сатанисте говори чињеница да му је суђено после Грађанског рата. Он је за време рата био генерал у армији Конфедерације. Командовао је бригадом од 3.000 Индијанаца из племена Команчи, које је као велики лукавац успео да преведе на страну Конфедерације. После битке код Пи Рида у Арканзасу, марта 1862, ти Индијанци су, уз Пајково одобрење, побили рајене војнике Севера и осморици скинули скалпове.

Пајк је после рата био осуђен на затворску казну због зверства која су чињена под његовом командом, али није одслужио ни дана казне. Председник Ендрю Цексон, који је такође био масон, амнистирао га је због високог положаја који је овај заузимао у америчкој масонерији. (То је само један од знакова масовне корумпираности политичког и моралног живота у Сједињеним Државама још у деветнаестом веку.)

Команчи су, како је известио масонски часопис *Ново доба*, били “веома изненађени када су сазнали да су склопили споразум са непријатељима владе њиховог Великог оца (Линколна) из Вашингтона”.^{22:50} Преварант Пајк је, очигледно, успео добро да их насамари.

12. Патолошки лажови или луциферовски безумници?

Свакоме ко прочита "ауто-хагиографију" Алистера Кроулија,⁵² питање у наслову овог поглавља постаје сасвим јасно. Кроули је био покварењак, "мађионичар", вишеструки перверзњак и један од најодвратнијих карактера које човек може замислити. Он је сасвим озбиљно говорио о томе како себе може да учини невидљивим, како може да путује светом брзином духа и да се враћа пошто је на другом крају света обавио друштвене, интелектуалне или сексуалне контакте са другим личностима. Говорио је како може да види невидљиве духове и примора их да извршавају његове наредбе. Све што је причао, наравно, било је истинито колико и арапске *Приче из 1001 ноћи*. Право је чудо што су такве фантазије тако лако пролазиле код интелигентних судија и државника, књижевника и пословних људи који су тражили просветљење у масонерији.

Теоретичари јudeо-масонерије су на сличан начин, без икакве везе са стварношћу, говорили о наводном усавршавању душе до кога човек долази кроз масонске мистеријске ријуале. Сваки човек сасвим природно може себи да постави следеће питање: да ли они то намерно лажу или су, пак, психички оболеле особе које не разликују стварност од својих психотичних фантазија? Просудите го и сами на основу навода које Цим Шо даје у додатку своје књиге *Смртоносна Џревара*:

"... Под јагњићем кожом, масон подсећа на ону чистоту живота и исправно понашање које су суштински неопходни да би био примљен у Небеску ложу на висинама, где председава Врховни архитекта универзума" (Алберт Меки у *Енциклопедији масонерије*, под "Кецељица").

"У Египту, Грчкој и другим древним цивилизацијама, масонерија је била једно од првих друштава која су се бавила побољшањем и просветљењем човека... која су се трудила да човека учине кадрим да сквати начела истинског морала, који уводи човека у нови поредак живота" (Денијел Сикл, *Ахимон Резон или масонски водич*, стр. 57).

"Акакијац: ознака за масона који је - живећи у строгој послушности обавезама и заповестима братства - слободан од ћреха" (А. Меки, *Лексикон масонског водича*, стр. 16).^{27:132, 133}

И поред свега овога, масонерија је овог злотвора прогласила "изузетним човеком", "великаном", "неисцрпним извором знања" (!), "интелектуалним и духовним гигантом". Те похвале, у ствари, на најбољи начин показују моралне квалитете саме масонерије "високих степена".

Они који се занимају за детаљније проучавање јudeо-масонерије, додатне информације о Алберту Пајку и његовим сатанистичким махнитањима могу пронаћи у књизи Пола А. Фишера *Из а враћа масонске ложе: Цркви, држава и масонерија у Америци*.⁵³

Погледајмо сада трактат о моралном савршенству из пера хуље и лажова Алберта Пајка:

"Када вас пројмне масонски морал... када научите да практикује све масонске врлине и сродите се са њима као са својим кућним богом, бићете спремни да примите узвишене филозофске поуке (масонерије) и измерите висине на којима царују Светлост и Истина. Корак по корак, човек мора да напредује ка савршенству, сваки масонски степен представља један од тих корака" (Алберт Пајк, *Морал и доџма*, 8. степен, стр. 136).^{27:132, 133}

Да ли је Алберт Меки озбиљан или се, пак, у себи смеје док пише следеће:

"Он [човек који улази у масонерију] стоји изван зидова наше ложе, на прагу свог новог масонског живота, у тами, беспомоћности и незнанују. После потуцања кроз грехе, сав запрљан прљавштином спољашињег и профаног света, он је трагајући дошао до наших двери, чезнући за новим рођењем и иштући уклањање застора..." (Алберт Меки, *Приручник за масонску ложу*, стр. 20).^{27:133}

У једној ствари масони, ипак, говоре истину: после све те "потраге" за истином кроз масонско-гностичке митове и фантазије, иницијант не долази ни до каквог вишијег знања од онога које је имао још на почетку те мистификоване "потраге". *Масонерија је једно велико замајавање* које, наводно, има за циљ да своје чланове води ка "просветљењу":

"Једно од најдивнијих, а у исто време и најтеже схватљивих учења масонског симболизма - јесте да је масон увек у потрази за истином, али да је никада не налази" (Алберт Меки, *Приручник за масонску ложу*, стр. 93; Денијел Сикл, *Ахимон Резон или масонски водич*, стр. 169).¹³³

"Достигао си врх масонске обуке, врх који је покрiven маглом, кроз коју можеш кроћи искључиво сопственим напорима", у својој потрази за још узвишењем светлошћу (*Предавање о 32. сијесену*, последњем степену који се може заслужити у масонерији Шкотског реда).^{27:140}

У својој потрази за просветљењем и божанским животом, хришћанин се углавном ослања на помоћ Божју. Масонски пагани, одступници од светlostи Христове, никада се не ослањају на Божју помоћ. *Пойуй Сайане*, покушавају да до истине дођу сопственим напорима, без помоћи Божје благодати! Авај, они тај масонски пут пропасти проглашавају за пут савршенства!

Заокружимо слику о Алберту Пајку, "великану" америчке и међународне масонерије, податком кога ћам саопштава Јустас Малинс у бриљантној студији *Проклејштво Ханана*:¹⁵

* То је типична гностичка заблуда: да човек може себе да спасе сопственим напорима, без Бога.

Био је једна од најогавнијих личности у историји Сједињених Држава...

Он и Адријано Леми* (који га је наследио као поглавар [америчке масонерије]) имали су дугу расправу око имена масонског бога које би користили у својим ритуалима. Пајк га је одлучно звао Луцифером, док је Леми радије био за име Сатана. На крају су се сложили да то буде Луцифер. Пајк је за себе користио ишчулу "Узвишиени свештеник Луцифера". Као покварен и зао човек са најперверзнијим идејама, често је организовао експедиције од три и више кола којима су се његови пријатељи возили са проституткама. Путовали су у сеоске крајеве, наливајући се сандуцима брэндија, уживајући у најбољој храни и слаткишима. На крају би се толико изнапијали да би се одавали оргијама, потпuno несвесни света око себе. Пошто је успоставио контролу над америчком масонеријом, Пајк је забранио да се у молитвама које се читају у масонским ложама - користи има Исуса Христа.

Пајк је живео, мислио и деловао као сатаниста и значајно дојринео моралној декаденцији Сједињених Држава, у којима се и данас осећају ужасне последице његових мисли и деловања.

13. Врхови масонерије обмањују своје следбенике и немасоне

Припадници "хришћанских" старих пруских великих ложа одлучно одбацују све дормате Цркве и сматрају себе "највећим противницима" тих дормата.

Генерал Ерих Лудендорф^{35,59}

Масонерија изнад свега размишља о Јахвеу као о Богу средишта...

Велика државна ("земаљска") ложа
Немачке у свом приручнику.

Не усуђују се да отворено шире своје паганске фантазије и противљење откривењима и истини Новог Завета, масони су се определили за метод обмањивања у лову на душе духовно неопрезних хришћана, њихово прелешћивање и завођење на стазу религијске конфузије и отвореног или прикривеног отуђења од Христа и хришћанства. Лаковерници који се упецају на масонске обмане - постепено тону све дубље у зло, при том мислећи да узрастају у мудrosti и приближавању савршенству, како им већ говоре масони. После мало дубљег разматрања, бог масонерије показује се, у ствари, као Ваал, Веелзевул (то је било погрдно име које су стари Јевреји користили за демона кога су обожавали Хананијани [Феничани] - божанство мува).

* Италијански Јеврејин, атеиста, нихилиста, револуционар и сатаниста.

ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ: НАЦИЈА ПОД ВЛАШТУ ФАРИСЕЈА - 3

ПоГлавље III

МАСОНЕРИЈА - ОБНОВА ПАГАНСКИХ ФАЛУСНИХ КУЛТОВА

1. Масонерија је огавни паганско-сексуални култ

Масонерија је духовно укорењена у *нейокајаној и нейреображеног, йалој људској природи и зато не може производити ништа друго него ћрех, порок и ћад*. Има људи који би радије да пропадну, без обзира на све што је Христос учинио и пропатио ради њиховог спасења.

Масонерија је *нейовратно лажна религија, йойући фарисејствова*, са којим има много тога заједничког (на пример, опсесија сексуалношћу, новцем и влашћу). Она је само *нови облик стваре ћносничке јереси*. Масони верују да се кроз масонерију долази до просветљујућих откривења о Богу и човеку. Њихова прелест још више је учвршћена мистификацијама о наводној тајној мудрости коју ће примити кроз масонске ритуале, а која остаје недоступна свим "профанам људима", то јест не-масонима. (Опет се, дакле, срећемо са типичним цртама гностичке прелести.) Већина тих лаковерника верује у те масонске шарене лаже и уопште не може да проникне кроз маглу коју масонерија смишљено навлачи на њихову свест. Све је то налик на игру у којој човек отвара велику кутију и у њој налази мању, а у мањој још мању, док не стигне до најмање у којој га чека пријатно или непријатно изненађење. Када се уклоне унутрашњи застори масонерије, лаковернике чекају страшна изненађења: масонска религија је фалусни култ, то јест обожавање прокреативних сила, земаљског живота и сексуалности. Ово је тајна масонерије: на највишем и најтајнијем нивоу масони се упознају са чињеницом да у средишту масонерије, као "најистинитије религије",

стоји обожавање прокреативних сила и обожавање "светих" симбола тог процеса - лингама и јонија (мушких и женских полних органа).

2. Обиље сексуалних симбола у масонерији

Већина масона, наравно, нема појма о фалусном карактеру религије, чији су верници постали, јер би је вероватно одбацили, да није непрестане индоктринације од стране масона "вишег степена", то јест процеса *исирирања мозга који чини сушитину масонерије као сатанске религије*. Главни идеолог "виших" степена масонерије, врховни заповедник Шкотског (об)реда, злогласни обожаватељ Сатане - Алберт Пајк признаје да масони вишег степена члановима плаве масонерије намерно дају погрешно тумачење масонских симбола. У "дубинском" тумачењу сви масонски симболи имају сексуалну поуздину. Библија која стоји на масонском олтару не представља откривење Божје, већ симбол "најсветијег" генеративног процеса, што открива праву природу "масонског бога". То је Велики архитекта универзума - за кога многи масони погрешно мисле да је Јахве или Бог Отац.

Угломер и компас, који - споља гледано - представљају оруђа масонског заната, стављени на Библију симболишу масонску исишину која је виша од библијске, то јест мушки и женски полни орган као симbole истинског масонског божанства.

Два стуба мудрости који стоје у масонском храму представљају - по "најдубљем" масонском тумачењу - симбол женске задњице из које произилази сав живот. Сломљени стуб симболише пенис ван ерекције, што је знак (код свих древних мистерија) палог бога који губи своју прокреативну моћ у јесен, а поново је добија у пролеће, када се све заспале природне сile буде и све почиње да буја.

Треба рећи да и све друго што се налази у једној масонској ложи има видљиво и невидљиво фалусно значење. *Све ово говори да је масонерија једна најтуралистичка религија.* (Ако не верујете у ове шокантне чињенице, прочитајте књигу пастора Вагнера, који даје бројне наводе из онога што су масонски аутори писали о фалусном култу, као и изводе из студија које су други аутори писали о масонском култу.)

3. Последице фалусног култа јудео-масонерије

Руља је у староримским колосеумима викала: "Смрт безбожницима!", гледајући како гладне звери растржу хришћане, а то су чинили јер су осећали да њихову *натуралистичку религију угрожава нова хришћанска вера*. Гомила је на француским трговима урлала од задовољства гледајући како се хришћанима одрубљује глава на гильјотини током "француске" револуције: људи су са болесним узбуђењем и mrжњом гледали погубљене хришћане, у којима су видели противнике обнове паганизма у облику "просветитељства", "демократије", "једнакости" и других митова и слогана које су лансирали нови многобошки. Бруклински Јевреји и либерали су ликовали читајући извештаје раних двадесетих година овога века - како су большевици зверски побили десетине хиљада свештеника, монаха, монахиња и стотине хиљада хришћана, у тада новој јеврејској антихришћанској држави Совјетском Савезу. Пуцали су од задовољства што је пронађен начин да се "ликвидирају" (комунистички термин!) они који су верни Христу и својој отаџбини, јер том оданошћу угрожавају међународни нови паганизам, апсолутистичку безбожничку државу и атеизам, главно оруђе јудео-масонске идеологије коју су спроводила тројица Јевреја: Лењин, Троцки и Стаљин.

Милиони људи побијени су у модерним револуцијама и паганском терору. То представља сведочанство шта се дешава када натуралистичка, фалусна и демонска религија дође на власт. Зверски менталитет - који је својствен човеку ништа мање него ангелски - постаје тада доминантан и за резултат има оно што сам називао "најкрвавији од свих векова, двадесети век".^{16,46,68} *Због тога је суројистављање јудео-масонерији, "јеврејским" банкарима и њиховом заједничком пројекту, комунизму - најјреча дужностји свих хришћана.*

Слом моралних вредности још једна је од најочитијих последица обнове натуралистичке, то јест фалусне религије. Многи хришћани писали су о декаденцији морала у Сједињеним Државама и западном свету у целини. Није без разлога ирански имам Ајатолах Хомеини говорио о Сједињеним Државама као о "великом Сатани". Сваком ко има макар мало уvida у погубне ефекте ширења неморала у Сједињеним Државама (који се, захваљујући утицају и моћи Сједињених Држава, проширио и ван њених граница - као свјетска морална болест, види 16:71-136) - потпуно је јасно да Јудео-Америка личи на покварену јабуку која преноси квареж на друге јабуке. Та морална болест захвата све сфере културног и моралног живота: књижевност и визуелне умет-

ности, филм и позориште, породични живот и индивидуални морал; проузрокује пораст наркоманије и пад радне ефикасности, слабљење карактера и лојалности људи националним интересима. Америчко судство (посебно масонске судије) фаворизује развод и порнографију, хомосексуалност и свако политички субверзивно деловање (види 17:413-455). Америчко министарство спољних послова и супербанкари активно помажу да се комунизам прошири на готово трећину света. Председници једно говоре, а друго раде: на језику бране Америку од спољашњих непријатеља, а у стварности допуштају да они унутрашњи тајно подривају америчку државу. Све су ово злоћудне последице јудео-масонске "натуралистичке", у ствари, фалусне религије. *Ми као хришћани знамо: нема здравог личног и заједничког живота без Христовога.* Водећи јудео-масони претерали су Христа из свих важних области америчког живота: из медија и школства, издаваштва и трговине, из васпитања деце и политике.

4. Јудео-масонски морал је наћуралистички неморал

Морате прикрити све злочине ваше браће масона... И ако вас позву да сведочите против брата масона, увек сведочите тако да га заштитите... Истина, то ће бити лажно сведочење, али ви ћете на тај начин извршити вашу обавезу.

Приручник масонерије, стр. 183^{27:137}

У свеколиком масонском мишљењу и списима постоји тај став и дух елитизма који говори: "Масонерија није за свакога, већ само за оне мало-бројне, изабране." У исто време, масонерија учи да је она једини истинска религија, а да су све друге само њени искварени и изођачени облици. Масонерија је у исто време и елитистичка и контрадикторна, јер не оставља никакву наду да би припадници "не-елите" могли пронаћи "истинску религију". Гордо тврди како помаже добним људима да постану још бољи, али никде не говори како да рђави људи постану добри.

Цим Шо, у књизи Скријптоносна Јревара^{27:147. vii}

Недавно је Пол Виц, римокатолички психолог и писац, писао о главним грешкама психологије. Он је рекао да је много тога у психологији засновано на атеизму и да многи психологи игноришу духовне потребе својих пацијената. Бројни секуларни психологи, на пример, не виде ништа рђаво у разводу.

О. Кенет Бејкер^{57:1}

Једна од најраширенијих идеја јудео-масонске идеологије јесте да људи (као велика група, а не као изузетни појединци) могу постати добри без Бога. *То је основна и најпоубоднија лаж јудео-масонерије,*

комунистичка и секуларистичка. Русо, француско-швајцарски писац и одушевљени следбеник атеистичке масонерије из XVIII века, разрађио је мит који су - још пре њега - артикулисали његови масонски претходници: по том миту човек је добар по природи, а друштво је оно које, својим утицајима, квари ту његову природну доброту. Међутим, историјске чињенице и људско искуство, као уосталом и свеколико хришћанство, говоре нам потпуно супротно: *и али човек је биће чијим животом царује грех и егоизам, и то је шако све док Бог човека који се каје не ослободи греха;* та борба за ослобођење од греха траје до смрти.

Масонски мит о првобитној човековој доброти пројавио се кроз бројне левичарско-либералне обмане, као што су:

- очекивању атеистичких револуционара да ће револуцијом успети да установе првобитну људску доброту (погледајте само на большевике као пример те "борбе за човекову доброту!");

- у мишљењу да деца треба да уче по својој слободној вољи, без икакве строгости од стране њихових учитеља у школама (размотрите до какве је кризе образовања овакав став довео у Сједињеним Државама!);

- у ставу да су се криминалци одали кршењу закона - не због паде људске природе, већ због тога што је друштво према њима погрешило, што је рђаво утицало на њих (присетимо се само свих неуспелих "рехабилитација" криминалаца!);

- у мишљењу да такозвана психотерапија може да ослободи човека његовог унутарњег зла и егоизма, и то на прилично лак начин - боскрајним разговорима са полубожанством у лицу психотерапеута (види 53);

- у мишљењу да понашање малолетних делинквената може бити изменено попустљивошћу и пажњом њихових васпитача (чињеница је да у последње време све више расте број преступа малолетних делинквената!);

- у многим другим савременим митовима и бесмислицама политичара, научника, социолога и психолога.

"*Наћуралистички морал*" је само још једна у низу Јревара које срвира јудео-масонерија. Природни "морал" је најочигледнији у понашању животиња и дивљачких племена. Снажније звери убијају оне које су слабије. Дивљаци убијају друге дивљаке - или из страха или из "природне" окрутности. Природни инстинкт није ништа друго него нагон за уништавање другога. "Природни" човек највише долази до изражaja управо у револуционарним и ратним масакрима и разарањима, у злочинима криминалних банди и сукобима међу противничким

партијама, чак и у злочинима које људи чине бранећи сопствену земљу. Lex naturae (природни закон) је потпуно супротан сваком цивилизацијском, а да не говоримо о хришћанском закону. Животиње се паре и пагански богови се жене и удају са својим родитељима и децом, док цивилизовани људи то, наравно, не чине. Пораст инцеста у модерном друштву представља непосредан резултат јудео-масонске "природне" идеологије.

"Десет Божијих заповести су обавезујуће за масона", стоји у Енциклопедији масонерије.^{58:492, лп} Деисти осамнаестог века су, такође, одбацивали све религијске законе. Јудео-масони су прихваћали шај деистички став према религији. Пастор Вагнер критички разматра нека од деистичких учења о "природном" моралу, тачније - о неморалу који се и данас проповеда у савременој јудео-левичарској култури:

Лорд Херверт учи да не треба људе пренагњено и ситничаво осуђивати што су пали у телесни грех; да су пожуда или бес, у суштини, исто што и жеђ проузрокована воденом болешћу или спављивост проузрокована летаргијом. Хобс је учио да човек искључиво сам одлучује шта је исправно а шта је погрешно,^{*} као и да сваки човек има право на све и да је све што добије - легитимно, ако успе да то добије. Лорд Болингбрук^{**} је чијав морал свега на егоизам као основни морални принцип. Такође, учио је да су амбиција, воља за моћ, сензуалност и похлеба постизано лежитимни уколико човек успе да их оствари на успешан начин, затим да је главни човек циљ да задовољи штесне прахтеве и нағоне, даје скромност плод предрасуда, а да је полигамија у складу са природним законом. Сматрао је да прељуба не представља кричење природног закона, осим ако не добије крајње изопачене облике.^{***} Доктор Тиндал је сматрао да је морал природног закона савршен и да стога није потребно никакво (Божанско) откривење. Дејвид Хјум је сматрао да човек мора практиковати прељубу како би узео све што му живот пружа. Прељуба би, када би постала општа појава, престала да буде схватана као скандал и, када би сви почели да је практикују (често и тајно), на њу се не би више гледало као на неки преступ. Волтер и Хелвеције, француски деисти, залагали су се за неограничено задовољавање телесних прахтева.^{****} За Хелвеција је било погрешно што јавност сматра прељубу пороком у моралном смислу. Русо је тврдио да су лична осећања основни морални критеријум.^{58:497, 498, лп}

* Није ли на истом принципу заснован и морал за који се залажу амерички наставници који деци говоре како деца треба сама да поставе моралне принципе, као и да могу да "чине све што ходе, само ако осећају да је то добро"?

** Болингбрук је био оснивач сатанистичког клуба у коме су практиковане свакојаке сексуалне первверзије и оргије. Он је био енглески маркиз де Сад (види 16:272-276).

*** Да лије то разлог због кога су амерички судови забранили кажњавање прељубе, хомосексуализма, ширења порнографије и убијања нерођене деце (абортус)?

**** Волтер је своју нећаку користио као љубавницу.

Масони тврде да су њихови увиди и схваташње морала развијени из "мистерија" древних паганских ритуала. Пастор Вагнер то коментарише овако:

Пагански ритуали били су засновани на преварама и лукавштинама којима се Зевс служио у инцестуозном односу са својом мајком Деметром и са њеном, али и својом ћерком Кором. Такви чинови извођени су пред иницијантом, како би овај на делу схватио морално учење мистерија. Закон природе најбоље се очитује у слободном животу природе, као и у животима паганских богова и богиња. На тој паганској религији била је заснована древна масонерија.^{58:499-500}

Неморалност религијских ритуала Вавилонаца, Египћана, Феничана и старих Римљана показује да су природна религија и природни морал, укључујући ту и масонску етику, са хришћанског становишта - крајње погубни. Корене дегенерације америчког друштва треба тражити у масонској доминацији над америчким друштвом и државом, над америчком политиком и културом, што је несумњива, мада трагична чињеница.

Масонерија, мора се признати, представља главног, иако прикривеног непријатеља Америке, који шири корупцију, декаденцију, егоизам и релативистички морал. Јудео-масонерија је, шако, главни извор зла, неморала и дехристијанизације западних друштава и појединача.

5. Јудео-масонерија и Талмуд

Свако ко се упусти у детаљније проучавање Талмуда, те несвете књиге јудаизма (види 37:92-124), биће шокиран сличношћу масонског и талмудског погледа на свет.

И масони и талмудисти тврде да је њихова етика супериорија од хришћанске. Пајк каже да је масонерија супериорија религија од хришћanstva зато што је, наводно, и старија и универзалнија. Масонерија себе сматра истинитијом религијом од хришћанства, јер је, као вера, и шира и лакша.

Талмудисти тврде да њихово тумачење Старог Завета превазилази Мојсејев закон и поруку Пророка, па да је, отуда, Талмуд религијски супериорији од Старог Завета. Талмудисти сасвим озбиљно тврде да и сам Свешишњи - када се суочи са неким тешким проблемима - тражи одговор у Талмуду и - Талмуд чита стојећи! (Није ли ово пример типичан за јудејску менталну оболелост и мегаломанију?)

Талмуд је књига у којој доминира оиседнућост сексуалношћу и неморалом (види 37:105-111). Јудео-масонерија је у тој мери проражена

фалусним култим да се у њом посједу нимало не разликује од талмудизма.

Јудео-масонерија и талмудизам крше и друге моралне принципе, као што су искреност, истинолубивост и милосрђе. Талмуд захтева искреност и истинолубивост искључиво у односу са другим Јеврејима, али, на другој страни, допушта лаж и превару без икаквих ограничења у односима са нејеврејима. Лаж је дойушићена и у масонерији у односу масона према немасонима. Масонерија "не само да допушта преваре, интриге и лажи, већ је као читава институција - једна организована лаж... Читав систем масонских обреда, њихов језик, лектира и симболи - увек значе нешто друго од онога за шта се представљају да јесу".^{58:519}

Исто се може рећи о систематским лажима које талмудисти шире о хришћанству.

Талмудисти допуштају да се лажно сведочи на хришћанским судовима, као и масони - само ако је то у складу са масонским интересима.

Чланови оба братства, талмудског и масонског, толико су огрезли у лажима, да се од њих више ништа друго и не може очекивати.

Масонске тврђење о часностима масонске кецељице, о средњој соби храма краља Соломона, о Хираму Абију, о светим стубовима код којих се чува масонска архива... као и о безбројним другим (једнако сумњивим) стварима - све до једне су лажне. Служе за убеђивање кандидата како масонерија има историју достојну поштовања и аутентичне чињенице на својој страни. *Масонерија нимало не мари за истину. Захтева од својих чланова да буду искрени искључиво међусобно, осимављајући им да се према немасонима ођоде по сопственом нахочењу и у складу са конкретним околностима.*^{58:156. nn}

Левантинци (становници источног Медитерана) су, од древних времена, били познати као *неправљиви лажови и преварници*. Талмудисти су донели са собом у Јужну Европу тај ружни левантински обичај. Јудео-масони су такво иношање прихватили од талмудиста. Масонерија је успела да корумпира и многе хришћане. Основни метод којим масони међу хришћанима шире своју анти-етику јесте тајновитост деловања. Када би намере масона биле часне, не би им деловање било тајно, поготово не у демократским земљама Запада у којима се различито мишљење не кажњава. Методи којима се масонерија служи - усмерени су на обманавање. Вагнер примећује:

Масонерија све ствари назива њиховим супротним именом. Легенде представљају као чињенице, а паганске митове изражава библијским језиком. Паганска божанствица назива библијским именима, паганске обреде

шумачки хришћанским језиком, а масонска учење изражава језиком и појмовима хришћанске теологије. Читав масонски систем уопште није оно за шта се представља или што претендује да буде. *Масонерија је сва у лажном представљању, обману, превару и лажи.* Своје ставове о моралу и религији крије под разним веловима, значима, идеограмима и изражава их кроз уметност, амблеме и симbole који изгледају као да су истинити, мада су, у ствари, лажни. *Прокламује моралне и религијске идеје које су са хришћанске плачке гледашши поистину неморалне и изобличене и чини ствари које су са библијског становишта за осуду.* *Сама институција масонерије је суштица превара.* Слободно зидарство крије своју праву природу, чак и на свечаним предавањима и у инструкцијама које се дају у масонској ложи. *Масонерија једно говори, а друго ради. Има тајни систем принципа и етичких идеја чији је први циљ подривање постоећег поретка, за која јавно тврди да га подржава.* Међутим, све то мора да прикрије и да би то учинила - своје чланове учи умећу лицемерства, лукавости, обмане и лагања, било речима, делима, или праксом у својој професији. Она је, са становишта хришћанске етика, безочна и организована лаж. Руши истину и гради лаж под образином истине. Тим триком симулације и жонглирања језиком - кривотвори Библију, а посебно библијску етику... *Масони чак ни у својим најсветчанијим заклетвама не говоре искрено и отворено.*

И поред свих ових непобитних чињеница, масонска организација свечано изјављује да се у свом деловању руководи искључиво искрином, искреном жељом да је сазна, да открије и пренесе својим ученицима. Масонерија тврди да се све што говори слаже са чињеницама. Да би убедила своје нове чланове и не-масоне у часност својих акција, поштевност својих намера и искреност својих мотива - свечано се заклања иза Имена Онога Који је апсолутна Истина, Који увек говори истину, кријући се иза свечаног искања Његовој благословљености.^{58:519-521}

Све ове оптужбе на рачун масонерије једнако важе и за талмудистички систем лажи и завера. *Ова сличност по неетичности је још један показатељ да су талмудско-фарисејски Јевреји имали одлучујући утицај на формирање масонерије.* Због тога је сасвим прикладно масонерију звати јудео-масонеријом.

6. Фарисеји - духовни претци талмудиста и јудео-масона

Талмудизам је друго име за фарисејство. Шта човек да очекује од институције коју су основали фарисеји, погани Јudeјци за које је сам Христос рекао да су деца "оца лажи" - Сатане (Јн. 8:44).

У летњати се у масонерију (која је фарисејско кукавичје јаје), а посебно напредовати преко прва три степена - представља велику опасност не само за човекову душу, већ и за њега као припадника своје нације и грађанина државе у којој живи:

(Нови) масон је изабран и по завету који је дао - обавезан је у односу на нови етички систем. Он сада има извесна права, знања и слободе које му обични устав друштва и закон Божји не гарантује. Ушао је у ново религијско и морално царство, одрекао се Бога Откривења и заветоправа... Великом архиепископом, свом божу, а закон природе постаје његов етички стандард.^{58:527, пт}

Заклетва коју масон полаже приликом увођења у звање мајстора јасно показује сву изопаченост талмудско-масонско-фарисејске етике: "Свечано обећавам и заклињем се да нећу варати, врећати и обмањивати ложу мајстора масона, нити браћу овога ранга - за које знам да то јесу, и да ћу их благовремено и ваљано упозорити да се припреме за одбрану од сваке евентуалне опасности."^{58:523}

А шта је са обмањивањем и варањем других, немасона или других група као што су, на пример, нације или професије? Мајстор масон очигледно може да вара и обмањује немасоне, а да тиме *нимало не прекриши своју заклејбу*. Он треба да буде лојалац својој масонској групи, али не и групи коју чине "шегрти" (новопримљени масони) и "калфе". У том контексту, Јевреји талмудисти даватеју својим сународницима да на сваки начин раде против Акума (хришћана и нејевреја). Јеврејима препоручују да се активно боре за пропаст свих нејевреја (види 37:102). То је "етика" која функционише и код разбојника и бандита. Такво *нечовечно љонашање* стоји раме уз раме са злоделима фарисеја које је Христос осудио. Фарисеји су отимали чак и од својих старих родитеља, наводно, да би отето дали као прилог за храм! Такође, налазили су начина да на "законски" и, споља гледано, оправдан начин отму имовину сиротих удовица. Талмудисти дозвољавају деци да злостављају своје родитеље и у томе им је оправдано све осим грубе телесне повреде и убиства! (види 59).

7. Нечовечна масонска "етика"

Погледајмо нељудску етику којој се мајстор масон (који, наводно, представља божанство сунца* или врховног учитеља у једној масонској ложи!) прикљања, заклињујући се на следећи начин: "Свечано обећавам и заклињем се да нећу повредити част жене, мајке, сестре или кћери мајстора масона - за које знам да то јесу."^{58:527}

Закон Божји јасно каже: "Не чини прељубе." Међутим, јудсо-масони и талмудисти су много "толерантнији" и "слободоумнији" по том

*Идолопоклонство сунцу неверни Израиљци су упражњавали по угледу на околне незнабоице, што су Пророци строго осудили.

питању. Јудео-масонска заклетва оставља слично "широко поље" и у погледу прељубе. Пастор Вагнер поставља следеће питање "А шта је са мајком, супругом, сестром или кћерком не-масона, новопосталих масона или масона који нису у рангу мајстора? Ту очигледно не важе никакве забране за мајстора масона! Масонерија на такво понашање нема замерки. Елем, шта ако мајстор масон није знао да је дотична жена у вези са "братом" мајстором масоном? На то, изгледа, нема примедби. Мајстору масону, наравно, "високом етиком" његовог братства није забрањено да чини прељубу са женама које нису ни у каквој вези са "браћом" мајсторима масонима.

Пастор Вагнер, одрастао на Божанској етици хришћанства, говори о морално погубним ефектима фарисејско-масонске идеологије на новопечене масоне:

За мајстора масона не важе моралне норме, нити критеријуми честиности. Он може да заводи жене ван круга који прописује масонска заклетва, а да и даље остане моралан човек. Чинећи такву прељубу, он не крши свој завет, нити излази из оквира масонског природног закона. Десет Божјих заповести не важе за мајстора масона. "Тај закон је сувише узак за једну тако космополитску институцију (као што је масонерија)."

Мајстор масон може и да краде, лаже, обмањује и чини прељубу изван прописаног круга свог братства, а да при том не буде крив ни за какав неморал - наравно, гледано са масонске тачке гледишта. За њега важе други морални критеријуми, који су у складу са другачијим моралним законом и који су руковођени супротним етичким системом.^{58: 535-536}

Пастор Вагнер на следећи начин сумира своје размишљање о масонерији као фалусној религији:

Масонерија је јерверзна институција, јер квари морал својих чланова. Ако је сама непроменљива, као што то гордо изјављује, онда ни људи који јој се прикључују не могу постати бољи него што јесу. Ако поменута начела пројсимају и покрећу масонерију, онда добар човек - својим уласком у масонерију и подвргавањем њеном војству - постаје рђав. Масонска заклејба, која не само да не забрањује, већ позива и охрабрује на бешчашће, обману, нејоштаве и сваку врсту Јорочности - зла је, неморална, нехришћанска, лајанска. Она води ка јој горим плодовима греха. Не чини ли се да су јошварени људи који су изградили овај бесрамни систем - смишли ову заклетву да би се осигурали од разврата своје сабраће? Упркос овим очигледно изопаченим и неморалним начелима, има људи који тврде да је масонерија достојна поштовања. Многи хришћански свештеници бране масонерију као "велику моралну организацију", покушавајући да масонско учење изједначе са хришћанством. Ову чудну заслепљеност можемо објаснити једино тиме да је бож овога свећа заследио њихове очи, шако да су поверовали у лаж.^{58:334, 358, пт}

8. Масонерија је извор декаденције оштећеног морала

На јудео-масонерију су својом мишљу и деловањем, без сумње, снажно утицали духовно изопачени деисти, револуционарни безбожници, илуминати и сличан шљам. *Масонерија је удружење сатано-апоклоника чији је програм уништење свега доброг и племеништог у историји.* Масонима је предуго било допуштено да некажњено шире своје болесне идеје у западном свету, и то под фирмом спонзорисања образовања, науке и других корисних друштвених делатности.

Позабавио сам се, у извесној мери, двема сатанским институцијама, талмудизмотом и јудео-масонеријом, зато што сматрам да су они главни извори кварења морала и дехуманизације модерног човека. У осмом, све ратове и револуције у новијој историји из Јозадине су пријемали Јudeјци и јудео-масони "високог" ранга. Хришћани и, уопште, честити људи који су забринути за морално здравље америчког друштва - морају да се спреме за тешку борбу са масонским непријатељем хришћанства и Америке. Нема сумње у то ко сеје семе моралног пропадања Америке, која је до пре седамдесетак година била морално релативно здрава земља.

Неопходни су закони који би обелоданили тајну делатност масонерије. То је учињено после II светског рата у Италији, када је масонерији било наложено да отвори своје архиве и учини их доступним државној инспекцији. У Сједињеним Државама је овај принцип раскринавања тајности подривачког и нечасног деловања масонерије био примењен на *политичко крило јудео-масонерије, на Комунистичку партију*, којој је забрањен рад у Америци. Масони "виших" степена много су опаснији у подривачком раду од комуниста и такве заверенике би требало разоткривати свугде и на сваком месту, без обзира да ли се ради о Јеврејима, хришћанима или безбожницима.

9. Главни непријатељи хришћанске Америке

Заиста, заиста вам кажем: Ко не улази на врата у тор овчији него прелази на другом месту, он је лопов и разбојник. А који улази на врата пастир је овцама...

Тада им рече Исус опет: Заиста, заиста вам кажем: ја сам врата овцама. Сви који год дођоше прије мене лопови су и разбојници; али их овце не послушајте...

Тада опет настаде раздор међу Јudeјцима због ових ријечи. А многи од њих говораху: У њему је демон, и машина. Што га слушате?

Јеванђеље по Јовану 10:1-2, 7-8, 19-20.

Када ми завладамо, и нећемо желети да постоји друга религија осим наше вере у једног [талмудског] Бога... *Према што, ми морамо срушити све остале религије.* [То, наравно, укључује и прогон хришћанства.]

... Наши филозофи ће разматрати и претресати све недостатке гојских веровања, али нико никада неће претресати нашу религију са њене праве тачке гледишта, будући да њу нико неће иплемљено упознати, осим наших који неће смјети да издају њене пајне.

Одавно се већ прудимо да дискредитујемо ѡојско свештениство и тиме разоримо његову мисију на земљи, а која би могла представљати велику претреку за нас. Из дана у дан утицај ѡојског свештениства на народе све више слаби и ојада. Слобода савести данас је проглашена свугде, тако да нас не деле многе године од дана поштуног слома хришћанства...

Протоколи сионских мудраца, бр. 14. и 17. 60:189, 190-191, 204, па

Крајем средњег века било је незнатно мало масонских ложа и оне су се састојале, углавном, од јеретика и непријатеља хришћанства. Они се нису усушивали да јавно делују, јер су се бојали инквизиције. Ти Христови непријатељи често су се окупљали на вештичјим скуповима. Тајна друштва су била стециште алхемичара, тровача и мађионичара.

Јасно је да је потпуно бесмислена тврђња како масонерија потиче из обреда из времена Соломоновог храма. Прве историјски познате масонске ложе били су друштвени клубови енглеских аристократа-емиграната у Француској у првој половини XVIII века, који су се надали обнови римокатоличке монархије у Енглеској.* У том облику масонерија није отворено испољавала антихришћанске ставове. Напротив, међу тадашњим члановима постојао је макар номинални консензус у погледу поштовања хришћанске вере. Масонерија је почела да скреће

* Треба се сетити да је у Енглеској извршен први регицид (краљебубиство). Јудејски банкари из Холандије су били главни финансијери револуционарног лидера Оливера Кромвела. Они су наставили да финансирају и касније револуције у Европи, свесни да је то најбољи начин за дестабилизацију хришћанских нација. Крајњи циљ им је био и остао да успоставе контролу над демократским изабраним политичарима и тако, у ствари, дођу на власт. После краљебубистве, Британска империја је наставила да се развија као заједнички пројекат "јеврејских" банкара (Ротшилда и других) и Британске круне, све до распада Империје после II светског рата.⁶¹ Пошто су успели да направе симбиозу са монархијом, јудејске банкари више нису имали потребу да организују убиства британских краљева: продужили су тајно да владају под велом "парламентарне монархије". Развили су своје експлоататорске методе унутар Британске империје као што су то некада чинили за време владавине Мавара у Шпанији, у римокатоличком краљевству у Польској, у касној фази Римског царства, па чак и у Старом Египту. Мржња Јевреја према хришћанству и хришћанима временом је постала све већа, преносећи се са јеврејских моћника на обичне, страдалне Јевреје. У том смислу, та мањина моћних Јевреја је, због свог завереничког антихришћанског деловања у хришћанској цивилизацији, навукла мржњу на читав јеврејски парод. Нема сумње да управо ти малобројни моћници сносе највећу одговорност за појаву антисемитизма у хришћанској цивилизацији. Први Ротшилди су свој пут ка светској моћи започели са положаја финансијских саветника владара малене немачке државе Вестфалије. Као лукави и бескрупљозни саветници британског краља Џорџа III, посредно су изазвали америчку револуцију.

ка сатанизму када су у њу успели да се инфильтрију и на водеће позиције дођу нихилистички завереници, такозвани "просветљени" или илимунати.

10. Илуминати - сатански господари масонерије

Magistros mendacissimos (учитељи лажи) - професори лажи, највећи лажови...

Папа Пије VI (1745-1799) о масонима-илуминатима, 1795.

Брат гроф де Хаутвиц је већ ургирао код краља Фридриха Вилхелма III пруског и 1852. брата Едуарда Емила Екерта саксонског да интервенишу против масонског реда. Обојица су предложили да се масонерија распусти - сигурно не због моралне савршености њених чланова! Брат Дидлер преклиње европске принчеве, а takoђе и Бизмарка да искорене и сасеку масонерију!

Генерал Ерих Лудендорф^{35:63}

Илуминати су дали сатански карактер модерној масонерији. Оснивач те зле секте био је бивши језуита и професор језуитског колеџа - Адам Вајсхаупт. Он је био тајтан, што на шпанском значи "свиња". Био је то термин којим су средњевековни Шпанци означавали лажне јеврејске преобраћенике у хришћанство. Вајсхаупт је, дакле, био лажни хришћанин, неописива хуља, човек до краја посвећен злу, потпуно сатанизованог ума. Био је геније за залуђивање и обманјивање. Јавно је проповедао најуврштеније идеале прогреса, слободе, правде и љубави као крајње циљеве свог ултра-тајног друштва. На тим лажним премисама, у своје редове привукао је бројне свештенике и теологе, принчеве и књижевнице, бискупе и генерале. Тако је себи обезбедио подршку и утицај. Своју је организацију утемељио на систему тајних ћелија, кријући од својих чланова стварне, сатанске циљеве. Исти метод су у свом организовању касније прихватили и комунисти.* Ниједан члан не сме да познаје више од двојице других чланова. Тиме стварни револуционарни лидери остају потпуно непознати својим пионима, које олако шаљу у затвор или смрт.

* Комунизам је израсао из оптровне идеологије масонских илумината. Карл Маркс, који је још у младости - после велике духовне кризе током студија - постао определjen сатаниста, прикључио се 1843. илуминатској масонској групи Der Gerechten Band - Лига праведних. Комунистички манифест, који је Маркс објавио 1847, није био ништа друго до разрада Вајсхауптовог субверзивног програма који је укључивао:

- 1) укидање сваког йерархија и власти;
- 2) укидање приватног власништва;
- 3) укидање права наследства;
- 4) слабљење йатартизма,
- 5) укидање сваке религије,
- 6) унишавање Јородиће разарањем брака,
- 7) стварање светске владе.

Нижи степени масонерије намењени су лаковернима који никада неће сазнати праве циљеве масонерије. За напредовање ка "вишим" ступенима бирају се људи неморални, бескрујулозни и преамбициозни. Атеизам је основ масонског погледа на свет, а нихилизам и револуционарство представљају саму суштину илуминатске идеологије. Илуминатски лидери су од почетка повели немилосрдну и лукаву борбу за власт. *Сатанизам, превала Сатане у свету, је јрави и коначни циљ илумината. Erasez infame!* (Уништите бестидницу, тј. Римокатоличку цркву) - био је Волтеров поклич који је постао главни слоган масонске борбе против хришћанства и хришћанске цивилизације. Ђузепе Мацини, италијански револуционарни лидер који је уништио државу Ватикан борећи се за секуларну државу Италију, био је врховни светски првосвештеник илумината. Он је сам за себе говорио да је сатаниста и поклоник Јуде Искариотског.

Илуминатски масони били су истиински сатанисти, оједноти демонском мржњом према Христу и Његовој Цркви. Испуњени талмудским отровом, огорчено су хулили на Бога и демонски обесвећивали хришћанске светиње, па и саме Свете тајне. Француски свештеник Жијен, који је од самог папе био проглашен за монсињора због пажљивог проучавања масонерије и супротстављања овом злу, говори о сатанској пракси масона "виших" степена:

На кога папа Пиј VII (1800-1823) мисли када каже: "Они не поштују Свете тајне Цркве", ако не на масонске розенкројцеровце 18. степена, који хуле на Свету тајну Евхаристије? Шта је то што папа жигоше када алутира на замену Светих тајни Цркве масонским "светим тајнама" и масонско светогрђе - ако не на "прну мису" и крају Светих дарова коју врше лично масони највиших степена - као "свети депозит" церемонији која претходи оргији током које они обесвећују украдене Свете дарове на најбесрамнији и најогавнији начин?^{6:11}

(наставак фусноте са претходне стране)

Сваки разумни и одговоран човек - био ок хришћанин или не - требало би да буде крајњи забринут због чињенице да су илуминати у знатној мери успели да остваре своје прљаве планове стварања анархијичког менјајлитета и друштва, йодривања Јородиће, йатартизма, религије и другијвеној Јорејка. Они су у комунистичким земљама успели да укину приватно власништво и право наследства. Уз помоћ "јеврејских" банкара далеко су одмакли у својим настојањима стварања светске владе. Јудео-масонерија и њени програми (комунизам, ционизам, секуларизам) су оруђа за остварење банкарског циља: стварање глобалне империје. "Француска" и "руска" револуција биле су само фазе у стварању сатанске империје на земљи.

Ко жели да се детаљније упозна са илуминатима, нека погледа две књиге:

1) Цона Робинсона, *Докази завере*.³⁶ Првобитно је објављена 1798. Цон Робинсон је био шкотски професор моралне филозофије, који је требало да постане илуминатски емисар, али је, згрожен и огорчен опаким методима и програмима илумината, објавио своја сазнања о њима како би упозорио друге људе на опасности које им прете од паклене илуминатске завере.

2) Оца Френсиса Келија, *Завер и пропавање Бога и човека*.⁶⁶

Уместо да утамничи све масоне као издајничке хуље, безбожни пруски краљ је заштитио илуминате, надајући се да ће уз њихову помоћ бити у стању да сруши супарничку француску монархију и, тако, постати водећи монарх у Европи. Пар илуминатских лидера отишли су у Француску да помогну организовање револуционарне завере против француског краља и Цркве, а и да шире атеизам као религију прогресивних и "просветљених" људи. Бројне масонско-илуминатске ложе (јакобинци) биле су главни организатори "француске" револуције и њеног антихришћанског и анти-француског терора. У том терору убијено је милион Француза, побијени су готово сви хришћански лидери и свештеници до којих су револуционари могли да дођу. Робеспјер, главни архитекта револуционарног Терора, планирао је да побије десет од двадесет пет милиона Француза тог времена, а све да би изградио своје револуционарно, једноставно друштво којим се лако може управљати.

Судећи по плодовима њиховог деловања, нема сумње да су илуминати и јудео-масонерија - сile које у исхорији делују под вођством непријатеља Божјег и човечјег - Сашане.*

11. Илуминатски (нихијалистички) масони у Америци

Масонерија проглашава и шири систем нових политичких и религијских идеја: ствара различиту цивилизацију, радикално супротну старој (хришћанској).

Гроф Леон де Понсен, у књизи *Тајне силе које стоје иза Револуције*.³³

У раним данима америчке републике илуминати су дошли на водеће позиције у неким америчким масонским ложама, као што су то и њихови духовни следбеници, комунисти, успели да ураде у америчким радничким синдикатима тридесетих и четрдесетих година овог века. Већина америчких револуционарних лидера били су масони: Џорџ Вашингтон (уз извесне резерве), Бенџамин Франклин (деиста**), То-

* Не би требало губити из вида да се ово демонско и противљудско деловање илуминатске масонерије наставило и кроз комунизам. Пол Пот, секретар комунистичке партије и војни старешина Црвених Кмера, касапин из Камбоџе, свој геноцидни програм научио је током боравка у комунистичким круговима у Француској. Одговоран је за смрт више од два милиона Камбоџанаца (у време када их је укупно било само седам милиона!). Те људе је побио да би "припремио" терен за стварање новог и "савршеног" комунистичког друштва.

** Деисти су били следбеници енглеских филозофа из XVII века. Они нису негирали чинјенице да је Бог створио свет, да космос функционише по утврђеним законима и да иза видљиве стварности стоји нека виша интелигенција. Међутим, они нису били прави

масони (деисти и, практично, атеисти - као што су били и илуминатски масони) и други. Међутим, њих су у масонским ложама већ упозорили о томе да илуминати све више шире своје радикално нихилистичке идеје у америчкој масонерији, тако да су убрзо донели одлуку да елиминишу илуминатске радикале из својих редова. Када су успели да изгнају те сатанисте из масонских ложа Америке, дошло је и до извесне "реформе" америчке масонерије.

Није лако решити се злог семена илуминатског* и ми видимо да већ крајем тридесетих година деветнаестог века хришћански свештеници, а без благодати и откривења Божјег - нису могли да дођу до праве вере у личног Бога, а још мање у Бога као Свету Тројицу.

Зашају ту по којој је атеизам на Западу превасходно резултат секуларизације хришћанске цивилизације кроз инфильтрацију јудејских богоодбацивничких идеја и идеологија уз помоћ јудејских банкова, важно је да схватимо како модерни јудаизам у многоме задржава исти, у суштини, безбожнички концепт "бога". Као што објашњавају јеврејски писци енциклопедија, Бог је за модерне јеврејске невернике (талмудисте, кабалисте) само једна близлична трансцендентна сила. Нема смислене молитве таквом инертном "богу", јудејско божанство је глуво на све људске молитве и неосетљivo на људске патње. Такву редукцију Бога на окружно вамирско божанство први је артикулисао јеврејски филозоф Спиноза (1632-1677) у својој филозофско-пантеистичкој јереси, тј. видећи Бога у мртвим стварима и живим бићима.

Јеврејски старци из Амстердама, који су у то време још увек били блиски вери Мојсија и Пророка, екскомуницирали су Спинозу из својих редова као опасног јеретика. "Хришћански" певерници - деисти су, на жалост, прихватили схватање Бога као слепе, механичке силе и онда ширили то учење као тобожњу "веру" образованих Европљана. Амерички деисти су, такође, следили такав јудаизован и обезбожени концепт Бога. Либерални амерички хришћански лидери су, прихвативши ту и такву сатанистичку заблуду, јеврејску конфузну представу о Богу проширили на читаву Америку. Јудаизација америчког хришћанства настављена је под велом промовисања модернистичке, либералне теологије.

* Више је него индикативно да је 1829. далеки предак потоњег америчког председника Ф.Д. Рузвелта, Клинтон Рузворт, масон њујоршке илуминатске ложе, био - заједно са Чарлсом Даном и Хорасом Грилијем - спонзор предавања које је одржала шкотска нихилистичкиња, феминисткиња и чланица удружења "Помоћница илумината", г-ђица Френсис "Фани" Рајт. Она је била страсни проповедник сатанистичког атеизма. Амерички левичари и нихилисти су одлучно наставили да шире своја безбожна и безакона уверења, некад у виду ове а некад оне, "нове" идеологије. Тако су шездесетих година овог века покренули такозвану "сексуалну револуцију", која је проузроковала јачање међународног феминизма и сексуалних "слобода", што је у знатној мери угрозило институцију брака и довело до тога да данас бројни амерички парови "живе заједно" ван брачне заједнице.

Френсис Делано Рузворт, познати унук Клинтона Рузвела, био је одани јудео-масон и промотор социјалистичких друштвених програма. Њега су на власт - наравно, кроз "демократске" изборе - поставили левичари, Јевреји и про-комунисти. Ф.Д. Рузворт је био шапапо-хришћанин (лајкни преобрaćеник у хришћанство, како би то Шпаници рекли), као и његов поменути предак, Клинтон Рузворт је номинално био хришћанин, али су му срце и душа остали јудејски, то јест побуњенички настројени према Христу. Упркос томе што је читава породица Рузворт у то време већ два века била номинално хришћанска, Клинтон је, у својој књизи *Наука владања*, писао као типични јудејски побуњеник: "... Нема праведног Бога који уређује ствари на овој земљи, јер и када би постојао, Бог би био зли и осветљубиви, који нас је створио за патњу."¹¹³⁵

ници у Новој Енглеској, осећајући да америчким хришћанима прети велика опасност од масонерије под вођством илумината, оснивају *Анти-масонску партију*. Они су је после неких десетак година рада распustili, сматрајући да су окончали свој посао борбе против илуминатске масонерије. Међутим, њихов успех био је само привремен. Нихилистички и атеистички масони су успели да реорганизују своје снаге кроз масонерију такозваног Шкотског (об)реда и његових "виших" степена. Само су прва три степена била намењена за незналице и лаковерне, којима, наравно, нису саопштавани прави циљеви масонерије.

**ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ ФАРИСЕЈА - 4**

Појлавље IV

**СЕКУЛАРИЗАМ И ХУМАНИЗАМ: ГЛАВНА ОРУЖЈА
МАСОНЕРИЈЕ У РАТУ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА**

**1. Секуларизам - главно
антихришћанско оружје масонерије**

Прођите се човјека, којему је дах у носу; јер шта вриједи?

Пророк Исаја о ондашњим
секуларно оријентисаним Јеврејима,⁶²¹

На жалост, Америка се налази у загрљају моћног октопода секуларизма.

О. Винсент Мисели, чије речи наводи о. Кенет Бејкер,
председник Римокатоличког удружења за вести,⁶²²

Сваки пут када се реч *laïcité* [световњачки] користи за означивање осећања или намере која је супротна или туђа Богу или вери, ми такво гледиште осуђујемо. Отворено одбацујемо такав "лаицизам" (секуларизам) и јавно обзнањујемо да он мора бити одбачен.

Папа Пије XI (1922-1937) у својој Енциклици из 1924.⁶³¹

Главно оружје масонерије и њен друштвени идеал постао је секуларизам, тј. захтев да се све хришћанско уклони из јавног живота и да се намешави атеистички или нехришћански поједи на свеј. Хорас Ман, масон из Нове Енглеске, био је главни сионзор "државног", тј. јесиј нехришћанског школства. Био је то покушај да се систем образовања измакне из руку хришћанских пркава, које су посао обављале, како ће се то касније показати - боље од секуларних наставника.*

* Приобалне државе источне Америке.

Исти поступак је у име лаицизма спровођен у Француској, чак пре Револуције, и то интригама против језуита чије су школе, под утицајем масона, француски краљеви затварали. После језуитских дошли су на ред и друге хришћанске школе. Француско образовање постепено прелази у руке наверујућих секуларних политичара и "стручњака". *Резултат је била ћојово ђојинуа дехристијанизација Француске.* Некада водећа хришћанска нација Европе, "старија сестра" Цркве, после Револуције постаје практично нехришћанска земља. *Данас се само 8% француске деце кришћава, а хришћанство је ђојинуто на маргине јавног живота.*

Амерички секуларисти се штудирају да у исто безбожничко сирање доведу чијаву нацију. У многоме су успели да искључе хришћанство из јавног живота. Докази за то су: поплава порнографије, јавно одобравање хомосексуалства, ванбрачни живот парова, масовни абортус, разуздана хетеросексуалност, прогоњење хришћанских приватних школа у корист безбожног школства, као и други показатељи убрзане секуларизације америчког друштва. Главни спонзори ових декадентних трендова су секуларистички масони, посебно они из јеврејских ложа, као што је Б'наи Б'рит, и њених огранака (Анти-клеветничка лига, Америчко удружење за грађанске слободе и друга слична удружења).

Амерички лаковсрни хришћани немају појма о томе шта се догађа и ко стоји иза свега што се догађа, па се у свом незнанију чак прикључују јудаизаторима Америке и издају сопствену религију.

2. Moj prvi susret sa humanizmom

Било је то у лето 1948. У то време радио сам као вођа тима YMCA* у британској зони у Немачкој (види 124:255-258). Штаб светске YMCA сазвао је конференцију у Фиренци на којој је требало да се окуне сви европски секретари YMCA. Био сам узбуђен због тога што је требало да учествујем на инспиративном скупу европских хришћана, баш као што сам се тако осећао и када сам током студија у Британији 1935-38. учествовао на конференцијама Студеничког хришћанског покрета. Ништа мању радост за мене није представљало сазнање да ћу ускоро видети Фиренцу са свим њеним ренесансним уметничким богатствима и архитектуром.

У одређено време стигли смо у Фиренцу нашим старим колима. Први говорник на конференцији тог јутра био је један испански професор филозофије. Мислио сам да ћу чути значајне речи о хришћанству

* Young Men Christian Association, Хришћанска заједница младих људи.

после другог светског рата, као и о перспективама за обнову хришћанске Европе.

Пошто је прошла половина његовог предавања, почeo сам већ да се осећам некако неугодно, јер тај професор за све то време ни један једини пут није поменуо Христија, хришћанство нити Божији закон. Живећи под немачком окупацијом у Србији и, касније, док сам радио у српским и другим камповима избеглица антикомуниста у Италији и Немачкој (види 124:229-268), нисам био у току најновијих интелектуалних кретања у Европи. Нисам знао да је Европа готово у потпуности потпала под власт левичара, комуниста и јудео-масона. Било ми је непознато да су они искористили америчку моћ да би успоставили своју потпуну власт над Европом и, истовремено, над Америком.

Предавач је неколико пута у свом излагању поменуо хуманизам и егзистенцијализам, као и "храброст за живот" коју човек треба да преузме у складу с тим. Тада још нисам знао да су то кључне речи левичарско-атеистичке идеологије. На основу сопственог искуства био сам сигуран да хришћанство може много тога више и боље да учини за храбар живот од паганизма и секуларизма, али говорник то ниједном није рекао, највероватније због тога што ни сам није веровао у то.

Поменуто предавање ме је узнеширило и ја сам осетио потребу да уложим протест. Међутим, нисам тражио реч, јер ми још увек нису баш све ствари биле јасне. Разумео сам само да се организатор узалуд помучио да, чак, из далеке Шпаније доведе једног нехришћанског филозофа, када је у самој Фиренци могао да нађе бар туџе сличних левичарских интелектуалаца.

Да сам тада знао оно што знам сада, нема сумње да бих одмах напустио ту конференцију. Међутим, неке ствари почeo сам да сазнајем тек седамдесетих година када сам прочитao књигу *Секуларни круг: Хуманистичка револуција*,⁶⁴ у којој је стајало да су јудео-масони овлаштили водећим круговима америчке YMCA-е и да су тамо већ успели традиционалну јеванђељску веру да замене вештачком и секуларизованом религијом. Фаворизовањем либералне "теологије", масони су успели да ослабе хришћанску веру у многим америчким црквама, па им онда није ни било толико тешко да успоставе утицај међу секуларизованим члановима YMCA-е.

Радио сам за YMCA-у и идуће четири године. Посебно сам ценио рад те организације међу сиротим избеглицама и моја захвалност због тих добрих дела није била умањена сазнањем да су људи из њеног врха усвојили прогресивне, квази-хришћанске погледе. Да није било поменуте епизоде са конференције у Фиренци, вероватно бих наставио сарадњу. После тог преломног предавања осетио сам потребу да почнем нови посао.

Када је шпански филозоф завршио излагање, држао сам предавање о Европи после другог светског рата као једној духовно оболелој цивилизацији којој је неопходна хришћанска обнова. То је, по мом мишљењу, оно што је требало да ради и YMCA, заједно са другим сличним хришћанским организацијама. На крају ми је пришао један Шкот, секретар, и рекао: "Хвала вам што сте ми спасли овај дан. Када сам чуо шта је Шпанац говорио, зажалио сам што сам уопште превалио толики пут од Глазгова. Није ли његово предавање било ужасно? Како је он уопште залутао на овај наш скуп?" Тада то нисам знао, али данас ми је јасно да је јудео-масонски план био да се секретари YMCA-е секуларизују, дехристијанизују, и, на тај начин, претворе у оруђа јудео-масонске идеологије хуманизма.

3. Хуманизам - још један "чудотворни лек" јудео-масонерије.

Јудео-масони, секуларисти и њихови савезници - левичарски либерали, комунисти, теозофи, окултисти и модернисти (ови последњи налазе се углавном у Римокатоличкој цркви) - Европљанима и Американцима продају своје "чудотворне лекове" као што су: марксизам, научни социјализам, фројдизам, интернационализам, модерна "уметност", "научно мишљење", релативистичка етика, феминизам, "ментално здравље", психотерапија и, на крају, хуманизам. Будући да су стварно архи-лажови, увек су умели да на најспретнији могући начин изаберу најпогоднији термин за своју нову превару. За необавештене људе реч "хуманизам" звучи као нешто што има везе са човечношћу и човекољубљем, или бар са средњевековним хуманизмом који је као историјска претходница ренесансне значајно допринео развоју модерне европске цивилизације. Међутим, ништа није даље од истине као ова асоцијација. *Масонски хуманизам је повраћај на йагански поглед на свећ, односно безбожничку псеудо-религију. То је, у ствари, прерушенни атеизам.*

Хуманистички манифести (I из 1933. и II из 1973.) нису ништа друго него прерађене верзије атеистичких (деистичких) учења из XVIII и XIX века. Први хуманистички манифест је настао као резултат фаталног продора левичарске идеологије у Сједињене Државе почетком тридесетих година овога века. Користећи се Великом кризом (коју су, заправо, организовали јудео-масонски банкари и завереници), левичари су успели да се преко интернационалистички оријентисаног председника Ф.Д. Рузвелта и његове прокомунистичке администрације домогну контроле над Сједињеним Државама и припреме претварањем аме-

ричког друштва у социјалистичко, којим би се централистички управљало из Вашингтона. То је био концепт потпуно супротан децентралистичком државном устројству, прописаном америчким Уставом. Поменимо само чињеницу да је Џон Џуи, комунистички активиста и "отац" прогресивног "америчког" образовања, био један од најугледнијих потписника Првог хуманистичког манифеста, као и да су многи потписници тог документа били јеврејски интелектуалци. Та чињеница најбоље говори о правом значењу тог акта.

Хуманистички манифести су још један у низу бројних доказа о обмањиваčком деловању масонерије. Попут Сатане који се појављује у виду анђела светlosti - Луцифера, и јудео-масони се представљају као отмени хуманисти, изражавајући се увек вишезначним (тј. лажљивим) и узвишеним језиком. Новине Комунистичке партије Француске већ деценијама излазе под обмањиваčким насловом *L'Humanité*, то јест *Хуманост* или *Човечност!* Центар француске атеистичке и револуционарне јудео-масонерије у Паризу (ложа Гранд Оријент) издаје од 1956. свој званични часопис под насловом *L'Humanist*, то јест *Хуманизам*. У деценији после завршетка другог светског рата, ови "хуманисти" ликвидирали су више од сто хиљада Француза (види 65:43), а још много више послали у затворе под оптужбом да су за време рата били нацистички колаборационисти, издајници француске нације, прогонитељи Јевреја и томе слично. (Читаоци ће, наравно, у раду јудео-масона после другог светског рата у Француској препознати исту клику која је Исуса Христа послала у смрт под лажном оптужбом да претендује на Цезаров престо.)

4. Хуманистички манифести су комунистичко-масонски прогласи

Да бисмо боље схватили суштину ових докумената, указаћемо на изворе и идеолошки контекст у коме су они настали.

Мало је Американаца који схватају (а то је највише због тога што се амерички медији и информације налазе још у чуном контролом јудео-масона) да је у Сједињеним Државама, у ствари, извршена левичарска културна револуција, која је почела двадесетих и тридесетих година овога века и траје до наших дана. Социјалисти, односно про-комунисти, су се увукли у администрацију председника Ф.Д. Рузвелта како би, наводно, спасли Америку од Велике кризе, до које су управо довели "јеврејски" банкари (Бернард Барух, Ротшилди, Рокфелери и други) у својој жељи да стекну моћ и потчине амерички народ. Тако је припремљен терен за постепено спровођење праве црвене револуције, коју

маскирани социјалисти спроводе до данас, успостављајући контролу над америчком економијом, школством и судством.*

Јудејско-пробољшевичко вођство је у то време коначно изашло из сенке и почело отворено да хвали борбеначки систем као неупоредиво бољи и пожељнији од америчке демократије. Америчка јавност била је у то време затрпана изјавама разних јеврејских угледника који су на сва усна хвалили предностим комунистма. С друге стране, чињеница је да су Јевреји, било као лидери или као финансијери, имали одлучујућу улогу у успостављању Совјетског Савеза, то јест јудео-масонске комунистичке диктатуре над Русијом.

Гледано са становишта емоција, човек и може разумети одушевљење које су Јевреји у то време показивали према комунизму. Сви они су били цонети истим ишчекивањем да је јеврејска месијанска ера већ почела: *Јевреји су се тада налазили у врховима власти две најмоћније државе света - Сједињеним Државама и Совјетском Савезом*. Два Јеврејина, Стаљин и Рузвелт, били су на челу двеју великих светских сила. Титуле људи из врхова америчке и совјетске власти, председник и генерални секретар комунистичке партије - уопште нису биле битне, јер су се Јевреји и у Сједињеним Државама и у Совјетском Савезу налазили у врховима власти. У Британском империју је већ три века трајала симбиоза између јеврејских банкарса, британске владе и Круне (види 61). У Француској су јудео-масони на врх Народног фронта избацили нихилистичког Јеврејина и комунисту Леона Блума, користећи се истим методима као када су на власт у Сједињеним Државама довели и Ф.Д. Рузвелта.** Чинило се како је почeo да се остварује дугоочекивани сан маргинализованих рабина из дијаспоре. У таквом историјском контексту (наглог успона јудео-масонских и комунистичко-ционистичких снага) настаје први хуманистички манифест.

* Елизабета Дилинг, савременица те револуције и противник комунистичко-ционистичког напредовања ка успостављању власти над Америком, у својој књизи *Рузвелтов црвени досије и његово порекло*⁵⁹ описује револуционарни жар левачара који су у време мандата Ф.Д. Рузвелта успели да се увuku у саме врхове његове администрације.

** У данашњој фази потчињавања човечанства јудејској власти, то присуство Јевреја у врховима власти је још приметније. На челу Француске која треба да се одрекне свог суверенитета и уђе у Уједињену Европу - је човек јеврејског порекла, Жак Ширак. У Немачкој је на челу Хелmut Кол, чији се деда пре појрштења звао Кој. И руски фунционер Евгеније Примаков, блиски сарадник председника Јељцина, потиче из Изабраног нафода. У Британији је Малколм Рибкин био министар војске, а сада је први човек спољних послова. Не знам да ли му је Рибкин из руске владе - неки рођак. Боље и да не говоримо о Клинтоновом јеврејском тиму: преко две трећине најважнијих положаја држе Јевреји (војску, спољне послове, FBI, CIA), а исто толико их има у оба дома, Представничком и Сенату. (Види књигу Америка оисиј колонија: Уљези и њихови поданици Американци.)

5. Хуманизам као претеча комунизма

Чим је Рузвелт успео да издејствује америчко признавање Совјетског Савеза 1932, у Москву - комунистичку "Меку" - почеле су да се сливају реке Јевреја и јудаизованих Американаца. (Међу њима је била и професорка из Бруклина Голда Меир, која је касније постала премијер Израела. Она је у Совјетски Савез ишла да би на лицу места проучила најбоље методе за пресађивање комунизма у Америку.) Међу посетиоцима Совјетског Савеза био је и најугледнији комуниста Америке Џон Дјуи, многохваљени "отац" америчког школства.* Дјуи је званично био филозоф, а незванично најуспешнији пресађивач комунистичке идеологије у Америци. Касније конгресне истраге су показале да је био не само симпатизер првених, већ и члан комунистичке партије.

Дјуи је неколико пута био у посети совјетском "комунистичком рају". Почетком двадесетих година овог века читаву годину је провео у Совјетском Савезу, консултујући се са совјетским властима у вези са начином на који би могао да примени своје идеје у земљи у којој су комунисти дошли на власт. То је било време свих могућих иновација и експеримената, чији је главни циљ био формирање менџмент-школе подгодног за усвајање комунистичко-атеистичко-антихришћанској погледа на свет. "Права" ученика су повећана до апсурда. Тако су ученици имали права да критикују своје професоре, као и да врше политички притисак на оне наставнике који нису одушевљени борбеном идеологијом. С друге стране, "права" и ауторитет професора сведени су на најмању могућу меру. Практичар Стаљин је, после неколико година примене Џујевог анархијчног система образовања, одустао од даљег "експериментисања". Американци, међутим - нису, па су данас жалосне последице тог прогресивног и пермисивног образовања очигледне свима, а не само родитељима и пословођама полу-образованих Американаца.

Американци који су боравили у посети Совјетском Савезу, тамо су добијали "инструкције" како да по повратку започну ширење атеистичког погледа на свет. Большевик Емил Јарославски, председник Атеистичког друштва, владине агенције за комунистичко-божничку пропаганду, држао је предавање гостима из Америке о томе како треба искорењивати хришћанску веру из душа људи:

* Дјуи је свој систем пермисивног, практичног и некласичног образовања назвао прогресивним школством. Био је то још један у низу левачарских трикова прикривања и откривања истине у исти мањ. "Прогресивно" је значило - левачарско, прокомунистичко. Међутим, већина људи је (погрешно) схватила да Дјуи под "прогресивним образовањем" подразумева побољшање традиционалних метода образовања.

Ми тренутно не спроводимо анти-религијску кампању. Свака кампања у себи садржи идеју постизања пролазног циља уз примену посебних метода. *Међутим, ми ширимо свакодневну, систематску, антирелигијску пропаганду, уз организовање маса да у њој учествују...* Код градске деце религиозност опстаје само колико то њихове породице дозвољавају. У безбожничким срединама нема религиозне деце. На жалост, ни из религиозних породица не излазе увек побожна деца, јер на њих снажно утичу (безбожнича) школа и другијво.^{67,8,11}

По свом повратку у Америку, ови амерички занесењаци комунистичким атеизмом ревносно су залегли на посао ширења безбожничке концепције образовања по америчким школама. Америчкој деци атеистички наставници почели су да усвајају безбожнички поглед на свет, настојећи да разоре систем традиционалних религијских и моралних вредности које она примају од својих родитеља. *Јудео-масонске судије из америчког Врховног суда донеле су пресуду - не само да се укине читање Библије у америчким школама, већ и да се забрани хришћанским наставницима да је уносе у ученицу, па чак и да је приватно читају у школи!*¹¹ Има ли икакве разлике између те и забране религије у школама земаља под комунистичком окупацијом, где страх од тајне политичке полиције и затвора претвара наставнике у вољне или невољне сараднике у атеизацији нације?

У сваком случају, треба рећи да нису сви хуманисти комунистичке оријентације, иако међу њима заиста има много комуниста. Уосталом, атеизам и мржња према хришћанству представљају заједнички имениtel хуманизма и комунизма.

У тим данима левичарског напредовања на свим фронтовима рођен је Први хуманистички манифест.

6. Хуманисти припремају терен за долазак комунизма и једносвештске државе

Сатански проницљиви у погледу онога што желе да постигну, хуманисти су се усредсредили на успостављање своје надмоћи у систему школства:

Џон Данфи је освојио треће место на "Северно-америчком такмичењу за хуманистички есеј" чланком у коме је написао да "битка за будућност човечанства мора да се бије и добије у ученицима државних школа. Та

* Часопис *The Christian World Report* (Хришћански светски извештај) у једном од својих чланака описује бizarни случај који се забио у Америци, тој "земљи слободе". Ово срамно кршење Устава и закона су својим притиском омогућили Америчко-јеврејски конгрес, као и антихришћански и левичарски екстремисти Б'на Б'рита и Анти-клеветничке лиге.

борба ће се водити између распадајућег леша умрлог хришћанства и нове хуманистичке вере, из које ће хуманизам изаби као победник."

Данас се често чује како у америчким школама и нема баш толико хуманиста. Међутим, Морис Сторер, директор АНА* у периоду од 1975. до 1980, пише у својој књизи *Хуманистичка етика* да је "већина професора на америчким колеџима и универзитетима хуманистичке оријентације, као, уосталом, и већина наставника који излазе са тих студија да предају у америчким основним и средњим школама, без обзира што задржавају номиналну приврженост цркви или синагоги из личних, друштвених или неких других практичних разлога".^{70,12}

Џон Дјуи је традиционалне образовне методе заменио својим, наводно, бољим едукативним системом. Избацио је предмете као што су класични језици или проучавање традиционалних демократских система, а увео "научне" и "практичне" предмете. Све је ово учињено ради примене "открића" до којих је дошло "експериментисањем" са новим системом школства. (Ти експерименти су били сасвим произвољни, али то није нимало сметало лаковерницима да се упешају на та "научна открића".**) "Експериментални приступ" је постао основно обележје америчког образовања. То је, наравно, била само димна завеса која је требало да завара америчке професоре и наставнике. У образовној пракси, тај "експериментални приступ" је, у ствари, био само лукави начин да се деца одвоје од традиционалних вредности и окрену ка хуманистичком, то јест јављенничком, па и комунистично-револуционарном погледу на свет.

После мање од шездесет година "експериментисања" новим образовним методама, амерички студенти су се по познавању историје, географије, наука и језика нашли на самом дну, и то по свим међународним критеријумима. Умањена је радна способност, као и могућност јасног размишљања. Дакле, десило се крајње супротно од онога што су обећали они који су утрошили милијарде долара на образовни концепт који је од ученика, уместо напорног и вредног рада, "тражио" лагодно похађање школе. С друге стране, гледано са становишта америчких непријатеља (јудео-масона, банкара и левичара), такво америчко образовање показало се веома успешним: морална чврстина и патриотизам ћака је сведен на минимум, а ученици су заражени материјалистичким менталитетом и изгубили интересовање за било какве дубље проблеме. Због тога је Америка изгубила свој

* American Humanist Association, Америчко хуманистичко удружење.

** Много година касније, једним много систематичнијим истраживањем показано је, на пример, да учење латинског језика доприноси развијању ћачког ума, што ученике чини способнијим за учење осталих страних језика и књижевности (види 19:112-113) и што побољшава разумевања питања која припадају духовној сferi.

положај светског ауторитета. Када куцне час, глобалисти ће без проблема успети да сруше и покоре Америку, тог тигра од папира, цина на стакленим ногама - у шта се она претворила под унутрашњом масонском окупацијом.

7. Хуманизам - атеистичка религија и основа америчког образовног система

Врховни суд је, у случају Торкаса против Воткинса, дефинисао хуманизам као атеистичку религију. Карл Маркс у својим Економским и филозофским списима пише: "Комунизам почиње атеизмом... Комунизам, као до краја развијени национализам, у ствари је хуманизам."

Нема сумње да секуларни хуманизам треба сматрати религијом. Чак и Вебстлерсов нови међународни речник дефинише хуманизам као "савремени култ и веровање које себе назива религијским и веру у Бога замењује вером у човека... то јест, вером у врховну вредност и савршенство људске личности".^{70:17, nn}

У првој половини 19. века, у време када се израз хуманизам користио као синоним за атеизам, непријатељи хришћанства су хуманизам установили као замену за веру коју су сами изгубили и коју су хтели да униште и у другима. Као што ћемо видети, римски поглавари - који су се налазили на главном правцу удара јудео-масонског напада на хришћанску Европу - били су свесни да је хуманизам превасходна јерес из које произилазе сва осталана нововековна кривоверсја.

Америчке школе су постала фабрике у којима се производе секуларни умови, нерелигиозни и морално оштећени карактери ниске духовности. То је резултат доминације јудео-масонерије на америчкој историјској сцени.

Пол Бланшар, један од водећих секуларних хуманиста, овако пише о секуларном плану да се преко таквог школства подрије хришћанска Америка:

Мислим да је одлучујући фактор у стварању секуларног школства уједно образовни чинилац. Наше школе можда неће научити Ђокицу да добро чита, али сама чињеница да ће се он до своје шеснаесте образовати у нашој школи - значиће да је код њега одстрањена свака религијска разновредница. Просечно дете добија основно образовање које ће га окренути против Адама и Еве и свих осталих митова лажне историје.*

Други секуларни хуманиста, К.Ф. Потер (који је, takoђе, био један од потписника "Хуманистичког манифеста"), у књизи *Хуманизам - нова религија* каже:

* По старом јудео-масонском, волтеријанском гледишту, свака религија (сем масонске) је празноверица и треба је уништити.

Образовање је најмоћније оружје хуманизма и свака америчка школа је, у ствари, школа хуманизма. Зар недељне школе веронауке, које трају само један сат и којима присуствује само мали број ђака, могу да парирају петодневном недељном програму хуманистичког образовања у школама?^{70:17, pp}

Овде се срећемо са драстичним кришењем основних и људских права ђака, што њој себи представља довољан разлог за хришћанску побуну. Секуларисти су сасвим очигледно повредили права америчких хришћана и успели - и поред тога што сами представљају мањину - да наметну атеистичко образовање и систем вредности неатеистичкој већини Американаца. Ето, то је данас (изманипулисана) "демократија".

Секуларисти су се, да би избацили хришћанство из државних школа - лукаво користили погрешним тумачењем Цеферсоновог концепта одвојености Цркве и државе.* Уз помоћ јудаизованог Врховног суда успели су формално и готово у потпуности да дехристијанизују америчке државне школе и наметну своју "научну" йсеудо-религију као основу америчког образовног система.

Хришћански лаковерници и немарници нису ни покушали да овим секуларним агресивцима пруже отпор на судовима, па државне школе настављају да "производе" религијски неизграђене личности. Говорећи у грађанским и религијским терминима, секуларне школе "производе" грађане и индивидуе које су, по много чему, инфиериорније у односу на раније, традиционално образоване Американце.

Јустас Малинс, изоштреног чула за сваку јудео-масонску подвалу, каже јасно и гласно - *глупави и неодговорни хришћани су дојусили да секуларисти заре уз америчке деце Вааловим култим, култим вавилонског јудаизма:*

Данашиња Америка жртвује своју децу хуманистима, њујордерским представницима Вааловог култа, онима који контролишу наш правни и образовни систем, и то тако што га финансирају из свог приватног система банака федералних резерви. Ти људи уче нашу децу да је хомосексуалство само алтернативни начин живота, тако да поносни родитељи могу да се надају да ће ускоро присуствовати "венчању" Адама и Стеве. Ти људи наводе нашу децу на наркоманију, беспоговорно прихватате будуће тоталитарне и марксистичке државе, на то да изгубе сваки култур-

* Била је то, у ствари, јудео-масонска подвала, која је раније обилато коришћена током "француске" (тачије, јудео-масонске) револуције и којом се користе сви секуларисти да би децу одвојили од хришћанских утицаја. Одредба о одвојености Цркве и државе се налази и у совјетском Уставу. Отац Фејхи запажа: "Израз 'одвојеност Цркве и државе' смишљен је Томас Цеферсон, атеистички (илуминатски) масон. Тада концепт је био лукаво смишљен да би се нанела штета хришћанству, а да би се, с друге стране, фаворизовао јудаизам."

ни и расни понос, да се помире са оним што је Џорџ Орвел у свом делу 1984. описао као вечни шамар људском достојанству.^{112,6, pp}

Комунисти су свој сатански друштвени програм наметали кроз бруталну репресију. "Чудо" америчког случаја је у томе што тамо јудео-масони намеку, у суштини, исјеки сатански програм - под фирмом "демократије".

ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ: НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ ФАРИСЕЈА - 5

Поглавље V

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТИ СУ АТЕИСТИЧКО "ВЈЕРУЈУ"

... Стварно значење једнакости коју је заступала мисао француске револуције, иза које стоје масони као главна покрећачка снага, јесте да су људи једнаки Богу.

Велечасни др Денис Фејхи, у књизи Царство Христово и обраћење јеврејске нације.^{113,6,7, pp}

1. Хуманистички манифести бр. 1*

Хуманистички манифест 1 носи све ознаке изопаченог погледа на свет Цона Дјуија, атеисте, комунисте и првог председника Америчкој хуманистичкој удружењу, као и главног архитекте погрешног "новог" америчког образовања. Премисе Хуманистичког манифеста 1 су исјеке као и прејавака Комунистичког манифеса: нема Бога; религија је превара и опијум за народ; човек сам одређује своју судбину; човек је животиња, без душе и духа.

Зашто је било неопходно да се напише и пропагира Хуманистички манифест? Зато што су комунисти, следећи јудео-масонско-талмудску идеологију, одувек сматрали да је основни револуционарни циљ - уништење религије, посебно хришћанства, а не, како се мисли, економски или друштвени препород. Позната је чињеница да је у свим земљама где су комунисти дошли на власт - долазило до економског слома и великог сиромаштва. Ово што тврдимо јасно је свима који схватају да су јудео-масонско-комунистичке револуције, у суштини, "свешти рат" Јудеја-талмудиста привив хришћанства.

* У поглављу V користимо се углавном књигом пастора Хомера Даикана Кристички преглед хуманистичких манифеса I и 2⁶⁹ као главним извором навода.

Хуманистички манифест 1 је написан са циљем да ум Американаца доведе до револуционарног стања, како би се припремио терен за будућу револуцију. У време настанка Хуманистичког манифеста 1, Ф.Д. Рузвелт је био тек у другој години свог првог мандата. Међутим, већ у то време је већина припадника његове Демократске партије била заражена вирусом јудео-комунистичке револуције. Главна сатанска инспирација за настанак овог прогласа била је луциферовска мржња против Христа и Његове Цркве. *Уништење хришћанства и Цркве је, шакоће, од почетка - главни циљ и комунизма.*

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Куцнуо је час¹ за спровођење широких и радикалних² реформи у области религијских уверења широм читавог модерног света. Дошло је време за ревизију³ традиционалних ставова. Наука⁴ и економске промене⁵ су срушиви стари веровашања. Религије широм света понагађају ишчезавају због нових околности насталих услед изузетног развоја знања⁶ и великог искуства⁷. У свакој области људске активности сведочимо интензивног кретања у правцу отвореног и експлицитног хуманизма. Да би се боље разумело шта је религијски хуманизам⁸, ми, доле потписани⁹, желимо да изнесемо начела за која верујемо да их потврђују чињенице нашег савременог живота.¹⁰

Коментари

1. Комунисти живе у непрестаном ишчекивању револуције. Они и "време" рачунају једино у односу на своју револуцију.

2. Израз "радикалне промене" је прави термин, али за оно што је неопходно учинити да би се исправила дубинска изопаченост савременог западног хришћанства подрivenог јудео-масонеријом.

3. "Ревизија" религије је само изговор богохрещаја, будући да је циљ сатанинских следбеника - потпуно потискивање и уништење религије.

4. "Наука" има посебно значење у речнику милиtantног атеиста. За разлику од научника који су веровали у Бога (Галилеј, Њутн, Пастер, Планк, Ајнштајн), комунистички учењаци сматрају да комунистичка "наука" пушчно мора бити материјалистичка, то јест, мора порицати постојање Бога Творца.

5. Економски услови су, како то комунисти тврде, једини покретач историјских дешавања. Сваки нормалан историчар и мислилац одбације овакво бесмислено тумачење историје.

6. У свом симплицистичком концепту "напретка знања", секуларисти не досежу до истинског научног увида да је подручје онога што знамо - неупоредиво мање од онога што не знамо. Морис Метерлинк, белгијски књижевник и нобеловац, запазио је да је наше знање толико незнатно да не можемо у живот вратити ни мртву муву, а да је наше познавање толико - да бисмо од њега могли створити читав свемир.

7. "Искуство" је једна од основних самообмана секулариста. Они шире своје идеје међу лаковерним људима, а затим, на тај начин успостављен "консензус" наводе као доказ за исправност својих идеја (види "Лажање уз помоћ симплицике о јавном жељењу"¹¹-214-222).

8. "Религијски хуманизам" је термин који је, с једне стране, лажан, а с друге стране, говори већ доволно сам по себи. Хуманизам је заправо атеизам, по чemu ни на који начин не може бити "религијски",

Прави хуманистички манифест

Коментар

бар не у оном смислу како је човеков однос према Богу објавио Христос. С друге стране, тај термин открива да је хуманизам, у ствари, својеврсна замена за религију, то јест да је атеизам - религија, или тачније, псеудо-религија. Пастор Данкан указује на чињеницу да се у кратком документу (Хуманистичког манифеста 1) реч "религија" јавља 25 пута. И ћаво зна да има Бога, али жели да уништи човекову веру у Бога истинитог.

9. Списак јудео-америчких угледника који су потписали Хуманистички манифест 1 може се наћи у књизи *SIECUS* круг: *Хуманистичка револуција*.⁶⁴ Бар четвртина њих су познати Јевреји, а бар још четвртину чине они Јевреји који се крију иза хришћанских англиканизованих имена и презимена. Ево истине о проценту оних који имају утицај у милиtantном атеизму и комунизму: нешто мање од три процента Јудео-Американаца утиче на више од половине антихришћанских активности које се воде у Америци. Дакле, њихов утицај је десет до петнаест пута већи од нормално очекиваног.

С обзиром на чињеницу да у њему превагу имају талмудско-кабалистичке идеје, *Хуманистички манифест 1* би се, с правом, могао назвати *Јудео-америчким манифестом*, будући да и другу половину потписника чине Американци секуларизованог (јудаизованог) ума.

2. Лажносћ хуманистичке религије

Једини Бог кога прихвата масонерија јесте човечанство у целини... Сваки је, за то, једини Бог који постоји.

Ц.Д. Бак, *Мисличка масонерија* 27:130, ин

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Прети велика опасност од коначног, а ми верујемо и фаталног¹ поистовећења речи "религија" садоктринаама и методима који су изгубили своје значење² и који су немојни да реше проблеме људског живота³ у двадесетом веку. Религије су увек биле начин за остварење највиших могућих

Коментар

1. Ови про-комунисти (наравно, из своје перспективе) сматрају да погрешно разумевање религије може бити фатално. И хришћани верују да подривање истинске вере има тешке последице по човека и друштву. Разлика између хришћана и про-комуниста је у самом схватању последица. *Марксисти*, задојени *талмудским духом*, сматрају да је хришћанство криво за све проблеме савременог човечанства. Хришћани, опет, знају да су (модерни) фарисеји *главни кривци за духовну декаденцију савременог човечанства*.

2. Они пишу о томе да је хришћанство "изгубило свој значај", али при том не помињу да је томе највише допринело модерно безбожништво. Права истинा је да су јудео-масони били *главни промоцији* савременог

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

вредности. Њихов циљ је био постигнут кроз богословље или религијски поглед на свет, кроз формирање система вредности који представља резултат тог погледа на свет (ради се о циљу или идеалу), као и кроз технике установљене ради остварења задовољавајућег живота. Промене сваког од ових фактора утицале су на спољашње⁴ облике религије. Ова чинилица објашњава променљивост⁵ религија кроз векове.^{5,34}

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Човеково данашње схваташње космоса¹, његованаучна достигнућа², као и дубље поштовање своје људске сабраће³ створили су услове који захтевају ново преиспитивање значења срдце религије. Потребна је једна витална и отворена религија⁴, у којој не би било места за страх, способна да се заложи за остварење одговарајућих друштвених циљева⁵ и

Коментар

атеистичког по гледа на свет и да су стајали иза свих културних и образовних револуција које су непрегледне масе људи отуђиле од хришћанства.

3. Ко нам каже! Комунисти и секуларисти не само да нису решили "проблеме људског живота", већ су их, напротив, безнадежно *по зорили*, као што је то случај у Русији, Источној Европи, Куби, Етиопији и срда, широм света, где су дошли на власт.

4. То је проблем свих рационалиста (модерних филозофа, друштвених "научника") када се баве живим искуством и субјективним реакцијама, без обзира да ли се ради о религији или књижевности, музici, уметности или херојском моралу. Они не могу да схвате несазнативост суштине и увек се баве мноштвом "спољашњих" облика, при чему тим феноменима припадају онтолошка значења.

5. Овде се показује немој "хуманиста" да схвате религију. Током историје хришћанства дуге два миленијума, и поред многих спољашњих промена - није дошло ни до какве промене суштине хришћанства, без обзира што се, површино гледано, некоме може учинити како је дошло до некаквог "изнадетка". Суштина хришћанства је у црквеној свести да је Исус Христос, јединородни Син Божији, открио људима све што им је потребно да знају о Богу и да је Својим Вајсрејсем потврдио ауторитет Свог Откривења. Ако је било некакве "променљивости", онда се она није дешавала са хришћанством, већ са "хришћанским" јересима које представљају отпадање од изворног хришћанства. Слично томе, али обратно, ни талмудизам (тј. фарисејство) за све то време није мењао своју сатанску суштину.²²⁴

Коментар

1. Ми данас много тога знамо о функционисању космоса, али смо још увек далеко од тога да га потпуно схватимо. У својој књизи *Природа физичког света*, математичар-астроном сер Артур Стенли Едингтон упозорава читаоце да ни у ком случају на своју супругу не примене концепт атомске физике, по коме је сва материја само збир електронских сила, будући да би то могло имати тешке брачне последице. Едингтон хвали поетско-интуитивни (односно, религијски) приступ стварности, који сматра много исправнијим и ништа мање "реалним" начином схватња света у коме живимо. Марксисти су, у ствари, крајње примитивни у свом суженом "материјалистичком" схваташњу света.

2. Хуманисти (атеистички јудео-масони) су себи приписали сва научна достижнућа, мада је јасно да она

Лажност хуманистичке религије

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

личних задовољства, а која ће људима изгледати као потпуни раскид⁶ са прошлопошћу. Упркос томе што данашње доба дугује много тога традиционалним религијама, јасно је да свака религија која жели да буде обједињујућа и динамичка снага⁷ за данашњи свет - мора бити обликована у складу са потребама овога доба.⁸ Установљење такве религије⁹ један је од значајнијих задатака данашњице. Одговорност¹⁰ за то лежи управо на овој генерацији.²²⁴

Коментар

немају никакве везе са њиховим атеизмом. Напротив, огромна већина раних научника су били верници и имали хришћански поглед на свет. Многи историчари и филозофи прихватали су хришћански став да космос функционише по (од Бога) утврђеном поретку, што је касније представљало главни подстrek настанку научних теорија. У паганском космосу којим, наводно, управљају многи богови, никоме не би било лако да развије концепцију поретка и "закона" по којима се влада физички свет.

3. Овде се треба присетити да су и Маркс, Ленин, Стаљин и Хитлер - сами себе сматрали и проглашавали хуманистима (тј. атеистима), а да је "братство", у ствари, једна од основних речи из речника милитантних антихришћана, која, када је употребљавају такви антихришћани као што су хуманисти - звучи као крајња фарса.

4. Хуманисти овде заступају идеју стварања једне синтетичке "религије" која би заменила хришћанство, а то би била јудео-масонска идеологија.

5. Друштвени циљеви хуманиста су - кравас револуције. Ко уопште жели такву "религију"? Такве су биле све политички засноване псеудо-религије, као што су: атеистички комунизам, нацизам, ционизам и левичарски либерализам.

6. "Потпуни раскид" је синтагма која сасвим реално описује револуционарну улогу атеистичког хуманизма.

7. "Динамичка снага" је лукави еуфемизам за насиљничку револуцију.

8-9. Ово су, опет, општепознате хуманистичке лажи. Они "религијске потребе" овог доба представљају као нешто ново и јединствено, као да је данашње човечанство суштински различито од онога које је живело и живи хришћански пропшким две хиљаде година. Побожни старији пред Богом и љубав према Творцу Живоме, чежња за очишћењем од греха и за живљењем у складу са светим Божијим заповестима - основне су људске потребе у било ком добу и било којој култури. Тврђа да смо *ми некај йосебна генерација* и *је исцрпни* и смислили су је они који желе да нам наметну лажну религију хуманизма.

10. Мајстарење о томе како су хуманисти, наводно, "одговорни" за установљење некакве нове (а, у ствари прастаре - сатанистичке!) религије - заправо је израз крајње неодговорности.

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Ми, стога, изјављује-
мо следеће:

Прво: Религиозни хума-
нисти сматрају да космос
постоји сам по себи¹ и да
није ни на којиначин ство-
рен².

Друго: Хуманизам верује
да је човек део природе и
да је настао као резултат
једног континуираног пр-
цеса³.

Треће: Стојећи на стано-
вишту органског схвата-
ња живота, хуманисти
сматрају да мора бити од-
бација традиционални ду-
ализам ума и тела⁴.^{5,6}

Коментар

1. Ови лажни пророци користе речи "религија" и "религиозно" да би потпуно забунили некритички настројена модерне људе. Свакоме ко иоле правилно може да мисли, јасно је да хуманистично порицање Бога нема никакве везе са религиозношћу, већ ис-
кључиво - атеизмом. Претече хуманизма, тј. кабалисти и гностици, такође су користили речи као што су "бог", "љубав", "спасење", или дајући им посебно, атеистичко значење и заводећи људе том лукавом двосмисленом злоупотребом традиционалних речи.

Вера у некакав космос "који постоји сам по себи" је атеистичка и нихилистичка, па такав атеизам ни у ком случају не може бити окарактерисан као "религиозни". Модерни атеисти користе тај трик да би одбацили онтузжење хришћана како не верују у Бога.

2. Већина умних људи, од древних до модерних времена, стајали су *на становишту да је космос створен, а не да "постоји сам по себи"*. Као што тврде модерни физичари, а и како је то јасно сваком нормалном човеку, материја не може постојати сама по себи као нешто непролазно, а још мање може бити када да из себе створи мислећа људска бића. Материјалисти су перверзни мислиоци који хуле и на Бога и на човека.

3. Овде се ради о вери у еволуцију људског рода без икаквог учешћа Божјег Промисла. Атеизам захтева од човека *пуну веру (у своје концепције)*. Хришћанске апологете су указивале на бесмисленост тврђења да се насумичним мешањем слова, самих од себе у неком замишљеном тренутку, после безброј комбинација, може саставити Хомерова Илијада. По здравом разуму које није изопачено атеистичким погледом на свет - за све што је створено потребан је неки творац.

4. Овде се ради о монистичком погледу на свет који вештачки стапа материју и дух, тело и ум. Тај поглед на свет дошао је из кабалистично-пантенистичке филозофије атеистичких филозофа и мистика.

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Пето: Хуманизам тврди
да природа космоса, како
је описује модерна наука¹,
чињи неприхватљивим
свако натприродно² или
космичко³ гарантованање
људских вредности. Очиг-

Коментар

1. Тврђња да "модерна наука" нужно подразумева атеизам - обичан је трик, смислен да би остварио утицај и освојио ум полуобразованих модерних варвара. Много је научника, физичара и хемичара, астронома и биолога који се активно баве својим научно-истраживачким радом, али који у исто време настављају да живе свој хришћански живот, да се моле и примају Св. причешће. Поводом овога, ево

* Четврто: изостављено као небитно (РМБ)

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

ледно да хуманизам не негира могућност стварности које још увек нису откривене⁴. Међутим, институира на томе да се начин за одређење постојања и вредности свих стварности⁵ мора утврдити у односу на људске потребе⁶. Религија мора формулисати своје наде и планове, али у светlosti научног духа и метода?^{7,8}

2. "Натприродно" је област коју атеисти сматрају *a priori* непостојећом. Нихилисти доводе у питање свако постојање натприродног у које хришћани верују.

3. Ово је основа хуманистичког релативизма у погледу свих моралних или духовних вредности. Будући да поричу постојање Бога, они ће могу да прихватају постојање било каквог натприродног извора људских вредности. Самим тим, они не могу а да не буду неморални и да око себе не шире отров свог неморала. Одлучили су да и незрелим умовима, пре свега деци у државним школама, пролагирају свој неморални "морал" и духовно деструктивни и поремећени поглед на свет.

4. Ово је контрадикција: хуманисти признају да постоје "неоткривени" аспекти стварности, али преврзоно поричу постојање Бога у тим непознатим реалистичкима.

5. За све оне који одбацују хуманистички нихилизам, свако нихилистичко "истраживање" изгледа крајње неинтелигентно.

6. Большевици и комунисти, као најгори могући угњетачи човекови, перверзно тврде за себе како управо они најбоље познају "људске потребе".

7. Овде они тврде да је њихова "научна" религија - једина исправна.

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Шесто: Убеђени смо да је прошло време теизма, деизма, модернизма и свих облика "нове мисли"^{1, 7,8}.

Седмо: Разлика између светог (сакралног) и световног (секуларног) више не може да опстане као таква^{2, 9,10}.

Коментар

1. Хуманисти су радикални у наметању своје религије. Они тврде да је прошло време за све остале религије осим за њихову. Њихова је религија, наводно, једина прихvatљива за савремене људе којима су они успели да исперу мозак и наметну свој поглед на свет.

2. То је, у ствари, само други начин да се каже: *ништа више није свето!* Тако су инцест и хомосексуалност, себичност и егоцентризам, псевдање, абортус и наркоманија - за хуманисте постали једнако прихватљиви начини *поништања*.

3. Релативизам и секуларизам - слабе тачке хуманизма

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Осмо: Религиозни хуманизам сматра да потпуно остварене¹ људске личности треба да буде циљ човековог живота и сматра да развој и испуњење човековог живота треба остварити овде и сада. То је и објашњење за хуманистичку насиониранију бригу за друштво².⁵⁰⁷

Девето: Уместо кроз молитве и богослужења, хуманисти своје религиозне емоције исказују кроз развијену стегс о личном животу³ и кооперативне напоре на стварању друштвеног напретка⁴.⁵⁰⁷

Десето: изостављено (РМБ)

Једанаесто: Рационалистички и хуманистички⁵ ставови треба да буду сјачани образовањем и подржани обичајима. Ми сматрамо да ће хуманизам докринети социјално⁶ и ментално⁷ хигијени и да ће убрзати слом свих сентименталних и нереалних надања⁸, као и сваког мишљења рукођођеног жељама.⁹⁶⁰⁷⁸

Коментар

1. Ако сте се икада запитали одакле су уопште дошли такви изрази као што су "самоиспуњење" и "самоостварење", као и сви ти системи брзог психолошког "спасења" и "лечења", ћео одговора: сви су они пореклом из сатанистичке вере хуманизма. Погано живљење и изопачено размишљање последице су систематски ширеног јудео-масонског атеизма. Он је спуда ударио свој сатанички печат.

2. "Пасионарана брига за друштво", или да тај израз преведемо на његово сјајарно значење: "револуционарна кровљочност" - потиче из шамаудске нељудскоћи и носи собом сва обележја деструктивности коју су кроз историју показивали јудејски зилоти. Они су уништавали и себе и сопствени народ својом бруталношћу и пословничним бешијалним фанатизмом.

3. Овде се срећемо са још једном у низу бесеидних пурдија које су карактеристичне за масонске препредењаке: уместо молитвеног обраћања и богослужбеног поштовања Бога Живога, хуманистички духовни шљам нуди обожавање сопствене бруталне или суптилне палости као онога што "човека доводи до стања" развијене свести о личном животу". Самоубићи сјечији обожавају сами себе. Велики уметници су у својим романима и драмама упечатљиво показали сву беду карактера оних људи који живе само за своје сопствене интересе, задовољства и успехе. Сви такви људи су, заправо, хуманисти у пракси, без обзира да ли су икада чули за нову "религију" хуманизма.

4. Други врховни циљ хуманистичких егоиста је промовисање "друштвеног напретка". Стварни друштвени ангажман је, наравно, пожељан и неопходан. Међутим, крајње је сумњиво када егоцентрична индивидуја усмерава велике напоре према другим људима. Историја показује да су такви људи увек постали тирани, убице и деструктивци, као и да су своју анималну природу скривали иза наводне потребе да се заштити револуција и спречи контратреволуционарни рад тобожњих противника револуције и њених достигнућа.

5. Какви су само срамни лажови ти јудео-масони! Како се икакав "људски" карактер може развити на основу егоизма! Каква је то "људскост" која "краси" деликвенте, криминалисте, алкохоличаре и наркомане? Зар наша телевизија, филмска индустрија и савремена књижевност нису пуни таквих сублимираних (пречишћених) карактера, изграђених на основу секуларног (егоистичког) погледа на свет: сексом

Коментар

опседнутих и поживотиљских индивидуа, развратника, покварених жена и мушкараца, каријером опседнутих људи, робова новца, неуротичара, кукавица и лажова?

6. "Социјална хигијена"? Хитлер и Стаљин су на свој, хуманистично-атеистички начин покушали да спроведу ту "социјалну хигијену": убијали су слабе и непожљиве, прогонили и ликвидирали људе независног ума, елиминисали чак и оне за које би помислили да су њихови потенцијални непријатељи, једном речју - људе су третирали као стоку.

7. "Ментална хигијена"? За мене као психолога и хришћанина, то је тврђња која изазива највише подсмеха. У савременој психологији изгубљена је људска душа. Савремени човек је сведен на аутоматски рукођођен системом награда и казни, траума из детинства и инстинкта (сексуалних и агресивних). Хуманизам своди људске идеале и жељсу на узвишеном карактеру - на инстинкције, егоцентризам и кукавичлук. Савремена "психотерапија" је систем терапија разних психолошких школа којима хуманизам покушава човека да сведе на сјелу сирахова, застравености и десресија. (За дештаљније упознавање са овом проблематиком види стручницу "Из сатаничких калуда",¹⁶²⁹⁴⁻³¹⁹).

8. Израз "нереалне наде", наравно, односи се на традиционална религијска очекивања и наде човекове. За хуманисте (посебно за масонског атеолога Алberta Пајка) је Јуда био тај који је био у праву, а Христос - непоправљив сањалица и идеалиста. Ана, Кајафа и Пилат су знали истину, док су св. апостоли Павле и Петар - по хуманистично-атеистичком мишљењу - били у заблуди.

9. Под "мишљењем рукођођеним жељама" хуманисти подразумевају Христово обећање о ваксерињи и бесмртности, као и о вечном блаженству којим ће бити од Бога обдарени праведници у бескрајној мучи у коју ће бити бачени зли људи, тј. Христово откривање о Светој Тројици: о Богу Оцу, Христу као Његовом Јединородном Сину и Светом Духу, о Светој Тројици Која се брине о победи верујућих и поразу неверника - Сатанинх слугу у историји.

4. Немогући хуманистичко-комунистички програми

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

Дванаесто: Верујући да религија мора да ради на оживљавању животне радости, религиозни хумани-

Коментар

1. Пастор Данкан на следећи начин ово коментарише: Они говоре о некаквој "радости живота". Искрено сумњам да су они уопште способни да је доживе и сведоче је. Колико би хуманиста било способно да напише једну "књигу радости" (Посланица

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

сти имају намеру да ојачају оно креативно у човеку¹ и подстакну достигнућа која ће допринети пунјејем животном задовољству.^{6,8}

Тринаесто: Хуманисти су чврсто убеђени да се садашње друштво, рукођено жељом за бogaћењем и профитом показало као неодговарајуће и да се мора прићеши радикалним променама у области друштвених метода², контроле³ и мотива⁴. Мора бити установљена социјализована и кооперативна⁵ економија која би омогућила једнаку дистрибуцију⁶ средстава. Циљ хуманизма је слободно и планетарно друштво у коме би људи добровољно и интелигентно сарађивали ради заједничког добра⁷. Хуманисти захтевају заједнички живот⁸ у заједничком свету.^{5,8,9}

Коментар

Филипљанима св. апостола Павла) да су били заједно са ап. Павлом у источњачком затвору? Покажите ми, молим вас, било који спис неког хуманисте који се може поредити са оним што је ап. Павле написао у својој посланици Филипљанима, са оним што је ап. Павле написао у посланици Римљанима или са оним што је пророк Давид написао у својим Псалмима. Многи хуманисти признају да је ово што говорим истина. Др Пол Курц пише у јесен 1983. у *Слободном истраживачу*: "Организовани хуманистички покрет није успео зато што му је недостајала надахнућа порука доволне љасносћи и драматичке која би привукла љажњу јавносћи".^{7,8,9}

2. "Креативно у човеку" - хуманисти или не знају шта говоре или, пак, намерно лажу. Многи познати историчари, укључујући ту и Арнолда Тојабија, признају да је религија увек била надахнуће за сва стваралачка постигнућа у историји: у архитектури и скулптури, заснивају царства и делима милосрђа, посезији и књижевним делима високе уметничке вредности.

3. Ово место *Хуманистичко манифеса 1* представља парапразу комунистичког програма. Да су људи аиђели или свеци, можда би комунистичка идеја и могла да успе. Светачки облик "комунизма" вековима се практиковао у монашким заједницама широм хришћанског света. Међутим, као и већина осталих људи, хуманисти-прокомунисти лажу када обећавају брзо решење свих људских проблема. Похлепна тежња за бogaћењем је, гледано са становишта морала, погрешна. Међутим, будући да су по идеолошком опредељењу материјалисти, хуманисти својим порицањем духовних вредности раде супротно: само још више појачавају људску похлепу и трку за зарадом и успехом.

4. До "радикалних промена у области метода контроле"¹⁰ може доћи искључиво комунистичком револуцијом коју хуманисти, у ствари, заступају.

5. Када је реч о самој "контроли", мора се рећи да су је комунисти, у земљама у којима су успоставили своју власт, спроводили кроз прогон неистомишљеника, угњетавање грађана-робова, као и масовне ликвидације.

6. "Кооперативни економски поредак" је могућ искључиво тамо где има слободе и где нема никаквог угњетавања. Комунисти су по свом менталитету тоталитарни и никде нису успели да успоставе никакву дугорочну "кооперацију" са својим робовима.

7. "Једнака дистрибуција" добара јесте леп идеал, али је могућа само у условима обиља. С друге стране, у комунизму постоје класе: малобројни партијски богаташи (припадници "номенклатуре", "апаратчици") и огромна маса сиромашних поданика. Све

Коментар

комунистичке приче о једнакости само су реторички маскиране лажи.

8. Овде се, такође, ради о још једном комунистичком идеалу. Међутим, у питању је диктатура пролетаријата, то јест привилеговане класе чланова комунистичке партије.

5. Хуманистички манифеса 2

Овај манифест је настало у периоду успона левичарских снага у Сједињеним Државама. У Америци се током шездесетих и седамдесетих година дешавала *права револуција*. Они који су протестовали против рата у Вијетнаму, за себе су говорили да нису ни патриоти, ни антикомунисти. Попут француских комуниста и социјалиста током два светска рата, амерички либерали, заједно са великим бројем младих Американаца, на својим анти-ратним демонстрацијама постављали су питање: "Зашто да идемо у рат?"

Тајни господари америчке политике (јудео-масони и интернационални банкарци) одлучили су да ограниче моћ америчке владе и да је, шоком времена, примијере за поштовање под концролу тајних левичарских снага. Био је то само још један корак даље у похрђивању суверенитета Сједињених Држава и сујтилном појачавању америчких политичара власници скривених властодржаца. Господари се куларизма су на тај начин хтели да појачају своју доминацију у америчком друштву. Др Пол Курц*, један од лидера масонског хуманизма, написао је *Хуманистички манифеса 2* и за њега обезбедио већи број потписа угледних секулариста. Повод за настанак *Хуманистичког манифеса 2* била је четрдесетогодишњица настанка *Хуманистичког манифеса 1*.

Курц признаје да је *Хуманистички манифеса 1* - "преоптимистичан". Било је сасвим природно да своје излагање почне критиком нацизма, од чега су ционисти направили живи симбол свеколиког зла. (Мора се рећи да је јудео-масонски комунизам, у међувремену, побио много више људи у Совјетском Савезу и првеној Кини него што су то нацисти учинили, али је Јудејцима то, наравно, неважио, јер ту нису страдали Јевреји већ гоји, а што је још значајније, "Јевреји" који су учествовали у большевичкој власти су, на тај начин, извршавали своју талмудску дужност: истребљавања хришћана и других не-комуниста.)

* Ако је др Курц Јудејац по раси или религији, онда је његово деловање јасно. Ако је, пак, он један од јудаизованих гоја, онда је његов секуларистички менталитет доказ моћи антихришћанског испирања мозга које се врши кроз културну доминацију уљеза на америчкој друштвеној сцени.

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Наука [тај идол хуманиста] некада доноси добро, а некада зло¹. Последње деценије су показале да се нехумани ратови² могу водити и у име мира. Настанак полицијских режима, чак и у демократским државама³, расширена шпијунажа владиних организација и друге злоупотребе власти од стране војних, политичких и индустријских елит⁴, као и не прекидно нарастање расизма⁵ - све су то знаци тешке друштвене кризе.

Што се више приближавамо 21. веку, све нам је потребнија једна афирмативна и оптимистичка визија⁶. Потребна нам је, такође, вера комбинована са све већим знањем.^{6a)}

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Како 1933., хуманисти и даље верују да традиционални теизам, посебно вера у Бога Који чује наше молитве¹, Који воли и брине о људима и Који је уstanу да им чини добро-јестие недоказана и застарела вера². Салвационизам, основан на пуким тврђњама, још увек се показује као

Коментари

1. Очигледно је да је и хуманистичким заглупљеницима постало јасно да су јудео-масони пустили демона људске окрутности, насиља и греха из боце у којој га је хришћански поредак држао две хиљаде година са мањим или већим успехом. Масонско просветитељство и мисао револуције били су у новијој историји главни подстрекачи људске бестијалности.

2. Курц, у ствари, мисли на нехумане ратове које су јудео-масони (ох, наравно, није то смео да каже, нити је, пак, био у стању да то сагледа!) покренули у Европи да би ослободили Западну Европу од Хитлерових нациста, да би потом више од стог милиона источних Европљана предали на милост и немилост црвеним цетелима - большевицима.

3. Појава полицијских режима у демократским земљама представља дело комуниста и њихових западних симпатизера.

4. Курц је, због својих левичарских склоности, критиковao "војне, политичке и индустријске елите", али није био у стању да види да је у читавом свету могоđe да дођe до разоружања - само да није било стапање оружане комунистичке претње и масонске контроле која је подржавала такво стање.

5. Кладим се да Курц, када је ово говорио, није имао на уму најбрзогајнији расизам модерног времена - дискриминацију коју врше ционисти и Израелци.

6. Ево нас опет код "визије". Пошто је сама историјска реалност оповргла хуманистичке маштарије, хуманисти се сада реорганизују, покушавајући да човечанству пруже нову лажну визију. То је и главна намера *Хуманистичког манифеса 2*.

7. Овде се ради о вери која није хришћанска, већ човекобожна. То је вера у хуманистичке пусте снове коју хуманисти подижеју наивним људима као замену за традиционалну хришћанску веру у Бога Живога.

Коментари

1. Курц жели да увери све оне који су забринути да су хуманисти остали верни проровековној традицији јудео-масонског атеизма и пантеизма.

2. Хуманисти се и даље противе традиционалној хришћанској вери у то да Бог Живи има живи однос са људима, да зна њихове потребе, да чује њихове уздахе и молитве. То је за њих "застарела вера". Усталом, било је то време када је један "тим" западних "теолога" широј алармантну "објаву" да је "бог - мртвав"! Кабалисти и талмудисти од давнина већ причају како је Бог инертан у односу на свет, или да је заточен у материји, а да само људи, у ствари, чине Бога живим. Сатана је непресушни извор свих јереси

Други хуманистички манифест

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

штетан³, јер подгрева људима лажне наде о небеснома која ће доћи⁴. Разумни умови⁵ траже друге начине опстанка.^{9!!; 12.тп}

Коментар

и лажних представа о Богу, којима трује људске душе које не верују Христовом откривењу о Богу као Светој Тројици.

3. Неверници падају у мреже прелести и, сасвим природно, почињу да сматрају да је салвационизам (учење о спасењу) "штетан" за человека. *Мора се рећи да "слободно мислилаштво" и није шолико слободно колико што штеде безбожници.*

4. Христос је обећао Својим верним да ће на небесима бити заједно са Њим. Они који верују у Сатану или му служе, страх од пакла сматрају - лажним. Ко би уопште могао да живи са страхом од долазећег пакла?

5. Библија тврди: "И рече безумник у срцу своме - нема Бога!" Хуманисти такве безумнике проглашавају за "велике умове". Коментаршући ставове др Курца и његових следбеника, пастор Данкан наводи речи св. ап. Павла: "А тјелесни човјек не прима што је од Духа Божијега, јер му је лудост, и не може да разумије, јер се то испитује духовно" (1. Кор. 2,14).

6. Хуманистичка лицемерства

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Идући век може бити и требало би да буде хуманистички¹ век. Драматичне научне, технолошке и све убрзаније друштвене и политичке промене² подижу нашу свест. Ми смо буквално освојили читаву планету, истражили Месец³, пренашли природна ограничења путовања и комуниције. Стојимо у праскозору новог доба⁴, спремни да напредујемо кроз светири, можда, насељавамо и друге планете. Мудром употребом технологије можемо контролисати нашу животну средину, по-

1. Др Курц је можда у праву у својим предвиђањима да ће идући 21. век - бити век хуманизма. На жалост, већина хришћана, па чак и хришћанских свештеника и лидера, никада се не брине што улазимо у век долазећег сатанског царства и његових "кохорти": "јеврејских" банкарa, јудео-масонских хуља, секулариста и остатака безбожника (види 16). Савремени секуларни медији одрађују посао за те сатанске сile, и већина Американаца и Европљана без прунке пропашљења и речи пропаста већ сада полако пада у ропstvo доспједара света.

2. Да није јудео-масонских и левичарских завреника, те "политичке промене" и генезије не би биле интегривне као што су данас.

3. Каква наивност и детињарство. Било би комично и неизбиљно када би се неки истраживач са Месеца спустио у долину Алпа, прошетао се два-три сата на својој машини и објавио како је "истражио" Земљу.

4. Израз "Ново доба" се вероватно омакао др Курцу, али та омашка јасно открива јудео-масонско порекло хуманизма. Или је он, можда, сматрао да је масонерија успоставила такву контролу над нацијама и њиховим историјским судбинама (у чему је, веро-

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

бедити сиромаштво⁵, значајно субити болести⁶, продужити просечни животни век, значајно побољшати човеково напуштање, преусмерити ток људске еволуције⁷, ослободити обиље нове енергије и обезбедити човечанству могућност без преседана за постизање богатог исмисленог⁸ живота.^{69:13}

Традиционални морални кодекси⁹ и новији ирационални култови¹⁰ нису успели дају одговор на акутне потребе¹¹ данаџињице и сутрашњице. Лажне "геологије наде" и месијанске идеологије, које су старе дорме замењивале новима, не могу да се носе са стварношћу данашњег света. Све оне више раздвајају људе, него што их ујединjuју¹².^{69:15}

Коментар

ватно, бар делимично, у праву), да више није било потребе крити оно што је у неким ранијим временима сматрано суштинском масонском тајном. Тада је хришћанство било у пуној снази, а хришћански лидери били су много буднији.

5. *Комунист/хуманист не само да нису љубавни сиромаштво у земљама у којима су дошли на власт, него су га љубавили до нивоа крађе беде.*

6. Болести су у много већој мери сузбијене у овим земљама које нису потпаље под пуну јудео-масонску контролу, него у онима у којима је успостављена тотална јудео-масонска доминација.

7. Просечан животни век је уочљиво краћи у земљама које се налазе под диктатуром атеистичких режима, него у, бар делимично, "демократским" земљама Запада.

8. Како човек може живети "смисленим" животом, заснованим на безбожничком погледу на свет? Да ли се то безбожници претвараму или, пак, отворено лажу? Пастор Данкан коментарише: "Реј Ајтелман, мој добар пријатељ и мисионар у Африци, написао је омању књигу под насловом *Он ме чини да певам*, с подгласком "Дуга историја среће". Ниједан хуманиста никада не би могао да напише такву књигу из простог разлога што они немају надахнуће да певају."^{69:14}

9. "Традиционални морални кодекси" су успешни функционисали током више хиљада година. Њих је у Новом веку подржала јудео-масонска Межња за мачи. Јудео-масони су што учинили да би лакше поробили људе.

10. "Ирационалне културе" су ујраво и форсирани заверенчици (илуминатски) масони, а све да би уништили Христову спасоносно дело на земљи. С друге стране, и хришћани јудео-масонерију сматрају једним од најирационалнијих култова.

11. Хуманистичке "спасиоце" човечанства бих упоредио са доктором који је најпре тајно нарушио здравље својих пацијената, а затим се појавио као излечитељ болести коју је сам изазвао.

12. Ово је типична јудео-масонска превара. Масони су се кроз историју показали као највећи мајстори уношње поделе међу људе. Они су свуде и свакда стварали раздоре, подстицали ратове међу народима, стварали теизије унутар нација, слабећи њихову заједницу и установе, а све да би наметнули своју моћ подељеним и ослабљеним жртвама.

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Да би човечанство опстало, потребно је предузети одлучне и смелe мере. Неопходно је проширити употребу научног метода¹ да бисмо сједињили разум² са самилошћу³ и да бисмо изградили⁴ конструктивне и моралне вредности.^{69:16}

У савременом свету има више врста хуманизма. Тада комплекс натуралистичког хуманизма⁵ уљујује у себе "научни", "етички"⁶, "демократски", "религијски"⁸ и "марксистички"⁹ хуманизам. Слободна мисао¹⁰, атеизам, атиостицизам, скептицизам, деизам, рационализам, етичка култура и либерална религија - сви тврде да су носиоци хуманистичке традиције¹¹.^{69:17}

7. Хуманистичке лозинке*

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 1

... Наука потврђује да је људска врста настала из природних сила еволуције. Треће: Тврдимо да моралне вредности имају свој извор у људском искуству². Етика је аутономна и ситу-

Коментари

1-3. Овде се срећемо са многим хуманистичким "флоскулама". Наводно, угрожен је опстанак човечанства. "Научни метод" може, при том, помоћи угроженом човечанству. Али, како да контролишемо оне који злоупотребљавају "науку"? Хитлер и Стаљин су користили науку за сатанистичке циљеве, то данас чине комунисти и ционисти. "Сједињење разума са самилошћу" - то је управо оно што хуманисти данас не чине. Њихово размишљање изгледа као потпуно безумље већине нормалних људи. Затим, где је та њихова "самилост" према нерођеној деци коју лекари трују у утробама њихових неодговорних мајки или, пак, растржу на комаде, ваде из утробе и бацају на ћубриште? Где је та њихова "самилост" према старим људима које лекари, по хуманистичком рецепту, подвргавају еутаназији?

4. Нама није потребно да "традимо моралне вредности". Нама је данас довољно да обновимо традиционалне хришћанске моралне вредности.

5-11. Др Курц нас информише о постојању мноштва облика натуралистичког безбожништва. Наравно, сви ти облици су, на овај или онај начин, "научни". Многи данашњи научници су, на жалост, закржљали у духовном и моралном погледу. Што се тиче "демократског" хуманизма, знамо да су парламентарну демократију измислили јудео-масони да би лакше владали подељеним и ослабљеним нацијама и друштвима. Од свих набројаних облика хуманизма, најопакији је хуманизам "либералне религије", јер представља тројанског коња убаченог у хришћанство.

Коментари

1. Ако наука заиста потврђује теорију механичке еволуције, онда тим горе по науку. Јер, заиста је понижавајуће за науку да о дечињастој хуманистичкој теорији еволуције каже само - да је "потврђује". Да је Курц рекао "материјалистичка" или "безбожничка" наука, онда бито било у границама реалности. Али, ако постоји атеистичка верзија науке, то не значи да су сви научници атеисти. Хума-

* Лозинка - види Књигу судија 12:6. У Вебстеровом речнику за лозинку стоји: "свака фраза, формула или обичај који се сматра знаком распознавања одређене партије, класе, групе итд."

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

ациона³ и није јој потребна никакво теолошко нити идеолошко санкционисање⁴. Она проистиче из људских потреба и интереса. Порећи ову чињеницу значи подржати⁵ читаву основу људског живота, који има смисао у томе што мистварамо и унапређујемо нашу будућност⁶. Срећа и стваралачко остварење људских потреба и жеља⁷, како на индивидуалном плану, тако и, плану заједничког уживања - сталне су теме хуманизма. Тежимо ка добром животу сада и овде. Циљ је обезбедити обогаћење живота упркос деструктивним силама вулгаризације⁸, комерцијализације⁹, бирократизације и дехуманизације^{10, 926}.

Коментари

нисти морају да верују у "процесе природне еволуције" зато што једино тако искључују свако учешће Божје у историји. Чак је и сам Маркс критиковao примитивне материјалисте који су тврдили да су ум и дух само облици материје. Др Курц, чини се, припада управо тој групи примитивних мислилаца.

2. Једно од најопакијих учења масонских атеиста је да морална начела ("вредности") простирачично "из људског искуства". У једном површинском и примитивно-научном смислу, то је чак и тачно. Наука не може да се пружа ван својих граница. *Схватање истине и духовни увиди религије се налазе поштунно изван домашаја науке.* Начела добра и зла обично објављује пророк или законодавац. Људи знају шта је допуштено а шта забрањено, шта је праведно а шта грешно - на основу прећутног прихватавања традиције. По организованом скватању егзистенције, морална начела простирачично из просвећене свести коју у човеку обликује Божји Дух. Ту на делу имамо богочовечанску синерију (садејство): људског просветљеног духа са Божјим Просветљујушим Духом.

3. Милитантни атеисти (хуманисти) су америчким школама именетнули своју левничарско-безбожничку идеологију. Тако се деца образују у складу са начелима аутономије (од Бога!) и ситуационе етике, то јест *антихришћанске религије*. То образовање се америчкој јавности приказује као "напредно" и "модерно", засновано на "прогресивном" разликовању добра и зла. Ако обезбожена особа прихвата схватање човека по коме нижа, анимална човекова природа представља исходиште његовог доношења одлука, то је резултат хуманистичке квази-етике који забрињава све духовне и разборите људе. Применом хуманистичке лажне етике сваки човек понаособ постаје закон за себе. Наравно, ту се ради само о још једној у изу бајки које скривају стварне циљеве пропаганде такве (аутономне и ситуационе) етике: прави циљ је да се људи широм света ментално припреме за револуцију и ослаби њихов отпор комунизму. У осталом, у земљама које су већ потпаље под комунистичку власт - не учи се никаква "ситуaciona" етика, а прихваћена је комунистичка анти-етика.

4. Права је хипокризија тврдити да је искључиво религијским моралним правилима потребно "идеолошко санкционисање". Управо је хуманистичка "етика" у потпуности предодређена захтевима хуманистично-атеистичке идеологије.

5. Ово је дарвинистичко и натуралистичко објашњење етике која проистиче из "људских потреба и интереса". Међутим, има и оних људских потреба које надилазе биолошку и историјску стварност, као што су идеализам, храброст, чување образа и томе слично.

Коментар

6. По библијском учењу, такође, човек утиче на своју будућност. Међутим, по Библији је тај утицај на будућност увек у склопу *синергијског односа* између Бога и човека. Ђот води човека кроз живот, често и када овај тога није ни свестан.

7. Хуманисти, сасвим природно, не знају ништа о надиндивидуалним, божанским, духовним потребама и интересима човековим, а који представљају суштинску основу живота оног човека који с греми ка божанском.

8. Треба рећи да су управо хуманисти убијањем чежње за натприродним у човеку у огромној мери допринели вулгаризацији људског живота, како индивидуалног, тако и друштвеног.

9. Комерцијализација људског живота је, углавном, дошла са јудео-масонском доминацијом у Америци. *Хришћанска антиштапаџа према стварном богоћеђу* је данас постала права реткост под уливом јудејског материјализма.

10. Лишивши људе стремљења ка божанском и светости, хуманизам (тј. атеизам) је *проузроковао највећу дехуманизацију друштва, породице, личног живота и друштвених правила у историји*.

8. Рационалистичке прозноверије и проповедничосћи

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Четврто: ...Разум и интелигенција су најважнији инструменти које човечанство поседује. Они су незаменијиви: ту су немоћни и вера и страш.⁵²⁷

Међутим, разум мора бити обуздан понизношћи³, будући да ниједна (друштвена) група нема монопол на мудрост или врлину.⁵²⁷

Одбацијемо све религијске⁴, идеолошке⁵ и моралне⁶ кодексе који понижавају индивидуалност, гуше слободу⁷, отуђују

1. Разум и интелигенција нису основни покретачи човекови, већ осећања, страсти, љубав и чежња. Др Курц је, очигледно, и сам жртва рационалистичких прозноверица.

2. *Рационалистичка сифицирација* то може још мање.

3. Ово је безочна лаж, баршто се тиче хуманиста. (Види Малерову расправу о поизвости, стр. 266-267 енд. издања *Christian Revolt*, или поглавље "Чудовиште јудео-хришћанства, у српском преводу Јудео-масонско разгребање хришћанства). Хуманисти су аргументи у свом убођењу да су они потпуно у праву, а да сви људи који верују у Бога - говоре неистину.

4. Одбацивање религијског моралног кодекса је највећа грешка хуманиста.

5. Њихов морални кодекс и јесте идеолонки. Хуманистички манифести 1 и 2 управо сведоче о томе.

6. Хуманистичко одбацивање моралног кодекса је карактеристичан знак њихове прелести. Јудска друштва немогу да живе без моралних кризиса.

7. Само у искривљеној и незрелој хуманистичкој перспективи - морални кодекс "понижава" индивидуалност

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

интелект и дехуманизују човекову личност.^{9/28}

Шесто. У погледу сексуалности, сматрамо да нетолеранција⁸, често наметана од стране правоверних религија и пуританских култура, на рјав начин гуши сексуалност у човеку. Затажемосезапризнање права на контролу рађања⁹, абортус¹⁰ и развод¹¹. Не одобравамо експлоататорске и понижавајуће облике сексуалног изражавања, али не желимо ни да забранимо¹², законом или друштвеним санкцијама, сексуално општење између за то сагласних одраслих људи¹³. Експериментисање у области сексуалности би требало да буде толерантно¹⁴ у том погледу, мада не битребало да подстиче не-промишљени и разуздани промискуитет. Осим наношења бола другима или приморавања на секс, људима би требало допустити да изражавају своје сексуалне прохтеве и воде живот на начин који им то жеље. Желимо да до-принесемо развоју једног одговорног¹⁵ става према сексуалности, то јест интензивирању интимности, чулиности, поштовања и поштења у међуличним сексуалним односима. Морално образовање деце¹⁶ и одраслих је битан начин развијања свести и сексуалне зрелости.^{6/30}

Коментар

човекову. Индивидуа се управо и развија поштовањем друштвених и моралних правила, због чега је дужна да део своје аутономије преда друштву, што је знак њене зрелости.

Морална начела заправо оснажују слободу човекову. Једино незреле личности скривају морална начела као не-доброташа ограничења.

8. "Нетолеранција" је, у ствари, друштвена контрола која мора да спутава неодговорно понашање појединача и која даје добре резултате у субзијању неморалних чинова. Трудноглави контролу нападају сми хуманистички религијисти и иморалисти. Неманичета погрешног у "субзијању [разузданог] сексуалног понашања", као што неманичета погрешног у субзијању прљавштине, смрада, галаме или других облика непристојног понашања. Уколико човек у себи и другима не би субзијао одређене изразе сексуалности, врло број бисмо имали друштво препуно силована, иниција и перверзни, нездравог сексуалног понашања (као што се и показало у савременом, дехристијанизованом свету).

Свака разуздана сексуалност теки да се дегенерише у опсаднуост сексом.

9. Контрола рађања представља неуротичну опсаднуост "хуманиста" и атеиста. Противници левичара доказују да ту контролу треба прелестити природном току, а да земљаможе обезбедити доволно хране занове прираштаје.

10. Абортује убиство. У једној својој књизи абортује сам називао "хуманистичком виденицом смрти".

11. Будући да за њих ништа није свето, јудео-масонски хуманисти су насрнули на породицу и брачни живот тиме што су заступали "право на развод" из тривијалних разлога. У морално здравим и несекуларистичким друштвима још увек се не одобрава развод без озбиљних разлога.

12. *За незреле и неморалне појединаче нејеризважајуће су све забране у области сексуалности.* Морално и духовно зрели људи забране скривају као помоћ неопходну за зрело понашање и савладавање неморалних импулса.

13. "Сагласност одраслих" је једна од "сметија крава" неморалних људи данашњице. Немамо право да будемо сагласни са неморалним чиновима, као што немамо право да сарађујемо са неким ко жели да изврши самоубиство у извршењу тог злочина.

14. Толеранција према неморалу! Није ли то морална болест? Но, и поред тога, секуларисти толеранцију према неморалу проглашавају врлијом.

15. Ово је шала. *Како може бити одговоран човек који вриши неморални чин?* Није ли то противречност у себи? Изопачитељи деце на предавањима у америчким државним школама употребу кондома у хетеросексуалним и хомосексуалним контактима сматрају "одговорним понашањем". Није ли то пројекирање камиле и оцеђивање комарца, за шта је још Христос оптуживао фарисеје?

16. Још једна фарса и искучвена лаж. Хуманисти не обезбеђују никакво "морално образовање" деце, већ их подучавају неморалу.

9. Политичке рационализације хуманиста

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Девето: Одвајање цркве и државе¹ и одвојеност идеологије и државе - наши су императиви. Држава би требало да подстиче² максимум слободе за различите моралне, политичке, религијске и друштвенные вредности у друштву.³ Она не би требало да путем јавног финансирања фаворизује ниједну религијску заједницу⁴, нити да се користи било којом идеологијом као инструментом пропаганде или утњетавања, посебно не против дисидената⁵.^{6/32}

2. Треба рећи да управо у масонској идеологији (масонска) религија није одвојена од државе. Напротив, масонска квази-црква представља шајну владу Сједињених Држава.

3. Још једна безочна лаж: ни у једној од земаља које се налазе под влашћу хуманистичке сабраће по масонерији - комуниста, никде и никада нису охрабривани слобода и поштовање различитих мишљења.

4. Још једна хипокризија: држава, наводно, не би требало да фаворизује "ни једну појединачну религијску заједницу". Међутим, секуларне државе под тајном влашћу масонерије управо подстичу и финансирају државним парима једну такву псевдо-религијску заједницу - масонерију, и то кроз фаворизовање масонске декадентне уметности, јавног (лаж)-образовања, хомосексуалних, лезбјских и феминистичких пројеката и других јудео-масонских "вредности".

5. Масони су успели да ставе секуларну државу под своју контролу и да је приморају да подржава - управо "масонску идеологију". Секуларне државе, на овај или овај начин, подржавају угњетавање хришћана, патриотских и конзервативних дисидената, а све у име идеја које заступа масонерија.

10. Хуманисти - авангарда мундијалиста

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

Дванаесто: Одбацујемо поделу човечанства на националистичкој основи. Дошли смо до прекретнице у људској историји када

Коментари

1. Ако сте се икада запитали одакле је уопште потекла идеја о "одвојености цркве и државе" у европском и комунистичком контексту, ево одговора: дошла је право из кухиње масона и њихових атеистичких компаниона - хуманиста. Иначе, сам термин је из познатог Цеферсоновог писма. (Цеферсон је покушавао у то време да се ослободи притиска хришћанских пастора из Нове Енглеске који су нападали његов атеистичко-масонски став, и то баш током његове председничке кампање.) *Међутим, секуларисти то начело одвојености цркве и државе не примењују на близку, што је шајну, сарадњу секуларне државе са јудео-масонском псевдо-црквом.*

2. Треба рећи да управо у масонској идеологији (масонска) религија није одвојена од државе. Напротив, масонска квази-црква представља шајну владу Сједињених Држава.

3. Још једна безочна лаж: ни у једној од земаља које се налазе под влашћу хуманистичке сабраће по масонерији - комуниста, никде и никада нису охрабривани слобода и поштовање различитих мишљења.

4. Још једна хипокризија: држава, наводно, не би требало да фаворизује "ни једну појединачну религијску заједницу". Међутим, секуларне државе под тајном влашћу масонерије управо подстичу и финансирају државним парима једну такву псевдо-религијску заједницу - масонерију, и то кроз фаворизовање масонске декадентне уметности, јавног (лаж)-образовања, хомосексуалних, лезбјских и феминистичких пројеката и других јудео-масонских "вредности".

5. Масони су успели да ставе секуларну државу под своју контролу и да је приморају да подржава - управо "масонску идеологију". Секуларне државе, на овај или овај начин, подржавају угњетавање хришћана, патриотских и конзервативних дисидената, а све у име идеја које заступа масонерија.

Коментари

1. Имамо на делу званичну масонску изјаву да јудео-масонерија жели да искорени сваки национализам! Јудео-масонско глобално царство је непомирљиво са сваким национализмом (љубављу према свом народу), осим кад се ради, разуме се, о ционистичком и израелском национализму! У свим перио-

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

најбоље решење представља превазилажење ограничења националних суверенитета² и стремљење ка изградњи светске заједнице³ у којој могу учествовати сви фактори људске породице. Тако ми гледамо на развој системе закона и светској по-ретка заснованог на транс-националној федералној (светској) власти⁴. Овај концепт поштује културни штварализам⁵ и различитости. Он не искључује понос на национално порекло и заслуге, нити решавање регионалних проблема на регионалној основи⁶. Јудски прогрес, пак, не може вишада трпли поделе света - на западни развијени и источни неразвијени свет⁷. По први пут у људској историји ниједан део човечанства не можевши да буде изолован од било ког другог његовог дела. Будућност сваког човека је на овај или онај начин везана са будућиошћу других. Ми, тако, изражавамо своју оданост изградњи светске заједнице⁸, у исто време признајући да то од нас захтева доношење тешких одлука⁹.

Закључак: Свет не може вишада чека на измирење такмичарских по-

Коментар

дима историје, државе су увек подстицале патриотска осећања својих грађана као основу друштвене кохезије и одбране у случају напада непријатеља. Ширећи мундијалистички интернационализам, масонски непријатељ жели да унапред ослаби нашу приврженост сопственој нацији, како би остварио своју глобалну, социјалистичко-ропску државу.

2. Када патриоти дигну глас да би упозорили Американце како масонски интернационалисти издају амерички суверенитет и подривају америчку независност, онда се масони бране како су, наводно, лажно оптужени. Ево аргумента: *масонски план по-зива на појачавање националних држава реди-налим и глобалним ауторитетима*. А ко ће бити ти ауторитети? Можемо да претпоставимо да ће то бити левичарски јудео-масони који су се увукли у сам врх Организације јединења нација, све мировне конференције и пројектантске тимове планетарних економских програма, а да и не говоримо о најтајнијим илуминатским саветима 13, 33 и 300.

3. Изградња "светске заједнице" јесте, дакле, политички план јудео-масонерије. Постављамо питање: зашто не би био могућ мирни живот и сарадња заједнице независних и неагресивних нација? Можда зато што би то нарушило план о власти, наводно, "Изабраног народа Божјег" над свим осталим народима.

4. Из овог се јасно види да је светски федерализам произведен у јудео-масонској и јудео-банкарској лабораторији. Модел тоталитарне (федерације) република је већ остварен (макар на папиру) у великој држави коју су јудео-масони створили у Савезу Совјетских Социјалистичких Република. Ако ппитате емиграјте из СССР-а о федеративном устројству те земље, они ће на то одговорити схемом, јер тамо нема никакве федерације - већ само тоталитарне власти. Јудео-масони су у периоду реорганизације Сједињених Држава у транс-државну владу за време председниковања Ф.Д. Рузулта, у ствари, поништили, односно ставили вен снаге, већину уставних права федералних држава и установили садашњи, централизовани, неамерички државни модел.

5. Никакво "решавање регионалних проблема на регионалној основи" није допуштено Сједињеним Државама под садашњом јудео-масонском влашћу. Када је поништен национални суверенитет, онда једна ауторитарна, ако не и пошталајтарна централна влада (коју у САД воде јудео-масонске службе) постаје надлежна за сва штампа.

6. Ево упозорења свим Американцима. Јудео-масони ће их натерати да "поделе" своја добра са заосталим и нерадничким нацијама, па ће онда и Американци постати сиромашни као и те нације. То плански спровођено осиромашење и беду видимо у

ХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ 2

литичких и економских система да би решио своје проблеме. Ово су времена за добру вољу људи у изградњи мирног и просперитетног света⁹. Захтевамо превазилажење ускогодишија је само трик и еуфемизам за Светску комунистичку владу јудејских елитиста.

8. Какве су то "тешке одлуке"? Уколико се не будемо борили против интернационалиста сада, док још то можемо, онда значи да смо већ данас донели одлуку да се ројски покоримо њим новим господарима света. Не можемо рећи да јудео-масонски плаијери будућности нису били искрни према нама и да нам нису рекли какво ће нам се све ствари десити уколико не покушамо да им пружимо оправдані отпор.

9. Ово је стари трик јудео-масонских револуционара: рушити постојећи поредак ради изградње новог, "праведнијег" - у складу са њиховим начелима. Последице су у историји биле страшне: терор "француске" и супер-терор большевичке револуције, милионска крвопролића кинеског преврата, стракоте кубанских затвора. Стварје у томе што они бескрајно лажу, дајући обећања наивним безумницима који, за веденим обећањима, треба да их доведу на власт.

10. Укидање "ускогодишија лојалности" значи: укидање љубави према властију отаџбини, човеково одрицање спремности да брани заједницу од непријатеља у рату, односно, да уважава устав своје земље који штити слободу и права грађанина - у миру.

11. "Нефлексибилне моралне и религијске идеологије морају бити превладане", заправо значи: хуманисти ће хришћански морални кодекс и хришћанску веру прогласити назадним, антидруштвеним, нездравим и штетним, па ће их секуларна држава - која се подиже пред нашим очима - због тога као такве и забранити!

Хоће ли се Американци пробудити из свог "сна смртног"?

ДЕО II

ЈЕВРЕЈИ ПОДРИЛИ, СЕКУЛАРИЗОВАЛИ И УГРОЗИЛИ ОПСТАНАК РИМОКАТОЛИЧКЕ ЦРКВЕ

**Поглавље VI: ЈУДЕО-МАСОНСКО ПОДРИВАЊЕ
РИМОКАТОЛИЧКЕ ЦРКВЕ: ЛЕКЦИЈА ЗА
АМЕРИЧКЕ ХРИШЋАНЕ И ПАТРИОТЕ**

**Поглавље VII: ЦРКВА У РАЗВАЛИНАМА НАГОВЕШТАВА
АМЕРИЧКО РОПСТВО**

**Поглавље VIII: БИСКУПИ, ЈУДЕО-МАСОНСКЕ СЛУГЕ,
ИЗДАЛИ ХРИСТА**

**Поглавље IX: МОДЕРНИСТИЧКА ЈЕРЕС
И ПОБУНА ЈЕЗУИТА**

**Поглавље X: ПАПА ПАВЛЕ VI - ГЛАВНИ КРИВАЦ ЗА
КАТАСТРОФУ ДРУГОГ ВАТИКАНСКОГ
КОНЦИЛА**

**ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ НОВИХ ФАРИСЕЈА**

Поглавље VI

**ЈУДЕО-МАСОНСКО ПОДРИВАЊЕ РИМОКАТОЛИЧКЕ
ЦРКВЕ: ЛЕКЦИЈА ЗА АМЕРИЧКЕ
ХРИШЋАНЕ И ПАТРИОТЕ**

Друго велико "достигнуће" овога века јесте угрожавање римокатолицизма и његово претварање у још једну лажну хришћанску секту, коју понекад називају "концилском" или "савременом" црквом, а понекад чак и "Novus ordo" црквом, тј. црквом "новог поретка". Критичари таквог стања је називају "отпадничком", "лајжном", "пораженом", па чак и "антихристовом" црквом и "синагогом сатанином". Све су ово називи који описују некатоличку и екуменистичку "цркву" коју је промовисао II ватичански концил.

Хју Ејкинс, традиционални католик,
у књизи *Хришћански поредак у модерном свету*³⁹³⁷

**I. Фарисеји - дадесети векова
мржње проплив хришћанства**

Више воле милион епидемија и природних катастрофа - него да чују
било шта о Богу.

Николај Депини изражава
јеврејску мржњу против Бога³⁹³⁸

*Јеврејски (хазарски) комесари су, у својој пакленој мржњи према
хришћанству и Цркви Божјој, побили више од 150.000.000 (сто педесет
милиона!) људи под изговором да се боре за нови и бољи свет.*

Први модерни холокауст који су над хришћанима извршили "Јевреји", започео је у време "француске" револуције. Како каже Алберт Пајк, првосвештеник сатанске цркве, илуминатске масонерије, односно масонерије Шкотског обреда, "пола посла је било завршено када је убијен последњи француски краљ Луј XVI". - Од тада, додаје он - армија храма (тј. револуционарна масонерија) усмерава све своје напоре на

рушење папе.^{73,823} Ове речи откривају читав јудео-масонски програм за уништење хришћанства, а који масонерија спроводи у XIX и XX веку.

Историја антихришћанског деловања почиње од фарисеја, преко "јеврејских" банкара и јудео-масона, па све до комуниста и циониста. Фарисејски лидери (рабини) јеврејства у дијаспори су прилагодили своје методе рата против Бога, хришћанства и хришћанских друштава у новим историјским условима. Црквени Оци су знали да су у време Римског царства Јевреји били главни доушини и клеветници који су пријављивали хришћане римским властима и тако подстицали прогоне. Када је хришћанство, и поред тог богохулног савезништва јеврејских рабина са паганском државом, постало државна религија Римског царства, Јевреји су наставили борбу против Цркве Христове тако што су на све стране ширили јереси и пометњу међу хришћанима. Зато су се хришћански владари беспоштедно борили против Јевреја током читавог средњег века. То је разлог зашто је Римокатоличка црква постала главни објекат јеврејске мржње и интрига. Није беззначајна чињеница да је први хришћански краљ који је "легално" убијен био енглески краљ Чарлс I. Њега је убио пуковник Кромвел, кога су финансирали и помагали јеврејско-холандски банкари. Други хришћански краљ кога су убили јеврејски финансијери антихришћанства - био је последњи француски краљ Луј XVI (са њим је убијена и његова супруга Марија Антоанета). Новац којим је финансирана "француска" револуција је дошао из Холандије и Енглеске - од тамошњих Јевреја који су у то време већ контролисали британску и холандску секуларизовану власт. Трећи антихришћански регијид Јевреји су извршили у Русији. По наређењу шефа ЧЕКЕ (большевичке тајне полиције) Јеврејина Свердлова, други Јеврејин Јуровски зверски је убио последњег руског цара Николаја II Романова и његову породицу 1918. у Јекатеринбургу. Большевике, који су подигли револуцију у Русији, финансирали су јеврејско-амерички банкари. Јевреји са Запада су помогли успеху револуције тако што су саботирали све оне снаге у америчкој и британској влади које су хтели да пруже помоћ легитимној влади у Русији.

Нема никакве сумње у погледу тога да се древни јеврејски рат против хришћанства наставио, али сада у новом облику. Начин је опет заверенички, само што се данас фарисеји зову рабини. "Јеврејски" банкари стоје иза убистава бар двојице америчких председника - Абрахама Линколна и Џона Ф. Кенедија, два релативно добра председника који су хтели да ослободе амерички народ од чизме јеврејских банкара и финансијера, па су те своје покушаје платили животом.

Главни јеврејски најад на хришћанство у XIX веку сировођен је кроз јудео-масонски најад на Римокатоличку цркву. Методе које је користила масонерија - завере, идеолошка инфилтрација, невероватно стрпљење и упорност у кварењу и поткопавању - типичне су карактеристике фарисеја и њиховог деловања, како у древним тако и у данашњим временима. Ово и идућа два поглавља ће се бавити управо разоткривањем те подмукlostи и лукавости, опакости циљева и метода којима су се служили Јевреји да би срушили Римокатоличку цркву. Све то може једнако бити примењено на јеврејску субверзивну делатност у Сједињеним Државама. Амерички државници би обавезно морали да проучавају начин на који су Јевреји поткопали и угрозили опстанак римокатолицизма.

2. Зашићо усмеравамо нашу пажњу на секуларизацију међу римокатолицима?

Римокатолици су највећа хришћанска конфесија са неких педесет до шездесет милиона верних у Сједињеним Државама и сасвим је природно да оно што се дешава у тој Цркви мора имати свој одраз на стање америчке нације, што управо у овој књизи покушавамо да сагледамо.

Познато је да се римокатолицизам удаљио од изворних образца хришћанства који су сачувани у мање секуларизованој Православној цркви (у грчком, руском, српском православљу). У римокатолицизму је укинут древнохришћански обичај поста, као и идеја аскетске самодисциплине и послушности Цркви. Већина римокатоличких редовника су одустали од оног начина живота којим су се у прошlostи одликовали они који су се одвојили од света да би живели насамо са Богом. Многе римокатоличке редовнице данас су заражене вирусом феминизма и све више показују ружну агресивност и прогресивизам по угледу на њихове сестре - феминистичке активисткиње. Многи језуити, римокатолички свештеници и редовнице уместо да покушају обраћивање комуниста у хришћанство, прихватили су комунистичке лажи и "обећања" као свој програм и постали следбеници "теологије ослобођења". Сведоци смо да се римокатоличке школе (како средње, тако и универзитети) све више "модернизују": у њих продиру јудео-масонске "либералне" идеје, јеретичка учења, чак и толеранција хомосексуализма, тако да се на тим (заиста бившим) "римокатоличким" школама отварају хомосексуални и лезбејски клубови. Ствари су дошле дотле да је и јеврејски филм *Последње Христово искушење* приказан на Нотрдамском римокатоличком универзитету! Може ли од ове чињенице бити веће срамоте за "римокатоличко" школство?

Пасторална брига римокатоличког свештенства се свела на психолошку праксу са омладином или је, пак, сав тај рад препуштен психолозима и психијатрима који су, углавном, атеисти. Римокатолички брачни парови практикују вештачко планирање породице, у њиховим браковима се рађа све мање деце (као што је то случај код свих секуларних, саможивих супружника). Неки међу њима су прихватали и абортус.

Клер и верни су се удаљили од традиционалног римокатоличког негативног става према комунизму и јудео-масонерији. Поједини бискупи, кардинали и папе понашају се као да испод својих мантија носе масонске кеџеле. Уместо да свету сведоче вечну истину хришћанства, и сами су се укључили у секуларистичко отпадање од изворног хришћанства, постајући све "модернизовани". Фарисејски дух све више прожима Римокатоличку цркву, што је очито на примеру данашњег папе Јована Павла II, чији многи ставови у себи крију секуларистичке јереси (види погл. X).

Јудео-масонско подривање Римокатоличке цркве има тешке последице по амерички народ. Клер је већ две стотине година изложен отвореним и прикривеним нападима јудео-масонерије и све донедавно је пружао одлучан отпор свом смртном непријатељу. Међутим, он тек од пре неких тридесетак година почиње да заузима попустљивији и кооперативнији став према масонерији. И управо је то она чињеница која мора да забрине америчке хришћане и патриоте. Ако је Римокатоличка црква, коју би требало да предводе побожни и обавештени црквени поглавари (бискупи и свештеници), могла да наседне на масонске лажи, шта онда тек очекивати од духовно неуких и морално неформираних америчких политичара који су дужни да представљају и воде амерички народ? Сасвим је логично да они, још у већој мери, прихвate јудео-масонски утицај и усвоје масонске идеје и поглед на свет.

Модернисти и левичари су успели да однесу победу над римокатоличким свештенством, које су изнутра поткопали бискупи и свештеници који су радили (и раде) за масоне. Чему онда да се надамо од недуховних, прагматичних и морално нестабилних америчких конгресмена, сенатора и председника? Готово ничему. Зато и није чудо што је јудео-масонерија за протеклих двеста година успела потпуно да окупира америчку нацију и да данас неометано води њену политику.

Ако су римокатолички свештеници и бискупи који остављају породицу, каријеру, моћ и новац да би служили Христу - подлеђли јудео-масонском искушењу, какав онда ојтпор масонској завери пропиши Америци могу да пруже безбожни амерички политичари?

Ето због чега је масонско и секуларистичко подривање Римокатоличке цркве стравично упозорење свим америчким хришћанима и патриотима. Они морају да сквате како јудео-масони данас контролишу све најважније функције америчке државе и друштва.

Наравно, има много Американаца које уопште не занима шта се данас дешава са Римокатоличком црквом. Међутим; они би и те како пажљиво требало да прате шта јудео-масони раде са том Црквом, пре свега зато што је јудео-масонско подривање америчке државе, друштва и културе много изразитије.

3. Јудео-масонерија је подрила и друге хришћанске цркве

Аларматно је то што су многе тајне сатанистичке силе успеле да уђу у Римокатоличку цркву. Она је данас лишене своје животиности и сваког ефективног утицаја на друштво. Христос се данас поштује само речима. Оно чему се данас заправо служи јесте - људска слава...

Шта је то што је проузроковало постапање Римокатоличке цркве под демонске утицаје? То је, једном речју, непослушност Глави Цркве, Исусу Христу. Непослушност Христу је сите позив Светог Саве да уђе у Цркву и потпuno обеснажи њено сведочење у свету.

Архимандрит Евсејије Стефану из Грчке православне цркве, аутор књига *Светско православље у кризи*⁷⁴, *Опустошење и обнова у Православној цркви*⁷⁵, *Муке преоброда у Православној цркви*⁷⁶ и уредник часописа *Логос*.^{77:1, III}

Нама, хришћанским верницима, већ је мука од либерализма који је преплавио нашу цркву. Доста нам је да идемо недељом у храм, а да не знамо да ли смо дошли на службу Божју или на карневал.

Римокатолик Д. Крејг Фокс у књизи *Верници - сини либерализма*^{78:18}

У овом поглављу, као и поглављима која следе, служићу се углавном цитатима и изворима који говоре о жалосном стању у коме се данас налази Римокатоличка црква. Оно што бих желео да напоменем јесте да се ни друге хришћанске цркве не налазе у бољем стању. Секуларизација римокатолицизма је само најочигледнија, иако ни у осталим двема највећим гранама хришћанства, у православљу и протестантизму, секуларизација није ништа мања. Протестантизам је данас у потпуности пружет фарисејским духом (против кога је Христос толико пута говорио), тј. рационализмом, прагматизмом и материјализмом, тако да су многи протестанти прихватили јудео-масонску рационалистичку веру, либерализам, антибиблијску неморалност и "хришћанско"-ционистичке идеје. Либералне јереси једино нису успеле да продру у Пра-

вославну цркву, која је сачувала доктринарну и литургијску чистоту изворног хришћанства. Међутим, и православље је данас захваћено процесом секуларизације због тога што се већина православних верника уопште више не удобљује у православно учење, као и због тога што се већина православних епископа и свештеника понашају кукачички и не усуђују да супротставе доминацији либерала и Јевреја у култури својих земаља (види 78:448-459), нити боре против смртног непријатеља Цркве Христове - секуларизма*.

Пала људска природе се кроз историју показала као најбољи савезник Сатане и његових јудео-масонских слугу у њиховој заједничкој борби пропаганде хришћанства - у покушајима да истинско хришћанство претворе у модерне, бљутаве и површне сурогате лажног хришћанства (медиокритетска "религиозност", сентименталне "молитве" и свеколико прилагођавање духу йости хришћанској света).

4. Демонски благослов на секуларизму

Секуларизам је основни узрок данашње моралне дегенерације човечанства. Последице и резултати секуларизма непогрешиво указују на његово демонско порекло. Он у човеку йомаже развој анималне и окружнине природе: наводи на йобуну пропаганде Бога, а људску мајеријализам, хедонизам, разуларену сексуалности и сексуалне прерверзије. Изазива у човеку егоизам и хистерично понашање, дейресивност и неурозе, људску самоубистицу и криминално понашање. У књизи *Савремени ликови Сатане* описао сам трагичне последице секуларизма у Сједињеним Државама,³⁷ Француској,^{16:268-263} Швајцарској,^{16:126-127} Шпанији^{16:128-130} и Шведској - "центру европског паганизма"^{16:157-159}, како је с правом називају.

У овом поглављу ћу начинити кратак преглед разорних резултата јудео-масонске најезде у Шведској и Норвешкој. Степен дехристијанизованости ових, некада хришћанских а данас паганских, земаља се ни квалитативно ни квантитативно не разликује од сличних последица секуларизације у Француској, Немачкој, Латинској Америци или Италији. Извештај из *Хришћанских вестији* (*Christian News*) указује на чињеницу да су Европљани одступили од Христа и прихватили антихристовски секуларизам:

* Треба погледати књиге архимандрита Евсевија Стефануа (раније професора теологије, а сада проповедника православља у Америци), у којима он говори о бежivotности и отпадности данашњег православља од истинског православног предања: *Светско православље у кризи*⁷⁴, *Огусиошење и обнова Православне цркве*⁷⁵, *Муке прејорода у Православној цркви*⁷⁶.

Европа је на добром путу да постане пост-хришћански континент - извештава *Anglican Media Mailing*. Статистички подаци које у књизи *Хришћанство у Европи* износи Питер Брајерли показују да се 96% Норвежана изјашњава да су побожни, али да само 3% редовно иде у цркву. У истој књизи стоји да је 1980. око 67% Британаца себе сматрало религиозним. Очекује се да ће до 2015. тај број пасти на само 30%. Половина деце из номинално хришћанских бракова за себе тврди да су хришћани, а од те половине - само четвртина редовно иде у цркву. Брајерлијева студија говори да старија популација међу европским хришћанима ствара озбиљне персоналне и финансијске проблеме у цркви.

О. др Пол Маркс, председник организације *Human Life International*, много је урадио у организовању отпора секуларним спонзорима абортуса у бројним земљама на свих пет континената. Он је имао прилике да лично упозна духовне, моралне и друштвене услове у многим земљама света. Дао је алармантан опис снижења морала у Шведској, што важи и за друге индустријализоване и "прогресивне" земље, од Јапана до Аустралије, од Совјетског Савеза до Израела. Његов опис духовне и моралне раслабљености Швеђана може бити примењен и на остале високо секуларизоване земље, пре свега на Сједињене Државе. Ево одељка који говори о психолошкој, религијској и моралној оболелости шведског друштва:

ШВЕДСКА - РЕЦИ ЗБОГОМ ПОРОДИЦИ! Социјализам не функционише никаде, па ни у Шведској. Систем универзалног чувања деце у обдаништима је крајње опасан концепт. Жеља за стицањем богатства, агресивни феминизам, вештачка једнакост између ипакова уместо здраве комплементарности - води ка друштву без породице.

Шведска, оптерећена са 22 милијарде спољашњег дуга, управо је такво друштво. Нигде на земљи *милитанни феминизам* није постигао такав "успех" као у Шведској, и то са поубједним последицама по породицу као основну јединку друштва. Све се то дешава у земљи која има све природне предуслове да, реално говорећи, буде прави рај на земљи. Ова богата земља од 8,5 милиона становника је скренула на мрачни пут безбожништва и безумног феминизма-социјализма, и то више него било која друга. Лутеранска државна црква је мртва, мање од три процента Швеђана иде у цркву.

Систем чувања деце у обдаништима је у тој мери универзалан да сваку мајку која остаје код куће да би подизала своју децу - Швеђани сматрају настрланом. У ствари, такву жену често зову "лењом идиоткињом". Велике дневне новине називају их „издајницама“. Подсмејаву им се и изругују: „Можете ли ви подизати вашу десну боље од владе? Да ли желите оно што је најбоље за вашу децу? Зар целодневно обданиште није најбоље решење за вас? Да ли заиста верујете да можете надмашити експерте, све те стручно оспособљене људе који најбоље знају шта је потребно вашем детету?“ Женске организације и безбройни феминитички часописи обилују сличном пропагандом: „Свака жена би морала да има сопствене приходе

и да не зависи од мушкарца. Да ли сте ви само додатак вашем супругу?" (Зар ова размишљања не подсећају на предлоге које је змија давала Еви?)

Истина, центри за целодневну бригу о деци имају најбољу опрему, професионално особље, образоване саветнике и врло компетентну медицинску службу. Али, деца нису срећна у тим центрима, иако их њихови васпитачи воде на јавне базене, у позоришта, биоскопе, музеје и на концерте. Студије показују да многа деца пате од анксиозности и других психолошких поремећаја. Тешко је поверијати, али сваке године у Шведској око *стотинак деце од пет до шест година изврши самоубиство!*

Брак је у Шведској потпуно неважан. Међу онима који се уопште одлуче да скlope брак огроман је проценат развода: 1984. је било 20.000 развода и 37.000 склоњених бракова. Бракови у просеку трају око 12 година.^{**}

Породица се више и не помиње у владиним публикацијама или законским пројектима. Термин који се данас користи јесте „домаћинство“. А „домаћинство“ могу бити и две жене лезбејке или два мушкарца хомосексуалца који живе заједно у једном стану. „Невенчано живљење је друштвено прихваћено и финансијски награђено. Више од половине укупног броја рођене деце - рађа се ванбрачно (30.000 нерођених несрћних беба годишње убија се абортусом). Ускоро ће се сва шведска деца рађати ванбрачно. Закон се више бави разведенним људима и мањинама (имигрантима) него брачним паровима.

Данашња Шведска је на самрти и јање горке плодове безбожничког и порнографског сексуалног образовања, које је у Шведској почело да се спроводи још пре него што је то јавно затражено. Дисциплина у школама је велики проблем, насиље је уобичајена појава, а резултати образовања више него лоши.

ДА ЛИ ДОМАЋИЦЕ ТРЕБА ПОСЛАТИ У МУЗЕЈ? Једнакост је света реч у Шведској. Шведска има чак и министра за једнакост, који је једном приликом изјавио да су домаћице за музеј. Шведски премијер Улоф Палме (касније убијен у атентату) рекао је да су домаћице ствар прошlosti. * Готово све здраве жене раде ван куће. Због тога у Шведској буквално више и нема породичног живота.

Једини заједнички "оброк" у шведској породици најчешће су чај и колачи уз телевизор, од осам сати увече. Родитељи ручају на послу, а деца у школи или у обданишту. Збуњени и емоционално дезоријентисана деца се чак плаше да се из обданишта врате кући. Када остану сама код куће, због страха остављају врата отворена, чекајући да се родитељи врате. Нормална, природна родитељска љубав према деци у шведским породицама врло брзо ишчезава.

Шведска ускоро више неће бити Шведска, већ нека друга земља. Тамо данас живи скоро два милиона странаца из више од педесет земаља. Можда ће повећање броја муслимана отрезнiti ову некада лутеранску земљу.

* Ово је типичан пример који се попавља код многих безбожника, како људи безумно следе либералну мудрост "аутономних" (наравно, од Бога!) фантазија. За таквим "мудрацима" затим полазе, без трунке мозга, и они "образовани". Њихову ролску потчињеност подстиче друштво које указује почасти тим болесним фантазерима.

Шведска друштвена катастрофа је почела тридесетих година овога века, и то списима нобеловаца Алве и Гунар Мирдал. Расправљајући о питањима популације и женских права, они су написали: "Још увек је могуће да слабе, глупе, лење, неамбициозне и оштећене жене остану код куће и баве се домаћинством, било као домаћице или слушкиње. Осталим женама је проституција увек доступна."

Питајте младог Швеђанина да ли зна шта је учење лутеранске цркве или ко је Бог, и он неће умети да вам одговори. Његово готово никакво религијско образовање завршава се у шеснаестој години шестонедељном припремом за конфирмацију.* Међутим, без обзира на сва савремена постигнућа, млади Швеђанин је збуњен и несрећан, због чега се окреће наркоманији, сексу, алкохолу и криминалу, а веома често и самоубиству.

Осамдесет и шест процената здравих Швеђанки ради ван куће. Седамдесет и девет процената би радије остала код куће, али то себи не може да приушти, јер разне пореске таксе "гутају" педесет до шездесет одсто њихових зарада. Чак седамдесет три процента читаве плате једног просечног радника иде на пореске таксе.**

Шездесет девет процената бруто националног доходка Шведске одлази на јавну потрошњу, тако да ни физички радници ни универзитетски професори не могу да живе само од једне плате.

Због тога од 4,3 милиона шведских домаћинстава, око 1,4 милиона живи на самој или, чак, испод same границе беде и мора да прима социјалну помоћ од државе. Како је читав друштвени систем устројен на такав начин, ви и ваш брачни друг принуђени сте да радите изван куће, а да децу дате у целодневно обданиште. Тако се чини да немате избора: добијате државну помоћ само ако обое радите, а то је једна врста уцене. Било би много јевтије (и здравије за њихову децу) када би мајке остајале код куће, јер целодневно обданиште годишње кошта негде око 18.000 долара.^{131-4-5.***}

* Ово показује да цркве на Западу, узимајући у обзир сву неефикасност њихових чланова, могу да обаве образовну функцију само уколико општа култура и државна политика подржавају њихове напоре на том плану. Јудео-масони су у Сједињеним Државама узурпирали образовни систем као и друга средства за обликовање јавног мисија (медије, уметност, забавне програме), чиме су неутралисали улогу хришћанских цркава у америчком друштву и њену делатност учениција јаловом. У Југославији пре II светског рата постојала је обавезна веронаука у свим разредима основне школе, но и поред тога већина ученика је касније пошла за масонско-комунистичким лажним обећањима о друштвеним и политичким реформама, тј. прихватила секуларни начин мишљења. Модерна историја је показала да су људи спремни да више верују лажњивим секуларистичким обећањима него традиционалној хришћанској мудрости.

** Секуларни реформатори успевају да обману духовно незреле особе обећањима о материјалном богатству и комфорту и тиме их ухватају у замку материјалистичког прогреса. Они знају да хришћански идеал уздржљивости и духовног напора не привлаче анимализоване људе, тако да без проблема људима намећу *шешак рад и високе порезе*. Људска похлебија, духовна и морална незрелост - представљају елементе који помажу да Сатана однесе победу у секуларном друштву. Достојевски је био у праву када је написао *Лејденду о Великом инквизитору*: људи су увек спремни да замене своју слободу за парче хлеба и сигурност коју им пружа ауторитет оних који над њима владају.

После прегледа ове шведске *противприродне уточије*, о. Маркс закључује: "Сетимо се речи папе Јована Павла II: Породица је будућност човечанства и научимо лекцију из грешака које су Швеђани направили."^{131,15} Неко би с правом могао да постави следеће питање: када ће ти друштвени реформатори схватити да њихови планови за побољшање поретка нису ништа друго него једна опасна опсесија? Када ће престати да форсирају свој деструктивни "напредак" и да ли ће икада постати способни да сагледају сву мудрост са којом је устројен Божји, органски поредак друштва. Христос и хришћанство, споља гледано, чини се да губе трку са секуларизмом, јер ће се руља, укључујући ту и високо образоване људе, увек радије сврстati на страну Сатаниних заводљивих лажи, него на страну Христове тврде истине.

5. Јудео-масони су коначно успели да се убаце у Римокатоличку цркву

Дух сатанински се данас манифестишује кроз нестањање аскетизма, само-порицања и самодисциплине у римокатоличким школама и факултетима.

Надбискуп Фултон Шин^{179, 180}

Воз који је испао из шина! Ето како је отац Фини описао данашње кризио стање Римокатоличке цркве. Кроз читаву своју историју та црква је увек била свесна свог божанског порекла и задатка, сматрајући себе јединим путем спасења. Изгубивши ту свест, она је изгубила свој правац, па не може да крене даље - све док се поново не врати на прави колосек.

У Римокатоличкој цркви догађа се права револуција коју обележавају:

- 1) противљење папи,
- 2) неверовање у Божја откривења,

3) готово општа тежња да се из живота цркве потисне фундаментално римокатоличко учење: *Extra Ecclesiam nulla salus* (да нема спасења изван Цркве).

Брат Франис, римокатолички и традиционалистички оријентисани филозоф^{181, 182}

Часописи Римокатолицизам заувек (*Catholics Forever*) и Национални васпитач (*National Educator*) саветују својим читаоцима да набаве недавно преведену књигу *Нова монтанијанска црква*. Њен аутор је отац Хоакин Саенц, један од најпознатијих језуитских свештеника у Мексику. Традиционално оријентисани свештеник-уредник тог часописа каже: "Ова књига оца Саенца, неуморног писца и одважног језуитског лидера мексичких римокатоличких традиционалиста, више него било која друга књига о масонским агентима убаченим у Римокатоличку цркву, открива нам чињенице не само о демонском карактеру њихових махинација, већ и о њиховом очигледно засцирашујућем успеху." Због ове књиге, која представља право истраживачко ремек-дело, отац Саенц је званично "екскомунициран", што се и могло очекивати.^{182, 183}

Да је као саветник Римокатоличке цркве био ангажован најбогоборнији социолог који је читав живот посветио разарању римокатоличке заједнице, тешко да би постигао бољи резултат него што су то учинили учесници II ватиканског концила.

Питер Бергер, најугледнији амерички некатолички социолог религије, о последицама II ватиканског концила

Реците било ком либералу да сте као дете волели да чitate *Балтиморски катихизис* и он ће вам рећи да сте сувише ригидни, да припадате прошлости и томе слично.

Али, тај исти *Балтиморски катихизис*, кога либерали толико мрзе (јер је постао званичан уџбеник у римокатоличким школама широм земље), удара на сам корен свих модерних грехова: на зло атеизма.

Атеизам је порицање личног Бога, различитог од света који је створио. По II ватиканском концилу, атеизам је један од највећих проблема са којим се човечанство данас суочава.

О. Кенет Бејкер^{184, 185}

За разлику од храмова других религија, *синаџе* се не ограничавају само на религијске службе. *Оне су више месна за окупљање на којима се расправља о политици и доносе политичке одлуке*. Синагоге су главни центри јеврејске идеологије, чији је циљ да пороби народе који су Јеврејима понудили гостопримство.

Морис Пинеј у књизи *Завера против Цркве*^{186, 187}

Запањујућа је чињеница у којој је мери модерним хришћанима испран мозак и колико иштама и други секуларни медији држе људе у незнању и моралној дезоријентисаности.

Вештина којом "јеврејски" лидери обмањују, манипулишу, сксплоатишу и разарају народе који су им пружили гостопримство - заиста је сатанска.

Хришћански левичарско-либерални глупани у Европи и Америци, који одбијају да предузму мере одбране од тог најојаснијег паразита који прећи хришћанству и који се самоубиствено хвале својом "ојновоношћу", представљају пример мениплне поремећености - непознате у биолошким и антрополошким аналима.

У дводомној студији *Синдром страхова од Јудејаца у Америци* бавио сам се многим моментима те америчке самодесструктивне шолеранције према јудејским антихришћанским паразитима.^{187, 188} Велику инспирацију представљала ми је Пинејева књига *Завера против Цркве*.¹⁸⁵ Да ли је ту књигу заиста написао монсињор Пинеј или је она заједничко дело групе римокатоличких конзервативаца - мање је важно питање. Једно је сигурно: аутор те књиге био је огорчен самоубиственим слепилом римокатолика према јеврејској ојасносности. Током педесетих, шездесетих и седамдесетих година овога века, Римокатоличка црква је неочекивано омекшала став према својим крвним непријатељима.

љима - јудео-масонерији и њиховој продуженој руци: комунистима, либералима и секуларистима. *Доđодило се оно што је раније изледало незамисливо:* бројни кардинали су постали масони; 1962. године склопљен је *шайни пакт о ненападању* између Ватикана и комунистичке Москве; већина римокатоличких бискупа и свештеника прихватила је толерантан став према комунистима, смртним непријатељима хришћанства, а неки клерици су се чак придружили комунистичким редовима кроз "теологију ослобођења".

Заиста је моћан гостодар овога света - Саудана. Колико ли се само жалости срце Христово због овога отпада Његових следбеника на пут богоиздајника Јуде?

Свети апостол Павле, који је добро познавао духовне претке да нашњих јудео-масона јер је имао искуства са фарисејским светом изнутра, упозорава хришћане да увек буду опрезни и одустану од било каквих веза са тим подмуклим непријатељима хришћанства: "А какву сагласност Христос [има] са Велијаром? Или какав дио има вјерни с невјерником? И какво је слагање храма Божијег са идолима? (2. Кор. 6:15-16). Када је сазнао да су се неки нововерни хришћани у Галатији вратили јудејској религији, апостол Павле их прекорева: "О неразумни Галати, ко вас је опчинио да се не покоравате истини?" (Гал. 3:1).

Апостол Петар, који је и сам, попут апостола Павла, претходно био следбеник јудаистичке религије - у својој Другој посланици пише хришћанима за које је чуо да су се вратили на јудаизам и пореди их са псима који се "враћају на своју бљувотину" и свињама "које су се окупале па се поново у блату ваљају" (2. Петр. 2:22). *Бљувотина и блажо - на шај начин су рани хришћани доживљавали јудаизам.* Јудаизам, заједно са својом јудео-масонеријом, остаје то за хришћане до данашњег.

6. Јевреји стпоје иза прогона хришћана

Током прва три века прогона, хришћански поглавари и мученици су врло добро знали да су управо јеврејске интриге подстицале Римљане на окрутне и крваве прогоне. Када је Јулијан Одступник покушао да врати паганизам за државну религију, па је запретила опасност од нових прогона хришћана, Јевреји су се одмах нашли поред њега да му пруже финансијску и саветодавну подршку. Пристали су чак и на сарадњу са паганством (које јудејска религија најоштрије одбацује, или би то бар требало да чини) - само да би нашкодили хришћанима.

Када је Јеврејин Арије ширio своју јерес која је порицала Христово Божанство, Јевреји су му се придружили у тим покушајима да поткопа Цркву. Св. Јован Хризостом и Амвросије Медиолански, два најпознатија противника *јудаизације хришћанства кроз аријанизам*, упутили су многе тешке речи на рачун јеврејских интрига против Цркве.⁴⁵

Јеврејски идеолошки рат ћротив хришћанства и иниције јеврејских вођа нису престале до данас. Јевреји су кроз историју убацивали у хришћански свет разне љубуњеничке мисли против ауторитета Цркве и лажне филозофско-теолошке спекулације којима су хтели да подрију традиционалну светоотачку мисао. Њихова мржња према Христу и Његовој Цркви није имала граница. Неуморно су ширили јереси и подривали хришћанску заједницу. Рабин Луис Браун признаје у својој *Историји Јевреја* (в. поглавље "Разједињавање Цркве") да су Јевреји били главни извор хришћанских јереси и богословских скретања. У поглављу које носи еуфемистички наслов "Како су Јевреји помогли протестантску реформацију", тј. раскол у Хришћанској цркви на Западу, Браун описује како су *Јевреји, појуји шермића, разарали зајадно хришћанско друштво.**

Није се радило само о једном трну. Синагоге, којих је било у свим хришћанским земљама, имале су ефекат мреже малих мачева који су непрестано повређивали Цркву. То је разлог што Црква Јеврејима никада није давала мира. Та мрежа синагога је била највећи непријатељ Цркве, јер *где год су постојале синагоге - ту су се шириле и јереси.*^{45,40,41}

У јединственој Хришћанској цркви (пре раскола из 1054.) Јевреји су били група која је правила главне теолошке и друштвене проблеме. Почевши од Евионита, јудаизатора ране Цркве (в. 37:26-27), и других Јевреја који нису у потпуности постали хришћани, иако су споља прихватили хришћанство (то су они који "збуњују и изврђу Јеванђеље Христово", како о њима пише апостол Павле у посланици Галатима 1:7), *све спекулативне јереси* које су окретале хришћане једне против других - биле су *плод проклећог фарисејског ума.* Две хиљаде година сатанистичке инвентивности! Масонерија, секуларизам, комунизам и ционизам - нису ништа друго до модерни облици зла, греха и крвопролића које је започело у Јудеји и Јерусалиму богоубиством.

После смрти Јулијана Одступника, хришћански цареви су поново успели да потисну Јевреје и да их развласте. Међутим, јеврејски лидери су наставили свој заверенички рат против хришћанства, подмећући и

* Исак Њутн, други учени рабин, такође пише о истој теми у књизи *Јеврејски утицај на покрет хришћанске реформације.*

даље разне јереси. У многим случајевима су својом издајом омогућили лакше продирање непријатеља хришћанства у хришћанске државе (као што је то било у случају јеврејске сарадње са Маварима, као и са варварским немачким и турским освајачким племенима). Јудео-амерички рabinи-историчари су, са поносом, не једном изјавили да су управо Јевреји промовисали јереси које су потресале Цркву Христову. Када су јеретици патарени насрнули и запретили цркви у Француској, Јевреји из Јужне Француске су одмах пружили сваку подршку, без обзира што су патарени представљали претњу и за њихову, јудејску религију. Инквизиција је, у ствари, основана ради борбе против претње која је Цркви долазила од Јевреја и патарена.

Током маварских освајања Шпаније у 8. веку, тамошњи Јевреји су помогли освајачима, тако да су многи хришћани пали као жртве те јеврејско-маварске завере. Јевреји су више пута поновили овај свој крвави сценарио. Шпански краљеви и народ им никада нису заборавили ове издаје, тако да су их прогонили без милости - све док Шпанију нису ослободили подривачког присуства тих неверника. Многи Јевреји су тада прешли у хришћанство, али само формално. Било је чак и оних Јевреја који су успели да се увку у свештеничке кругове, што им је омогућавало да изнутра подривају Цркву. Инквизиција је и основана управо да би неутрализовала деструктивни рад лажних јеврејских преобраћеника које су Шпанци називали мараносима (маранос на шпанском значи - свиње).

Од 18. века наовамо, масонерија је јос таја главно оружје рапа пропашив Цркве. Правила је интриге на краљевским дворовима, ширila антихришћанске филозофске идеје и револуционарном пропагандом и обманама подривала постојеће друштвене поретке. Само у Француској јепало око милион жртава јудео-масонског терора, а међу њима и на хиљаде свештеника и монаха. Подстрекачи и финансијери три велике револуције у Европи током 19. века били су јудео-банкари и хихилистички масони (илуминати). Комунизам је подметнути Европи као главно оруђе јеврејског подривања хришћанства.

Јевреји су у 20. веку били организатори и финансијери большевичке револуције. За само четири деценије, у Совјетском Савезу и Кини комунисти су побили више од 150.000.000 људи (то су подаци до којих је дошао амерички Конгрес у својој званичној истрази). Јudeјци су најодговорнији за те грозне злочине. Народи Источне Европе који су пострадали од комунизма (Руси, Пољаци, Украјинци, Румуни...) потпуно су свесни све чињенице. То је главни разлог што Јевреји последњих година беже из Русије, слутећи да се ближи дан када ће доћи до страшне

освете над њима за сва зла која су Руси претрпели од комунизма, као и да тај прогон може бити гори од свих који су се збили у ближој и даљој прошлости.

Тајна друштва 19. века су се, уз помоћ својих скривених јудео-масонских спонзора, што отворено што из другог плана, борила против Цркве и њене доминације у европским друштвима. Јудео-масони су подметнули Европи више антихришћанских учења: атеистички секуларизам, "хуманизам", индивидуализам, социјализам, рационализам, политички антиклерицизам, паганизам, а посебно безбожнички либерализам и радикализам. (Види о томе исцрпније у књизи владике Николаја Велимировића *Речи српском народу кроз шамнички прозор - из логора Дахау.*)

7. "Победио си, Сатано!"

... Јеврејски империјализам данас прети да завлада светом.

Морис Пинеј, *Завера пропашив Цркве*^{45:325}

Јулијан Одступник, који је две године био византијски цар, лежао је на самртничкој постељи и умирао од ране коју му је задала персијска стрела. Умирући, био је свестан да су се распршили сви његови снови о повратку Римског царства обновљеном и реорганизованом паганизму као државној религији. Схватајући да су сви његови планови неповратно пали у воду, пре него што је издахнуо, узвикнуо је: "Победио си, Галилејче!"

Хришћанин који реално сагледава својшту доминацију секуларизма као антихришћанске јереси у свим (културним, политичким, академским, медијским, финансијским па и духовним) сферама савременог живота, морао би да са згроженошћу и болом узвикне: "Победио си, Сатано, али само привремено! Твоје верне слуге, "јеврејски" лидери, потпуно су овладали екс-хришћанском Америком и екс-хришћанском Европом!"

Конзервативни римокатолик Хју Ејкинс³⁹ разматра садашњу ситуацију са гнушањем и презиром. Он сматра да се римокатолицизам налази у кризи, јер непријатељи Христови шире своја јеретичка учења као, наводно, обновљено римокатоличко учење. Има све више европских и америчких бискупа који не верују да је Христос - Бог, који су тиме себе искључили из Цркве Христове, а настављају да шире јудео-масонске идеје унутар Цркве, тобоже, као некакав нови римокатолицизам.

Јевреји и "хришћани" јудаизованог ума потпуно контролишу световну културу. Ејкин пише:

Човек не мора данас бити високо образован да би видео како је у овом модерном времену подрiven оншти друштвени поредак и да се не служи нашем Господу, Цркви Христовој и бОљитку човечанства, већ интересима Христових непријатеља, циљевима гордих, похлепних, прогресивних, амбициозних, нерелигиозних, незамисливо богатих и изузетно опасних људи, а који имају власт коју свет до сада није видео.

Потпуно пренебрегавајући Божији домострој - читав савремени живот не служи човеку, већ га експлоатише; не изграђује Цркву, већ је поткопава; не гради Јордану, већ је распушта; одводи човека од вечној живота у страшно пламене вечне муке - одакле човеку нема избављења.

Као што је ваздух који удишемо препун безброжних изазивача разних смртоносних болести, тако је и наш живот данас изложен хиљадама духовних вируса и отрова који шире епидемију разноликих антихришћанских болести на плану мишљења, вредности, навика, активности и трендова. *Модерни морал, на пример, састоји се у прилагођавању стандардима (тачније - подстандардима) овога времена, што нужно значи изопачен, лажан, па чак и опасан морал.*

Величанствено савршени поредак, којег је створио наш заједнички Творац да би кроз њега управљао читавим животом, нарушен је и замењен драматично несавршеним Јорданом по човеку. Уместо стања духовног мира, благости и праведности које извире из божанског поретка света, човечанством данас владају конфузија, хаос, анархија, мржња, насиље, пираница, беда и декаденција. Све то произведи Нови светски поредак, пајежлобални перед којег је створио ум Сапијан, а који се извршава преко људи спремних, чак одушевљених да му служе.

Док модерни мислиоци тврде да је двадесети век - век запаљујућих достигнућа, свако ко објективно проценује време у коме живимо - морао би да га окарактерише као најнеморалнију, најнасилнију и најболеснију епоху коју је свети никада доживео.^{***}

8. Јевреји - прорвачи хришћанских извора

Како исконски духовни прорицаници хришћанства, Јевреји су се у својој борби против Цркве и те како користили оружјем којим су атеистички просветитељски енциклопедисти (у XVIII веку) поткопали Француску као тврђаву хришћанства у Западној Европи. Они су не-престано, отворено и бестидно обнављали своје нападе на Христову Цркву и хришћанску веру. Бернар Лазар, угледни француски Јеврејин, у својој умереној студији *Антиисемитизам*, на следећи начин говори о деструктивној улози Јевреја у Европи XVIII века:

На сличан начин би требало да размотримо у чему је био значај - нећу рећи Јевреја, већ јеврејског духа током периода жестоке побуне проплив

хришћанства која је карактерисала XVIII век. Не смето заборавити да су још у XVII веку учени људи, као што су били Вагензайл, Барилоћи, Баксторф и Волф - поново изнели на светло дана *јеврејске Ђолемике у којима се Јорићу Света Тројица и Овайлоћење*, где се нападају све истине и сви облици хришћанства, и то са карактеристичном јудејском огорченостју и свом суптилношћу непревазиђених казуиста који су створили Талмуд. Ови учени људи XVII века не само да су свету дали поново на увид огледе о питањима верског учења и езгезе, као што су Низахонови или Чизук Емунахови списи, већ су објављивали и богохулне трактате и лажна житија Исуса Христова и Богородице Џеве (списи Толдота Јеша). Што се тиче тих лажних житија о животу Исуса Христа и Богородице Џеве, XVIII век је *поново нечувене лажи које су смисиљали фарисеји у II веку после Христова*: те лажи налазимо код Волтера и Парнеја, а њихова провидна и заједљива рационалистичка сајира поново оживљава код Хајнеа, Берна и Дизраелија^{**}, и то на исти начин као што је моћна логика древних рабина оживела код Карла Маркса, а страсна жеђ за слободом древних јеврејских побуњеника поново провалила кроз разуздану душу Фердинанда Ласала.^{***} 3:17, па

Узмимо сада речи другог Јеврејина, А. Спајра, које откривају да су Јевреји у хришћанској цивилизацији читаве две хиљаде година функционисали као нека врста *антихришћанских духовних отрова*. У књизи коју је објавио 1928. године, *Неки Јевреји и Јевреји* (*Quelques Juifs et demi-Juifs*), Спајр наводи Јеврејина Дармштетера који говори:

Јевреји су својим разумом однели победу над мишним светлом духа. Захваљујући њима, људско мишљење је преживело интелектуалну ноћ средњег века.^{****} Црква је прозвивала Јевреје и протонила их, покушавајући узалуд да их насили преобрати у хришћанство, а ови су све то подривали иронијом и интелигенцијом својих аргумента. Они су, као нико други, знали где су "слабе" тачке хришћанског учења. У свом трагању за истином, поред мудрости својих светих, имали су на располагању и опасну мудрост потлачених.^{*****} Били су доктори безверја. Сви који су били у било каквој интелектуалној побуни проплив хришћанства, долазили су Јеврејима - било тајно, било јавно. А ови су радили у великој лабораторији бласфемије у време великог цара Фридриха, као и под принчевима Шва-

* Бенџамин Дизраели (1804-1881) је у два наврата био британски премијер.

** Фердинанд Ласал је био јеврејски лидер немачке социјал-демократске партије, која је по погледу на свет и партијском програму била - истоветна са Марковим комунизмом.

*** За секуларне историчаре - што практично значи, за готово све историчаре у тој, данас већ испростигусаној професији - овај и овакав јеврејски презир према хришћанском средњем веку, историјском периоду који је по много чему био заиста величанствен, постао је већ опште место и готово аксном. Ово је само још један у низу знакова поштуне јудаизације наше културе.

**** Неко би рекао - не мудрост, већ подмукност, бескрупулозност или бес потлачених.

бије и Арагона. Јевреји су изумели сав тај смртоносни арсенал оружја разума и ироније, а који су предали ренесансним скептицима и либертицима "великог века" (време владавине краља Луја XIV). Волтеров сарказам, на пример, није био *ништа друго до одјек речи које су Јевреји изговарали шест векова пре њега у сенкама својих дјела*, па чак и раније - у списима антијеванђелиста првог и другог века - у време Целзуса и Оригена у самој колевци хришћанства.^{3.116, nn}

9. Болно искуство Римокатоличке цркве

Опјени гордошћу, Јевреји су сву своју енергију трошили на поткопавање Божијих представника... Тако су изгубили смерност, а са смерношћу и схваташтво истине.

Св. Григорије Велики, папа 540-604. год.^{3.26}

Клемент XIII (1758-1769) је јавно указао на вирусе масонерије који су у време француске револуције изазвали смртну болест, као што су *материјализам, рационализам, деизам и атеизам*, прикривен у концепту "Великог архитекте универзума" - представи спонтане еволуције мисли универзалне религије, коју је још Андерсон обећао у (најранијем масонском) "уставу".

Монсињор Жуен у књизи
Пајсово и масонерија^{6.91, nn}

Масонерија је бездан свих греха, извор сваке покварености.

Монсињор Геј у *Меморандуму о пајним друштвима*, припремљеном на захтев Ватикана.^{3.12, nn}

Битка која се води између римокатолицизма и масонерије је битка на живот и смрт, непрестана и немилосрдна.

Билден ложе Гранд Оријент
Француске, стр. 183, 189.^{6.3, nn}

Шта је јудео-масонерија данас, ако не концептација и мобилизација свих моћућих злих сила? Ова секта са својом троструком претензијом - да буде анти-црква (да делује против Цркве), анти-држава (да делује против државе) и анти-морал (да подрива традиционални морал) - поноси се тиме што је, пре свега и изнад свега - непријатељ Римокатоличке цркве. Један од гласноговорника масонерије је и Тигрото, један од шефова Алте Вендите, који је 1822. објавио: "Римокатолицизам мора бити уништен свуде у свету." Тигрото је тај анти-римокатолички план изразио на следећи начин: "Заверимо се искључиво против Рима." Није ли то изражено на исти начин у немачком "Лос вон Ром" (Што даље од Рима) или у енглеском: "Доле папство"?

Монсињор Жуен у књизи
Пајсово и масонерија.^{6.21, nn}

Римокатоличка црква се налази на удару модерних безбожника већ више од 250 година. Те нападе су предузели јеретички филозофи

у Француској и Енглеској. Они су започели суптилну и прикривену кампању против хришћанства - наводно, на основу самог хришћанског учења. До тог времена филозофија је сматрана служавком теологије (*ancilla theologiae*), а вера, сасвим оправдано, највишим обликом сазнавања које је засновано на откривењу Божијем у Старом Завету и у Христу Богочовеку. О вери се мислило као о небеском знању, вишем од свега што је могао да створи људски ум. Но, Црква никада није одбацивала мишљење и филозофију, јер их је сматрала даром Божијим.

Филозофи су у то време били заплашени од инквизиције (која је, истина, тада већ знатно изгубила на оштрини и моћи) и краљевске власти, тако да су врло опрезно писали антихришћанске списе. Они су у сваком тренутку били спремни да докажу да својом филозофијом ни у ком случају не доводе у сумњу основне хришћанске претпоставке. Неки мало храбрији су се усушивали да доводе у питање основна начела о Божијој свемоћи и љубави, о неуништивости душе и њеној бесмртности, природи небеса и пакла, о ауторитету теолога на плану научних теорија о свету и природним процесима.

Осамнаести век у Француској је било време велике моралне декаденције (види 16:268). Као што се то дешава данас - и онда је било много познатих хришћана који су живели на неморалан начин. Били су то *либертиници* (многи од њих су имали чак и ниже црквене чинове) који су, практично, живели као атеисти и развратни људи. Масонерија је у то време све више ширila своју небулозну "религију" која, у ствари, није била ништа друго до *прерушени јудаизам*. Постала је центар антихришћанске и секуларистичке завере против Цркве.* Циљеви масонерије су били и политички (да се сруши стабилни поредак хришћанске монархије) и духовни (да се људи "ослободе" од Христа и Његове Цркве). Тако је "*либерализам*" постао синоним за левичарс-

* У својој добро документованој студији о масонерији под насловом *Иза врате масонске ложе*, Пол А. Фишер наводи речи историчара Пола Хазарда и даје сажетак његових размишљања о деистичкој "религији". Деизам је "религија" коју је створио ограничени људски разум:

Историчар Пол Хазард запажа да *деисти верују да "не сме постојати никакав облик ограничавања човека"*. Они сматрају да нема никакве потребе за свештеницима, пасторима и рабинима; да више нема потребе за светим тајнама и обредима; не треба више постити, умртвљавати своје тело, *ништи иди у цркву или синагогу*. Библија је за деиста била књига попут било које друге. Деизам је, каже Хазард, заступао закон природе и слободног мислилаштва. *На шаласу деизма и природне религије дошла је масонерија.*^{5.32, nn}

И не само масонерија, већ и квази-религија унитаријанства, као и друге наопакости које су настале као посledица одбацивања Христа Богочовека и Његове Цркве: *рационализам, материјализам, "хуманизам" (атеизам), комунизам, реформистички јудаизам и друга лажна учења.*

шво и безбожништво. Масонерија и безбожници су нападали Цркву да би људе отуђили од Христа.

"Либерали" су деловали на разне начине: као слободни мислиоци, секуларисти (лаицисти), антиклерикалци, понекад и као националисти - борећи се против Римокатоличке цркве као интернационалне организације и стављајући националне вредности изнад верских. (Због тога су и нацисти прогонили хришћане и римокатоличке свештенике и на сваки начин ометали рад Римокатоличке цркве у Немачкој. Хитлер је жестоко mrзео римокатолицизам.*)

Деветнаести век су обележиле велике активности тајних политичких организација. Јеврејски банкари су синзорисали како заверенички комунизам, тако и наводне националистичке револуционарне покрете, посебно у Шпанији и Италији. Алта Вендита је била позната масонска револуционарна група која је жестоко радила на ослобођењу и уједињењу Италије. То је био њен јавно проглашени циљ, али је њен стварни циљ било подривање, па и уништење Римокатоличке цркве. Готово сви "ослободиоци" Италије били су атеисти и револуционарни масони, попут Ђузепеа Мацинија, Гарибалдија и других.

Масони и либерали су тако постали главни protagonisti рата против Цркве Христове, а онда и против Христа као Спаситеља и Искупитеља човечанства. Римокатоличка црква је поуздано знала ко је њен највећи непријатељ и који је његов коначни циљ. Тада је постало је пропагандирање Европе и уништење ауторитета Цркве. Папе су се

* Аутор ове књиге није римокатолик, већ православац. Припадам древној Источној православној цркви. Поред тога што сам свестан безбројних људских мана и греха који су се, мање или више, пројављивали у појединачним историјским фазама римокатолицизма, као и чињенице да је целокупни римокатолицизам у лицу римског епископа - папе отпао од Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, то је стадо пуне и праве вере и хришћанског живота, сматран да Римокатоличка црква има много заслуга за западну цивилизацију. Многи римокатолици су се вековима борили против злих и облика јеретичких идеја, прерушених у "найредни" филозофски или политичка учења. То се посебно односи на борбу против катанистичких планова и завера масонерије. У тој борби Римокатоличка црква је показала одлучност достојну почитовања, непопустљивост и истрајност. Такво стање трајало је све до шездесетих година овог века, када је масонерија успела масовно да пронђе у сам центар римокатолицизма, у Ватикан. О Римокатоличкој цркви и њеном односу према масонерији говорим да бих показао шта се дешава са хришћанством у целини. Као највећа хришћанска заједница (ако се узме у обзир број верника и моћ коју поседује у свету), Римокатоличка црква се борила против јудео-масонерије и комунизма много одлучније него било која хришћанска црква са Истока или Запада. Постоје мале енклаве конзервативних лутеранаца и православних који се савесно и одговорно боре против заједничког непријатеља, али њихова борба остаје нейтрална захваљујући јудео-масонској контроли над медијима, политичком, образователем и културом у целини. Јудео-масони су на прагу историјске победе, док им безумни и либерални хришћани служе у том послу као највећи свесни или несвесни помагачи.

бориле против тих напада на Христа и разоткривале масонерију као антихришћанску организацију. Двојица њих су се показали као посебно храбри борци против јудео-масонске идеологије: Лав XIII (1878-1903) и Пије X (1903-1914). Њих је касније Римокатоличка црква канонизовала за свете - због њихове одбране хришћанства.

10. Енциклика Џаје Лава XIII о масонерији - *Nitam ut genus*

Папа Лав XIII је ову енциклику објавио 1884. године. Читав деветнаести век био је време великих политичких превирања, праћених ратовима, револуцијама и интригама, усмерених на уништење хришћанских монархија и подривање хришћанства и Цркве. Посебно је на удару била Римокатоличка црква, коју су антихришћанске снаге желеле да лише њене финансијске стабилности и независности од центара секуларне политичке моћи. Секуларне политичке снаге су постигле велику победу, уништиле папску државу и свеле је искључиво на малену енклаву - Ватикан. Папа је деценијама био прави заточеник у Ватикану, окружен непријатељима и непријатељском територијом. А то се десило управо у оној земљи коју сматрају највише католичком! Заиста је велика моћ масонерије!

Антихришћански револуционари су присилили једног од претходника папе Лава XIII да побегне из Ватикана. Тај папа се потом вратио у Рим, али тек уз помоћ француских и сицилијанских војних одреда. Антиклерикалне (тј. секуларне) снаге су римским папама непрестано претиле идеолошким, политичким и финансијским нападима.

Папа Лав XIII је за првих шест година руковођења Римокатоличком црквом објавио ћири енциклике, бранећи хришћанство од зала која су, само стотинак година касније, у наше дане, пред крај XX века - досећла свој врхунац (од неморала, социјализма, комунизма, паганизма, хуле на Христа, разарања городичног живота, као и нараслајуће разнодушности и пропаштавања хришћанству у Европи).

То су били почетци цивилизацијске борбе против хришћанства. Ми се данас суочавамо са последњом фазом друштвене, моралне и духовне разградње западне цивилизације, њене културе, њеног моралног и менталног здравља.

Папа Лав XIII је био свестан те свеопште декаденције и било му је потпуно јасно шта се дешава на европској сцени. Знао је да се Црква и хришћанска цивилизација налазе под масовним ударом главног Хрис-

тог protivnika и његових главних помагача у овоме свету - јудео-масона.*

Папа Лав XIII је, попут Св. Августина који је живео 15 векова пре њега, у време паганске побуне против хришћанске цивилизације - схватао да се ради о исконској борби добра и зла - за власт над људским душама, о сукобу државе Божије и државе овога света.** Папа Лав XIII пише:

Св. Августин је много размишљао и писао о тим двема државама, које су супротне по својим законима и које стреме супротним циљевима. Он са суптилином сажетошћу објашњава извор настанка обе државе, говорећи: „Две љубави стварају две државе: љубав према себи, која прераста чак и у презир према Богу - ствара земаљску државу, а љубав према Богу гради небеску државу.“ У свим периодима историје те две државе су биле у сукобу, ратујући различитим и бројним оружјима, у разнородним биткама, мада не увек са једнаком жестином и замахом. У ово време, следбеници зла се сабирају да би се борили са невиђеном бруталношћу (против хришћанства), а води их или им помаже снажно организована и распострањена масонска организација. Масонерија више не скрива своје намере, тако да сада устају отворено против самог Христа. Они планирају да униште свету (Римокатоличку) Цркву јавно и отворено, као и да потпуно разхриштаве хришћанске нације, а ако то буде могуће - лише хришћански свет благослова Божијег који добијамо кроз Исуса Христа, Спаситеља.^{842.3.пп}

Папа је, као и многи истински конзервативни хришћани нашег времена, осећао да се "силно и брутално напада на хришћанско име".⁵⁷² Био је свестан све дубље кризе: од папе Клемента XII (1738) до његовог претходника Пија IX, папе су свејасније уочавале "присуство и намере тог главног непријатеља... мрачне завере... масонске секте... (која је за хришћанство једнако опасна као и за државу)".^{842.3.пп}

* Папа Лав XIII не користи у својој енциклидији термин "јудео-масонерија". Мислим да то није последица његовог незнавања (јер је познат чињеница да су многи римокатолици из тог времена користили реч "јудео-масонерија" као врло преиздан термин), већ због потребне пастирске разборитости или, пак, због синдрома "страха од Јудеја". Јудејци, који су управљали масонеријом из "посебних комитета и високих" масонских степена, правили су Римокатоличкој цркви велике проблеме и пре папе Лава XIII, тако да није било нужно да се осиљаја поново цара. У тој својој енциклидији, такође, не помиње да су јеврејски банкарци главни финансијски спонзори и савезници масонерије. Не знам да ли је та чињеница у то време била позната, али сумњам да у римској курији нису били свесни те везе. Папа је, изгледа, попут такозваних америчких конзервативаца, који се никада нису усудили да разоткрију и јавно означе банкарске спонзоре комунистма - морао да наступа опрезно, будући да је и пре те енциклике имао исувише проблема са јудео-масонима.

** Сагледавајући америчку духовну и политичку сцену, дешао сам до закључка да у темељу свих тих идеологија, лажи и секуларистичког испирања мозга - лежи, у ствари, иста борба демонских сила против Бога.^{16-XI} Те јадне, али онаке предводнике америчке културе, препознао сам и именовао као нове "ликове Сатане".

Масонерија је добијала све више следбеника, и њени револуционарни планови су се све више остваривали, делимично због своје ђаволске подмукlosti и бескрупnlности, а добрым делом и због људске раслабљености - поданичког менталитета.

Значајна компонента масонске паклене праксе је била тајновитост:

Има много ствари које се крајње опрезно држе у тајновитости, и то не само од туђинаца, већ и од самих чланова масонерије. То су њихови *тајни и коначни планови*, имена главних лидера, подаци о извесним *тајним и ексклузивним сасћијама*, о одлукама са тих састанака, о начинима и средствима помоћу којих ће се те одлуке спроводити.^{85.пп}

У својој дугој историји, Црква се борила против многих подмуклих непријатеља пре него што су масони ступили на историјску сцену: против гностика, аријанаца, албижана (прикривених манихејаца). Ђаволски лукави, масони су папу Лава XIII подсетили на секташе који су долазили из Персије и деловали тајно унутар хришћанских заједница и који су успели да заведу многе нестабилне хришћане:

... Масони делују градећи се скромнима по својој спољашњој појави, понашајући се као древни манихејци, тј. прикривајући се и претварајући колико год је то могуће, *не признајући ничије мишљење осим сведочења самих чланова масонерије*. Пошто је то најпогоднији начин за скривање, увек се појављују као учени људи и научници који се баве неким истраживачким радом. Говоре о томе како је њихов животни циљ културни напредак и љубав према сиромашнима. Тврде да је њихова јединна жеља да добринесу побољшању живота човечанства и да свим људима буду доступне све благодети цивилизованог живота. Можда све то представља део њихових намера, али сигурно не отпира њихове стварне циљеве.^{846.5.јп}

Папа овде разоткрива најважнији трик којим се служе масони, а који је свет упознао преко деловања милитантних слугу масонерије - комуниста. Масони и комунисти дају велика обећања о изградњи савршеног друштва, чиме успевају да заведу милионе људи који почињу да им пружају подршку. *Када дођу на власи*, *усијановљују зличиначке и угњетачке Јолицијске режиме*, који се показују бруталнијим и крвавијим од било које тираније из прошлости. Папа сугерише да при процењивању масонерије треба применити Христов критеријум: познајете их по плодовима њиховим. На основу тог критеријума, јудео-масонерија је зло, јер су њени плодови зли: насиље над људима у друштвима у којима владају масони и комунисти. Чак су и њихови чланови присилjeni да се непрестано одричу своје слободе и безусловно потчињавају вољи својих претпостављених.

11. Јудео-масонерија је завера ојаких атентиста

... Интернационална масонерија је историјски била револуционарни и масовни покрет, организован да би се пропагирао кабалистички гностичизам, да би се, ако је могуће, подрило и уништило хришћанство, да би се масонска филозофија инфильтрирала у све структуре власти, да би се оборила свака влада која неће да прихвата масонска начела... Већина чланова масонског братства нема појма о овим опаким плановима.

Пол А. Фишер, дајући закључак свог истраживачког рада на проучавању свих бројева часописа *Ново доба* Шкотског масонског обреда, изашлих током шездесет година, у књизи *Иза врата масонске ложе: Црква, држави и масонерија*.^{55:16, nn}

Извор масонског зла јесте масонски атеистички и безбожнички поглед на свет. Масони се претварају да су следбеници натурализма, хуманизма, рационализма или слободног мислилаштва, а то су све само маске за њихов суптилни атеизам. Папа се у својој енциклидији усрдсређује на натурализам. Масони су установили концепт Природе као креативне силе која треба да замени веру у Бога. У име тог начела, они поричу постојање духа, личног Бога, Промисли, Откривења Божијег у Христу и Светом Писму. Масони, а посебно они који дубље уђу у догму своје секте, у суштини су радикални атеисти. Папа објашњава:

Основно учење натуралиста, које они објављују самим својим именом, јесте да људска природа и људски разум треба у свему да буду водич и основни критеријум. Због тога и не маре за дужности према Богу или их изопачују својим погрешним и произвољним мишљењем. Они негирају све чemu нас учи Бог. Тврде да не треба више да постоји религијска истина или догма која се не може схватити, ослањајући се искључиво на људски разум. Сматрају да је непотребан учитељ коме мора да се верује на основу ауторитета који ужива.^{54:7, nn}

Тек када установе своју готово апсолутну власт - као што је то био случај у терору "француске" револуције, крваве большевичке и бруталне Маове револуције у Кини - масони показују своје право лице и јавно спроводе антихришћанску политику, тј. прогоне Цркву, или у случају Кине - традицију. Масони тада воде политику сличну оној у комунистичким или секуларним демократским државама - као што је, на пример, политика Сједињених Држава о стриктној, тзв. одвојености цркве и државе. На тај начин они искључују хришћанство из образовног процеса. Форсирају укидање црквеног зарад грађанског брака (који се много лакше може развести), ограничавају права родитеља да подижу децу у складу са вредностима у које верују, "намећу тешке законе

свештенству..., искорењују религијски поредак и уништавају га..., жељећи да науде Цркви својом необузданом злобом. Хоће да постигну то да људи питање вере сматрају неважним, тј. да поверију како су све религије сличне".^{54:8, 9}

12. Папа предвидео данашњу моралну деградацију

Папа Лав XIII је говорио као пророк у погледу практичних моралних последица масонског атеизма или нихилизма. У време када је објавио своју енциклиду, пре неких стотинак година, идеје те декаденције заговарао је заиста мали број људи, а хришћански поредак је још био доминантан за већину људи у номинално хришћанским земљама. Куколь јада још увек није прекрио житије и учиније га, као што је то случај данас. Но, и поред тога, папа Лав XIII је предвидео страшно време које ће доћи, време у коме ће погани људи завладати нашим животима, улицама и предузећима, медијима и владама:

Када те (хришћанске) истине - које представљају основна начела природе неопходна како за сазнање, тако и за практични живот - буду уништene, није тешко претпоставити у шта ће се изметнути лични и јавни морал.

Ако хришћанске истине буду уништene, као што то је учине натуралисти и масони, више неће бити критеријума по којима ће људи моћи да разликују правду од неправде, нити ће људи више моћи да знају на којим начелима је заснован морал. Масони су, у ствари, заинтересовани да шире своје учење о моралу, а то је онај морал о коме они желе да поучавају омладину и кога они зову "грађанским", "независним" и "слободним". Дакле, ради се о моралу који нема никакве везе са вером. Такво учење је недовољно, нездраво и подложно сваком продору страсти, о чему сведоче последице таквог схватања, а које већ почињу да се осећају. Где год је масонска секта успела да укине хришћанско образовање и у потпуности преузела власт, шамо убрзано ишчезава побожност и морална целовитост људи, а развијају се монструозни и срамни ставови. Зла дела се умножавају до неслучених размера.^{54:10, nn}

Мало је хришћана, да не спомињемо наше секуларно оријентисане савременике, који су свесни фаталних последица ојпадања од изворног хришћанског учења. Папа Лав XIII говори о хришћанском схватању паље људске природе која нас непрекидно вуче у духовну раслабљеност и грехе. Упозорава да је та паљост данас својство читавог човечанства. Масонска секта, преко свог лажног пророка Русоа, учи да је човекова душа *tabula rasa*, чиста табла на којој друштво уписује своје, наводно, зле програме и идеје. Из овог погрешног концепта

следи још једна превара: када буде створено савршено друштво - човек ће постати савршен.*

Хришћанство је засновано на психолошком и моралном реализму. Хришћани знају да носе оптерећење Адамовог грехопада које их омета у њиховим напорима да се уподобе Христу - Новом Адаму и постану бољи људи. Папа пореди тај хришћански реализам са лажношћу секуларистичког фантазирања:

Људска природа је окована првородним грехом, тако да је увек много више склона греху него врлини. За врлину је неопходно да човек доводи у ред хаос своје душе и обуздава своје страсти, доводећи их под контролу разума. Да би се постигла победа у овој борби, да би разум увек чврсто држао контролу, човек често мора да се одриче материјалних ствари и да пролази кроз периоде великих напора. Но, натуралисти и масони, немајући вере у оно што нам је Бог открио Својим откривењем, тврде да наши прародитељи нису починили никакав грех, из чега логично следи да човекова слободна воль није никада ни била раслабљена злом, нити је, пак, склона злу. Напротив, претерујући у погледу наших природних врлина и наше изврсности, проглашавајући човека за извор и критеријум сваке правде, они тврде како није потребно да се човек стапа и испирају бори да би надвладао своје страсти.^{84:11, pp}

13. "Јеванђеље уживања"

Бавио сам се детаљније разматрањем енциклике *Nuntiavit Genit* првенствено да бих показао да западна цивилизација (овде посебно мислим на Америку) страда због овог отпадања од хришћанства и западања у јудео-масонску јерес.

Савремено секуларно човечанство је своју цивилизацију изградило по јудео-масонском моделу. Ради се, дакле, о *повратку на пагански менитаршијет***, са којим се хришћанство већ сукобило у свом почетку. *Данашњи човек је отишао од хришћанској реда и снађе у паганску збрку и раслабљеност*. То је главни разлог због кога хришћанска побуна толико касни.

Европско друштво у време папе Лава XIII још увек није било толико морално пропало као што је то данашње, претворено у бесловесну масу која тежи искључиво уживањима. Већина људи је у то време још поштовала хришћанске моралне принципе, а број дегенерисаних и egoистичних развратника је био заиста мали. Папа Лав XIII је, као

* Треба питати г. Горбачова, који иначе има проблема са алкохолизмом Руса - да ли још увек верује у комунистичко-масонску доктрину о изградњи савршених друштва и савршених човека.

** Види о томе више у мојој књизи *Незнабојство - најредовање уназад: О бесмислу повратка паганству у наше време*.

духовно просветљен човек, предвидео да ће доћи време када ће Европом завладати духовна декаденција и неморална култура. Прошло је само стотинак година, а његово пророштво се остварило - на жалост, у потпуности. Папа наставља да пише:

Видимо да су људи изложени јавним искушењима, јер им се на сваком кораку нуди уживање. Ту су новине и часописи у којима нема ни стига ни срама. Позоришта више не знају ни за какву пристојност. Стварају се бестидна уметничка дела у маниру такозваног реализма. Из дана у дан се измишља оно што ће човеков живот учинити лагоднијим и пријатнијим. На све стране се чују позиви на уживање, чиме се у људима ојуђује жеља за врлином. Непрекидно се подстиче оно што код човека искорењује жељу за небеском радошћу, па се сва човекова срећа своди искључиво на оно што је смртно и што мора да иде под земљу. А будући, као што је познато, да се нико тако лако не научи на послушносји лукавим и вештим људима као што то чине они чије су душе раслабљене и сломљене господарењем страсти, предводници масонске секте отворено планирају и предлажу да се плански и са циљем масама допусти да затупе у безграницном хедонизму. Јер, када се то деси, лакше ће доћи на власні и контролисаћи слободу сваког човека.*^{84:11-12, iii **}

14. Јудео-масони дејградирали амерички брак и школство

Идеје имају своје последице - то је мудра мисао многих умних људи који су живели током минулих векова, као и наслов једне књиге писане почетком 20. века. Међутим, подли идеолози масонско-либералне културе се праве да о томе немају појма. Они проповедају хедонистички, на уживање усмерени начин живота, а да би се живело на тај начин - потребно је да се измене моралне норме које су се уобличиле током две хиљаде година хришћанске цивилизације. Папа Лав XIII говори о

* Тако је било и у нацистичкој Немачкој, секуларистичкој Француској, Совјетском Савезу, комунистичкој Кини, а тако је и данас - нарочито у Сједињеним Државама, скандинавским секуларним државама и полухришћанској Британији. "Реализам" тог периода је наглашавао само онс најужреније аспекте стварности: сиромаштво, болест, деградацију и неморал. Био је то први корак у разарању европске уметности. Каснији уметнички покрети - кубизам, дадаизам, апстрактна уметност - били су израз још дубље кризе уметности, њене дисциплине и вештине. У модерној уметности видимо на делу последњу фазу убијања лепоте и склада - како у уму самог уметника, тако и у "уметности по себи". Папа Лав XIII би се сигурно згроziо када би могао да види какве се све трице називају уметношћу у овом нашем добу.

** Погледати, такође, разматрање о сатанистичком изобличењу човечтва кроз завођење људских душа на пут лажних религија нихилизма, модернизма и либерализма.¹⁶³⁻²¹⁸

пропадању брака, образовању у модерним секуларним државама и модерној култури којом доминира масонски начин мишљења:

Брак [за секуларисте] представља неку врсту комерцијалног уговора. Они који су га склопили - могу у сваком тренутку да га раскину. Владари грађанске државе имају власт над брачном везом. У образовању младих се више ништа не учи о религији као о извесној и утврђеној истини. Свакоме треба оставити слободу да када постане пунолетан - сам одабере у шта хоће да верује. *Масони у поштуности одобравају ове ствари и не само да их одобравају, већ су се жестоко потрудили да оне постану закон и институција.* У многим земљама, чак и у онима које су номинално католичке, постигли су да се ниједан други брак осим грађanskog не признаје као легалан. У једним земљама се дозвољава развод, док се у другим, пак, улажу велики најори да се ипак пре озакони. Долази време када ће се брак претворити у другу врсту уговора, у пролазну и несталну заједницу засновану на узајамном привлачењу, а која може да се раскине када та привлачност прође.^{84:12,пп}

Масонска узурпација образовања у западним земљама има још ужасније последице. Ако чitate речи папе Лава VII, помислићете да *тама говори о стању у коме се налази савремено америчко и европско школство, "ослобођено" од Божијих начела, али је он те речи написао пре читавих сто година.* Сличност произилази из чињенице да америчким школством данас владају јудео-масони, као што су и у оно време европским школством већ владали масонски секуларисти, надахнути истим талмудским, антихристовским духом који је у Америци превладао хришћански поглед на свет:

Масонска секција се са невиђеном једнодушношћу пруди да преузме контролу над образовањем омладине. Они сматрају да је то најбољи начин да обликују мишљење људи и да им наметну своју вољу: управо у том узрасту када су још незрeli и подложни утицајима. То је, по њима, најбољи начин да васпитају омладину своје државе у складу са зацртаним плановима. Зато они ни на који начин не допуштају свештеницима да учествују у образовању и школовању деце. У многим државама су већ издејствовали да *образовање младих буде искључиво у надлежности лаика, као и да ништа што се тиче најважнијих и најсветијих дужности човекових према Богу - не буде укључено у образовање из области мора-*ла.^{84:13,пп}

15. Нашуралинички оријентисана масонерија кониролише амерички политички систем

Папа Лав XIII и даље пише о последицама масонске политичке доминације. Није нимало чудно што, док чitate његове речи, осећате као да говори о савременој америчкој и европској демократији. Модер-

на демократија је систем који су смислили и изградили масони да би владали масама уместо наследних краљева и аристократије. Такозвана француска револуција је, у ствари, била јудео-масонски преврат извршен да би се осиварили интереси тајних господара Европе, јеврејских банкова и њихових локалних послушника. Масони су активно учествовали у обарању феудалног система са свим његовим манама, али су Револуцијом установили систем својих мана које су биле још црње и горе.

Демонска сушина масонске преваре била је у почетку да наведу људе да мисле како ће њихово гласање обезбедити праведније управљање националним богатством. Многи критичари америчке политичке сцене запазили су да политичари причају једно током своје изборне кампање, а да се, затим, када уђу у Белу кућу или Конгрес, понапају сасвим другачије - како у управљању, тако и у доношењу закона. (Види 78:310-342, 612-669, где се детаљније износи анализа таквог понашања бившег америчког председника Роналда Регана.) Јеврејско-британски политичар Дизраели је пре сто педесет година о систему власти забележио следеће: "Људи који се не налазе иза сцене не схватају да светом уопште не управљају људи за које се мисли да то чине."¹³² Хтео је да каже да су они који заиста управљају светом заправо - "јеврејски" банкарski који делују преко јудео-масонерије. Ти стални и наследни владари и данас господаре светом као што су то чинили у Дизраелијево време, а и много пре тога (види *Светски поредак*¹³³).

Папа у својој енциклици демаскира прелестну идеологију помоћу које масони обмањују затупљене грађане, говорећи им о значају воље коју су изразили на изборима:

16. Политичко учење

У свом политичком учењу натуралисти тврде да сви људи имају иста права, да су у сваком посједу једнаки и равнopravni, да је свако по природи слободан, како нико нема права да наређује другом, а да је сваки захтев људима да се покоравају ауторитетима више него себи самима, у ствари - насиље над људима. По томе, дакле, све припада слободним индивидуима. Власти се заснива на добушћену и вољи људи, тако да је могуће мењати власт када се изменi њихова воља. Извор свих права и грађанских дужности је у гласачкој вољини, односно у ауторитету власти која је заснована на вољи већине. То учење тврди да држава треба да буде без Бога, да нема разлога за првенstvom било које религије над другом, јер су све оне једнаке.^{пп}

17. Комунизам као исход

То натуралистичко учење је сасвим прихватљиво масонима, јер и они желе да сјиворе државу по истом моделу, што је позната чињеница коју уопште не треба доказивати. Већ дуже време свим силама и средствима упинују се да то и остваре. У том циљу утрли су пут још агресивнијим људима (комунистима), који хитају да чине још већа злодела, намеравајући да изборе једнакост и заједничко власништво над свим добрима, а кроз уништење сваке стапаешке и имовинске разлике.^{84:13, па}

То су политички разлози за хришћанску побуну: секуларна демократија је непријатељски расположена према хришћанству. Демократија води ка још горем поробљењу хришћанства у комунистичко масонској диктатури.* А све то заједно води ка остварењу коначног јеврејско-банкарског и левичарског циља: глобалној диктатури и владавини јеврејског супер-императора, Антихриста.

18. "Масонерија значи - паганизам"

Ако се питате како је Америка - која је до пре осамдесетак година још била хришћанска земља - постала паганско друштво, нудимо вам одговор који је папа Лав XIII дао још пре сто година:

Шта је, у ствари, масонска секта и чему она заправо тежи - сасвим је јасно из онога што смо до сада рекли. Њихове главне догме су у тој мери јасно и гласно супротне разуму, да од њих нема ничег перверзнијег. Желели су уништење религије и Цркве коју је Сам Бог установио и коју Сам Бог одржава Својом заштитом, а после уништења осамнаестовековне хришћанске историје - обнову паганских обичаја и начина живота - јесве безумље и нечуveno хуљење... Ништа мање није страшно и неприхватљиво то што они одбацију дарове којим је Исус Христос штедро даровао не само појединце, већ и породице и читава друштва, и који су - како то признају и потврђују чак и сами непријатељи хришћанства - веома велики. У овом њиховом болесном и изопаченом схватању ми видимо незадрживу мржњу

* Ако мислите да је неприкладно и неправедно поредити комунисте и јудео-масоне, онда се сетите да су јеврејски банкари финансирали бољшевичке револуције и све време помагали монструозни совјетски систем америчким новцем и средствима, нарочито од времена када је на власт дошао председник Ф.Д. Рузвелт. (Види 17:280-289 и друге референце које се односе на списе америчких патријота, као и на то колико су, на сваки начин, пригушивани гласови њиховог протеста и критике.) Јудео-масонски центри моћни настављају про-комунистичко деловање без обзира ко се тренутно налази на месту америчког председника или ко седи у Конгресу. Политичари су само димна завеса која прикрива праве, стапне и невидљиве господаре Америке. Папа Лав XIII закључује: "Ову промену и овај преврат отворено планирају и спроводе бројна комунистичка и социјалистичка удружења. Масонска секта не само да нема ништа против њиховог деловања, већ свесрдно помаже остварење њихових планова и са њима дели све основне ставове."^{84:16, па}

и дух побуне којим их је проплив Исуса Христова распалио сам Сатана. Систематски напори масона да униште главне основе правде и честитости и да сарађују са онима који желе да, попут животиља, чине само оно што им је угодно - води искључиво ка одвратном и страшном уништењу људског рода.^{84:14, па}

Но, римокатолички светије осидао глув на упозорења и валај Лав XIII. Секуларистичко образовање и медији које контролишу јудео-масони довели су хришћане у стање потпуне духовне и моралне затупљености, хипнотисаности и немоћи. Хришћани тако више нису способни да се одбране нити, пак, да се одупру дехристијанизацији и паду у коначно ропство, тј. под власт оних који су их у почетку затровали ропским менталитетом. У књизи *Синдром сираха од Јудејаца у Америци* описано сам многе показатеље те конфузије, психолошке парализе и неурозе од које је оболела већина Американаца и америчких хришћана. Сами поднаслови двотомне студије *Синдром сираха од Јудејаца у Америци* (Смућени Американци и зли исиррачи њихових мозгова и Да ли су Американци постали нација намаџарченih, оваца и шоња?) најбољи начин илуструју оно о чему сам у тим књигама писао.

ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ ФАРИСЕЈА - 7

Појлавље VII

ЦРКВА У РАЗВАЛИНАМА НАГОВЕШТАВА
АМЕРИЧКО РОПСТВО

... Следбенике јереси не треба држати само међу отвореним непријатељима Цркве, већ што је најстарији и најужаснији - у самом њеном окриљу, а они су јеретици много опаснији, јер су прикривени. Ми мислим, поштована браћо, на оне (јеретике) који су римокатолички мирјани и - што је још жалосније - има их у редовима самога свештеништва, који су надахнути лажном ревношћу према Цркви и који немају чврстог утемељења у (хришћанској) филозофији и теологији, због чега јошшуно прихватију отпорна учења непријатеља Христових, па - изгубивши сваку смртност - представљају себе као некакве реформаторе Цркве... Њих треба да сврстамо међу непријатеље Цркве и нико не треба да се чуди што то чинимо имајући у виду њихове циљеве, начин на који говоре и делују; да оставимо по страна питање шта носе у својој души, јер о томе може да суди искључиво Бог као једини Судија. И, заиста, не би погрешио онај ко би их сматрао најужаснијим непријатељем Цркве. Јер они, као што већ рекосмо, не кују планове за своја недела споља, већ изнутра. Много су опаснији, јер је чињеница да боље од других изнущија познају Цркву. Штавише, не ударају секиром на гране и гранчице, већ на сам корен, на веру, и њене најситније жилице... Они, потом, шире своје отрове кроз читаво стабло... вешто... служећи се хиљадама подлих средstava... са циљем да прелесте душе верних.

Папа Пије X у уводу своје енциклике *Pascendi dominici gregis*^{854. 5. па}

То је управо начин на који јеретици делују већ две хиљаде година, колико траје историја хришћанства: приказују се као одани и ревносни чланови Цркве који, наводно, хоће да отклоне неке грешке у Цркви, излазећи са, наоко, сасвим прихватљивим предлогима, а са крајњим циљем да коначно уничите веру и Цркву. Они су змије у недрима саме Цркве које непрестано убрздавају отрове у њен живот. Модернизам ("либерализам") није нинија друга до једно лажно хришћанство, то је јеси хришћанство затворено секуларизмом. То је покушај да се изми-

ре безбожничке, јудео-масонске, наводно научне, *нашуралистичке претпоставке* са традиционалним, натприродним становиштем извornog хришћанства.

*Резултат је изојачена и јудаизована вера као ојаки хибрид заснован на фарисејској идеологији**. Модернизам је прва фаза у *прородирању масонске јереси у окриље Христове Цркве*. *Протестантизам је у значају мери прихватају модернистички дух и постао, такозвано, либерално хришћанство*. На Западу су остали верни библијском погледу на свет искључиво хришћански "фундаменталисти".

Модернисти су нападали Цркву тврдећи да она не схвата њихово становиште, и папа се осетио обавезним да сачини једну темељну анализу модерних безбожничких друштава која би се тицала филозофских, доктринарних, теолошких, историјских, апологетских и реформистичких аспеката модернизма. Папина анализа је заиста бриљантна, али њу је веома тешко сажети у пар реченица.

Углавном, *шайка њиховој филозофији назива "лудошћу". Тврди да је њихово схваћање Исуса Христова шалмудистичко и масонско, јер пориче да је Христос Бог. Такав став сматра "нечувеним хуљењем" и "страшним светогрђем"*.

И они тврде да ће таквим својим лудовањем реформисати Цркву... Овде имамо посла са једним *засијрајућим софизмом који изобичајује и уништава сваку побожносћ... претворујући свето и апостолско предање*.^{87:12. 14. 15}

1. Модернисти као јудео-масонске службе

У свом одступништву од најважнијих хришћанских начела модернисти предлажу да би "сваку религију, чак и йаћанизам, требало сма-

* О. Кенет Бејкер - један од малобројних преосталих Цркви и традицији верних, и председник радио-дифузног предузећа за пропагирање римокатоличких ставова - пише својим присталицима о скандалозном иничезавању вере код модернистички орјенигисаних римокатоличких свештеника и теолога. Кардинал Рацингер је фебруара 1989. објавио ново *Исповедање вере* које је требало да потпишу сви који су се тада налазили на водећим положајима Цркве. Највећи део тог Исповедања вере заснован је на никејско-цариградском Символу вере, који представља норму за истиниту и праву хришћанску религију. Онај ко не приhvата никејско-цариградски Символ, не би смeo да се сматра хришћанином. Остatak овог Рацингеровог Исповедања вере састојао се од неколико реченица којима је потписник требало да се обавеже на послушност учењу и ауторитету Цркве. Није се могло очекивати да ће бити икога, међу свештеницима и верницима, ко би склевао да потпише ту једноставну изјаву верности учењу и пракси Цркве. Међутим, показало се да је било не мало "римокатолика" који су одбили да потпишу тај документ. Један угледни теолог је то "Исповедање вере" назвао "бесмисленим". Председник једног познатог римокатоличког универзитета предвидео је да ће документ "иззвати крајње негативне реакције". Извесни римокатолички званичник је изјавио да тај документ једноставно треба "игнорисати".⁴⁵

штатом испашницом.^{87:16} То је, наравно, и основно учење масонерије: све су религије једнако истините и достојне поштовања. То што је још пре читавих сто година било не мало римокатолика са таквим "модернистичким" ставовима - само сведочи у прилог чињеници да су јудео-масони већ тада успели да убаце своје ојаке вирусе у организам Римокатоличке цркве.

Јеврејски агенти, који од почетка хришћанства до данас делују преко својих слугу међу хришћанима, главне најоре у средсређују на то да хришћанство одвуку са њујта апостолског предања. О неким од тих покушаја ћемо говорити нешто касније. Папа наводи речи папе Гргура IX, једног од претходника који је живео у XIII веку и који на следећи начин кори заблуделе свештенике:

Неки међу вама, обузети духом таштине и обманути новотаријама, скрећу са пута који утврдише Оци и криво воре значење свеих текстова... поводећи се за учењем рационалистичких филозофа, не ради добра оних који их слушају, већ да би се гордили својом ученошћу... Ти људи, заведени разним и шуђинским учењима, претварају светлост у таму и краљицу чине служавком.^{84:20. пп}

Сваки хришћанин који прати шта се дешава на савременој римокатоличкој сцени мора осетити гнушање и ужас када схвати да су многи од данашњих римокатоличких свештеника и епископа, већином, постали "следбеници јереси" коју је осудио папа Гргур IX. Понашање данашњих модерниста открива њихов јеретички идентитет; оно је истоветно понашању модерниста са почетка овога века, а које је осудио папа Пије X:

...Када се баве филозофијом, историјом и критиком - делујући по начелу да наука ни у ком смислу не зависи од вере - они се нимало не плаше тога што иду Лутеровим стопама и што исказују ојворени презир према римокатоличком учењу, према Светим Оцима, према Васељенским саборима, према црквеном магистеријуму. Када им се не допушта да тако чине, они се жале како се гуши њихова слобода. Подржавајући теорију да вера мора бити подређена науци - непрестано и отворено најадају Цркву, тврдећи да она одлучно одбија да се поштими и прилагоди своје догме филозофији. Они тако руше стари покушавајући да уведу неку нову теологију која би била у складу са заблудама филозофије.^{84:12. пп}

Ватикански Концил из 1870. једнодушно је осудио модернисте, указавши на то да модернисти бркају људско знање са Божјанским ојкревењем. Црква је чувар вечних истине које ни у ком случају не би требало мешати са људском науком и филозофијом. "Учење о вери, које је Бог ојкрио људима, није даровано људима да би они усавршавали као да се ради о неком филозофском систему, већ као

Божански дар који је иоверен Невесити Христовој (Цркви) да га ова верно чува и шачно шумачи.^{85:35}

Папа Пије X осећа оправдани презир према тим заблуделим хришћанима који желе да ирилаћоде Цркву секуларној јудаизованој култури: "Те људе заиста треба жалити, јер за њих важе апостолове речи: [Они] залудеше у својим умовањима, и потамње неразумно срце њихово; Говорећи да су мудри, полудјеше (Римљ. 1:21-22)." ^{85:39, 40} Папа указује на жалосну конфузију и безумље које произилази из њихове вере у "научно"рационалистичко мишљење:

Када човек чује њихове запенушане текстове о Светом Писму, у којима они "откривају" најневероватније ствари, помислио би да нико ире њих никада није ни објавио Свето Писмо. Међутим, истини је да су безбрзјени учитељи вере - далеко надмоћнији од њих (модерниста) ио генију, образовању и свештости - проучили Свето Писмо на сваки могући начин и да, иришом, нису нашли ништа што би се могло објаснити. Сви ти људи што су дубље улазили у Свето Писмо, све су више благодарили Богу што је Он у струјама Свог Божанског преобиља тако говорио људима. Елем, ти велики учитељи вере нису уживали помоћ за проучавање Светог Писма какву имају модернисти, јер се никада нису управљали ни руководили филозофијом заснованом на порицјању Бога, нити су сами себи били криптеријум.^{85:40, nn}

По папином мишљењу, модернизам је синтеза свих јереси:

И сада, када усредсредимо наш поглед на читав систем (модернизма), нека никога не изненади што ћемо тај систем дефинисати као синтезу свих јереси. И да је било ко покушао да на једно место сабере све јереси које су икада биле покренуте против вере, не би то могао боље учинити него што су то урадили модернисти. Авај, они су отишли још даље, јер - као што смо већ показали - њихов систем теки уништењу не само римокатоличке вере, већ религије уопште.^{89:48, nn}

Папи Пију X није промакло да је основни мотив модерниста - лажи иновационизма,^{17:xxix, 268, 326} тј. безумна склоност да се све што је ново прихвата као оно што је аутоматски боље од свих претходних провеђених вековних ставова мудрих и стабилних хришћана. Папа у том циљу наводи речи из енциклике папе Гргура XVI из 1834.:

Жалосно је изгледао људски разум који, у својим заблуделим покушајима, шежи духу новојарења који, проправно упозорењима апостолским, ослањајући се гордо на себе самога - мисли да може пронаћи истину изван Римокатоличке цркве, у којој се налази чиста истина без трунке лажности.^{85:51, nn}

Претходни предводници хришћанства који су се храбро борили и успели да победе многе јереси - знали су да иза свих тих наводних реформи које су биле усмерене на подривање мисије и мира Цркве у

прошlostи - стоји, у ствари, демонска гордост - главни грех свих хуманиста. Овај Евин грех се налази у корену људској Грехотаџа. Он се - кроз читаву историју до данас - понавља у свим људским јоколењима. Та гордост је основна покретачка снага богоборних фарисеја, талмудиста и јудео-масона, настављача њиховог богоборног дела. Папа Пије X сматра да иста демонска гордост покреће и модернисте:

Та гордост моћно овладава душом, заслепљујући је и заводећи је у заблуду. Она станује у модернизму као у својој кући, хранећи се његовим учењем и кријући се у сваком сегменту тог учења. Истинјава модернисте самоувереношћу у којој они своје мишљење назију као једину истиниту. Описа их таштином и они почињу да сматрају како једино они поседују истинско знање. У својој уображености и надувености - модернисти говоре за себе да нису као остали људи и - да не би били као други - усвајају и измишљају новотарије, чак и оне најбесмисленије. Та гордост их подбужује на непослушност и нагони да траже компромис између слободе и ауторитета. Због тога себе представљају као реформаторе других, заборављајући да претходно треба да реформишу сами себе. Јасно је да огорчено жеље да буду признаши за ауторитет, чак и за онај врховни. И заиста, ниједан путь не води шако непосредно и шако брзо у модернизам као што је то пуш гордости. Када римокатолички свештеник или верник заборави основно начело хришћанског живота, а које обавезује сваког на самоодрицање ради хоћења путем Христовим, и када запостави дужност очијење срца од гордости - лако тада постаје жртва модернистичких заблуда.^{85:51-52, nn}

А ми додајемо: постаје жртва не само модернизма, већ и либерализма, атеизма, левичарства и јудео-масонерије.

2. Организовано јеврејство - вечни непријатељ Христова Богочовека и Његове Цркве

Јевреји, који су отпали од мојсејевске вере, и масони (које такви Јевреји користе за остварење својих сатанистичких циљева) у борби против Мојсеја и Христа служе се најподмуклијим могућим средствима.

Рабин Луис Антелман, доктор хемије и јеврејски ортодоксни активиста, написао је књигу⁹ о методима којима су се служили атеистички, одступнички Јевреји да би подрили јудаизам и одвојили од њега што је

⁹ Срећем читаоцима пажњу на последње поглавље ове књиге у којој сам нагласио да је на јудаизацију западног хришћанства у знатној мери утицала талмудско-масонска јерес пантеизма. Папа Пије X запажа да јерес модернизма - ако се изведе до краја логично води у пантеизам: "Почетак сумње у само постојање Бога оправда пантеизму... Крајњи закључак (који произилази из модернистичких идеја о Богу) јесте поистовећење човека са Богом, што значи - пантеизам."^{1:50} У крајњем исходу, "модернизам води ка атеизму и укидању сваке религије."

могуће већи број Јевреја. Ову Антелманову књигу данас је веома тешко наћи, јер су је центри јеврејске моћи потиснули из јавности. О тој књизи сам детаљније писао у *Савременим ликовима сађане*.^{16:17-44}*

Рабин Антелман те издајнике јеврејске религије назива "Јеврејима само по имену" (JINOs - Jews in Name Only). Такве Јевреје одавно већ означавам као "Јевреје" или Јудејце, указујући наводницима на чињеницу да су они Јевреји само споља, док су у души борбени атеисти. Управо су они, путем криминала и нечовечног деловања, навукли толику мржњу многих народа света, која је обухватила и већину честитих и пристојних Јевреја. То су "Јевреји" који стоје иза свих подривачких аката којима је угрожаван живот нација-домаћина, а које су финансирали "јеврејски" банкари (Ротшилди, Шифови, Моргани итд.). Они су кроз историју *помагали најаде масонерије на хришћанство и Цркву*. Ти "Јевреји" су фактори који су стајали иза избијања оба светска рата. Управо они стоје на челу свих антихришћанских "јеврејских" организација, као што су: Б'наи Б'рит масонерија, "Америчко удружење за грађанске слободе" (ACLU)**, Антиклеветничка лига, ционисти, комунисти, агенти са посебним револуционарним задацима, као и многе друге, за јавност неприметне, групације и удружења.

3. Група за уништење Библије

У то време (почетком 19. века) почела је да делује и посебна организација по имену ГУБ - "Група за уништење Библије", чији је циљ био дискредитовање Светог Писма као основе правоверног јудаизма и хришћанства.^{16:37-44} Та група је пропагирала "вишу критику" Библије кроз најневероватније антихришћанске теорије и "истраживања". Сачињавао је интернационални тим јеврејских писаца и "истраживача" који су смишљали разне рутобне теорије о Светом Писму и разрађивали сваковрсна безбожничка оповргавања садржаја и вредности Библије. Верни Јевреји и хришћани су у то време имали много мука да изађу на крај са бескрајним "претпоставкама" и "открићима" ове завереничке групе. Главни задатак им је био да пролагирају антихришћанске идеје и књиге својих тајних чланова, а да, у исто време,

* У новом, реорганизованом и проширеном издању ове књиге, ти одељци налазе се углавном у свесци А, *Тајни руциштељи јеврејства и хришћанства* и свесци Г, *Фројдизам и "Психотерапије"*: *Древне јереси у модерном руку*.

** Један амерички писац је изнео своје тумачење акронима ACLU (American Civil Liberties Union) - Удружење за антихришћанске слободе (Anticchristian Liberties Union)^{17:315} или, пак, Удружење са дозволом за антиамерички криминал (Antiamerican Criminal License Union).^{17:313}

нападају идеје и књиге својих противника. Покретали су часописе где су објављиване антихришћанске "студије", као и хвалоспеве тим студијама. Међу члановима Групе за уништење Библије било је и бројних професора, истраживача и библиотекара са различитих западних универзитета. Они су одиграли прљаву улогу у подривању побожности западног света и завели многе душе да поверију у њихову "научну" религију.

4. Клевете модерниста на рачун Цркве

Не знам да ли су неки од водећих модерниста из времена у коме је живео папа Пије Х били чланови Групе за уништење Библије, или су, пак, били само следбеници подривачких идеја те групе, односно жртве разорних трендова које су промовисали различити антихришћански покрети тог времена, а чији је циљ био рушење учења Исуса Христа и одвајање човечанства од Његовог спаситељског утицаја.

Модернисти су једноставно прогласили хришћанство, његову традицију и знање - застарелим, Оце Цркве - ненаучним и незналицама, а јерархију Цркве непотребном и зрелом за укидање. Папа Пије Х пише:

Они су се показали заиста генијалним у својим покушајима да ослабе силу и кривотворе карактер хришћанске традиције, као и да је лише значаја и ауторитета. Међутим, нико римокатолицима не може одузети ауторитет Никејског сабора који осуђује све оне који се усуде да се - по узледу на безбожне јеретике - ругају црквеном предању и измишљају разне новотарије... да, надахнути злобом или вражбинама, покушају да подрију било коју лежаштиму традицију Римокатоличке цркве. Нико римокатолицима не може одузети ни ауторитет одлука Четвртог (Константинопольског) сабора. Ми стога исповедамо да ћemo чувати и сачувати правила која су Светој католичкој и апостолској Цркви предали свети и најчувенији апостоли, правоверни Сабори, како васељенски тако и помесни, као и сви они богонађају тумачи, Оци и Учитељи Цркве... Коначно, модернисти на сваки начин покушавају да ослабе ауторитет самог црквеног магистеријума, богохуљно кривотворећи његово порекло, карактер и права, уз непрестано ионављање кленетања његових проптивника. На читаве банде модерниста могу се применити речи које са жалошћу записа наш претходник: Да би навукли презир и мржњу на мислићку Невесићу Христову, која је исшинија свејлости, синови љаме не презају од безумног клеветања, извршања значења и сile хришћанских љамова и речи, све да би представили Цркву као првијатеља љаме и незнана, као нејријатеља свејлости, науке и прогреса.^{85:53-54, па}

5. Модернисти се боре прљаво као и јудео-масони

Попут савремених римокатоличких либерала, модернисти из времена папе Пија X "усредсређују" сву своју огорченост и мржњу на оне римокатолике који се ревносно боре за Цркву, оптужујући их за незнање и мрачњаштво".⁸⁵⁻⁵⁵

Све трикове које данас користе јудео-масони да би уђуткали оне који им пружају отпор, модернисти XIX века су већ испробали у својој тадашњој прљавој борби против хришћанства:

Када њихов противник устапа на њих са ерудицијом и снагом која поштрује исиништвом наступа, модернисти око њега подижу вид завере чувања да би на тај начин умањили ефектиће најада. Ова политика према римокатолицизму је још очигледнија у случајевима када модернисти обасирају неумереним дивљењем оне гласце који се сврставају на њихову страну, који хвале њихове радове и на свакој страници њихових књига описују велике новине и аилаудирају им. За модернисте мера ученошћи неког гласца директно је сразмерна силини његових најада на хришћанску древност, као и уложеном напору да подрије хришћанску традицију и Црквено учење. Када неко од модерниста потпадне под удар Црквене осуде, сви остали се - на згражање честитих римокатолика - окуне око њега, јавно и гласно га подржавајући и представљајући као мученика за њихову истину. Ко се најчешће одушевљава модернизмом и пређушта му се - ако не млади људи, збуњени и узбуђени због таکве количине похвала и манипулатије. Једни по чине јер су ублажени да ће бити одбачени као незналице, а други зато што имају амбицију да се уброје међу учене; у оба случаја - јер су изнумира начетаји радозналочију и гордошију.^{85-56, nn}

Модернисти се, попут фарисеја из Христовог времена који "проходе и море и копно да би придобили једнога следбеника" (Мт 23:15) - ревносно труде да би задобили присталице свог лажног учења, тј. да би одвојили људске душе од Христа:

Шта они све раде не би ли постигли нове успехе! Посежу за професорским положајима у средњим школама и факултетима, да би их временом прећворили у местима са којима се шире модернистички објави. Са свештенничких проповедаоница шире модернистичко учење, и то на вешто прикривени начин. На својим конгресима исказују учење много отвореније. То учење нарочито пропагарију и преторучују на другашвеним склоповима. Под правим и лажним именима објављују велики број књига, новина, часописа, а врло често исклији ауторшице под више искудонаима - да би превариро лаковерног читаоца како има много модернистичких аутора.^{85-55-56, nn}

Папа запажа да разорни утицај који модернисти имају на свештеннике и веру - јасно показује да модернисте не води Дух Свети:

Треба да жалимо над примерима младих људи који имају пуно обећање и који беху обдарени да врше велику службу Цркви - а који сада пропадош. Треба да жалимо, такође, и за многим другима који се, мада не застранише тако као ови први - толико затроваше *оптровним модернистичким идејама, да су почели да мисле, говоре и пишу са шаком духовном раслабљеностију, да се за њих шешко може рећи како су још римокатолици. Њих не само да има међу обичним верницима и свештеницима, већ и тамо где би човек најмање волео да их нађе - у самим верским заједницама.*^{85-56, nn}

Модернистички оријентисани римокатолици се на лукав начин односе према својој Цркви, што представља доказ више њиховог сатанског надахнућа:

Када се баве библијским питањима, чине то на основу модернистичких начела. Ако проучавају историју, врло брижљиво и са злурадошћу износе на светило дана - под изговором да објаве јуну истину - све што иде на шапшу Цркве. Делујући у складу са својим модернистичким предрасудама, труде се да колико год је могуће више разоре побожности и обесвесите реликвије које људи поштују од давнина. Оиседа их празна жеља да постану поznati, а знају да у томе никада не би успели када би се понашали као други. У исто време, могуће је да су себе већ убедили како у свему што чине - у ствари служе Богу и Цркви. У сјајарности, они вређају и Бога и Цркву...^{85-56, nn}

6. Модернистичке Јуде довеле Римокатоличку цркву на руб пропасти

...Истинска Црква нашега Господа не само да није изузета и да је имуна на те ђаволске нападе, већ - напротив - представља главну мету напада сила пакла. И заиста, средњина међу ње насиљске и објаке завере јесте власци и представљање нашеј Господија Исуса Христу на земљи Христова Невесија, свећа Римокатоличка црква пролази кроз процес поштуне разградње и разарања од руку тих сатаниних слуга. Непријатељи Божији су под видом "обнове" и "реформе", "осавремењења" и "модернизације" - покренули најстарији напад на хришћански римокатолицизам који је икада виђен у историји. Јерархија савремене Цркве не само да је одустала од своје древне мисије - преобраћења читавог света, већ је почела да претпушта и оно што је њено... Други ватикански концил који су сазвали, њим председавали и одушевљенога подржавали тројица папа - једнога дана биће осуђен као нека врста катализатора помоћу кога је у римокатолицизам убачено крађе неприхvatljivo шумачење вере, а које дефинише и пропагира једну поштуну нову, штују, произвољну цркву и веру по мери човека, при том - веру која се усуђује на аспирацију да буде једина Црква и једина религија божанског порекла. То ће се несумњиво догодити. Једино је питање када.

Хју Ејкинс, католик антимодерниста, у књизи
*Хришћански поредак и модерни свет*³⁹⁻⁴⁴⁻⁴⁵

"(Модернистичко) зло", како пише папа Пије X, "јача из дана у дан".^{85:57} То зло је за протеклих стотинак година постало доминантно међу римокатолицима. Оно је однело превагу и међу протестантима, који су већином постали либерални хришћани. Јудео-масонерија је захваљујући својој контроли над јавним миљењем, медијима, издаваштвом, универзитетима и средњим школама - йошснула западно хришћанство, тако да данас само незнайан преостајац западних хришћана није ћошко под јудео-масонски утицај. Римокатоличка црква је 1988. екскомуницирала надбискупа Лефевра због његове бескомпромисне оданости традиционалном и немодернистичком римокатолицизму, као и због тога што је јавно говорио да су масони и ционисти покорили Римокатоличку цркву.

7. Актуелна криза римокатолицизма

Док он још говораше, гле народ, и један од Дванаесторице, звани Јуда, иђаше пред њима, и приближи се Исусу да га пољуби... А Исус му рече: Јудо, зар целивом издајеш Сина Човјечијега? (Лк. 22: 47-48)

Већ дуже време у овим новинама воде се полемике о пројекту подизања нове катедrale у Еврију... Катедрале или масонског маузолеја? Архитектура, украси, али и саме изјаве њених градитеља - откривају не римокатолички, већ масонски симболизам.

Ево како архитекта Марио Болта то објашњава: "Размишљам о пројекту дома Божијег надајући се да ћу изградити дом човечији... Данашња катедрала мора бити знак новог става према човеку."

Тако се, дакле, та катедрала подиже не у славу Бога, већ напротив, у славу човека. *То је масонски религија.*

Г.Р. "Не дамо паре за масонски маузолеј", *Данас*^{92:7, он}

Већина западних хришћана нема појма да су тајне антихришћанске снаге и њихове слуге успеле да паметну своју власт већини хришћанских цркава на Западу. Главне пропастанске цркве се већ деценијама ионашају као искошаве јудео-масонерије и ционизма, а не као светионици истинског хришћанства. Толеришу хомосексуалце у својим редовима, прихватају јеврејско хилијастичко учење*, рукополажу жене за свештенике и бискупе, олако одобравају развод, усвајају паганско сексуално образовање, не узнемирају се због опште моралне декаденције, толеришу и, чак, пропагирају абортус. Тако су се ипак "цркве" сврстиле у Ваалов шабор, у шабор шалмудског неморала и јудео-масонског "либерализма".

* Учење да ће Христос доћи пре Страшног суда и успоставити Своје хиљадугодишње Царство на земљи. То је древна, а сада оживљена - јудаизаторска јерес.

"Квасац фарисејски" се слободно шири кроз највећу западну хришћанску заједницу - Римокатоличку цркву. Многи свештеници и епископи прихватају "наопако учење и страшну јерес" модернистичког фарисејства. Јудео-масонерија постаје тајни, али доминантни центар моћи који утиче на читаву Римокатоличку цркву, почевши од Ватикана па све до парохијских свештеника и верника.

Два традиционалистичка оријентисана римокатолика - Т. Стен菲尔д Бенс и Дејвид Боден, у књизи *Хоће ли Римокатоличка црква преглавити двадесети век?*⁹³ - описују спољашњи и унутрашњи суноврат Римокатоличке цркве у нашем времену. Они са жаљењем пишу о трагичним последицама II ватиканског концила:

Тако се суноврат наставио до 1974., када је римокатолички истраживачки центар у Аустралији начинио извештај према коме је присуство верника на недељној миси опало: за 66% у Холандији*, за 43% у Италији и за 30% у Сједињеним Државама. Број оних који се одлучују да постану свештеници је од 1967. у Сједињеним Државама опао за 64%, у Холандији за 97%, док је у Француској од 1963. опао за 83%. У Сједињеним Државама, у периоду од 1963. до 1976., десет хиљада људи је напустило свештенички позив, а Француска је у то време изгубила готово половину од укупног броја свештеника. Број крштења се у Великој Британији и Велсу, као и Сједињеним Државама, у периоду између 1962. и 1976. буквально преполовио, док је број обраћења у хришћанство у Великој Британији опао за 67%.^{93:140}

Бенс и Боден нису усамљени у писању о жалосном стању у коме се налази Римска црква. Многи други критичари се слажу са њима** о јудео-масонској оријентацији и секуларистичком духу већине римокатоличких свештеника и бискупа, што је довело да тога да је Западна црква данас сведена на једну протестантску деноминацију, са свим

* Холанђани су највише заражени јудејским културним и идејним утицајем.

** Чак и аутор ове књиге у својој скромној библиотеци има већи број значајних књига које се тичу поменуте теме: Хилдебранд фон Дитрих, *Разорени виноград*⁹⁴, Хатон Гибсон, *Завештање Јаке Павла VI: Римокатолицизам*⁹⁵; Ана Рош Магериц, *Одуочиоцини грид: Револуција у Римокатоличкој цркви*⁹⁶; М. Дејвис, *Лијурџијска револуција*, том I: *Крамеров божански поредак*⁹⁷; Гери Вилс, *Разорени хорови: Сумња, пророшиви и радикална религија*⁹⁸; Џон Д. Шеридан, *Гладно сјадо: Римокатоличко учење проприја савремених најада*⁹⁹; Рама П. Кумарсвами, *Уништење хришћанске шрадиције*¹⁰⁰, о. Виксент П. Мисели, *Жене свештеници и остале фанијазије*¹⁰¹, Урсула Оксфорд, *Револуција Јаке Јоване: Кријичка студија о II ватиканском концилу*¹⁰², Рајф Мартин, *Криза истиине: Найдади на веру, морал и мисију Римокатоличке цркве*¹⁰³; М. Дејвис, *Следбеници јереси: Св. Пије Хирштлив модернист*¹⁰⁴; Т. Молнар, *Аптаријат* и његови чепријатељи¹⁰⁵; М. Дејвис, *Варвари су однели победу*¹⁰⁵, бискуп Вида Елмер, *Задах антихристијанства*¹⁰⁶, бискуп Д. Рудолф Грабер, *Аптарасије и Цркви нашеј времена*¹⁰⁷, као и монументална студија о продору јудео-масона у Римокатоличку цркву из пера монсињора Хоакина Саенса и Ариагс, *Нова постконцијуарна или монастирска црква*¹⁰⁸.

познатим слабостима протестантизма. Подривачи римокатолицизма су на II ватиканском концилу успели да прекину мистичку улогу свештеника као онога који приноси Богу Христову жртву. II Ватикански концил је тако претворио свештеника у службеника који председава заједничком обреду и групној молитви: "Нови светски поредак и Крамерова (англиканска) миса су йракшично иденитични."^{93:141}

Нови светски поредак се јавља као вандалско обесвећење свих традиционалних форми мишљења и понашања које хришћани поштују већ вековима. Мајкл Дејвис на упечатљив начин описује модернистичке реформаторе римокатолицизма у својој краткој студији под насловом *Варвари су однели победу*.¹⁰⁵

У брзоплетој журби да примене свој лукави ађорнаменто, они су из цркава одстранили табернакле, реликвије, литургијски исправне статуе, распећа, канџила, посуде са светом водицом и мноштво других римокатоличких вредности и уметничких дела. У цркве су увели модерну уметност, изопачене мозаике, беле зидове, огольсне жртвенике (на којима се приноси "меморијална служба"), бизарне и безобличне статуе, "сломљени крст" Павла VI који се још у средњем веку користио за црне мисе, масонску симболику, као и све друге облике "савремене" архитектуре и уметности. Граде се нове цркве круглог облика или, пак, у другим још чуднијим формама, карактеристичним за паганске храмове, а све у знак оспробавања традиционалних храмова који су вековима грађени у облику крста. На прозорима од армираног стакла више се не приказују животи светаца или сцене из живота Христовог, већ мозаичке или "сантос" композиције примитивне уметности са америчког југоистока. Стампец "човекољубаца" и самољубаца који, у потрази за "смисленијим" религијским искуством, тутњи кроз некада католичке храмове - потпуно је распарио атмосферу побожности и светости коју су толико чували они католици који су вековима поштовали тишину и светињу благословене Свете Тајне. *Свештиштво Божије* које је некад проживало амбијент сваког дома Божијег - *проглашено је из олтара, јер је човек постао предмет обожавања, а Бог другоразредно божанство*.^{93:141, пн}

Бенси Боден у свом закључку, без конкретног помињања, показују да је талмудистички и јудео-масонски дух, као и дух њихове сабраће, секулариста и либерала - овладао данашњим западним хришћанством, претворивши га у "хуманистичку" религију. Тако преиначено хришћанство данас представља доминантну религију међу западним (номиналним) хришћанима: главно божанство је човек, његове жеље и потребе, док је Бог занемарен.

Разматрајући безбожне последице II ватиканског концила и разарање древне, физичке и духовне лепоте Цркве, ова двојица хришћана верних традиционалном хришћанству тврде да су папе II ватиканског концила - Јован XXIII и Павле VI - били заправо *антихристови!* Код верних

римокатолика таква смела изјава, без сумње, изазива велико узнемирање. Но, ако поступимо по Христовој заповести и просудимо дрво по плодовима његовим и, потом, видимо да на дрвету нове Римокатоличке цркве све више расију плодови јудео-масонског секуларизма, онда се у потпуности морамо сложити са запрепашћујућим закључком Бенса и Бодена:

Ђаво је мајстор за прављење забуне, а II ватикански концил се показао као одлично средство за тако нешто. *Тај концил није био ништа друго до скрути некатолика!* Управо тако: то није био никакав Сабор! Може ли непапа да сазове Сабор? Могу ли некардинали и неепископи под влашћу непапе и некардинала себе назвати Сабором? Наравно да не могу. Одлуке било ког Сабора не могу постати извршне уколико их не потврди папа. Истински Сабор не може сазвати нико други осим правог папе (или његовог легата, по мишљењу неких теолога). Канон 222. гласи: "Не може бити одржан Екуменски сабор уколико га не сазове римски понтифекс." Што се тиче валидности одлука (II ватиканског концила), у канону 237. стоји: "Одлуке Сабора не представљају обавезујуће правило, уколико их не потврди римски понтифекс и уколико не почну да се спроводе у дело по његовој заповести." На II ватиканском концилу није дошло до измене мисе, Свете тајне нису промењене, нити је изменен литургијски календар. Све је остало исто као што је било у време смрти папе Пија XI. Нема никаквог значаја што неки тај концил називају догматским и/или пасторалним сабором, јер он спада међу све оне лажне саборе које су у прошlostи одржавали некатолици, и као такав нема никаквих обавезујућих последица вити формалних утицаја.

Не би требало да обраћамо пажњу на тај концил више него што бисмо обраћали пажњу на какав будистички или мусимански скуп. Папа Павле VI је у својој енциклици *Cum Ex Apostolatus* написао: "Ако кардинал или бискуп почини јерес пре него што уопште буде кандидован за папу... одлуке (које он, потом, доноси као папа) немају никаквог ауторитета... јер ће његове речи, дела, чинови, уредбе, све што учини... бити без никаквог дејства и неће давати стабилност... нити права било коме." Ма како то чудно звучало, али сви ти јалови спорови који су вођени последњих двадесет пет година - ништавни су у светlostи открића која смо овде изнели. То не значи да ми тврдимо како су све те борбе које су вођене против II ватиканског концила биле узалудне, јер су оне знатно ојачале веру и, у извесној мери, ослабиле противника. Но, тај концил је био само мамац, само фаза у остварењу спиритуелске коју нерационално са великим успехом. Ми смо једноставно прогутали тај мамац.^{93:142-143, пн}

Светла тачка у овом жалосном опису данашњег стања Римокатоличке цркве јесте разрада канонски изводљивог плана да сами правоверни лаици могу да изаберу папу у случају да је свештенство корумпирano и неодговорно. Надамо се да ће римокатолици следити овај зрак наде који може да поврати живот њиховој подривеној цркви.

8. Гнусоба опустошења или погано обесвећење

...Француска револуција представља значајну карику у осматрању Луциферовог плана. Нећемо отићи предалеко ако кажемо да је римокатолицизам у многим својим сферама усвојио главне идеје француске револуције: слободу побуне пропис црквене власнице, једнакост у демократизацији, а која је уведена кроз конципијарни систем у парохијама и братству у хоризонталном односу према ближњима, при чему се вертикални аспект (Бог и трансценденција), у целини, потпуно испушта из вида.

Бискуп др Рудолф Грабер у књизи *Атанасије и Црква нашеј доба*.^{107:31, пп}

Нема сумње да је пророк Данило, сагледавши у божанској виђењу како пагански освајачи обесвећују Храм - пао у крајње очајање. Слично опустошење и обесвећење историје гледамо из дана у дан са гнушањем и јадом, болом и гневом. Ђавој својом наказношћу и злобом нейресано најада лејбену и свејоси у овом љалом свеју. Видимо снажног младог атлету који лежи на самртичкој постели и умире од туберкулозе. Преплављује нас ужас када схватимо како се његова снага за тако кратко време истопила у самртичку немој. Сведоци смо како су криминални агенти совјетског НКВД-а постајали "епископи" Руске православне цркве, Цркве св. Серафима Саровског и св. Јована Кронштадског. Видели смо како су разхристовљени римокатолици, хрватске усташе (Хитлерови савезници у II светском рату), силовали српске жене и девојке у олтарима православних цркава, а потом их мучки масакрирали заједно са осталим члановима њихових породица.

Сатанска, секуларистичко-либерална и модернистичка идеологија све више овладава Римокатоличком црквом, а то боли и узнемира сваког искреног хришћанина, био он римокатолик или не. Заиста је велика невоља у којој се данас најшла Римокатоличка црква. Болно је, наравно, и сазнање да су сатанске слуге успеле да остваре контролу над свим протестантским црквама, и то тако што су већину протестантских свештеника, још пред две генерације - заразили либерализмом. Ти свештеници данас уопште више нису свесни да припадају табору непријатеља хришћанства.

* То је један од најпотреснијих израза које можемо наћи у Новом Завету у Јеванђељу по Матеју 24:15 и у Старом Завету у Књизи пророка Данила 11:31. Верзије овог израза у западним преводима Новог Завета се крећу од "опустошујућег светогрђа" (измењена стандардна верзија) до "гнусобе која изазива пустош" (нова интернационална верзија). Наша српска, синодска верзија Новог Завета - као најмеродавнија - даје превод: "гнусоба опустошења". Ми ћемо овде тај израз превести као "погано обесвећење", јер нам се чини да он најбоље одговара карактеру јудео-масонског подривања Римокатоличке цркве.

Др Рудолф Грабер, римокатолички бискуп у Регенбургу у Немачкој, упоређује узурнацију садашње Цркве од стране секулариста са ситуацијом у Александрији у IV веку, када су аријанци преузели власт над Александријском црквом. Аријански јеретици су се користили древном јеврејском вештином у манипулацији масама. Свргли су патријарха Александријског Атанасија Великог са трона, запалили многе храмове где су свештеници остали верни православљу, убијали православне хришћане и силовали православне хришћанке. При свему томе, себе су сматрали праведницима који чине службу Богу, јер су замисљали да заступају једно рационално хришћанство, за разлику од оних који су бранили "ирационални" Никејски симбол вере.

Граберова студија *Атанасије и Црква нашеј доба* је веома значајна за разумевање постконцијарне ситуације у којој се данас налази Римокатоличка црква.* Аријанци умало нису уништили истинску Цркву у Александрији. Јудео-масони, модерни еквивалент древним Аријанцима, на сличан начин подривају снагу и веру римокатоличке и протестантских цркава.

То што је јудео-масони јесу "гнусоба опустошења" и погано обесвећење исидорије. Јудео-масони су успели да овладају умовину бројних римокатоличких свештеника, успевши да замене традиционално хришћанство својим вавилонско-шалмујским секуларистичким похледом на Цркву и дух. Све што је за њу Пава XIII и Пија X била гнусна јерес - йоштало је руководеће начело - о. Џеји Јована XXIII и Павла VI.

Оно што је 1907. потоњи папа Јан Павел XII рекао о модернизму, у време када је још био млади свештеник - "Поздравићемо дан када то учење однесе коначну победу",^{107:52} касније је - када је постао секуларистички папа - спровео у дело и живот Римокатоличке цркве. Два фрањуска јудео-масона хвалоспевима су обасули заблуделог папу што је 1963. у Римокатоличку цркву увео оно што је најављено још 1907. - победу модернизма. Ив Марсодон, који се веома интересовао за "еку-

* Др Грабер је био жртва посебног прогона Римокатоличке цркве. Иако је нацистичка Немачка воминално, била римокатоличка земља и Хитлер воминално римокатолик, у погледу своје религијности он је био јудео-масон. Хитлер је био секулариста и тоталитарни националиста који је хтео да створи националну католичку цркву нај којом би, наравно, имао пуну контролу. Такозвани *Deutsche Christen*, немачки хришћани - мрзeli су Римокатоличку цркву. Будући да је нацистичка власт стајала на њиховој страни, немачки хришћани су представљали озбиљну претњу Римокатоличкој цркви. Католички лидери су морали да уђу у неравнopravnu борбу са нацистима. У тој борби нацисти су убили преко 4000 римокатоличких свештеника, монаха и монахиња. Међутим, *већина заштитних римокатолика не зна ћошко ништа о њој геројској борби*. Они усвајају само оне информације које им претходно профильтрирају медији који се власне под извиднивом цензуrom јудео-масона. "Јеврејски" лидери подједнако мрзе све хришћанске цркве и не желе да се из њихове историје чује ишта позитивно.

менизам" као мост између масонерије и римокатолицизма, био је одушевљен радом папе Јована XXIII. Ж.М. Журдан, који објашњава промену масонске тактике ("цљ више није уништење Цркве, већ њена употреба кроз убацивање у Цркву")^{107:39} - такође је уважавао Јована XXIII као успешног папу.

Главна последица одлука II ватиканског концила је био продор сатанистичке јудео-масонске јереси (секуларизма) у живој Римокатоличкој цркви крајем 20. века. Бивши римокатолик а потом окултиста, Роке (1830-1893.), "апостата најгоре врсте", заступао је "синархију", то јест активно сједињење масонског хуманизма и римокатолицизма. Он је жељео да се римски папа обрати у "научно хришћанство". Са сатанском видовитошћу предвидео је:

"...да ће божански култ у облику литургије, ритуала и регула Римске цркве - убрзо претрпети велике промене на новом васељенском сабору(!), који ће поново воспоставити поштовања достојну једноставност из златног доба Апостола, у складу са диктатом савести и модерне цивилизације".^{107:35}

"Савест" и "модерна цивилизација" су, наравно, шифре за масонско схватање религије и секуларистички поглед на културу. Бискуп Грабер износи обимну анализу продора модернистичких јереси у мишљење учесника II ватиканског концила. Папа Павле VI је, уосталом, сам изјавио да је у савременој Римокатоличкој цркви дошло до "обнове модернистичких заблуда".^{107:41} Он је сматрао да је смрад антихриста, "задах сумпора", продро и у Римокатоличку цркву. Ко би то знао боље од њега?

Римокатоличка црква је од мистичног Тела Христовог сведена на ниво једне у низу људских инстанција. А управо је то масонска концепција цркве. Коментаришући деловање слуге ђаволовог Роке, бискуп Грабер наглашава трагичност тог пада са висине божанског у низину људског и понор демонског:

Није тешко открити карактер те стратегије: лишиши Цркву њеног најприродног карактера, њоменати је са светлом, екуменистички употребити све хришћанске деноминације... и, на тај начин, утрти пут за стварање јединствене светске религије у централизованој светској држави.^{107:37}

To је трагедија и ужас II ватиканског концила: прилагођавање Римокатоличке цркве масонској идеолођији. Сатанске слуге имају добрих разлога да буду више него задовољне. Странице часописа Хуманизам, гласила јудео-масонске матице ложе Гранд Оријент Фран-

* То јест, Новом светском поретку.

цуске, препуне су одушевљења због коначне победе над Римокатоличком црквом до које је дошло после вилевековних прикривених и отворених офанзива неколико антихришћанских поколења против римокатолицизма:

*Међу стубовима (римокатолицизма) који су најлакши били треба издвојити магистеријум (ауторитет Цркве да учи хришћанске истине); догму о непогрешивости која је чврсто установљена на I ватиканском концилу, а коју су напали ожењени поводом изласка енциклике *Nuntia*; стварно свхаристијско присуство у које су веровале масе средњевековних верника, а које је сада нестало јачањем интеркомуније и све чешћим са служивањем римокатоличких и протестантских свештеника; сакрални карактер свештеника, који је своје порекло имао у институцији Заређења, а који ће сада бити замењен одлуком за свештенички позив на одређено време; разлику између руковођења епископата Цркве и никаког свештенства, а која ће сада бити замењена доношењем одлука полазећи од подножја пирамиде ка врху, као што се то чини у свакој демократији; посвећено несташајање онтолошког и мистичког карактера Светих пајањи, а поштом и логично одумирање исповести, с обзиром да се тај (у наше време) йочео сматраши поштуну застарелим појмом који смо наследили од крте средњевековне филозофије која је, пак, настала из библијског песимизма.*^{109:79, nn}

Гласило другог (црвеног) крила јудео-масонерије, московски часопис *Комунист*, сасвим природно, исказује исте ставове као и париски штаб масонерије, радујући се због успеха секуларистичке "реформације" и револуције у Римокатоличкој цркви. Јудео-масони су помоћу модернизма (либерализма, "хуманизма") успели да сасвим потисну хришћанску цивилизацију. Колико је још остало до тренутка када ће јудео-масони коначно успети да успоставе власт над целим светом кроз завођење глобалне диктатуре (тј. Новог светског поретка)? Америка је већ чврсто ухваћена у ту глобалистичку мрежу, Европа све више пада у интернационалистичко ропство и социјалистичку диктатуру, а комунизам и даље тирански влада значајним делом планете. Тамо се, истина, осећају ветрови извесних промена, али ми - из америчког искуства - знамо да тајни господари света умеју и те како добро (а можда још и боље!) да владају нацијама и државама преко демократије. Ако Бог не одлучи другачије, свет ће ући (и већ улази!) у ново мрачно доба које ће бити обележено савезништвом "јудејских" банкара, јудео-масонерије и поткупљиве, кукавичке гомиле.

ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ НОВИХ ФАРИСЕЈА - 8

Поглавље VIII

**БИСКУПИ, ЈУДЕО-МАСОНСКЕ СЛУГЕ,
ИЗДАЛИ ХРИСТА**

У овом поглављу ћу говорити о римокатоличким епископима који су допустили да "Јевреји" и масони њима манипулишу и наведу их да издају интересе хришћанске вере. Те наводне хришћанске старешине у свом односу према Јеврејима и масонима не показују ништа вишег памети и духовне разборитости од бесловесне већине римокатолика и некатолика у Америци и Европи. Неко би можда помислио да би они, као предводници најмногобројније хришћанске цркве, требало да буду најсвеснији вековног јудејског непријатељства према хришћанству, да би као такви требало да пружају најжешћи отпор ционистичком испирању мозга њихове пастве, буду најспремнији да се носе са свим подвалама семитске и монголско-татарске деце Јакова преваранта (види Књигу *Постања*, глава 27). На жалост, ти и такви римокатолички бискупи су показали да су подложни јеврејској лукавштини, уосталом, као и милиони других хришћана у Америци и Европи.

1. Најновији пример ројске послушности Јеврејима

Читав низ најновијих догађаја показује колико је снажно дејство синдрома страха од Јудејаца међу поглаварима Римокатоличке цркве. Неки неуравнотежени Јевреји су 1989. подигли велику прашину због тога што је у близини простора бившег конц-лагора Аушвиц био изграђен пољски римокатолички манастир. Главни покретач ове акције био је један огорчени јеврејски рабин* који је, са неколицином

* Рабини нису јеврејски свештеници или пастори, као што се обично (али погрешно) мисли. Они су верски, национални и политички предводници Јевреја. Многи од њих су атеисти, комунисти и мрзитељи хришћанства.

својих сарадника, очигледно хтео да до краја приведе своју неуротичну и бестидну јеврејску игру. Европски, а делимично и амерички медији, Јеврејима су дали пуну подршку. Из пристрасних медијских извештаја произилазило је да су римокатолици, у ствари, неосетљиви према јеврејском осећању страхопоштовања према наводним милионима Јевреја који су страдали у Аушвицу. (О дезинформацијама које су, у основи, мит о Аушвицу - види моју књигу *Америка ойен колонија*, свеска А: *Нечујна окупација Америке*.)

Рабин и његова дружина су се заузели да манастир и велики манастирски Крест (који је особито непријатан знак за Јевреје) буду премештени на неко друго место. *Американци исирало г мозга су се одмах сврстали на јеврејску страну.* На све стране су се појавили уреднички коментари у којима је Римокатоличка црква спомињана да више не одгађа реализацију споразума који је био потписан две-три године раније. Јадни Јевреји су већ толико претрпели од руке "хришћанских" нациста и њихове вапаје треба поштовати! Таква *сервилност хришћана јеврејским цензорима моћи је заиста више него бедна и достојна презира.*

Да нисам имао у рукама пољско-амерички недељник *The Post Eagle* (*Командни цензор*) вероватно бих се и сам сврстао на страну гомиле. Доктор Честер Грабовски, Пољак, уредник тог недељника, мада је рођен у Америци, ипак није усвојио уобичајени амерички став ропске послушности Јеврејима, тако да је у својим уредничким коментарима као и селекцијом писама у рубрици "Писма читалаца", показао да су чињенице у вези са тим догађајем потпуно другачије него што их приказују Јевреји.

Сам манастир се није налазио унутар same зоне некадашњег концлогора Аушвиц, већ на терену у близини логора. Јевреји су већ унутар самог логора подигли синагогу, тако да је било очигледно да их само њихова мржња против хришћанства нагони на свакојаке покушаје да оданде уклоне знак крста који их је раздраживао. У својој заслепљености, намерно су превидели чињеницу да је у истом том Аушвицу и околним логорима убијено више од два милиона Пољака, и то пре него што је иједан Јеврејин тамо доведен. (Ниједан медиј се никада није усудио ни да постави питање о томе како су ционисти, ипак, претерали у броју од 6.000.000 Јевреја који су, наводно, страдали у Аушвицу.) У римокатоличком манастиру су живеле опатице које су се молиле за спас душа људи које су нацисти побили у том страшном логору. Јеврејски протести су на нечувен начин нарушили светост хришћанске молитве за умрле. Пољаци су, наравно, знали да је све то

само последица паклене мржње према хришћанству којом су задојени ти човекомишеви, да се послужимо термином руског писца Достојевског.

Рабин и његови компањони су се насиљно пребацили преко манастирске ограде да би напали римокатоличке опатице. Ове су, уплашене за своју судбину, потражиле помоћ од радника који су радили у манастиру. Јевреји су избачени из манастира, а сам рабин је прошао како се није надао. Опет су се из читавог јеврејског света чули узрујани протести због нечовечног поступка према том рабину и његовим следбеницима, који, у ствари, нису били ништа друго него провалници и разбојници на манастирском имању.

Онда су Јевреји дошли да протестују испред манастира (зато што нису ништа боље могли у том тренутку да сmisле, или што су, што је много вероватније, хтели да испровоцирају експрес који је био неопходан ционистичкој пропаганди). Водећим ционистима је било потребно да што више заплаше и онако већ пренеуротизовану психу својих супродника, изоштре њихову свест о јеврејском страдању и тако лакше измаме потребан новац од њих. *Основни мотив ове кампање је био да се римокатолички йоглавари приморају на послушност јеврејској вољи.* Пропаганда је оптужила Римокатоличку цркву како избегава да се повинује споразуму који је био потписан пре тога. На јеврејско инсистирање, одржан је састанак којим је председавао главни јеврејски рабин за Француску, а учесници су били: једна Јеврејка која је представљала холокауст пропаганду, неки пољски надбискуп и четврти учесник - представник пољске комунистичке власти. Папа Јован Павле II, који се већ налазио на удару ционистичке машинерије због других ствари (одбио је да призна израелску окупацију Јерусалима), био је сада суочен са подлом и поганом оптужбом да су Пољаци антисемити. Да би показао како се налази изнад читавог спора, папа је учинио извесне уступке у вези са манастиром у Аушвицу. Он је неко време пре тога задовољио Јевреје тако што је приликом своје пастирске посете Аушвицу јавно осудио зло које је тамо човек учинио човеку. Међутим, Јевреји, остајући верни својој репутацији да увек изнуђују што је могуће веће уступке - ни после тога нису били много љубазнији према поменутом папи.

Наравно, та комисија уопште није сазвана да би се расправљало о поменутом спору, већ да би се дао легитимитет јеврејској моћи и тако обезбедило покоравање пољских римокатолица јеврејској вољи. Суочени са јеврејском моћи, пољски представници, су потписали потпуњени документ. Навикнути да Американци и остали *сервилни народи* одмах пристају на све јеврејске захтеве, ционисти су били веома неза-

довољни тиме што се само польска црква и држава противе јеврејској вољи за моћ. Ето како је један рабин, изразити професионални холокаустер, дошао у центар пажње.

2. Римокатолици и Американци играју како Јевреји свирају

Читава кампања је, наравно, бестидно и подло усклађивана. *Сви медији су се сврстали на страну Јевреја*. Било је чак и неколико римокатоличких прелата који су, по наговору неких својих "пријатеља" Јевреја, прихватили да не подрже польске римокатолике, већ талмудске мрзитеље римокатолицизма. Безбројни филмови и књиге о ужасима нацизма, као и године свег тог испирања мозга о холокаусту, код римокатоличких бискупа произвели су снажно осећање кривице, па чак и код оних клерика који су били дечаци када су нацисти вршили злочине, а ови у то време живели више од 6.000 километара далеко од нацистичке Немачке. Подмукли Јевреји су изузетно вешти да изведу тако нешто. На жалост, Американци су били исувише подложни да се олако покоре моделу психолошке дебилиости који су им Јевреји представили као једино коректно, цивилизовано и оправдано понашање.

Кардинал О'Конор, чије је седиште у њујоршком мравињаку, понашао се управо онако како су од њега очекивали Јевреји. Одани римокатолички Пољаци су протестовали испред његове канцеларије због тога што је он стао на јеврејску страну - уместо да брани римокатоличку земљу и веру. Очигледно да ти Американци польског порекла нису заборавили стару нетрпељивост коју су Пољаци вековима гајили према Јеврејима, јер је пре другог светског рата мање од десет одсто уљеза контролисало већи део польске привреде, економије, медија, чак и владине политике, културе и школства.

Зашто се ти амерички прелати нису усудили на отпор разјареним и дрским Јеврејима? Вероватно зато што су типични Американци које су Јевреји навикили да се понашају као климоглавци. Да су казали макар ово: оставите нас на миру, ми морамо да будемо солидарни са нашом браћом Пољацима, а ви се обратите польској цркви и влади. Показало се да нису имали храбrosti тако да поступе. (У књизи *Смућени Американци и зли исхирачи њихових мозгова* анализирао сам детаљније понашање многих Американаца изазвано синдромом "страха од Јудеја". Њима слично било је и понашање кардинала О'Конора.^{37:158-160})

Била је то бура у чаши воде, или "много буке ни око чега". Тада случај је јасно показао стање колективне јеврејске неурозе. Они живе

у ирационалном страху да не смеју изгубити ни један једини спор, јер ако то допусте, мисле да ће им се срушити читава кућа.

3. Пољаци су људи другачијег крова

Кардинал Глемп, польски примат, реаговао је у тој ситуацији на један потпуно неамерички начин. Он се усудио да јавно каже како Јевреји немају никаква права да се жале због зла која им је нанео један тоталитарни тиранин, а да у исто време подржавају још страшније диктаторе и злочинце у Совјетском Савезу. Они никада нису изговорили ни реч протеста против холокауста над милионима Руса. Ове аргументе су, наравно, сви пренебрегли, а на његову главу се одмах сручила гомила оптужби за антисемитизам. Амерички и европски римокатолички прелати морали би да буду свесни непобитне историјске истине да су Јевреји Ашkenази били главни большевички извођачи револуционарног крвопролића. О томе се није усудио да пише и говори готово нико од римокатоличких поглавара. Ни Пољаци, вероватно, не би били тога свесни да су прошли кроз сву тортуру испирања мозга помоћу које ционисти, кроз америчко школство и медије, обликују свест и савест Американаца. (Види студију: Ben Weingraub, *The Holocaust Dogma of Judaism*?³⁸)

Овде треба указати на још једну важну чињеницу о односу према Јеврејима: ако реагујете оцрто на њихове клевете и нападе, они ће - попут свих кукавица - одмах да узмакну. Американци се не усуђују да кажу: "Ми знамо ко сте! Ваши криминални ционистички лидери убили су много невиних Јевреја и намерно оставили огроман број ваших сународника да страдају и буду убијени под нацистичком окупацијом, како би после рата могли од тога да праве капитал!" (види 78:538, 542, 557). Када би се Американци освестили и то јавно изрекли, Јевреји би били принуђени да заузму место које им припада, па би престали и са сваком даљом приметном експлоатацијом гоја. Тиме што заузимају повлађујући став према Јеврејима - Американци и западни хришћани допуштају да им се ови пењу на грбачу. (У следећа три поглавља следи приказ примера кукавичког понашања појединих римокатоличких лидера.)

Треба указати на чврст став польског кардинала Глемпа према јеврејским нападима у односу на младе америчке римокатолике, или ставове протестантских лидера. (Намерно сам ставио у италијански језик ошто се Американци никада не би судили да кажу јавно):

Ми знамо за наше грешке према Јеврејима, али данас бих рекао: *Драги Јевреји, немојте разговарати са нама са позиције народа који се, наводно,*

налази над другим народима и немојте нам наметати захтеве које је немогуће испунити.

Кармелите, које живе наделеко од логора Освјенцин, желеле су да буду симбол солидарности међу народима, симбол који представља јединство живих и мртвих. *Зар ви, поштовани Јевреји, не видиће како ваши напади на монахиње врећају осећања свих Польака и подривају нашу суверенитет, који смо стекли уз штапико муга? Ви ширите спирачне лажи пуним масмедија који вам симаје на располагању у многим земљама. Нећemo дозволити да медији шире антипольска осећања.*

Недавно је група од седам њујоршких Јевреја отпочела серију напада на римокатолички манастир у Освјенцину. Истина, сестре нису ни убијене, нити је манастир разорен, али је то зато што су нападачи ухапшени. Ти нападачи ни у ком случају нису хероји.

Задржимо се на питању нивоа цивилизације на коме живимо. Разјаснимо неке ствари које се данас замагљују и мешају.

Освјенцин-Аушвиц је логор у коме је страдало највише Польака, а у логору Бежекинка-Биркенау, који се налазио неколико километара од Аушвица - страдало је највише Јевреја. Не дозволимо да ново учење о присуности Бога на месту злочина, које прихватају и схватају људи који верују у Бога, постане политички инструмент у рукама неверника.*

Како је читав тај скандал, који су изазвали опакошћени и незрели Јевреји, био коначно разрешен? Ослењајући се на своју међународну моћ и блентавост хришћанских лидера, Јевреји су успели да постигну оно што су хтели и том приликом су још једном демонстрирали своју ускогрудост. Донесена је одлука да стари манастир буде срушен, а нови изграђен неких 450 метара од места где се налазио стари, и то само да би био изван простора самог логора Аушвиц! Да су Јевреји људи благородног ума, они би показали веће разумевање и не би имали ништа против да древни хришћански манастир остане тамо где је и саграђен. Међутим, човекомишеви су били неспособни за такву широкогрудост, јер су им срда окована мржњом. Чланак који је објављен у *Wanderer*-у открива азијатске црте њиховог дивљег темперамента. Чак је и канадско-јеврејски милионер Бронфман - који је своје милионе зарadio производњом алкохолних пића за тројање гоја - био увучен у ову прљаву игру:

Радови на рушењу манастира отпочели су у време када је Едгар Бронфман, председавајући Светског јеврејског конгреса, боравио у посети Польској. У Варшави су га примили польски председник Војех Јарузелски и премијер Мазовјецки.** Бронфман је послao свог представника на

* Очигледно је да су ционистички промотори јеврејског холокауста били у великој жубри када су испирали мозак Американцима и осталим западњацима, па у брзини нису стигли да провере податке и утврде тачна имена логора у којима су страдали њихови супародници.

** Покрштени польски Јеврејин.

почетак церемоније рушења манастира. По плану посете, и сам је сутрадан требало да га посети.

Рабин Бајс није могао да прикрије своју скудоумност. Рушење манастира оценио је као 'први корак у правом правцу', уз коментар да би монахиње требало сместити у њихово привремено боравиште док нови манастир не буде изграђен".

Сетимо се да су Јевреји сличног морала, припадници и шефови ЧЕКА-е, ГПУ-а, НКВД-а и КГБ-а, имали власт над животом и смрћу милиона руских заточеника у комунистичким тамницама и гулазима Совјетског Савеза.

4. Замајани бискупи, надбискупи и кардинали (њих 1651)

Немојмо ни помислити да смо хришћани ако стрепимо од претњи и замки које нам постављају покварењаци.

Папа Климент XIII (1758-1769)

Не противити се јереси значи - одобравати је, и не бранити истину значи - бити против ње, а занемаривати борбу против злих људи, када можемо да се боримо против њих - није ништа мањи грех него подржавати их.

Папа Феликс III (483-492)

Гроф Леон де Понсен, традиционални римокатолик, био је огорчен и дубоко потресен због неодговорности и лаковерности учесника II ватиканског концила који су 19. новембра 1964. пристали на диктат лукавих ционистичких моћника и допустили им да вуку за нос читаву Римокатоличку цркву. Учесници тог Концила усвојили су џалмудску визију хришћанства и исказали недостатак достојанства и независности.

Читавих двадесет година је Јеврејин Жил Исаак, бивши главни инспектор француског министарства за образовање,* радио на својим књигама *Исус и Израел*, као и *Насијанак антисемитизма*. Он је уз то, за све то време, вредно радио на залуђивању раслабљених хришћана у Француској и Ватикану. Његова главна теза је како у историји уопште не би било антисемитизма да јеванђелисти нису на погрешан начин описали суђење и смрт Христову. У том "тумачењу" Исаак се показао

* Ситуација у "римокатоличкој" Француској слична је оној у Сједињеним Државама где јеврејске организације и јудео-амерички гоји обликују безбожно "јавно мјење". Тако се додатило да Јеврејин буде назименован на положај инспектора француске просвете! С друге стране, позната је чињеница да сви левичарски и социјалистичко-либералистичко оријентисани Французи одавно већ дају пуну подршку масонски објеном секуларном систему школства. Последице су биле паганизација и духовна дегенерација становништва.

као лукав и непоштен дијалектичар. У своју причу вешто је убацио полуистине за које је обманута јавност већ била припремљена ционистичким преувеличавањем броја Јевреја који су настрадали у нацистичком холокаусту, наводно - по гасним коморама и крематоријумима. У тој кампањи успео је да угуши сваки национални критички отпор тој површној анализи проблема антисемитизма, јер питање је зашто се у свим друштвима у којима су Јевреји живели у иоле значајнијем броју - увек јављала мржња против Јевреја? *Он је найроскошно игнорисао чињеницу да је ујраво агресивна и ексилогаптурска фарисејско-шалмудска мањина међу Јеврејима најодговорнија за све прогоне и страдање већине њихових сународника у историји.* По Исааковим књигама, сву одговорност за мржњу према Јеврејима сносе хришћани, јер је - по њему - антисемитизам "хронична болест хришћанства".³³⁵ Као што је то утврдио Џошуа Јехуда у својој књизи *L'antisemitism - Miroir du Monde* (Антисемитизам - огледало света) - "ниједан квалитет, нити, пак, недостатак Јевреја... није узрок појаве антисемитизма".³³⁶

Говорим о овоме из три главна разлога: а) да бих показао како код данашњих западних хришћана нема довољно чврстине према Христовим мрзитељима и непријатељима Цркве, као и да су данашњи хришћани одступили са пута древних светих Отаца који су одлучно говорили против јудаизма, б) да бих представио у којој је мери либерализација/модернизација довела до секуларизације (тј. јудаизације) умова данашњих хришћанских лидера, в) да бих указао на кризу савременог хришћанства у целини, а посебно римокатолицизма, које све више подлеже пропаганди и испирању мозга које врше секуларни творци "јавног миља". Овде морам да поставим управо кључно питање: *ако водећи хришћани немају храбрости да сведоче (у данашњем свету нейошуларно) хришћанско учење, како онда да се обични верници изборе пропиши завере и лукавствава секулариста, јудаизатора, интернационалних банкара и подлих левичара?*

Вратимо се Патиканском концилу и рецимо да је само једна мала група римокатоличких прелата са Истока (њих мање од стотину) одбила да се повинује ционистичким манипулатијама. Понсен пише о кукавичлку римокатоличких високодостојанственика који нису смешили да се на хришћански начин супротставе лукавој јеврејској стратегији стварања осећања кривице код хришћана:

... По Жилу Исааку, јеванђелисти су били лажови, св. Јован Златоусти - суманути теолог и бесрамни памфлетиста, блажени Августин користио свој бритки и суптилни ум да би кривотворио чињенице, пала св. Гргур Велики измислио појам "плотских људи" који је представљао покриће за

* То је бестидна тврђња. Јевреји су били агресори током 2.000 година хришћанства.

"дивљаштво против Јевреја кроз историју", а Св. Агобард, славни поглавар Гамије - "са кровова својој пасти проповедао учење које је водило ужасним последицама: геноциду, масовним убиствима и монструозним погромима".

1651 учесник Патиканског концила је сматрао да је *Исаакова верзија Христових страдања прихватајући од сведочења св. апостола Јована и Матеја.*

Сви они су признали да би учење Св. Јована Златоустог, Св. Августина, Св. Гргура Великог, Св. Амвросија и Св. Агобарда требало прочистити, исправити и ускладити са поставкама Жила Исаака, аутора чију је студију *Исус и Израел* један јеврејски писац, рабин, недавно окарактерисао као "посебно ефикасно оружје у борби против штетног хришћанског ученја, то јест против учења поменутих Отаца Цркве" (Рабин: *Анатомија француског јудаизма*, стр. 183).^{337-338, nn}

Прелати Патиканског концила су или *намерно пренебрежли, или се, јак, свесно определили за идентиљивост према јеврејским агресивним идејама, плановима и мржњи према хришћанству, повлађујући тиме јудео-масонерији, комунизаму и либерализму.* Синдром "страха од Јудејаца", о коме сам писао у својој двотомној студији,^{37, 78} деловао је и код поменутих црквених поглавара: они су одлучили да забију главу у песак и да се не боре против опаких јеврејских напада. "Бискупи, надбискупи, кардинали и остали учесници Концила гласали су (њих 1651) за реформу римокатоличке учења у складу са жељама Жила Исаака, Б'наи Б'рита и Светског јеврејског конгреса."^{331, nn}

5. Да ли су римокатолички бискупи кукавице?

Не би било далеко од истине када бисмо рекли да високодостојанственици западних хришћанских цркава (осим малобројних, часних изузетака) током протеклих векова нису деловали као *пророци и мученици, већ ире као кукавички расположени службеници и бирократи.* Папа Пије IX, који се налазио на сталном удару јудео-масонске завере, али и великог дела његове европске пастве заведеног на масонски пут (секуларисти), разматрајући стање у коме се налази свештенство Римокатоличке цркве, дошао је 1865. до закључка како је већина римокатоличких клерика напрости хипнотисана масовном дехристијанизацијом Европе, слично жртвама змијског напада које се од страха укоче и беспомоћно чекају смртоносни ујед. Он овако пише римокатоличком свештенству:

Поштовања достојна браћо! Осећамо дубоко жаљење и огорченост у тренутку када је, у складу са предањем наших претходника - очигледно да је несопствена акција пропаште масонске секти. Многи од оних чија је служба и свештенничка дужност да буду *мршта сјаја која будно мотири на један тако важан проблем - показују поштуну равнодушност и небудносит.*^{613, nn}

Савремени западнохришћански прелати били су духовно разоружани и раслабљени још много пре него што су дошли на II ватикански концил. Либерализам/модернизам и добра доза секуларистичког безверја продрла је много раније у њихове умове и заразила им карактере кукавичлуком. Ако њихов ум није био помрачен отвореном ционистичком и антихришћанском пропагандом, онда је сигурно био подрiven "истином о Јеврејима" коју су могли да прочитају у књизи *Завера прошив Цркве*,⁴⁵ а која је и написана управо за обавештавање свештенства. На жалост, на II ватиканском концилу доминирали су пројеврејски оријентисани прелати (и масони!) као што су били кардинали Линарт, Беа, Отавиани, Казароли и њима слични послушници низег ранга. Они су сви "безуби пси-чувари стада", како је плашљиве бискупе својевремено назвао папа Клемент XIII, "који, неспособни да залају, остављају верно стадо на милост и немилост ричућих зверова".^{6:13} Папа Лав XII имао је обичај да говори исто, и у својој Енциклици наводи управо ове речи папе Клемента XIII.

На другој страни, јеврејски јастребови већ вековима нападају Цркву. Но, они су тек у нашем веку, времену секуларизације хришћанске цивилизације, успели да међу хришћанским свештенством нађу своје савезнике.

Де Понсен наводи неколико изјава које сведоче о јеврејском презиру према хришћанству, а на које се хришћански прелати нису усудили да реагују на одговарајући начин. Навешћу само две, поред Јехудијних речи:

А. Меми у свом *Портрешу једног Јеврејина* (1953., стр. 188-189) на следећи начин пише о јеврејском виђењу хришћанства: "Ваша религија је хуљење и субверзија у очима Јевреја. Ваш Бог је за нас ђаво, што јесији је симбол и суштина свеколиког зла на овој земљи."^{3:32,пп}

Ели Бенамозег, италијански Јеврејин, у књизи *Израел и човечанство* пише: "Хришћанска религија је лажна, назови божанска религија. Једина нада за спасење хришћанства јесије, као и за сав осијали свеј-йоврајак Израиљу."^{3:32} Овај огорчени фарисеј, потпуно превиђајући чињеницу да јудаизам представља незнатну конфесију међу религијама света, даље тврди да је овај религија будућности, вера "човечанства". Наравно, он алудира на ционистички сан о васпостављању јеврејског глобалног царства и наметању јеврејске религије покореном човечanstvu у будућем бруталном Новом светском поретку: "Таква је јеврејска концепција свејија. На небесима - један Бог Отац свих људи, а на земљи једна йородица народа међу којима Израел има првенство

* То је фарисејско-талмудистичко схватање хришћанства, својствено и другим мрзитељима наше вере.

по рођењу; пошто је обдарен посебном свештеничком функцијом подучавања и управљања."^{3:121,пп *}

Међу бројним одступањима од традиционалног хришћанског учења до којих је дошло на II ватиканском концилу, де Понсен издаваја тајно срвставање на страну јеврејских варалица за њега је то било "отпадање од традиционалног хришћанства". Јевреји су увек неуморно подривали хришћанство, а већина либерално оријентисаних прелата им се придржала на штом прљавом послу.

У време Лава XII (1823-1829), прелати су се понашали једнако кукавички и пометено као и две генерације пре тога, па им се зато папа Лео обраћа речима Клемента XIII: "Ако допустимо себи да нас уздрма дркосост злочинаца, биће то крај наше бискупске снаге, као и крај узвишеног и божанског ауторитета Цркве."^{6:13-14}

Како ове речи звуче истинито када се примене на бискупе XX века! Ни модерни бискупи нису испунили свој задатак да јавно говоре против јудео-масона, "прворођене деце ђаволове", како их је назвао папа Лео XII. "Бискупска снага" се у наше време заиста налази на издисају, а "узвишени и божански ауторитет Цркве" је озбиљно пољујан. "Сатански дух" Секте" - како је о црвеној масонерији (или секуларизму, квасију фарисејском) писао папа Пије IX (1848-1878), доминирао је II ватиканским концилом. *Јудео-масонерија је шада однела победу над Римокатоличком црквом и зајадним хришћанством.*

У XIII веку, када се једнако опасна антихришћанска секта албижанаширила у Француској и Италији, римокатолички ред доминиканаца (латински назив, *domini cani*, који значи "пси Господњи") одлучно се супротставио опакојереси манихејства. Међутим, у XX веку није више било борбених доминиканаца да одбране хришћанско стадо од јудео-масонских вукова. Остали су само "безуби пси", "најамници" (Јн. 10:12) који нимало нису марили да заштите угрожено стадо.

6. Бискупи издали Христу

1988. је снимљен богохуlnи филм "Последње Христово искушење". Тада финансирали су и произвели Јудеји. У њему се богохуlnо говори о Христу Који, умирући разапет на Крсту, има - Божје орости! - сексуалне фантазије.^{**} Ово бестидно светогрђе представља

* Ово је заиста врхунац параноичне јеврејске дркости: Ови "Јевреји" уопште нису следбеници вере коју је, по Старом Завету, Бог открио Мојсеју и Пророцима, већ вавилонска фарисејска јерес коју су у VIII веку прихватили Хазари, татарско-турски Монголи, који данас представљају више од 85% "Јевреја" у целом свету.

** Тако нешто богохуlnо може потешти само из непоправљиво сексуализованог, осатањеног ума Јудејаца.

само једно од безбројних хуљења коме су прибегавали Талмуд и талмудисти, надахнути демонском мржњом против Христа.

Многи хришћански лидери у Сједињеним Државама и Европи жестоко су протестовали против ове бласфемије - богохулног производа сексуално оштрећеног јеврејског ума, писали критике са праведним огорчењем, ометали пројекције, чак подметали пожаре у тим биоскопима. "Овај филм је изазвао велико огорчење међу хришћанима. На жалост, филмски продуценти и равнодушно вођство 'послушних' цркава успели су да пригуше глас њиховог протesta."¹¹¹⁹

Будући да високодостојанственици западних цркава нису отворено осудили ауторе овог ћубрета, формирана је међуверска комисија да би изразила заједничко јавно огорчење и организовала бојкот овог филма.

Међутим, као шамар тим ревносним хришћанима дошла је вест да су се либерални свештеници у овом случају сврстили на страну "јеврејских" богохуљијела:

Надбискуп лосанђелески Роџер М. Махони [у чијој је надбискупији и произведен овај нечувени филм] не само да је игнорисао протесте римокатоличких верника, већ је, напротив, и сам напао оне који су пропагандали проплив свећогрђа.

Да би ствари стајале још горе, одао је признавање Васерману и одбио да га уклони из управе Римокатоличке фондације за образовање, мултибиљонске организације која се бави питањем римокатоличког образовања.*

Велечасни Пол Мур Јуниор, ** њујоршки бискуп Епископалне цркве, и велечасни Виљем Фор из Националног савета цркава*** - такође су похвалили овај филм.^{479, fn}

* То је један у низу безбројних парадокса америчког верског хаоса: Васерман, јеврејски атеиста и човек који је био тесно повезан са настankом поменутог богохулног филма, један је од чланова управе Римокатоличке фондације за образовање! То је, без сумње, довољан пример који објашњава јаловост савременог "римокатоличког" образовања: ученици са таквих школа излазе потпуно секуларизованог ума - по свом духовном погледу на свет нимало се не разликују од обезбожених ученика државних школа.

** Овај врло прогресивни "бискуп" је у својим наступима изразио подршку хомосексуалству и лезбејству, као и многе друге екстремно јеретичке ставове. Човек себи мора да постави следеће питање: да ли је тај бискуп потпуно посенилио или је и сам постао перверзњак? Оне један од многих америчких "бискупа" који су - што свесно, што несвесно - почели да служе Сатани.

*** Национални савет цркава је, како су то показала истраживања компетентних критичара - попут свог међународног парњака Светског савета цркава - више либерално-левачарска него хришћанска организација. Комунисти и њихови компаньони су успели да остваре унутрашњу превласт и над Националним саветом цркава и над Светским саветом цркава, претворивши их у инструменте издаје изворног и традиционалног хришћанства.

Какав ће одговор даши ови лажни хришћани када их Господ буде упитао зашто су се сврстили на страну Његових непријатеља? На жалоси, данас хришћане предводе најамници и вукови у јађећим кожама.

Како су, уопште, ти "хришћански лидери" запали у такву прелест? Упоредимо њихову реакцију са делима древних хришћана. Како је св. ап. Павле реаговао на јудејска хуљења на Господа? Како св. Јустин Философ или св. Јован Златоуст? Да ум савремених хришћана није прелешћен јудео-либералистичким предрасудама, "Јевреј" се не би ни усудили да у јавност изађу са својим богохулним идејама, већ би били принуђени да их шире само у тајности својих пацовских канала. Међутим, жалосна је чињеница да је у наше време главни савезник талмудиста - управо помрачена моћ расуђивања савремених јудео-хришћана, тако да то талмудистима даје још већи замах у сејању антихришћанског отрова у душе савремених хришћана.

7. Римокатолици које су насамарили масони

Упрошћавање мисе, увођење говорног језика (у богослужења), колегијалност бискупа - то је био корак напред... Слобода изражавања, рођена у нашим фрамасонским ложама, предивно се проширила чишавим Домом Петровим и представља, у ствари, праву револуцију.

Ив Марсадон, високорангирани француски масон, у својој књизи Екуменизам, онако како га схватају традиционални масони, објављеној у Паризу 1964.

Нова миса је дело човекова. Није никало изненађујуће што је само пар година било доволно да дође до хаоса у Римокатоличкој цркви. Надбискуп града Мендозе у Аргентини (1976) овако критикује те "спонтане реформаторе": "Они су обреде same мисе и Светих тајних учинили сасвим индивидуалним актима и намерно их одвојили од богослужења које прописује Црква." Римокатолички часопис Die Rechte Macht (Спасоносна сила) најављује великим словима (о кардиналу минхенском): "Јулијус Депфнер је фалсификовао оригинална документа." То је доказано у 14 случајева!... Оно што је (надбискуп) Лефевр предвидео, то се и догодило: наиме, масонерија је успела оно што је желела да постигне подривањем догматских темеља вере.

Хуан Малер у Der Sieg der Vernunft, о демонском разарању вере и "псеудо-религији папе Павла VI".^{838, 99, 103, fn}

Зашто се, Боже, срдиш на нас дugo? Подигни стопе своје на старе развалине: све је разрушио непријатељ у светињи.

Пс. 74:1,3

Римокатолички прелати су, међу првима, под утицајем ционистичке пропаганде и исцирања мозга, пали у мреже масонске прелести. Попут већине Американаца који су подлегли комунистичкој пропаганди и поверовали да демократском америчком друштву више не прети

никаква опасност од интернационалног комунизма, и римокатолички прелати (чак и папе!) су склопили прећутни пакт са јудео-масонима (види 37:265-268).

Француски бискуп Арко-Бурже је са олтара париске цркве 1976. одржао проповед у којој је осудио папу Павла VI и масоне "који га подржавају". Американци су се, будући веома подложни јеврејским манипулацијама, лако упецали на удицу "измирења са браћом". Њујоршки кардинал Кук се појавио пред 3000 чланова њујоршке Велике ложе и том приликом изразио задовољство због "радосне прилике" у којој је дошло до слободног општења између Римокатоличке цркве и масонерије. "Што год да се десило у прошлости", рекао им је Кук, "не сме више да стоји између нас у будућности". Да би доказао колико му је темељно испран мозак, кардинал Кук је, поврх свега, присуствовао и богослужењима у презвитеријанској цркви и синагоги.^{8:86}

Како ли је само Христос несрећан док гледа те римокатоличке високодостојанственике који, наводно, воде Цркву, а, у ствари, следе непријатеље Христове! Масони никада и нигде нису саопштили да су одустали од свог атеизма и својих талмудско-кабалистичких хуљења на Христа. Кардинал се још једном осрамотио када је говорио пред пет стотина Јевреја из Б'наи Б'рита.* Он, на жалост, није усамљени случај. *Људи из врхова црквених кругова најраспошто се као крдо у залеђу ујаркују ко ће више да љовљају јеврејским неверницима и јудео-масонима.* Синдром "страха од Јевреја" делује на безброј начина!

Неки бискупи показали су апсолутно одсуство црквене свести. Тако је, на пример, кардинал Авелчар Бранкао Виљела, надбискуп салвадорски, служио мису у склопу прославе тридесете годишњице оснивања масонске ложе "Либертад". Да би му узвратили, масони су га одликовали орденом "Дом Педро примеиро" као масонског добровољника. Када га је водећи бразилски дневник *O Globo* критиковao због тог поступка, он се невешто бранио: "У контактима са масонима схватио сам да они себе ни на који начин не сматрају непријатељима Цркве."^{8:86-87} Једини закључак је да ти масони о којима је он говорио нису били прави, или, пак, да од сенилности није знао шта говори.**

* Б'нај Б'рит је врховна ("мати") ложа јудео-масонерије. То је једина национална и верска ложа недоступна нејеврејима. Све друге масонске организације морају да буду отворене за људе свих нација, раса и вера! Б'нај Б'рит је истовремено и масонски управно-политички јеврејски центар у Америци.

** Можда и објашњење за то што се најача комунистичка герила у Средњој Америци налази управо у Ел Салвадору - лежи управо у тој опасној наивности, односно, у одступању од извornог хришћанства. Многи латиноамерички хришћани су се, попут кардинала Виљеле, ухватили на јудео-масонски мамац и дали подршку комунистичким активистима.

Разматрајући остале случајеве латиноамеричких клерика који су активно помагали комунисте, Малер закључује: "Римокатоличка црква је љосистала оруђе масонерије, њена љомоћна организација."^{8:88} (Исто се може рећи и за Римокатоличку цркву у Сједињеним Државама.)

Једна српска народна изрека каже: "Риба од главе смрди." Интернационални комитет за одбрану римокатоличке традиције објавио је 1976. у Женеви проглас о кардиналима-масонима:

... надбискупу Лила, кардиналу Ахилу Лиенару... затим секретару ватиканског савета за односе са јавношћу - надбискупу Аугустину Казаролију*, Кисинџеру ватиканске дипломатије, водећем заговорнику отварања према [комунистичком] Истоку и иницијатору скандалозног уклањања кардинала Миндентија (кардинала који је страдао од комуниста) и о монсињору Пасквалу Макију, папином приватном секретару...^{8:87}

Ево још неких, ни по чему мање значајних, имена римокатоличких прелата за које се зна да представљају масоне у Ватикану: Жан Вило, викарни бискуп римски и кардиналски секретар државе Ватикан; кардинал Уго Полети; монсињор Буњини, аутор нове мисе, који је послат у Техеран као папски нунције у фундаменталистичку мусиманску земљу да би се избегао даљи скандал!

Непријатељи хришћанства и јудео-масони су се дубоко инфильтрирали у Римокатоличку цркву и сада је разарају изнутра, што одавно већ чине и са другим хришћанским организацијама, као што је, на пример, Светски савет цркава, или као што је случај са Великом Британијом (која више не постоји као империја) и Сједињеним Државама; или, пак, са међународним организацијама (Уједињене нације и њене подорганизације).

8. Секуларизовани римокатолички прелати јокушавају да онемогуће моралне свештенике

С обзиром на илегалност застрашивавања, јасно је да постоје јаки разлоги за те претње. Неки из врхова црквене власти издали су илегална наређења како би ме спречили да даље објављујем своје текстове... Бог ми је јасно показао шта треба да чиним. Он би ме сматрао кривим ако бих

* Потврђујући своје одступање од хришћанске традиције, овај Јудин следбеник препоручио је римокатолицима да поштују водећег модернистичког римокатоличког јеретика Тејара де Шардена (види 37:263-265), чија се дела још увек налазе на списку књига забрањених за римокатолике. Основна штета коју римокатолицизму наносе ти лакеји јудео-масонерије је да што кваре извornо хришћанство, ширећи вирусе секуларног мишљења и припремајући услове за будуће утапање хришћанства у универзалистичку религију једносветског јеврејског царства.

престао да извршавам своју дужност јавног и јасног сведочења истине из Фатиме. Бог жели да свет зна за ту истину.

О. Николас Грунер, један од најпреданијих проповедника Божије поруке из Фатиме^{40:15-16}

Читајући традиционалистички римокатолички двомесечник *The Remnant* (*Осцилатор*), запазио сам у рубрици "Црквене вести" чланак под насловом "Отац Грунер пред рашичињењем". Био сам запрепашћен. Знао сам да је о. Гринер свештеник за пример и један од најугледнијих лидера фатимског покрета у Канади и Сједињеним Државама. Зашто би се свештеник таквог реномеа налазио пред рашичињењем? У чланку је стајало следеће:

Августа месеца кардинал Иноћенти, префект Свете Конгрегације клерика, дао је рок оцу Грунеру да до 30. септембра пронађе канадског бискупа који би био вольан да га инкардирира [прихвати као свог свештеника]. Уколико о. Грунер не би то успео да учини, наложено му је да, под претњом рашичињења - поднесе извештај Конгрегацији у Риму.

О. Грунер није успео да нађе бискупа до 30. септембра и остао је у Форт Ирију у време штампања *Изазова*. Он се на тај начин суочио са могућношћу да буде рашичињен, тј. избачен из активне свештеничке службе. До изласка овог броја није добио никакве вести из Рима.

О. Грунер планира да због свог случаја уложи жалбу директно папи Јовану VI. У писму које је упутио кардиналу Иноћентију изјавио је да је кардиналов рок (30. септембар) био "неразуман", јер му је пружао само петнаест дана за испуњење наложеног.

Бискуп Томас Фултон, бискуп Св. Катарине (којој припада и Форт Ири), поручио је оцу Грунеру да ће га он инкардинирати уколико *овак написану своју садашњу апостолску службу*. Међутим, Грунер је поручио да неће одустати.^{49:11}

Из свега овога је јасно да масонско-модернистичке улицице које заузимају високе позиције у јерархији Римокатоличке цркве, желе да униште поштеног традиционалистички оријентисаног свештеника! Уклањање о. Грунера значило би знатно слабљење фатимског покрета, јер је он био један од његових главних покретача.

О. Пол Ленарт, бранећи о. Грунера, пише:

Маневри ватиканског државног секретара кардинала Агостина Казаролија, заједно са активним деловањем надбискупа Палме, кардинала Иноћентија, бискупа Пјерија и бискупа Фултона - имали су један једини циљ: да ућукају ћлас апостола Фатиме.^{49:40, nn}

Од раније сам још знао да ти римокатолички прелати, секуларизовани и либерално оријентисани (као и бројни модерни римокатолици), осећају одбојност према раду о. Грунера. Он их је непрестано позивао да буду послушнији поруци коју су три детета примила од Џеве Марије

1917. у граду Фатими. Било је то у време избијања большевичке револуције и фатимском поруком је изражен захтев Русији да се посвети Христу и духовном подвигу супротстављања большевицима, или ће, у супротном, "проширити своје (комунистичке) грехе", због чега ће страдати хришћани широм света. (Деца-чобани којима се јавила Богородица - нису никада ни чули за реч револуција, па чак нису знали ни шта значи реч "Русија".)

Таква небеска порука ишла је у поштуну субротном смеру од акција хришћанских модерниста и трендова нове "Римокатоличке" цркве. Модерни римокатолицизам се потпуно оглушио о поруци из Фатиме (мада се мора признати да је папа Јован Павле II отишао у Фатиму на поклонничко путовање, у знак захвалности што је преживео покушај атентата када је био тешко рањен). О. Грунер римокатоличким либералима није давао мира својим непрестаним позивима да се покажу због симпатија које су исказивали према левичарству и комунизму и да престану са својом недојустивом толеранцијом према нейријашељима Христовим. Његов часопис *Кристос из Фатиме* има милион оданих читалаца, а радио-телевизијску емисију "План за небески мир" слуша и гледа више од дводесет пет милиона људи у Северној Америци. Ниједан други покрет у савременом римокатолицизму нема ни приближно толико следбеника.

Модернисти нису више могли да поднесу успешан мисионарски рад о. Грунера, па су се свим снагама устремили на њега. Није само његов антикомунизам био оно што их је огорчило, већ и то што се одважио да направи интервјуе са неколицином аутора, који су се усудили да јавно говоре о забрањеној теми - питању јеврејске улоге у установљењу комунизма, као и о јеврејском рату против хришћанства под плаштом масонерије. Било је и оних његових саговорника који су смело говорили о завери "јеврејских" банкова, чији је циљ да се путем манипулатија светским финансијама покори читав свет.

О. Грунер је стекао моћне непријатеље међу ватиканским слабићима, модернистима и масонима. Неки италијански бискуп, иначе званични ментор његовог рада, написао му је у једном писму да "Грунеров апостолски рад у име Богородице фатимске узнемира ватиканској државној секрећарији, кардинала Казаролија и много других бискупа".^{49:11, nn}

Будући да није могао да нађе подршку ни од једног од тих раслабљених бискупа, о. Грунер је предузео последњи корак који му је преостао: одлучио је да иде лично код папе. То је и учинио децембра 1989., када је отпутовао за Рим. У време настанка ове књиге исход његове

жалбе папи још није био познат*, али једна ствар је сасвим јасна: модерна и про-масонска данашња Римокатоличка црква није она каква је била током две хиљаде година своје историје, већ је у *поштуносћи разједена анти-католичком секуларистичком јереси*.

Људи који у римокатолицизму шире те јереси, у ствари су модерни вукови у јагњећим кожама. О. Грунер у свом одговору нечасном кардиналу Иноћентију показује да се овај понаша у крајњој супротности са титулом коју носи. По њему, кардинал је један од оних "окречених гробова" који се по свом понашању готово нимало не разликује од јеврејских првосвештеника Ане и Кајафе, који су са демонском лукавошћу тражили начин да "по закону" осуде Христа на смрт. О. Грунер пише:

Љубазно сам вас замолио да ми помогнете у тешкој ситуацији. Ви сте ми одговорили да сам непослушан. Запретили сте ми казнам на основу лажних оптужби. Ви сме се ионели заиста скандалозно према мени као хришћанину, римокатоличком свештенику и оному који благодаћу Божијом чини неко добро. Претили сте ми, лажно ме оптужили и увредили. У мом случају унапред сте донели пресуду. То је очигледно и већ сваком боде очи. Пагани једни другима указују више поштовања него што сме ви то учинили према мени. Надам се да ћете боље поступати према осталим римокатоличким свештеницима за које морате да се бринете, да их охрабрујете и изграђујете. Ја сам папи уложио жалбу против Вас и Ваше Конгрегације. Јасно ми је како нема никаквог смисла да се жалим Вама и од Вас тражим правду. Ви сте ме већ осудили, а да ми нисте пружили прилику да се браним. *Исказали сте поштуно нейоштовање елементарне правде и регуларног законског постуника.* Стога ми није преостало ништа друго него да се жалим лично папи, јер је то право које м нико не може оспорити...

Кораци које сте предузели показују да без зазора газите моја богојдана права. *Противзаконито је и неморално што тако поступате према мени.*

... Ви се не понашате као пасцир, већ као вук. Организуете лов на вештице. Одржали сте нелегално суђење и осудили ме, а да ми нисте омогућили да сведочим, нити, пак, да се суочим са онима који ме оптужују... Нисте ми пружили прилику ни да одговорим на оптужбе како сам, наводно, кршио црквени закон... *Понашате се према мени са таквим заследљеним непријатељством...*^{117:36-38, np}

Позабавио сам се случајем прогона часног свештеника од стране секуларизованих прелата да бих показао како су ниско пали поједини делови јерархије Римокатоличке цркве. Случај о. Грунера је само један у низу сличних који сведоче о злу либерализма, модернизма и секуларизма у Западној цркви. Њени непријатељи у прошлости су на сва звона критиковали корупцију међу бискупима, а часни римокатолици су са

* У време припреме за штампу, добио сам вест да о. Грунер још руководи својом мисијом.

болом морали да признају истинитост тих оптужби. Духовно опадање хришћанства на Западу почело је од Лутерових праведних протеста против секуларног духа (квасца фарисејскога) који је завладао душама многих римокатоличких бискупа, чак и папа. Могло би се рећи да су *модернисти вратили Римокатоличку цркву у оно стање корумпирања које је било узрок Лутеровој проповеди.* Но, другачији плодови се нису ни могли очекивати од накота синова фарисејских, који су успели да се увку у Западну цркву.

Један од вођа традиционално оријентисаних римокатолика, брат Френсис, иначе професор филозофије, потврђује да моје речи нису исувише строге:

... Дају вам чврсте доказе који говоре о томе да је контрола коју над Римокатоличком црквом данас имају модернисти - достигла алармантне размере.

Модернисти су најгори од свих јеретика. По папи Пију X, они заступају "синтезу свих јереси".

Модернисти поричу готово свеколико учење Римокатоличке цркве: Божанску природу Христову, стварно присуство Христово у Светом причешћу, Божанско откривење, непогрешивост Светог Писма, непроменљивост догмата, стварност натприродних догађаја итд.

Модернисти, такође, поричу важну улогу Ђеве Марије у икономији спасења и саму чињеницу Фатимског откривења...¹⁹³

9. Духовно слепило секуларизованог клера

Чувајте се лажних пророка, који вам долазе у одијелу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви. По плодовима њиховим познаћете их. Еда ли се бере са трња грожђе, или са чичка смокве? Тако свако добро дрво плодове добре рађа, а зло дрво плодове зле рађа. Не може дрво добро плодове зле рађати, ни дрво зло плодове добре рађати.

Мт. 7, 15-18.

Отац Николас Грунер је на сопственој кожи болно осетио сву трагичност последица *секуларизације, јеј. јудаизације савременог римокатоличког свештеништва.* Тражио је правду, хришћанску љубав и честитост у Ватикану, а нашао на прогон. По повратку из Рима, у свом часопису *Кресташ из Фатиме* писао је о шиканирањима којима су га изложили клерикални левичари који су сада на власти у Ватикану.

Дубљи смисао тих шиканирања није толико био у неправди која је нанесена њему лично, колико чињеници да се ту у ствари радило о *противјудаизованом менталиитету* модерних римокатоличких управљача. Они нису имали никаквих личних разлога за малтретирање оца Грунера. Мрзeli су га и саботирали зато што нису могли да пренесу његово сведочење ајосијолског хришћанства. За древну хришћанску

традицију (како Источног православља, тако и Западне хришћанске цркаве) било је карактеристично наглашено поштовање Ђеве Марије као Богородице (*Theotokos*). Истински хришћани, а поготово светитељи, нису никада марили да пред људима овога света - секуларистима, духовно непросвећеним скептицима - рационално оправдавају своју веру.

Секуларисацки aggiornamento (прилагођавање, осавремењивање) је здраво било прилагођавање римокатоличког учења модерном секуларном иогледу на свеј, ирвенијево заснованом на шалмудско-масонским идејама. Поштовање Ђеве Марије се никако не уклапа у категорије јудаизованог мишљења које себε назива рационалним, то јест "научним". Они хришћани који су успели да сачувaju слободу од јудео-масонског погледа на свет - такве секуларизоване хришћане сматрају варварима, незналицама и духовно слепим људима који не знају за поетске и мистичке увиде у тајну личности вером посвећене Богу. *Истински хришћани одлучно одбацују иризмни мениталиштет јудео-модерниста*. У том светлу је јасно како је општа хајка на оца Грунера у ствари била ујерена иројив изворне историјске хришћанске вере и црквене ираксе. Модернисти жеље да Римокатоличку цркву лише њеног историјског наслеђа и да њена начела сведу на категорије које су прихватљиве њиховим секуларизованим умовима.

Сукоб између рационалистички оријентисаних модернистичких римокатолика, са једне, и оних традиционалних, са друге стране - изражава суштинску разлику у приступу животу и стварности. Рационалистички фарисеји и садукеји су се толико разликовали од Исуса Назарејанина да су Га одбацили, борили се против Њега и убили Га. Модернисти су заражени вирусом истог одбацивања темељних хришћанских вредности и погледа на свет. Они и не могу ништа друго него да одбацују натприродно и неовоземаљско Откривење истинског хришћанства.

Антихристовска природа модернизма не открива се само у њиховом озлобљеном мишљењу и понашању, већ и у чињеници да они, на тај начин, затварају пут спасења душама које кроз Цркву стреме ка Богу. То подривање спасоносне функције Цркве је сигуран знак да Сатана делује кроз јудео-масоне, комунисте и секуларисте.

О. Грунер свој *Извештај из Рима* започиње на следећи начин:

У Риму сам на делу видео колико се *непријатељи наше Ђеве Марије* учинију да пригуше глас Њене фатимске поруке и сломе Њен фатимски столат једном и за свагда.

Видео сам како се у својим напорима да зауставе ширење фатимске поруке нису либили ни најгорих лажи, најподлијих превара и лукавstava.

Као што сам већ писао, утрошили су милионе долара, огромна политичка и економска средства у велику кампању лажи и клевета, надајући се да ће уничити нашу веру на исти начин на коју су уничитили веру милиона других римокатолика.¹¹¹

Ако вам ове речи звуче претерано, онда само размотрите следеће чињенице:

КАКО ТВРДЕ НАЈНОВИЈА ИСТРАЖИВАЊА, ВИШЕ ОД ЈЕДАНАЕСТ МИЛИОНА (ЉУДИ МОЛИ, ЈЕДАНАЕСТ МИЛИОНА!) РИМОКАТОЛИКА НАПУСТИЛО јЕ СВОЈУ ВЕРУ У ПОСЛЕДЊИХ ДЕСЕТ ГОДИНА!

То нису измишљене цифре. Њих налазимо у званичним црквеним статистикама које показују да нови милиони римокатолика напуштају Римокатоличку цркву у Канади и Европи, као и да сваког дана у Латинској Америци иридесеци хиљада душа остављају римокатолицизам.

То су подаци из истих званичних извора који нам говоре да ће, само за неколико година, стотине римокатоличких парохија у Сједињеним Државама и Канади остати без свештеника због тога што је све мање оних који се опредељују за свештенички позив.

У складу са новим истраживањима, десет одсто свих америчких парохија већ данас нема спаљивог свештеника. До 2000. године у Сједињеним Државама ће бити мање од 15.000 свештеника, то јест само половине од њиховог броја 1966. године! У ствари, мањак свештеника је већ сада толики да је Конгрегација недавно дала допуштење да и монахиње (па чак и лаици!) могу да врше обреде венчања, као и неке друге сакрименталне функције у одсуству свештеника.

У време када наша света Црква губи милионе душа и када се масовно гасе наше парохије, ајсурдано је да се толико напора, новца и времена троши да би се ујутрајаја један једини свештеник и да би се уништила једна мала фатимска апостолска служба.

Драги моји пријатељи, то је бесмислено! То је невероватно и страшно, то је ујасна срамота!

Али, као што сам вам већ рекао, *непријатељи Ђеве Марије* ће рећи и учинити све како би сиречили да исцена о Фатими дође до вас и свећа. То је њихов приоритет број један.

Због тога што овај апостолат и овај часопис одбијају да одустану, цензуришу и фалсификују пуну поруку Ђеве Марије; непријатељи Ђеве Марије наваљују, одлучни да нас одмах зауставе!

Ми смо искључиво захваљују Свемоћном Богу и вашој помоћи успели да до сада издружимо све нападе тих моћних и утицајних снага.

Као што знаете, ишао сам у Рим да бих се лично жалио Светом Оцу, да бих од њега тражио да заустави ове неправедне противоне нашег апостолата и верних, традиционално оријентисаних римокатолика као што сте сви ви.

Упркос жестоком противљењу ватиканских бирократа, успео сам да издејствујем обећање да ћу бити примљен у приватну једночасовну посету Његовој Светости...

Међутим, непосредно пре моје посете, на мистериозан начин, обавештен сам од стране папиног приватног секретара монсињора Станислава Славинеца - преко чуvenог заточника савести Јозефа Терелија, који

је путовао са мном у Рим - да је наша заједничка аудијенција код папе отказана...

До данас нисам сазнао праве разлоге због којих ми није било допуштено да се састанем са Његовом Светошћу...

Све што могу да кажем јесте да ћу наставити да тражим пријем код Светог Оца, како бих могао да на одговарајући и законски начин браним себе и вас од тих *сиромашних лажи које се шире пропагив нас.*

Поводом тога, недавно сте можда чули причу да сам ја, наводно, неканонски напустио своју бискупiju у Италиji - без пристанка надлежног бискупа.

Док сам боравио у Италиji, читав дан сам провео у посети свом бискупу који ме је примио са великим љубазношћу и пажњом. У присуству свог генералног викара и једног свештеника - недвосмислено је потврдио да сам ја овде са вама још увек потпуно канонски, дајући ми пуни пристанак и допуштење да потражим другог бискупа.

У ствари, прави објекат њихових најада је наша Џева Марија (а не неки отац Грунер)!

На жалост, док се ми трудимо да што је пре могуће обелоданимо и опоргнемо лажи и клеветије ућерене пропагив нас, они измишљају нове и још страшније.

Неки од вас су ми писали, саветујући ме да најростио игноришем све те злобне оштуке и гласине. То сте чинили вероватно зато што сте схватили колико су ми оне нанеле бола...

Али, ја не могу и нећу ћутећи гледаши како најадају и вређају нашу Џеву Марију!

Непријатељи наше Благословене Мајке знају да свака њихова нова лаж и клевета отежавају пут Њених спасоносних фатимских речи до вас и милиона других!

А они управо на то и иду!^{93:1-3. пл}

10. Хришћански лидери у служби Јудејаца и секуларизма

*Најгоре од свега је то што су Христови наводни ученици - хришћански предводници, у ствари, главни издајници!**

М. Пинеј је био веома огорчен дебатама и одлукама II ватиканског концила (1963-65). Он је своју обимну (700 страна!) студију о масоне-

* Узимамо, на пример, конфузију која је владала у вези са масонерјом, чак и код оних који би морали о том проблему да знају много више. Пол А. Фишер пише: "Језуитски национални недељник Америка објавио је 1938. коментар у коме је стајало да су масони у Сједињеним Државама "конзервативног типа" и да, стога, нису "фанатични анти-римокатолици".^{55,192} Овај коментар је колико тачан, толико и веома штетан. Све, каравно, зависи од тога коју страну дволичне, јанусовске масонерије посматрамо. Истина је да главна масонерија није фанатично анти-римокатоличка. То су људи који су насељени на масонску лаж о религијској толеранцији, а који су европски безбожни масони ширили да би разоружали римокатоличко супротстављање масонерији и другим јеретичким сектама. Међутим, горе поменута констатација је потпуно истачна ако посматрамо ате-

рији разделио свим учесницима Концила, али већина прелата уопште није ни погледала ту студију.

Превага либерално оријентисаних клерика је један од главних узрока слабљења Римокатоличке цркве. Папе из прошлог века су у својим енцикликама дефинисале *либерализам као јерес најјересима* и извор свих осталих модерних заблуда и одступања од хришћанског погледа на свет. Ипак, на II Ватиканском концилу победу су однели либерали.

Водећи црквени људи, у свом либералистичком богословијадништву, сматрају хришћанске конзервативце већим нейријашељима Римокатоличке цркве него што су то јудео-масонски пропагандици и левичари. Секуларисти су уселили својом пропагандом да ислеру мозак већини црквених прелата и свештеника, а јудаизам је (под маском секуларизма) продро у мишљење многих хришћанских лидера. То представља саварни тријумф јеврејске завере пропагив Римокатоличке цркве. Римокатолички црквени лидери су безумно прихватили тезу да хришћанима не прети никаква опасност од секулариста и Јев-

истичко-нихијалистичку идеологију масона Шкотског обреда, нарочито оних "виших" степена, као и масонерију Е'нај Е'рита. Масони у протекла два века и нису били ништа друго до "фанатични анти-римокатолици" и антихришћани. Било би, дакле, сасвим разумљиво да је такво незнавање о праву природи масона показао просечни хришћанин. Али је заиста шокантно да часопис који издају језуити - "војска патина" - показује тотално одсуство познавања проблема, што је доказ одсјукања од дужности! Од 1738. римске папе су објавиле седам енциклика о рату масонерије против хришћанства, а посебно против Римокатоличке цркве. Уместо да упозоравају римокатолике на тарно деловање тих неуморних подривача *Цркве и хришћанске културе*, језуитски часопис замајава своје читаоце омогућавајући масонима да на миру и још успешније наставе подривање хришћанства. Сатански Шкотски обред је већ читав век савезник масонске ложе Гранд Оријент из Париза. Лидери масонерије у Сједињеним Државама, као главни пропагандисти антихришћанског секуларизма, огорчено су се борили против римокатоличких парохијских школа. Током протеклих осамдесетак година римокатолици су много страдали под фанатичним јеретицима и Кју Клукс Кланом (који је израстао из масонерије). Како је језуитски аутор могао да превиди сву ту огромну штету коју су масони налепили римокатолицизму и римокатолицима? Или је, можда, тај чланак знак почетка масовне издаје која је, неких четрдесетак година после тога, довела до масовне инфильтрације масона у римокатоличку јерархију? (Језуитски свештеник Мајкл Рике је још 1961. говорио о групи од 500 масона унутар римокатоличке јерархије.) Аутор поменутог чланка у језуитском часопису је, очигледно, свестан "тајне инфильтрације ложе Гранд Оријент из Париза" у редове америчке масонерије, посебно у Њујорку и Вашингтону. Али, зар онда он - као војник папин - није био обавезан да јавно говори о тој истини, о томе да антихришћански лидери масонерије одавно већ активно подривају хришћанску Америку, као и да су захваљујући јудео-левичарском режиму председника Ф.Д. Рузвелта масони успели да на велика врата уђу на америчку политичку сцену?

Ето колико је тешко стање римокатолицизма - када такви раслабљени хришћански лидери воде Римокатоличку цркву у борби против тајних и отворених напада смртних непријатеља Христових, јудео-масона.

реја, чиме су, заправо, учили хришћане краље небудним у односу на јеврејско-масонско-комунистичку опасност. Пинеј у својој књизи на више места говори о "јеврејској ћејој колони која се увукла у римокатоличко свештеништво". И не само у римокатоличко, већ и у протестантско, па и православно, како сам то раније већ показао.^{78:373-377, 445-463} С презиром о њима пише:

У највишиој јерархији Римокатоличке цркве има много шакавих кукавица. Ти издајници су одговорни за многе поразе и компромисе у новије време. Толико су цинични да свој кукавичлук и егоизам крију иза помирљивих аргумента. Нису нимало забринути што ће њихов кукавичлук читаве народе бацити у комунистичко ропство. Они, у ствари, говоре: хаде да живимо угодно, чак ако ће то довести до пропasti и народе које водимо! Таквим ставовима и компромисима управо хришћане и воде ка нестанку!^{45:345-346, пп}

11. Хришћански лидери исјраног мозга су издали Христоја

Као хришћански државник и историчар, Пинеј нам даје објашњење зашто су јеврејски уљези увек успевали да дођу на утицајне положаје у хришћанским друштвима:

Један од главних разлога постепеној, или нејресаног устанка јеврејског империјализма у последњих седам година - јесиње крајко памћење хришћана који су, као и пагани, склони да брзо заборављају прошлост и не уче од историје као - учитељице живота. Јевреји су увек успевали да концролишу владе хришћанских држава и дођу на утицајна места у хришћанским друштвима зато што су својом беспримерном умешношћу успевали да преваре хришћанске суседе и задобију поверење њихових моћника, како црквених тако и државних.^{45:331, пп}

Либерални клерици сматрају себе посебно племенитим због тога што не реагују одлучно на нападе оних који се заверенички удружују против хришћанства и Римокатоличке цркве. Та равнодушност према јеврејској завери је крунски показатељ њиховог отпадања од хришћанства. Шпански хришћани су под визиготским краљевима у VII веку осудили јудео-хришћанске издајнике због њиховог шуровања са Јеврејима. Пинеј о њима говори као о онима "који су себе називали хришћанима, али који су заправо били слуге јеврејства".^{45:343} IV сабор шпанских бискупа у Толеду је одлучио (канон 58.):

Сваки бискуп, свештеник или лаик који у будућности пружи подршку Јеврејима пропашт хришћанске вере, било што кроз мисију или услуге, биће

сматран ойцијадником и богохулником. Биће одлучен од Причешћа у Римокатоличкој цркви и сматран отпадником од Царства Божијег. Ови који се покажу као заштитници непријатеља Господњих - с правом ће бити одлучени од Тела Христовој.^{45:337, пп}

Пинеј упозорава савремене хришћане:

Нека испитају савест сви они свештеници и црквени високодостојници који уместо служења светој Цркви, данас радије дају одрешене руке владавини јевреја, њих главних непријатеља Христових, што јесу јеврејским покретима масонерије и комунизма. И они ће одговарати због тога што нису испунили дужност која им је дата, као и за тешке грехе које су починили.^{45:337, пп}

Пинеј нема ли једне речи оправдана за издајнике хришћанства који покушавају да на "богохулан начин злоупотребе узвишену учење љубави и праштања нашег Спаситеља Исуса Христа", одустајући од борбе против јеврејске завере. Прва дужност ових хришћанских пастира је да бране своје стадо од непријатељских напада. Сетимо се Христових речи о добром пастиру и кукавичком најамнику, па сами закључимо којој категорији припадају свештеници који се клоне борбе против јеврејско-масонско-комунистичких вукова:

Ја сам пастир добри. Пастир добри живот свој полаже за овце. А најамник, који није пастир, коме овце нису своје, види вука где долази, и оставља овце, и бежи; и вук разграби овце и распуди их. А најамник бежи јер је најамник и не мари за овце (Јн. 10:11-13).

Пинеј сматра да су рђави пастри они који "онемогућавају људима (којима прети јеврејско ропство) да искористе своје природно право на праведну одбрану и борбу против криминалне јеврејске завере".^{45:369} Такве рђаве пастире он отворено прозива међу "кардиналима и бискупима који данас више служе 'синагоги сатаниној' него светој Цркви".^{45:377}

12. Традиционалини римокатолици осуђују либералне смештењаке

М. Пинеј је читав свој живот и радни век посветио Христу и до краја живота остао доследан у тој неподељеној оданости Господу. Надахнут својом неодступном верношћу, разоткривао је издајства бројних лидера Римокатоличке цркве - кардинала, бискупа и других прелата.

Био је потпуно свестан тајне, али суштинске улоге коју су Јевреји одиграли у савременој разградњи хришћанства. Но, и поред њега, главне кривице за трајичну ситуацију у којој се данас налази Римока-

штоличка црква у западном свету, он види у секуларизованим хришћанским предводницима, а не у организованом јеврејству. Главни узрок пропадања хришћанске цивилизације видео је ујраво у духовној помешаности и кукавичлуку савремених хришћана. Многи клерици који заузимају високе положаје у црквеној јерархији, дају отворену подршку непријатељима хришћанства. Њихови мотиви су различити и крећу се од кукавичлuka и духовне пометености до опортунизма, али њихова издаја хришћанства је у сваком случају искрепреција.

Он је врло конкретан када говори о секуларистичкој зарази која је захватила римокатоличко свештенство, као и о њиховом срамном прилагођавању вечним непријатељима хришћанства - фарисејима/јудео-масонима.

У својој дводомној студији *Синдром страха од Јудејаца у Америци* описао сам сметено и кукавичко понашање многих римокатоличких бискупа, надбискупа и свештеника, пастора и предводника разних протестантских деноминација који су - што свесно, што несвесно - почели да застапају јеврејске интересе, а запослављају проблеме угрожених хришћана. Пинеј наводи многе сличне примере из историје испријатељских јеврејско-хришћанских односа и на следећи начин описује неред који данас влада у Римокатоличкој цркви:

Има кардинала и бискупа који фаворизују Јевреје - главне непријатеље Христове и Цркве Његове, узимајући их у заштиту или дајући подршку развоју и победи политичких или друштвених покрета које контролишу масони и комунисти. И док, с једне стране, дају такву и толику подршку антихристовским силама, с друге се, у исто време, огорчено боре против кардинала, бискупа и свештеника који се одлучно и успешно противе јеврејској завери. Деловање "пецке колоне" - духовних следбеника Јуде Искариотског, није се много изменило од времена Аријевог до данас. Ако би у историји неки римокатолички владар или политички лидер започео борбу против јеврејских масонских или комунистичких снага, одмах би се на сцену створили прелати, па чак и кардинали, који најлаче воду на воденицу снага пакла, стварајући услове за победу тих сила која би, иначе, била немогућа. Ако би јеврејско-масонске или јеврејско-комунистичке снаде процениле да ће баштите побеђене у директном сукобу с римокатоличким владарима или политичарима, одмах би андажовале своју "пецку колону", убацујући је у саме врхове римокатоличке црквене јерархије. Одајле би осматравали свој план покретања огорчене кампање инцириза и цензура, конфронтирајући чијаво свештениство оним политичарима или владарима који пружају обид масонском и комунистичком устанку. У случају да таква кампања увреда и клевета не буде довольна у онемогућавању римокатолика да масовно дају подршку тим политичарима или владарима, лажни апостоли из врха црквене јерархије (о којима говори св. ап. Павле) прибегавају оном ужаснијем и крађњем средству - екскомуницији. Подривајући ауторитет таквих политичара или владара, ти лажни

апостоли су се увек трудили да за себе обезбеде подршку маса. На тај начин стварали су услове за тријумф масонских или комунистичких снага. У томе је и тајна многих победа снага зла.^{45-284, nn}

Јудео-масонско-комунистичке снаде готово да су јако формиле свет и све више се приближавају осматрачењу свој коначног циља - глобалној империји у којој ће доћи до бруталног прогона хришћанства и црквених главара! Задатак секулариста је да раслабе и духовно разоружају хришћане кроз секуларистичко образовање, антихришћанске медије и идеолошко исмиривање мозга.

Хришћоиздајници из редова римокатоличког свештениства не само да су побегли са бојног поља смирање битке између служу Христових, са једне, и служу Сатаниних, са друге стране, већ се свим силама угину да онемогуће one који су још сремни да бране расуће осмислике хришћанске цивилизације.

Лично знам само за неколико таквих храбрих бораца. Да сам се родио као римокатолик, сигуран сам, трудио бих се да сазнам о што већем броју оних који су се храбро борили против модернистичких јудаизатора Римокатоличке цркве, а које су прогонили обезбожени бискупи, па чак и папе, и то на наговор "сиротих и вечно прогонених" јеврејских лидера. У својој књизи *Смуђени Американци и њихови исмиривачи њихових мозгова*³⁷⁻⁴³⁻⁴⁹ навео сам протест о. Леонарда Финија против све већег и разорнијег јеврејског утицаја на америчко друштво тридесетих, четрдесетих и педесетих година овога века. Од неких његових ученика касније сам имао прилике да чујем како је о. Фини због тога имао много проблема са америчком римокатоличком јерархијом, па чак и са самим ватиканским властима које су покушавале да га ухуктају.*

Ако јеврејске службе Сатане успеју да однесу (бривремену!) победу у историји, за то ће најзаслужнији бићи хришћански лидери који су издали Христу.

* Чинjenica da су ватиканске власти прогониле још једног часног свештеника сведочи о сервисном односу врхова Римокатоличке цркве према најгорим непријатељима хришћанства, као и о потпуном одсуству свести о антихришћанском деловању масона и Јевреја. О том случају требало би говорити чак и да је он једши свештеник кога су ватикански либерали прогонили због тога што је зазвонио на узбуну, упозоравајући на присуство маскираних вукова у хришћанском стаду. На жалост, ово је само један у низу сличних случајева.

О. Манфред Адлер написао је две студије о масонерији. Једна од њих носи наслов *Die anti-Christliche Revolution Der Freimaurerei* (Антихришћанска револуција масонерије) и објављена је 1974. у издању куће Мириам Ферлаг. Друга, тротомна студија носи наслов *Die Söhne der Finsternis* (Синови тијаме) и објављена је 1975-76.

Читаву је антихришћанску револуцију масонерије дошао сам до закључка да о. Адлер није написао ништа што би се косило са енцикликама које су против масонерије написале папе. Од папа се, по природи ствари, очекује да формулишу црквено учење о сваком спорном савременом питању. Но, и поред тога што се о. Адлер придржавао ста-

13. Либерали - чак и међу Џайама!

Надбискуп Марсел Лефевр потресао је бирократе у ватиканској Курији. Он је демонстративно отишао после Пватиканског концила, изјавивши да Ронкалијева (а тај Ронкали је касније постао папа Јован XXIII) активна поддршка комунистима предсдавља одсийућање од Христове поруке... Папу Павла VI назвао је левичарским колаборатором, тврдећи за Римокатоличку цркву да је "ушла у заједницу са свим могућим непријатељима Цркве".

Џон Коулман, истраживач проблема јудео-масонско-комунистичке завере.^{114:27, III}

Прокомунистички и пролибералистички став двојице папа који су дошли после енергичног борца против секуларних непријатеља римокатолицизма, Пија XII - либерални папа Јован XXIII (кога су толико хвалили секуларни медији) и сметени модерниста папа Павле VI, у знатној мери сносе одговорност за слабљење римокатоличког отпора јудео-масонским нападима.

Прва фатална грешка папе Јована XXIII била је што је сазвао општи концил Римокатоличке цркве који се, пре тога, није састао готово читавих сто година. Одлука о сазивању концила донета је по надахнућу харизматичног папе Јована XXIII и издејствована је на неканонски начин, као што је то показала и Урсула Оксфорт.¹²⁰ (Део њене студије о том питању објављен је под насловом *Папа - за комунизам*.) Том папином самовољном одлуком широм су отворена врата модернистичким вуковима у овчијим кожама, а њихова *модернистичка јерес* установљена је као доминантни тренд у савременој Римокатоличкој цркви.

Вова изнетих у тим синклікама, на њега и његову тротомну студију сручила се права лавина безочних напада, пре свега у угледном немачком либерално-секуларном недељнику *Spiegel* (Озледало), а који је, отприлике, пандан америчком *Tajmu* који се, такође, налази под контролом ционаста, левичара и либерала. Уместо да похвали свог свештеника што се храбро упротивио непријатељима хришћанства, тамошњи бискуп (са седиштем у граду Шпајер) отпустио је о. Адлера са места професора. Објашњење бискупа било је да је он добио отказ због "антисемитизма", што је заиста чудан разлог, с обзиром да овај низде у својим книжама није поменуо Јевреје, већ искључиво масоне као "синове tame". (Оптужба за "антисемитизам" често се чује и у другим земљама које се налазе под јудео-масонском контролом, као што су то, на пример, Сједињене Државе или Велика Британија. Ова етикета намењена је, пре свега, онима који пишу против комунизма. На тај начин се посредно, али јасно открива тајна веза између јудаизма, масонерије и комунизма!) Хајнц Шол, уредник *Verlag Fur Zeitgenössische Documentation* (Издавачког дома за савремену документацију) у свом чланку *Зашто су о. Адлеру забрањили да се бави својом професијом* пише о неправди и безумном прогону коме је поменути бискуп изложио о. Адлера.

J. Малер, на другом месту, као да свemu овом додаје: "Човек, једноставно, мора да се запита: може ли морал те институције (Римокатоличке цркве) да падне још ниже од нивоа на коме се сада налази?"^{8:564}

Жалосни случај папе Јована XXIII показује да су либерализам и толеранција према секуларизму, у сливу, први корак упадања у јудео-масонску мрежу, који неизбежно води издајству вечне хришћанске истине. Познато је да су се милиони хришћана у незнану упели у те опаке мреже, раслабљени јудео-масонским отровима. Међутим, заиста је права трагедија за хришћанство што се и сам духовни поглавар најбројније хришћанске цркве лично упео на удицу сатаниних слугу.

Папа Павле VI је пре него што је постао папа био познат као левичарски оријентисани кардинал Милана, кога је на сва звона хвалила тамошња секуларистичка штампа. Он сноси велики део кривице за кризу и хаос који данас харапује Римокатоличком црквом. Једноставно, није могао да поведе Римокатоличку цркву у ваљаном правцу зато што је већ одавно и сам изнутра био заражен отровима "квасца фарисејског", то јест компромисним ставом према безбожницима и атеистичком начину мишљења. *Модернистичко-либералистичка јерес*, коју је за пропекла два века већ осудило неколико Џайа, на челу са Џайом Пијем IX - посматраје у двадесетом веку преовлађујући слив већине римокатоличких клерика. (О катастрофи коју је овај духовно раслабљени папа проузроковао у Римокатоличкој цркви, види обимну и компетентну студију под насловом *Нова посмрт-концилијарна или мониторијанска црква*¹⁰⁸.) Папа Павле VI је заиста у праву када каже да се осећа "задак ћаволов у цркви", али, наравно, никде не каже да је он један од главних криваца што је тај задах обавио Римокатоличку цркву.

Управо је он био један од главних заговорника компромисног става према осведоченим непријатељима Западне цркве: јудео-масонима и њиховој Јерористичкој војсци, комунистима. Склопио је Џакија са службама ћаволовим из Москве и њиховим спонзорима из "слободног и демократског света". Потрудио се да ујутка два храбра кардинала који су много пострадали од комунистичких криминалаца у својим земљама пре него што су успели да побегну на Запад. Забранио је кардиналу мађарском Миндцентију и кардиналу Слипију, поглавару прогонене унијатске цркве у Украјини, да дају било какве изјаве о комунистичкој репресији над римокатолицима у Мађарској и Совјетском Савезу. Тај његов "мудри" кукавичлук комунистичким злотворијама у Источној Европи само је дао подстрека да још жешће гоне хришћане. (О овом папи, издајнику Христа, још сам писао у глави X ове књиге.)

Да бисмо употребили ову трагичну слику, рећи ћемо да су пропесијани још више постали под левичарско-либералистички утицај, као и да се многи православци (на њихову срамоту - због милиона

њихове браће које су побили комунисти) и даље благонаклоно односе према комунистичким безбожницима.

14. Подли јудејски методи - исти од Христа до данас

Намерно користим појам "јудејски". Чиним то јер разликујем већину обичних Јевреја, са једне, и њихове лидере: фарисеје, талмудисте, кабалисте, јудео-масоне, комунисте, "хуманисте", ционисте и новосветскаше - са друге стране. Још у Христово време обични Јевреји другачије су се односили према Спаситељу од својих вођа. Прост народ из Галилеје и Јудеје је поштовао Христа, а јерусалимске вође су Га одбациле, мрзеле и све време планирале како да Га убију. Те онаке вође пореклом су сви били Јудејци, тј. етничко-религиозна мешавина не-аврамовских номадских племена Едомита и потомака древних Јевреја. *Религија водећих Јudeјаца није била заснована на Старом Завету, већ на Талмуду.* Представљала је мешавину мојсејевске вере и вавилонских гадости. У Јеванђељима се на више места говори о томе како су отпадници од мојсејевске вере (фарисеји и садукеји) желели да се обрачунају са Христом, али да то нису учинили "јер су се бојали народа" који Га је поштовао.

Иста разлика у ставу (у непријатељству) према Христу Богочовеку и данас постоји између обичних Јевреја и агресивних завереничких лидера светског јеврејства - интернационалних банкова, талмудиста, атеистичких масона и других организованих завереника и антихришћанских активиста (циониста, комуниста, припадника Анти-клеветничке лиге, Америчке уније за грађанске слободе итд.). Зато, када говорим о огорченим непријатељима хришћанства - у њих никада не убрајам обичне Јевреје. Они су, углавном, заузети свакодневним пословима и професионалним каријерама, па чак и ако не воле хришћанство - ипак не раде активно на томе да му нанесу штету. Јеврејски народ нема појма о религијским програмима и завереничким плановима својих лидера, као, уосталом, што нема ни већина хришћана. Штету хришћанству и хришћанским црквама наносе милитантни и заверенички Јевреји, углавном организовани око масонерије.

У својој студији Пинеј износи безброј запажања о антихришћанском деловању Јевреја кроз векове, али смо због недостатка простора приморани да их овде изоставимо. Карактеристичним лукавством или, пак, по директном сатанском надахнућу, *Јевреји су кроз историју*

разрадили бројне технике за подривање хришћанства, од којих су неке примењивали у прошлости, а неке користе и данас.

Једна од најубичајенијих метода подривања хришћанства су интриге и клевете. Јевреји су у прошлости често подстицали власти у нехришћанским земљама на прогон хришћана, што је био један од најопаснијих јеврејских трикова. За свој обрачун са хришћанством и уклањање хришћана са свих утицајних положаја некада су искористили Јулијана Отпадника ("Апостату") и његову mrжњу према хришћанству. На сличан начин, у овом веку употребљавају демократске режиме Запада и тоталитаризам Истока.

Међу мерама које је Јулијан Апостата предузео против хришћанства издавају се следеће: обновљени прогон Светог Атанасија, који је стапаја сајубом православља; уклањање свих хришћанских симбола са државног новца и укидање свих права које су свештенству дали хришћански цареви; опуштања изјавних служби свих хришћана, уколико се не одрекну вере. При свему томе претварао се како су те мере неопходне да би се одржала слобода вероисповести и једнакост свих религија у Римском царству. Показао се као добар сарадник својим јеврејским савезницима (који се и данас користе сличним методима и једнако лукаво, да би своје масонско-либералистичке револуције довели до коначне победе). Под изговором да уводе слободу вероисповедања, Јевреји су увек и свуде линзали Цркву њених права. Праве намере цара Јулијана открије су се када је објавио да сви Галилеји (тј. хришћани) морају бити уништени као непријатељ хеленизма и када је лично написао антихришћанске списе да би се и на тај начин (пером) борио против хришћанства. ["Реч "цар" у претходној реченици може се заменити именом "Стаљин", или именом било ког другог јудео-масонског диктатора, а реч "хеленизам" - речју "комунизам".]^{15:2187, 11}

Читаоцима који су већ упознати са методима инфильтрирања које Јевреји користе у подривању Римокатоличке цркве, потпуно је јасно да се исти увид може стечи и посматрањем подривања америчке државе и америчког друштва од стране јеврејских моћника. У својим претходним књигама већ сам напироко писао о штети коју су Американцима нанели јеврејски уљези, а и у наредним књигама, такође, намеравам да пишем о новим аспектима истог проблема.^{10:74} Следи само кратак преглед најштетнијих последица јеврејског подривања америчког морала, духовности и политike.

15. Успеси антихришћанских "Јевреја"

Јудејци су Американце увукли у оба светска рата, у којима уопште није требало да учествују. Злоупотребом америчке моћи и ресурса, успели су да Европу ставе под економску контролу својих банкова и

њихових сателита. Илегално су злоупотребили моћ америчке дипломатије и банкарства за рушење хришћанског царства у Русији и тамошње установљење большевичке тираније. Потом су, штетећи америчким интересима, финансирали Совјетски Савез. Стотине милијарди долара опљачкали су од Сједињених Држава, дајући им - по савету јеврејских банкова и њихових слуга из Конгреса - на име "међународне помоћи". Увукли су Америку у своје ционистичке планове, као и у савезништво са терористичком државом Израел, претварајући милијарду муслимана у америчке непријатеље и трошећи *стотине милијарди долара* за безумни израелски шовинистички пројекти. Инфлацијом и ненаплативим зајмовима за неразвијене државе озбиљно су оштетили америчку економију и финансије. Америчким политичарима неприметно су наметнули идеје о централистичкој државној организацији, као и своје социјалистичке, противуставне идеје. Амерички Врховни суд ставили су под своју контролу и усмеравају његов рад супротно америчким интересима. Изопачили су (јудаизовали) хришћански морал, обичаје и културу Американаца, *претворивши их у йадане*. Корупцијом су изазвали кризу америчке "демократије", потпуно раслабивши политичку вољу Американаца. А што је најгоре од свега, Америку су подредили свом једносветском пројекту. Амерички политичари су у тој мери постали искварени и кукавице, да се више и не усуђују на отпор сатеривању САД у "дивни" глобалистички план "спасења човечанства", а до кога ће доћи када се читав свет буде нашао под влашћу јудејских антихришћанских диктатора.

ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ: НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ НОВИХ ФАРИСЕЈА - 9

Поглавље IX

МОДЕРНИСТИЧКА ЈЕРЕС И ПОБУНА ЈЕЗУИТА

... Интелектуализам, секуларизам и дух овога света уништавају читав организам Римокатоличке "цркве".

Јеромонах Сава (Јанчић), Екуменизам
и време илјадице¹¹⁸³⁸

1. Људска природа, духовно оштупела и сирова

У Хришћанској цркви одувек је било грешне, не-хришћанске или антихристовске опозиције. Сатана и његови црни анђели наводили су људе на грешне мисли и непослушност. Људску "природу", саму по себи или уз ђаволову помоћ, увек су реметила безбожна осећања, намере и понашање. Христос је упозорио ученике да се чувају "квасца фарисејског" (Матеј, 16:6,11), односно савеза са Злим у идејама, ставовима и рђавом понашању, а што је карактерисало те, наводно, најпобожније Јевреје.

Када су Христос и мала група Апостола и пратиоца кренули на Његово последње путовање, једно самарјанско село није хтело да их прими јер су ишли у Јерусалим, са чим се Самарјани нису слагали.* Осећајући се важним јер су били део Месијине пратње, Јаков и Јован, синови Зеведејеви, упитаše: "Господе, хоћеш ли да речемо да огањ сиђе с неба и да их истиријеби (Лука 9:54)?" Господ је, наиме, покушавао већ дуже време да им предочи да ће Га у Јерусалиму убити јеврејски свештеници и фарисеји. Сигурно Га је заболела ова сурова страна људске природе, као и њена ограниченошт да схвати Његову Божанску

* Самарјани су практиковали осакаћену мојсејевску религију: прихватали су само првих пет књига Старог Завета и нису се клањали у јерусалимском храму.

мисију: Он је био спреман да Свој живот положи за спасење човечанства; а Синови грома, како је Христос назвао ту двојицу силовитих ученика, хтели су да униште негостољубиве сељане. Решење овог великог проблема било је једноставно: "А он окренувши се запријети им... и отишао у друго село."

На том истом путовању, Исусу приступи

... мати синова Зеведејевих са синовима својим клањајући му се и молећи га за нешто.

А он јој рече: Шта хоћеш?

Рече му: Речи да сједну ова моја два сина, један са десне стране теби, а један с лијеве стране теби, у царству твојему.

А Исус одговарајући рече: Не знate шта иштете (Матеј 20:20-22).

Исус је говорио о питањима духа, о свету вечности, док је ова амбициозна породица размишљала о овоземаљским, људским стварима. (У сличном искушењу, модернисти су се заразили наводном марксистичком борбом за побољшање овоземаљских услова, па су желели Цркву да одврате од њене небеске мисије.)

Људи су увек спремни, свесно или несвесно, да издају Христа. Чак се и свети апостол Петар, на чијој вери ће Христос саградити Цркву, када је видео да му се ради о глави - три пута одрекао да познаје Христа.

"Хришћани" се одричу Христа кад год им је то потребно ради остваривања сопствене безбедности, интереса и жеља. Немојмо зато бацити камен на Римокатоличку цркву због стања у које су је довели језуити модернисти, наводни реформатори. Као и свети апостол Петар, и поред најбоље намере, могли бисмо да почнемо да размишљамо као Сатана. На свом последњем путовању у Јерусалим Исус је упитао своје ученике - ко мисле да је Он. Свети апостол Петар, најжустији и најодважнији, одговори: "Ти си Христос, Син Бога живога" (Матеј 16:16). "Од тада", наставља Јеванђелиста, "поче Исус казивати ученицима својим да њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадати од старјенића и првосвещеника и књижевника, и убијен бити, и трећи дан да ће устати."

За светог апостола Петра, као човека, тако нешто било је незамисливо. *Он је знао боље од Сина Божјег Кога је мало пре тога признао.* У Јеванђељу се наставља прича о трагичној неспособности људског ума да сквати Божје путеве: "И узвеши га Петар поче га одвраћати говорећи: Божје сачувај! то неће бити од тебе." Као удар грома, уследила је Христова одлучна осуда Петровог људског начина размишљања: "А он окренувши се рече Петру: Иди од мене, сатано! Саблазан си ми, јер не мислиш што је Божје него што је људско" (Матеј 16:23).

Ако је Сатана могао да заведе светог апостола Петра, који је три године био поред Христа и био сведок скоро свих Његових знакова и чуда, шта се може очекивати од нас грешних хришћана? Црква је увек проповедала да и они најсветији међу нама могу да згреше и падну Сатани у шаке.

2. Ко су језуити?

Они су били најбољи монаси које је римски папа икада имао. Ред је основан 1540. године и његови припадници су више од четири века били најпобожнији монаси, најспремнији на самоодрицање. Били су то људи јаке воље и истрајности, који су радили као мисионари и учитељи, проповедници и организатори, а понекад и као борци против непријатеља Цркве. Ширели су хришћанство у Јапану и Кини, Индији и Латинској Америци. Оснивали су универзитете и римокатоличке школе, били дипломате и саветници на дворовима, храбро се борили против јеретика у Европи и Америци. (Додуше, њихова борба није увек била најчиšћа - моји српски православни преци су, на пример, претриели многе неправде од ових римокатоличких фанатика на аустријским и млетачким територијама.) Били су фанатици у служби своје вере, тако да су их многи доживљавали као не-хришћане.

За језуите се везују многе - не баш таке приче. Неке од њих су, можда, истините. Па ипак, с обзиром на то да су непријатељи хришћанства већином најгори лажови и интриганти, поуздано знам да језуити, или "Дружба Исусова" (*Compania Iesu*), како се они званично називају, нису ил издалека били тако црни како су их непријатељи описали.

На крају их је ипак искварила духовно изопачена јерес коју су неуморно заговарали јудео-масони, секуларизам, или како се она назива у свом римокатоличком облику - модернизам.

Трагичну причу о томе како су ови побожни хришћански ревнитељи постали издајице Христа - детаљно је испричао бивши језуита отац Малахија Мартин, у књизи *Језуити*.¹¹⁹ Шокиран и тужан због духовног пада свог Реда, али ипак у оквирима хришћанског милосрђа, о. Мартин одмерено изражава своје неслагање и осуду. Захвалан сам му што ми је дозволио да његову књигу искористим као главни извор информација о трагедији Језуитског реда.

3. Аријанци и витезови Темплари

Током дуге историје Хришћанске цркве, на жалост, било је много примера отпадништва од вере Апостола и Васељенских сабора. Понекад је јерес била масовнија, јача од Цркве, као у случају аријевства, лажног учења из четвртог века које је порицало Божанску природу Исуса Христа. Све се окренуло наопако: већина хришћана пристала је уз Арија, свештеника јеврејског порекла, и почела да прогони вернике као да су они јеретици. (Др Р. Грабер, римокатолички бискуп из Регензбурга у Немачкој, у књизи *Атанасије и црква нашеј доба*,¹⁰⁷ описао је како је православни Александријски патријарх страдао од јеретика.)

Садашњој издаји хришћанства од стране већине језуита још је сличније отпадништво витезова темплара у касном средњем веку. Темплари су са крсташима ишли да ослободе Свету земљу од неверника, Турака. Храбро су се борили пет векова (од 11. до 16. века), све док их мухамеданци коначно нису поразили, када су освојили њихову последњу тврђаву на острву Родос. Ступивши у контакт са неверницима, темплари су се заразили мухамеданским мистицизмом и неки од њих су се одрекли хришћанске вере. Постали су сатанска секта која се клањала "Бафомету" са главом јарца, који је у средњевековној култури несумњиво представљао Сатану. У својим антихришћанским ритуалима газили су и пљували *Свето Писмо*. Такође су имали и хомосексуалне ритуале приликом увођења у њихов ред, као део сатанистичких обреда.

Инквизиција и француски краљ Филип Лепи бацили су њиховог заповедника Жака ди Молеја у тамницу, и он је под мукама признао своје отпадништво. Спаљен је на ломачи, а огромно богатство темплара дато је другом реду. Ритуали савремених масона нам говоре да је ова прича из 14. века углавном тачна. Они су свој подмладак назвали именом Жака ди Молеја. Јеврејски творци масонских ритуала с поштоњањем су у њих увели сећање на Молеја, заклињући се да ће се борити против свих краљева и "тирана" (и тако довести јудео-масоне на власт као нове квази-краљеве и нове тиране).

4. Побуна царске гарде

"Папство и верски ред језуита су у рату",^{*} - овако отац Мартин почиње своју тужну причу. Ова чињеница представља шокантно откриће за једног римокатолика, а за оне који нису католици (као ја, на

* Сви наводи у овом поглављу су из књиге *Језуити*,¹¹⁹ осим ако није другачије назначено.

пример) она је потпуно неочекивана. Тако нешто било би незамисливо пре 100, па чак и пре 50 година: да војници папини, како су језуити називани 450 година, одбију послушност намеснику Христовом, како римокатолици називају папу, па чак и да му се активно супротстављају.

Можда се објашњење тога да је ова револуција чувана у тајности може наћи у чињеници да побуна није буканула међу обичним припадницима овога Реда, већ су се, напротив, на њеном челу нашле највише старешине Реда: отац генерал, регионални и провинцијски управници, па чак и водећи теолози и интелектуалци. Један језуита који је остао веран папи, на шта се и заклео, тврди да се спроводио дуготрајни државни удар.

Побуна се није односила само на нека мање важна неслагања, већ и на основну природу Римокатоличке цркве. Била је радикализација од побуне Мартина Лутера и њено успешно наметање Цркви начинило би од ње екстремну протестантску црквену организацију:

С друге стране, за многе језуите данас је неприхватљива централизована власт Цркве, старешинска структура кроз коју она функционише, као и њена сврха. Неприхватљиве су и традиционалне привилегије које уживија Јован Павле II, или било који други папа.

Уместо хијерархијски устројене Цркве, они је желе састављену од малих и аутономних заједница народа - "Божјег народа", како их они колективно називају, или "народне Цркве" - који су сви лабаво повезани само вером, али никако једном централном и централизованом власти као би папство желело да буде.¹²⁰

5. Криза вере, а не само хијерархије

Када би се језуити бунили само против структуре Римокатоличке цркве, њихова побуна не би представљала тако велику опасност за живот Цркве, иако би од ће, на дуже стазе, учинила безоблично протестантско тело. Ниједан пријатељ хришћанства не би могао да поздрави такво удаљавање од апостолског модела Цркве, односно *ауторитетног модела* каквог је устанакио Христос. У раној Цркви, свети Апостоли су били једини ауторитет. Када је свети апостол Павле одлучио да започне своју мисију међу незибощима, прво је отишao у Јерусалим да затражи одобрење од светог апостола Петра као старешине Апостола, као и од Сабора састављеног од других ученика које је Христос одабраo за извршење Своје мисије. Исто тако, када су Јудејци тражили да се преобраћеници из паганства обрежу, Црквени сабор у Јерусалиму је донео одлуку да од хришћана не треба правити Јевреје.

Хришћанска црква је 15 векова имала неоспоравану хијерархијску структуру. Бискупи и папе јесу правили грешке, вршили злоупотребе и падали у грех, али нико од њих није хтео да промени епископалну власт Цркве. Лутер у почетку није хтео да се удаљи од традиционалне Цркве, већ само да је реформише. До оснивања протестантске цркве доплио је само због људског гнева и агресивности међу црквеним људима и политичким вођама. Чак и данас у Лутеранској цркви на власти су бискупи.

На примеру три водећа језуита, отац Мартин показује колико су наводни језуитски реформатори оштетили Цркву.

Језуита Артур Ф. Макгаверн 1980. године објавио је књигу *Марксизам: Америчко-хришћанска Јерсијектива*. Вероватно би читаоци који су свесни либералне духовне и интелектуалне површиности која влада у Америци - знали шта да очекују од овакве једне књиге: плитак покушај да се пронађе "практично" решење, пружсто левичарско-либералним оптимизмом како се од света може направити савршено место за живот свих људи. До тада су студенти и незрели либерали већ 20 година сањали о савршеним марксистичким решењима и трчали по универзитетима и медијима, проглашавајући да имају срећнија решења за проблеме Америке. Протестантски хришћани су играли те исте заморне игре 50 или 80 година, а нарочито када је председник Френклин Д. Рузвелт, запаљен марксистичким илузијама, потхранђивао америчку политичку наивност. Сада је иста та секуларистичка болесӣ заразила римокатоличке интелектуалце.

Пошто су представљали непопуларну мањину, римокатолици и посебно језуити који су били на пошем гласу у Америци, пристали су да се придруже прогресивној већини. Неки подмукли марксисти су сматрали да сатаниста Маркс, наводно, није био такав атеиста какви су били Ђаволи Лењин и Стаљик, па је самим тим прихватљив за хришћане. (О ментално и духовно-морално болесном званичном оснивачу комунизма можете да прочитате више у књизи *Карл Маркс, служа и жртва Сашане*.¹²³) Макгаверн је изјавио да хришћани морају да буду за марксизам и против капитализма. Био је један од оних Американаца који су насељи на комунистичку варку.

Немам разлога да обожавам капитализам. Створили су га јудејски банкари у Енглеској у 19. веку и одатле пренели у Европу и Америку. Тај систем злоупотребљава људе, иако су се услови побољшали у 20. веку. Он је, посебно током индустријског процвата после другог светског рата, обичном народу пружао бољи живот него што је био онај иза комунистичке Гвоздене завесе. Не само да су животни стандард и услови рада били далеко бољи него у комунистичким земљама,

већ су у њему, углавном, поштована људска права, за разлику од земаља у којима су владали Сатаном надахнути марксисти. Како је могао Макгаверн, хришћански калуђер који се, наводно, одрекао свега зарад Христа, да се нађе на страни Његових окрутних непријатеља? Невероватно је колико су људима сужени видици. Верујем да се у случају Макгаверна и језуита који су као овце кренули за њим - не ради само о интелектуалном пропусту, већ и о сатанској прелести.

Макгаверн и његови следбеници личили су ми на оне тупаве комунистичке пропагандисте борбеног зла који су Христа прогласили револуционарем, јер се саосећао са сиромашним и подјармљеним људима у Светој земљи у време када је међу њима боравио у телу.

Зашто се Макгаверн саосећао са бедом сиромашних људи у Латинској Америци и Азији, а није са комунистичким робовима у католичкој Польској и Мађарској, као и православним хришћанима у Румунији и Бугарској? Изгледа да се ту ради о дискриминативним схватањима. Писао је да је у Светом јеванђељу по Луки открио како је Христос био револуционар који се борио за сиромашне и против богатих. То једноставно није истина, већ само комунистичка пропаганда. Христос се саосећао са сиромашним, али су и Никодим и Јосиф из Аrimатеје, иако имућни - били Његови пријатељи и потажни ученици. Они су обезбедили гроб у коме ће наш Господ бити сахрањен, а вероватно су сносили и део трошкова за смирну којом су жене које су Га следиле - припремиле пристојан погреб за Њега.

Како је Макгаверн могао да стане на страну комуниста који су хладнокрвно убили милионе, у суштини, невиних људи? Солжењицин је у то време већ писао у књизи *Архипелаг Гулаг*¹²⁴ о окрутности комунистичког система у ССР. Други писци су описали стравична убиства филипинских комуниста који су пред школском децом одсецали главе својим набеђеним противницима, као и масовна убиства у Маовој Кини и комунистичкој Камбоџи (видети: *Сујербанкари, вампире савременог човечанства*¹²⁵). Очигледно, нешто није у реду са Макгаверном и његовим језуитским колегама револуционарима. Слутим да је у питању демонска опседнутост.

Језуита Џејмс Фрэнсис Карни такође је био фанатик такозване теологије ослобођења. Сваки иоле обавештен хришћанин могао би да потврди како марксистичко партизанство не може да донесе ослобођење, нити да има било какве везе са хришћанском теологијом. Ипак су ови језуити, заједно са братством Меринол и другим свештеницима, калуђерима и калуђерицама, отишли да помогну комунистима сандицистима, који нису били ништа мање окрутни од комуниста у другим земљама. (У књизи *Наши животи, Божје ишакање*¹²⁶, описано сам како сам

од тупавог симпатизера постао противник комунизма због окрутног убијања невиних људи у Србији, и то само зато што се нису прикључили сулудом комунистичком устанку под немачком окупацијом.)

Ово римокатоличко свештенство, калуђери и калуђерице, непримишљено су следили моду и од себе створили оружје туђинског, јудео-масонског веровања, марксизма. Помагали су им не само прикупљајући новац за оружје и остале војне потребе, већ су учествовали и у обуци герилаца убица, па и сами понели оружје. Њихово присуство се могло сматрати некорисним у погледу њихове мисионарске улоге: нико није захваљујући њима постао бољи хришћанин, већ само бољи револуционар, што је у суштини значило гори убица, стварни или потенцијални. Њихову хришћанску одговорност да послуже као добри примери другима - прогутао је марксизам, сатанистичко веровање засновано на мржњи.

Главни теоретичар теологије ослобођења, Густаво Гутнер, језуитски свештеник из Перуа, чак је измислио и нови грех - католички конзервативизам. Марксизам је у тим језуитима, несумњиво, угушио хришћанство. Њихова католичка вера је несталла и постали су следбеници система кога су лансирали Христови непријатељи, јудео-масони. Могли су да прочитају анализе ирског свештеника оца Дениса Фехија^{68,135,136} и нашег савременика Леона де Понсена,⁵ који су разоткрили комунизам и његовог творца и спонзора, јудео-масонерију - као смртне непријатеље Христа и Његове Цркве. Следбеници револуционарне праксе сматрали су да су открили нови и аутентични облик хришћанства, а у ствари су издали Христа и оснивача њиховог реда, Игнација Лојолу, који је био у потпуности посвећен свом Цару, Христу.

6. Језуита Карл Ранер, изођачени теолог

Као млади преобраћеник од левичара у хришћанина, током тридесетих година овога века, желео сам да сазнам све о вери из било ког хришћанског извора. Сећам се да сам прочитао једну књигу која ми је помогла да ојачам веру и одвојим се, бар донекле, од секуларистичког начина размишљања. Дивио сам се интелектуалној проницљивости писца и његовој јакој и јасној вери. Био је то Карл Ранер, немачки католички теолог.

Четрдесетак година касније у Америци, у разговору са др Димитријем Најдановићем, српским свештеником који је докторирао философију на универзитету у Берлину и чија је специјалност била докторска, сазнао сам да отац Димитрије има високо мишљење о Ранеровим достигнућима на пољу хришћанске и католичке доктрине,

односно учења о важним веровањима. Зато ми је било тешко да повељем, док сам читao извештај оца Мартина, да се ради о истој особи која је сада била опасан непријатељ традиционалног хришћанства.

Отац Мартин је Ранера описао као водећег језуитског побуњеника, носиоца нових антихришћанских трендова међу отпадницима, модернистичким "теолозима" Римокатоличке цркве. Нисам сумњао у то да је пад овог хришћанског свештеника и учитеља био дело Христовог непријатеља. Отац Мартин описује како је овај сјајни ученик постао модернистички теолог отуђен од римокатолицизма, издајник Христове Цркве:

У последњој књизи коју је написао пре своје смрти, 1984. године, *Јединство цркве: Стварна могућност*, Ранер је сасвим отворено изнео нови прихваћени језуитски став о папству и одређеним догмама Цркве. Заједно са Хајнрихом Флисом, језуитским колегом и коаутором, и уз одобрење својих надређених, Ранер је изнео претеран и изразит антикатолички предлог. По његовим речима, да би се постигло хришћанско јединство, неопходно је да се више не инсистира ни на папској непогрешивости као догми, нити на некој другој доктрини о римокатоличком папи и римокатолицизму које су одређивале и предлагале папе од 4. века до данас.

Ранер је предлагао да Римокатоличка црква сва правила у вези са вером и моралом које је развијала и проповедала 16 векова - званично одвоји од свакодневног живота. *Брак, хомосексуалност, пословна етика, људска слобода, побожност, свака сфера људског постизања - све то треба да буде подложно променама и преиспитивању.* Ипак, главне жртве биле би дојме Цркве. Јер оно што је Црква прогласила основним и обавезним за римокатоличку веру, *по Ранеру би постала необивезно.* Интегритет Христове личности, значење и вредност седам Светих тајни, постојање Раја и Пакла, божански карактер ауторитета бискупа, истинитост *Светог Писма*, примат и непогрешивост папе, карактер свештенства, безгрешно зачеће и успеније Пресвете Богородице, Христове мајке - све би то било препуштено на милост и немилост екуменским саборима.

Међутим, важнији од свега тога били су Ранерови главни циљеви, барикаде које су стајале на путу свему осталом: *желео је да онесиособи папску власт*, а хијерархију Римокатоличке цркве сведе на само још један идиосинкратичан израз Христове поруке. Другим речима, практичан ауторитет и духовни циљ Цркве - који увек представљају суштинска питања у рату између папства и језуита - били би одбачени и замењени оним ауторитетом и *материјалистичком мисијом* који су тренутно у моди.

С разлогом претпостављамо да је, на чисто личном нивоу, *Ранер у поштуној изјубио своју римокатоличку веру.* Али овде се мање ради о стању у коме се налазила Ранерова душа, а више о практичном утицају који он и многи теолози слични њему - имају на живот какав се води у овом свету.

Речи да је Ранер (и Флис као коаутор) само изражавао *антицатоличко осећање* које је 1984. године било веома раширено међу римокатоличким теолозима - ни упола не би дало тачну слику пропasti до које је он довео. Понига је већи део свог живота предавао теологију на угледном језуитском универзитету, током година је *постао пример теолошке мудрости*

и здравог разума за хиљаде људи који су сада свештеници, професори и писци са великим угледом и утицајем.

За многе се такав рад одвија у кулама од слоноваче. Међутим, људи какав је Карл Ранер у многоме су доприњели обликовању начина размишљања и морала свештеника и бискупа који су сада укључени у сва овоземаљска питања широм света. И када они једном стекну уверење, макар и на чисто личном плану, да су "Ранери" у Цркви у праву, а папство није - тај сукоб никако не може да остане теоретски. Уместо тога, он задире у најдубља подручја мисли, веровања и осећања милиона које срце - а и директни или индиректни утицај сличних теолога - вуче у један свет у коме се природа, значење и најосновнија сврха њиховог живота као хришћана поново дефинишу у чисто рационалном и материјалистичком окружењу.

Без једног таквог цина као што је Карл Ранер, теологија ослобођења би сигурно брзо пропала и Франсис Карни не би био тако некритичан према списима Хуана Луиса Сегунда. Ипак, морамо да кажемо да Ранер *није измислио ништа ново*, нити су то учинили људи из његове генерације који су били само његова копија. Он није лично покренуо огромни теолошки преокрет у Друштву Исусовој или Римокатоличкој цркви. Није био важан као зачетник, већ као одани и успешни проповедник *погубног и разорног утицаја* који се деценијама пре њега шајно ширio унутар Друштве Исусове. Било да је држao предавања у Европи или ишао бродом до Америке, са ореолом стеченог угледа, непоколебљивог ауторитета, представљајући увек ружно лице материјализма, увек хитар у борби изблиза и не желећи да уступне ни пред ким - био је прави човек за *католички самоканализам*. Неколико генерација је научио како да своју веру уништи логиком, скептицизмом и непослушношћу, стр. 23-25.¹¹¹

7. Злокобан утицај модернизма

Ово је трагедија једног отпадника од институционализованог хришћанства. И поред све своје интелигенције, *Ранер се заразио секуларистичким, побуњеничким начином размишљања*. Једноставно је упио болести индивидуализма коју је јудео-масонерија ширила, посебно у овом веку. *Никада није схваћио да постоји група моћних међународних финансијера* којима је, да би завладали светом, *по потребно да ослабе везу која постоји између грађана и верника*, с једне стране, и државе и цркве, с друге стране. Све су то чинили под маском демократије и ослобођења људи који су, наводно, у жећи традиционалном хришћанској друштвеном дисциплином, појединачним развојем, схваћањем самога себе, самоизузењем и ослајалим звучним називима. То неуравнотежено гледиште нарочито су захварали *Јевреји*, као утицајни уљези у хришћанској култури. Све важне вође на подручју психологије, социологије и левичарске политике били су Јевреји. Једноставно су разарали хришћанску културу. Човекове обавезе према

заједници, породили, држави, цркви - потиснуте су у позадину и наметнут је нови идеал: диван, модеран појединац, неспутаван правилима и ограничењима. Укратко, *поштовање је човеково самоправљавање*, а у позадину гурана зависност од заједнице и дисциплина. То што један такав надарени појединац (какав је био отац Ранер) није успео да схвати шта се догађа и није одбацио оно што је Сатана обећао Еви: "Постаћете као богови", показује да чак ни најоштроумнији појединци не могу само уз помоћ разума да побегну пред лукавством нечистих сила.

Не зnam какви су то психолошки поремећаји могли да доведу до таквог недостатка мудрости код оца Ранера. Гордост? Горчина због неког сукоба са претпостављеним? Закаснела пубертетска побуна против родитељског ауторитета? Окретање од Бога? Који год разлог био у питању, у сваком случају је нанео неизрециву штету хиљадама верника који су га следили у његовој изопаченој теологији и модернистичком ставу.

Мислим да је, и поред своје изузетне оштроумности, дозволио да га обузме она стара, романтична идеја о повратку једноставном, првобитном облику хришћанства, као моделу. Такви поједностављени облици могу да прођу у некој парохији или области са малим бројем хришћанских заједница. Ови прости модели не могу да се примене на веће заједнице верника на нивоу провинције, државе или народа. Хришћани су, такође, суочени са проблемима унутрашњих сукоба са локалном или државном моћи, политичким вођама и осталим појединцима сигурним у себе. Њима се најбоље може управљати уз помоћ ауторитативних тела састављених од вођа црквеног живота - бискупа, папе или епископа. Чак и са таквим моћним заступницима хришћанских интереса, Црква може да има проблема са безумним секуларним властима. Моћне црквене организације су потребне да би се супротставиле агресивним или себичним владарима, националним и међународним вођама или организацијама. Они којима је на уму романтично поједностављење црквеног живота - занемарују ове чинионице.

Такви идеалисти који желе да поједноставе црквени живот нису свесни до каквог хаоса од разних учења и секашког подељености може да дође ако се ослаби моћ црквених власти. Хаос "хришћанске" цунгле од разних сект и "цркава" у Америци - последица је управо тога што не постоји национални верски ауторитет који би ослабио утицај самозваних пророка и оснивача секти. Ко год зна какву добробит црквене власти представљају за веру, никако не би желео да се укине хијерархија и народ прелести на милост и немилост утицајима неуравнотежених сектата.

Црквене власти и организације су нарочито потребне када се хришћанство суочи са злим и подмуклим међународним заверама јудео-банкара, њихових агената (јудео-масона) и целата (бољшевика и комуниста). Као што можемо да видимо из ове књиге, чак ни тако моћне организације каква је Римокатоличка црква - не могу успешно да се боре против међународне антихришћанске завере.

Зашто се Ранер није одрекао своје Цркве и придржио неком протестантском удружењу где би његови ставови били добро дошли? Они би га врло радо примили. Очигледно је *нечисти дух зајосео овог модернистичког теолога*. Заиста је чудовишно то што он, као моћни немачки интелектуалац и теолог, није с презиром одбацио америчке интелектуалне и културне плиткости. После другог светског рата дошло је до навале америчког "демократског" утицаја у Европи. Можда га је осећај кривице који је намерно усађен Немцима (као да су сви били Хитлеровци), спречио да разабере духове који су доминирали Америком. Веома је тешко одупрети се испирању мозга, нарочито ако га врше такви мајстори тог погубног заната, ционисти и јудео-масони.

8. Пайство као мета јудео-масона

Фарисеји (талмудисти) су предано радили против Хришћанске цркве и народа од самог њеног зачетка. Јеванђеља описују како су се супротстављали Христу и како су на крају натерали Пилата да дозволи да Га разапну. *Дела свећих Апостола* описују како су Јевреји каменовали хришћанског првомученика архијакона Стефана. У књизи *Анти-Сион: Преглед коменијара угледних личности о организованом јеврејству по ком векова*,¹¹⁵ Вилијам Гримстад наводи како су хришћанске вође и мученици осуђивали Јевреје због тога што су се супротстављали и прогонили Цркву: Тертулијан (2. век), свети мученик Иринеј лионски (2. век), васељенски патријарси, свети Григорије Богослов и свети Василије Велики (4. век), свети Јован Златоуст, васељенски патријарх (4. век) и други хришћански предводници. У Шпанији су Црква и народ осам векова много зла трпели од мухамеданаца, а управо су богати Јевреји из Цариграда финансирали флоту која је омогућила Маварима да пређу из Северне Африке у Шпанију. Морис Пинеј, високи достојанственик Римокатоличке цркве, у својој обимној књизи *Завера пропис Цркве*¹¹⁶ детаљно је описао *вековно непријатељство Јевреја према Хришћанској цркви*. (Не би ме изненадило да непријатрасно истраживање покаже како су јеврејске интриге навеле и Турке да нападну Византију и униште је, јер она није дозвољавала Јеврејима да на било који начин имају удела у државној управи на ма-

ком нивоу.) Обавештени хришћани су знали да су јереси које су разарале јединствену Цркву и касније Римокатоличку цркву - заверенички лансирали управо Јевреји. У претходна три поглавља видели смо да је Црква знала да су најпогубнију и најопаснију јерес, јудео-масонство и њен западноевропски облик, лансирали Јевреји из Западне Европе и Енглеске.

Какво је то *изојачење ума и духа* могло да наведе папине војнике да стану на страну модернизма, који је био и остао оружје јудео-масонерије?

У језуитској издаји нису учествовали само појединци, нити неке луде новајлије, већ, поред обичних чланова, и сам врх Дружбе Исусове, Очеви генерали и старешине провинија. Трајала је током владавине *шројице папа*, иако је сваки језуита морао да положи посебне заклетве о безусловној послушности папи.

Отац Мартин то овако коментарише: "Нека унутрашића *шрулеж* разараја је и језуите и римокатоличко црквено тело. *Скривени рак, усађен деценијама раније* у ова тела, постао је неутралан, али не и доброћудан."

За све римокатолике, како свештенство, тако и обичне вернике, било је *незамисливо* да од свих људи баш језуити *заговарају ново устројство Цркве*; или да зарате макар и са једним папом, а камоли тројицом, понижавајући их и варајући им послушност, чекајући да сваки од њих умре у нади да ће им наредни папа оставити одрешене руке.¹¹⁷

Као зрели старији свештеник, отац Мартин схвата да је био сведок јасног примера *борбе између Бога и Његовог непријатеља, Сатане*:

*Две космичке силе - добра и зла интелигенција, отеловљене у Богу и Луциферу - ухваћене су у борбу на живот и смрт за приврженост свих људи. Та борба постаје опипљива - може се открити и идентификовати у многим појавама. Али, по истој тој логици, све што је опипљиво - објено је оним што је надљудско и вечно.*¹¹⁸

9. Пайска издаја хришћанства

Овде нећу расправљати о низу папских потеза за које су многе православне вође, Лутер и други протестанти онуживали Рим: стицање политичке моћи, учествовање у прогонима православних и других хришћана, згртање огромног богатства. То је само део рака о коме је говорио отац Мартин. Доброћудни, али окренут овогемаљском, папа Јован XXIII стао је на страну бруталних совјетских убица *милиона хришћана*. То је била издаја Христовог стада на овоме свету. Склопљен је *шакл са Христовим непријатељима* да се не настави антикомуни-

тичка активност претходног папе Пија XII. Антикомунистичке кардинале Миндентија из Мађарске и Слипија из Украјине Ватикан је ућуткао и односио се према њима као према непожељним. То је било одбацивање одлучности против тирана коју је Христос показао када је злог идумејског краља назвао "оном лисицом". Сталјин је био много окрутнији злочинац, а Црква у слободном свету је ипак ћушала, претварајући се да је све у реду.

Комунисти, либерали и остали непријатељи хришћанства у Европи и Америци, а нарочито Јевреји и њихове "хришћанске" слуге, искористили су овакву папску политику да се спријатеље са римокатолицима и протестантима. Светски савет (некатоличких) цркава је постао прокомунистички, а Национални савет цркава у САД је врвео од пријатеља комунизма. Бројни прокомунисти у Стејт Департменту су подстичали да се у Азији, Африци и Латинској Америци успоставе комунистичке диктатуре. Папе Јован XXIII и Павле VI никада нису говорили против ширења комунистичке, у ствари, јудео-масонске моћи у свету. "Јавно мњење" у Европи и Америци је постало прокомунистичко и у свим друштвеним групама су успостављени црвени трендови, укључујући ту и римокатолике и протестанте. Левичари су преузели главну реч у црквама* и ван њих. Сви јудео-масонски медији (других скоро да није ни било) критиковали су америчко учешће у рату против комуниста у Вијетнаму.

Убрзано је успостављена јудео-масонска доминација над целим светом, такозвани Нови светски поредак. Хришћанске цркве су се прилагодиле тајној јудејској надмоћи и зато су морале да плате цену пропасти модела установљених у хришћанским облицима културе: подређеност ауторитету, скромност у облачењу и говору, поуздан карактер, извесна контрола сексуалности, осуђивање изопачености, оданост породици - све то отишло је низбрдо. За само једну или две

* Један свештеник Епископалне цркве у коју сам ишао, јер у близини није било Православне, показао је интересовање за моју књигу *Наши животи, Божје ђакање*, коју сам објавио 1987. године. Обећао ми је да ће написати критику за локалне новине. Пхвално је писао о њој, осим што је отворено признао да не може да схвати мој огорчени, ултраконзервативни став према комунистима и левичарима-либералима. Училио ми се да мије јасан разлог његове недоумице: он је био на колеџу и у Теолошкој школи крајем шездесетих и почетком седамдесетих година овога века, када је једини став на универзитетима био про-комунистички.

Католичке више школе нису се више разликовале од других америчких универзитета - папе су им пружиле ауторитативни пример. И на другом ватиканском концилу (1963-1965) углавном су изражавана прогресивна гледишта, блиска секуларизму. То је разорило веру многих римокатолика и отуђило их, уз помоћ реформи сличних протестантских, од црквене традиције и општих ставова. У таквој атмосфери сасвим природно је дошло до створеног отпадничтва језуита.

генерације вратили смо се у йаганизам. Морамо да кусамо чорбу коју смо сами закували.

Црква више није била извор моралне дисциплине, достојанственог понашања, одлучног карактера. У време Другог ватиканског концила одустало се чак и од малог одржавања самодисциплине какво је уздржавање од меса петком. *Обустављена је борба йротив телесног (йлоји, "меса") и она је проглашена засиларелом и нейприродном.* У Православној цркви се наставило са постом као у време када је хришћанска дисциплина још одржавана: шест, односно, седам недеља поста (уздржавања од меса и осталих намирница животињског порекла, као што су млеко и јаја) пре Божића и Васкрса, још два поста у част светих апостола Петра и Павла и Пресвете Богородице, као и сваке среде и петка. Мали део верних православаца држао се таквих строгих правила, заједно са монасима, монахињама и свештеницима. Остали су поштовали правила бар недељу дана за Божићни и Велики пост да би могли да се причесте.

Римокатоличка црква се одрекла борбе йротив телесног у традиционалном хришћанском облику. По томе се изједначила са протестантском црквом. Па ипак, подређеност демонима не може се спречити осим "молитвом и постом", како је Христос рекао ученицима. Римокатолици су одустали од древне борбе против ћавола и телесног и *тако се окренули више овоземаљском. Морално слабљење и секуларизација верника Јосипала је неизбежна.* Тај талас је погодио Римокатоличку цркву нарочито током шездесетих година, што се поклапа са периодом када је дошло до масовног отказивања послушности код језуита. *Агијатаменто (модернизација) Цркве значила је оштадништво од ранијег сфања вере и дисциплине.* Црква је изгубила на снази и заслужила да буде згажена и одбачена. За врховну мудрост је проглашено је укидање свих ограничења људске "природе". Секуларизам је тријумфовао. *Ослобађање од сушијинског хришћанства ишло је упоредо са марксистичком побуном против успостављеног друштвеног коретка.* Нешто од тога је било и добро, као, на пример, успостављање људских права, док је остало представљало експериментисање без икаквих норми (дроге, промискуитет, хомосексуалност, слабљење национализма, десоцијализација брака, површиност религије, ширење култова и јереси). *Јудео-масонерија, иако нейрејозната као сионзор йаганизације, Јосипала је победник у свим сферама америчкој и европској живоји.* Римокатолици су пребегли у секуларне џаборе, а Црква је остала у рушевинама.

У хаосу после језуитске побуне, наступило је и распадање других редова калуђера и калуђерица. Римокатоличка и остале цркве су *палаје за идеолошке грехе прилагођавања свету и његовој јудео-масонској религији секуларизма.*

10. Скандал језуитске издаје хришћанства

... најопаснији побуњеници у Цркви још од побуне Мартина Лутера у шеснаестом веку.

Отац Малахија Мартин у књизи *Језуити*^{19:107}

Јудео-масони, саветовани од стране свог злог господара, главни су мајстори завођења, подривања и манипулације. Није чудо што главни узрочници и *конкордати масонске завере, фарисеј-шалмудисти*, све људе, а нарочито хришћане, зову *гоји*, односно стока, глупе животиње. За крдо од хиљаду говеда довољно је десетак каубоја да их води на пашњаке и преко планина до кланица. Понекад је осим бича или понеког повијка - довољна само појава каубоја да говеда крену тамо где власници желе.

Водичи и надзорници људске гомиле створили су механизме културе, наде и разочарања, претварања и илузија, дипломатије и политичке моћи - који им помажу да људске групе и народе воде тамо где сатански завереници хоће. Током последњих 300 година створили су безбожну, углавном, антихришћанску културу међу образованима и повели их да бесловесно *одбаце хришћанство*, које је више од хиљаду година било главни арбитар истине и мудrosti. Усадили су идеје да хришћанство није довољно практично ни научно како би могло појединачно или групе да усмери на успешан начин живота. У свакој појединачној свести, управо подсвести, постоје стари сузбијени механизми побуње против родитељског ауторитета још од детињства, тако да није било тешко побудити побunu против ауторитета и оних на надмоћним друштвеним положајима. Сасвим је било лако заузети став *индивидуализма, одбацања ауторитета и непослушности*. У такву замку су језуити коначно упали. У почетку су се борили против преваре индивидуализма, али - као што доктори и медицинске сестре подлегну епидемијама против којих се боре - тако су и језуити загризли секуларистичке мамце савремене културе: одбацање ауторитета, социјалистичку изградњу света, "практичност", конкретне друштвене циљеве. Укратко, подлегли су *шаганским, секуларистичким искушењима, скривеним иза лозинки о друштвеном напретку и будућем савршенству*.

При kraју своје дужности на врху Римокатоличке цркве, Павле VI је схватио да је промењена првобитна двојна сврха Дружбе Исусове. За време његове владавине састављен је опшири критички досије о Дружби. За сада ће бити довољно да кажемо како је у том досијеу она оцрњена. У ствари, био је то портрет Језуитског реда кога је, као ветроказ на крову, окренуо неки другачији ветар. За језуите папе више нису биле ауторитети. Циљ Дружбе сада је био да себе и Цркву подвргне радикалним и чисто друштвено-политичким променама, без обзира на папску стратегију, политику и циљеве.^{стр. 42}

Будући поглавар Језуитског реда, отац Винсент О'Киф, дао је интервју неким холандским новинама у коме је, мање-више, упозорио новог папу Јована Павла I (који је умро само после месец дана на место поглавара Цркве, вероватно отрован, како су открили неки амерички истраживачи) да би "нови папа требало да размойти црквену забрану абортиса, хомосексуалности и примиња жења у редове свештеника" - а то су све пројекти левичарских и либералних католика које је већ усвојила већина проповедника. Јудео-масонерија је, захваљујући контроли над медијима и издаваштвом, универзитетима и политичким центрима моћи, успела да убризга либералне идеје у умове младих Европљана и Американаца. *Вера и црквена дисциплина хришћана су очигледно били шолико слаби да су они без оклеваша прогутили ове привлачности реформизма*. Језуити, који су, наводно, били борци управо против такве навале паганских, антихришћанских идеја, пријужили су се гомили либерала и тако напустили освещтане традиције Римокатоличке цркве. Упозорење које је један немачки филозоф и психолог изрекао после другог светског рата, да "американизација представља највећу опасност за Немачку", а што и данас важи за Запад - очигледно је имало мало утицаја на римокатоличке световњаке и језуите. *Они су се хвалили шиме шимо су модернисти, а нису схватали да су угурани у обор нейријатеља Бога и људи*. Очигледно су се препустили модернистичкој струји, не обазирујући се на забране ранијих папа и слабе протесте савремених папа Јована XXIII и Павла VI, који су и сами били заражени извесном дозом либерализма.

Неслагање се "односило на суштинске ствари", како је то рекао папа Јован Павле II.

Језуитски теолози и писци у Европи и обе Америке писали су и проповедали о суштинским католичким веровањима и законима на начин који се противио традиционалном папском учењу и ранијем учењу Цркве у целини - о папском ауторитету, споју између марксизма и хришћанства, секуларном моралу у свим његовим видовима, светим католичким веровањима као што су она о миси као приношењу жртве, Божанској природи Христовој, безгрешном зачећу Пресвете Богородице, постојању пакла, свештенству. Они су, у ствари, у католицизму изнела дефинисали све за шта су католици одувек сматрали да вредни живећи и умрети - укључујући и саму природу и устројство Цркве коју је Христос основао.^{стр. 48, III}

Оно што би за раније језуите било срамота - *увајање духовно и морално подређених нехришћанских гледишта и ставова* - било је нормално за нову генерацију и, што је још горе, за њихове језуитске вође који никада раније нису били толико глупи да следе идеологију *шагана*.

Када је Карол Војтила сео на столицу Светог Петра, левичарска заблуделост језуита прерасла је у још већи проблем. Папа Јован

Павле II је био сведок окрутности комунистичких режима у Польској и другим источноевропским земљама, тако да није могао да се не бори против марксистичких звери. Језуитима у Европи и САД уши су биле пуне комунистичке пропаганде и нису много знали (нити су хтели да знају) о неподношљивом стању које наступа после марксистичких револуционарних преврата. Били су безнадежно заведени и нису дозвољавали ни папи да их разувери. Док је папа покушавао да ослаби комунитички притисак у Польској, језуити и остали католички редови испраних мозгова свесрдно су се трудали да у ланцу марксизма стегну народе Латинске Америке. Уместо хришћанског јеванђелизма, преко "хришћанских верника" марксисти су хришћанима убрзгавали своја гледишта и тако од њих направили отпаднике од узвишене вере. *Хришћани су постали, у неку руку, саучесници у убисавима хиљада људи по комунистичким зашворима.* Они образовани (и протестанти и католици) у Европи и Америци направили су кобну грешку када су се оглушили о опомену светог апостола Павла: "И не саобрађавајте се овоме вијеку, него се преображавајте обновљењем ума свога" (Римљанима 12:2). Ментални модел савременог света је изопачен и затрован током три века ширења јудео-масонских неистина и идеологија озбиљно изопачених умова. Овце су кренуле за погрешним предводником и више нису могле да се врате у дом Доброг пастира.

Када би Римокатоличка црква следила трендове у које су залутали побуњеници, престала би да постоји као Црква. Била би расцепана на хиљаде заједница ("народне цркве"), по угледу на протестанте - које би морале да се повијају пред сваким ветром јудео-масонских идеологија, баш као што то сада важи за већину протестантских цркава. Папа би био само фигура, свештеници би председавали спомен-гозбама и проповедали црквене хирове, а народ не би имао појма шта су то средишње хришћанске истине.

Када је Јован Павле II посетио "ослобођену Никарагву", језуитски побуњеници, сада као министри комунистичке окупационе владе, показали су колико је дубоко у њих продрла дехристијанизација. Према папи су се понашали пркосно и увредљиво, организовали су политичке демонстрације за време папске мисе, а док је он држао проповед - звиждали су и узвикували комунистичке пароле. Језуитска побуна је, у ствари, показала нехришћанске стандарде размишљања и понашања. Они су били хришћани само номинално, заправо, бивши верници који су се одрекли хришћанске вере и придружили се противничким сектама јудео-масонерије, марксизма, секуларизма и либерализма.

Језуитска издаја је, на жалост, повела и друге католике погрешним путем: "Сада су сви већи верски редови били погођени, заједно са

застрашујућим бројем бискупа, теолога и свештеника, а да не говоримо о обичним католицима и калуђерицама."^{*}стр. 124

11. Други ватикански концил, сabor oштадништва

Ово није било први пут током хришћанске историје да су се јеретици или шизматици дочекали црквеног концила и искористили га за антихришћанске циљеве. У раном средњем веку било је примера да су па неким саборима јеретици надгласали и православне вернике. Други ватикански концил (1963-1965) је био управо такав сабор, иако га се римска курија није одрекла, а што је могла да учини захваљујући ауторитету папе у Римокатоличкој цркви.

"Дух Другог ватиканског концила", примећује отац Мартин, "стално је помињан као оправдање за свако изопачење римокатоличке вере и морала."^{**}стр. 126

Само сазивање Концила било је прилично сумњиво. Извесни критичар тврди да је папи Јовану XXIII једног дана једноставно пало на памет да сазове Концил. Тај папа је био приземног духа и нису га баш занимале духовне финесе. Једна од опомена светога апостола Павла гласи да хришћани треба да "разликују духове". Папа је показао духовну наивност достојну површних америчких харизматика, који сматрају да свака мисао која се јави у глави, нарочито на верским састанцима (на пример, на заједничким молитвама) - долази од Бога. То су наивни, незналачки, безвредни ставови.* Свети Апостоли су, напротив, знали да "супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прођдере" (Прва Петрова 5:8). Наше тупаво рационално размишљање нам не дозвољава да озбиљно схватамо Сатану и тако лако постајемо његове жртве.

Ако погледамо какве су последице Другог ватиканског концила и дрво познамо по плодовима његовим, како нам је препоручио Христос - морамо да закључимо како Јовану XXIII надахнуће да сазове Други ватикански концил није дошло од Анђела Светла, већ пре од ђавола. Да је дошло од Бога, Јован XXIII би био опрезнији и схватио да надахнуће није добио од Бога, већ од Његовог противника.

* Сећам се да сам у једној од биографија швајцарског психолога Карла Јунга прочитао да он верује како се чак и у најбеззначајнијим догађајима примају духовне поруке са другог света. Иако је Јунг био оштроуман психолог, у духовнимпитањима био је необразован као и сви пагани. Он је у суштини био гностик, односно, јеретички мистик и окултиста, и није умео да "разабере духове". Није озбиљно схватио улогу Сатане и његових злих анђела. Зато је у беззначајним догађајима наивно видeo знак са "друге стране".

Папа Јован XXIII је умро за време једног од прекида Другог ватиканског концила. Нови папа Павле VI је био благ и добројудан човек, али духовно није био ништа чвршћи од свог претходника. Као што ћемо видети у наредном поглављу, био је заражен широкогрудим либерализмом и волео да маштари у складу са секуларистичким утопијанизмом. Једноставно, био је превише слаб и несрћен када се ради о чистој, традиционалној вери, тако да *није могао да сречи модернистичке шизматичке да Концил окрену на секуларистичку страну*. Модернисти су искористили Други ватикански концил да озаконе своја нездрава гледишта која су, иначе, папе раније осуђивале.

12. Духовна борба против овоземаљских ставова о човековој судбини

...Његов [Игњација де Лојоле] свет је у многоме лично на овај наш свет.

Отац Манахија Мартин у књизи *Језуити*^{19:172}

У средњем веку доминирали су небески ставови о човеку. У много чему они су се заснивали на Христовом виђењу људске стварности:

Јер каква је корист човјеку ако сав свијет добије а души својој науди? Или какав ће откуп дати човјек за душу своју? (Матеј 16:26)

[Прича о безумном богаташу.] И казаћу души својој: Душо, имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се. А Бог му рече: Безумниче, ове ноћи тражиће душу твоју од тебе; а оно што си припремио чије ће бити? Тако бива онаме који себи тече благо, а не богати се Богом (Лука 12:19-21).

Ни ви не иштите шта ћете јести и шта ћете пити, и не узнемиравајте се. Јер све ово траже незнабојци овога свијета; а Отац ваш зна да вама треба ово. Него иштите Царство Божије, и све ово ће вам се додати (Лука 12:29-31).

Не сабирајте себи блага на земљи, где је мљац и рђа квари, и где лопови поткопавају и краду; Него сабирајте себи блага на небу... Јер где је благо ваше, ондје ће бити и срце ваше (Матеј 6:19-21, Беседа на гори).

[Исус Пилату:] Царство моје није од овога свијета (Јован 18:36).

Нико не може два господара служити; јер или ће једнога mrзити, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону* (Матеј 6:24).

* "Мамон" је друго име за Ваала, грозно вавилоно-феничанско божанство. У новој интернационалној верзији Библије уместо "мамон" наведена је реч "новац".

Сви наводи су из Новог Завета у издању Светог архијерејског синода Српске православне цркве.

Оваква оријентација ка небу не одговара секуларизованом човеку. Он је материјалистичких схватања, окренут уживањима. Из записа о проповедима у последњих 2000 година види се да су свештеници и проповедници упозоравали своје пастве на то да их не обузме жеља за лагодним животом. Монаси и монахиње, после извесног времена проведеног у искушеништву, заклињали су се на сиромаштво, чедност и послушност. Цела средњевековна култура била је окренута ка трансценденцији и идеализму, док је савремено доба, под утицајем јеврејског духа, окренута ка овоземаљском и материјализму. Монаси и монахиње били су сведоци другог света, бар док их непријатељи Христа нису завели у политичке утопије социјализма, изградњу марксистичког земаљског раја и наводног бескласног друштва. Језуити су били најгоре заведени католички ред, мада су и благи фрањевци били прилично заражени.

Млади који су учествовали у "револуцији" шездесетих година овог века, били су занети марксистичким илузијама. Горели су од одушевљења будућим савршеним друштвом. За њих је било природно да буду жртве илузије, површиног оптимизма и партизанског жара. Али то што су вође језуита, од којих су неки 14 и више година студирали на високим школама, показивали такав пубертетски жар - био је поуздан знак масовне хистерије, демонског утицаја. Нешто није било у реду, не са њиховим главама, већ са њиховом моћи расуђивања, са њиховим духом и њиховом религијом.

Паше, кардинали чланови курије и мањи део језуита које није обузело материјалистичко и марксистичко лудило, нису могли да зауставе *стамбедо нейријателских војника Јапанских који су хрлили да преузму овоземаљске улоге*. На генералним саборима језуитског реда "реформатори" су и даље имали изразиту већину, и поред упозорења и претњи узнемирених папа Павла VI и Јована Павла II. *Секуларизација језуита* се несметано настављала. Једноставно се одустало од ношења свештеничких одора, од правила редовних молитви, моралне чистоте и послушности према надређеним. Одлазили су на састанке са женама као световни млади људи, пуштили, ћаскали, пијуцкали, били "модерни". Нови језуити су занемарили оданост Срицу Исусовом, које су језуити ширили међу католицима последњих 100 година - јер их је било срамота! То је био јасан показатељ колико је преовладала приземност. Неопажено су прошли чак и папине молбе да се обнови ранија врста побожности. Ништа није могло да омете погрешно усмерено одушевљење за социјалистичке промене у друштву, за либералне предрасуде и левичарску политику. Дружба Исусова, *Compania Iesu*, престала је да

постоји, осим по неким површиним обележјима. Велики ред се искварио, без обзира на све одушевљење за социјалне реформе марксистичко-либералног типа. Дух анти-Бога завладао је међу језуитима и поред безвредног исповедања вере у либерално "хришћанство". Модернисти, који су некада били у мањини и које су папе 150 година сматрали сумњивим католицизма, постали су владајућа већина на другом ватиканском концилу и језуитским саборима. Оно што је *некада била јерес, сада је њосијало правоверје већине. Свети и Сајтан су успели да йоразе Христоа и Његово Јеванђеље.*

Хришћанска култура која је доминирала у средњем веку, уступила је место *занимању за овоземаљска Јиђања*, без обзира колико то било варљиво и колико претендовало да буде од највећег значаја. Прогресивни католици су постали пријатељски настројени према совјетским целијатима, убицама милиона хришћана. Убиство људи означених као "реакционари", њихово брисање са лица земље - постало је прихватљиво за левичарско-либералне хришћане. (За примере такве чудо-вишне неосетљивости - погледајте књигу *Адске Јришњуве*.¹²⁸) У рату између Христа и Луцифера *језуиши су прешли на супротну непријатеља*. Постали су Јуде, а издавали су се за хришћане. Отац Мартин закључује:

До сада, у огњеној историји читавих народа, показало се да је чак и лењинизам, најмоћније друштвено-политичко "прилагођавање" двадесетог века, био квази-сатанска илузија, претварање народа у кругове пакла из којих читаве генерације нису могле да пронађу излаз. Камени зидови и челичне клопке били су Лењинова средства за постизање циља за које је он захтевао апсолутну послушност и сагласност.

Неуспех на који су језуити нашли у овоме веку резултат је истих корака које је Лењин предузео. Од седамдесетих година Ред је усвојио друштвено-политичку акцију прилагођавања која је у себи носила *исту ону Јришњену пропагандничосћ* која је довела до коначног пропадања лењинизма.^{стр. 187, нп}

13. Клоука слободног зидарства

У књизи *Савремени ликови Сајтана*¹²⁹ пролог скренуо сам читаоцима пажњу на схватање *старих хришћанских мислилаца да свети Јредсјавља Јолиgon за борбу између Бога и Сајтана*. Бог непрестано покушава да спаси људе од греха и погрешног размишљања, док Сатана веома успешно смисиља искушења и преваре не би ли одвукао људе од побожности и небеских награда. Оружја за спасење представљају Божја откривења преко пророка, светаца и верских вођа, а највише преко Христа, док су оружја за пропаст - страсти грешне људске природе, учења лажних пророка и заводљиве идеологије.

Можда најуспешији агенцији у рату који води Сатана, као што смо већ видели у претходним поглављима, били су и још увек су фарисеји. Они су били неуморни борци Јришња - са својим интригама, лажима и мржњом, што је кулминирало распећем Исуса из Назарета. У последња три века је главно оруђе Јришња хришћанства које су сmisлили фарисеји, односно, јудејски рабини и њихови сарадници у завери, била јудео-масонерија. Из ње су никле, директно или индиректно, атеистичке и агностичке филозофије, јереси као што су: деизам и пантеизам, просветитељство Волтера и енциклопедиста, нихилизам и социјализам, комунизам и большевизам, модернизам у уметности и неморална мода, антихришћанска демократија и јудаизаторске секте, секуларизам и иновационизам, завера супербанкарса и њихова контрола над мултинационалним корпорацијама.*

Моје истраживање је показало да је до распада језутизма дошло сложеним деловањем јудео-масонске културе у којој живимо. "Образујемо" се и постајемо чланови друштва кога израђују фарисеји. Заведени стамбом у секуларистички менџмент, римокатолички хришћани су њосијали деца овог јудаизованог доба, напустили су своју традицију и издали завете о чистоти и сиромаштву, као и посебан језуитски завет о потпуној послушности папи и потребама Цркве коју им је он задао. Постали су демократски, прогресивни, савремени и недефинисани хришћани. Со је постала бљутава.

Дружба Исусова се распала због унутрашњег *ојадништва* и издаје *сироје дисциплине Јуне самоодрицања*, која је угрожена у Дружбу више од 400 година раније.

Они су већ једном били стављени ван погона, али то је било због масонских интрига и папе који није био способан да брани интересе Цркве пред притисцима секуларистичких масона на дворовима Европе. Већина тих краљевских кућа више не постоји због ширења "демократије", или животаре као послушници јудео-масона у Енглеској, Холандији и скандинавским земљама. Они краљују, али не владају. Владају јудео-масони, конјролишчи *парламенте* и *политичаре*. Човечанство се сашерује у оборе јудејског *Новог свејског Јорејика*.

14. Укидање језуитског реда

"Што је више промена, то више ствари остају исте", каже једна француска пословица. Контроле и циљеви супербанкарса и даље су исти, без обзира на све спољне разлике у завереничким плановима. Са

* Иновационизам представља безумно захтевање промена, аверзију према традицији, антиконзервативизам, тврдију да је све што је ново у друштву - боље од старог.

својом фарисејском мржњом према Христовој Цркви, непријатељи Спаситеља су одувек желели да је оштете, ограниче, униште. Понекад су као параван користили наводне потребе државе, а понекад су то биле политичке манипулације или *културна доминација* (као у нашем веку).

Средином 18. века јудео-масони су сковали заверу да ослабе државу и Цркву пре него што униште друштвене структуре и *наметну секуларистичку културу*, ограничивши црквени и хришћански утицај. Пошто су имали утицаја на дворовима и успешно одбили антихришћански културни напад, језуити су представљали озбиљну препреку јачању секуларистичке моћи.

Зато су језуити нападнути лажима, интригама и клеветама. Баш као изразима "фашистички" и "антисемитски" за данашње борце против јудео-масонерије, језуити су били крајње оцрњени. Били су представљени као лукави (само бистри људи могу да се боре против прљавих планова јудео-масона), бескруполозни, непријатељи "напретка" и "народа", реакционарни лажови, грозни и одвратни.

Ни краљеви ни папа нису били свесни да укидањем језуита, у ствари, секу грану на којој седе. Када су јудео-банкари лансирали Велику ("француску") револуцију, и Круна и Црква су скупо платиле своју неспособност да изађу на крај са фарисејским интригама.

Нека вам отац Малахија Мартин исприча својим ванредним стилом приповедања шта се догодило. За сваког ко је заинтересован за хришћанство - ово је фасцинантна прича о томе како су чланови краљевских кућа срушили темеље реда на којима је почивала њихова моћ и тако уздрмали и свој положај. Узрок њиховој самоуништењу било је занемаривање Божјих закона и сијављање у први Јлан жеља безбожних слободних зидара.

Нема сумње да је подстицај и одлучност да се Дружба Исусова заувек уништи имао веома јаку потпору међу моћним члановима папског двора у Риму, али непосредни и веома јак напад на језуите дошао је директно и првствено и, како се касније показало, успешно - од световних непријатеља језуита.

Главни нападачи били су чланови краљевске породице Бурбон - сви римокатолици - који су седели на престолу Шпаније, Португала, Француске, Напуља и Сицилије. Хабзбуршки престо Аустрије се придружио Бурбонима из страха да не остане искључен из круга краљевских брачних веза. Најбољи за такве везе били су Бурбони или куће које су зависиле од њих. Можда нам је данас, у свету две огромне суперсиле - САД и СССР, тешко да замислимо тај далеки свет из 18. века. Али, упориште светског богатства, моћи и културе лежало је у том древном срцу хришћанске Европе - управо на оним подручјима на којима је доминирала "породица Бурбон".

Историјски је сигурно и да је "породица" склопила посебан "пакт": да сви чланови породице делују јединствено по питањима која се тичу свих.

Укидање језуитског реда

Непријатељи су тврдили да се постојање Дружбе Исусове тиче свих њих и зато су морали да се отарасе језуита. *Економска или финансијска корисност за "породицу"* од поштуног уништења Дружбе била је занемарљива. Исто тако, од тога нису могли да имају никакву политичку корисност. Преостаје нам само да поверијемо како је фактор који је натерао "породицу" да растури језуите био - жељена победа неке идеологије.*

Разлог кобне одлуке ових непријатеља није баш јасан, осим ако не признамо да је постојало неко дубоко непријатељство против Римокатоличке цркве и њеног главног бранитеља и бедема у то време - Дружбе Исусове. То непријатељство могло је да буде само идеолошко.

Последњи целић историјског мозаика који још није састављен - пружа европско слободно зидарство у контексту европског просветитељства у 18. веку. У то време, *најмоћнији државници обавезно су били чланови Ложе*. Сигурно је да су *главни саветници бурбонских принчева били њени одани чланови*: Маркиз де Помбал, краљевски саветник у Португалу; граф де Аранда, на истом положају у Шпанији; свештеник де Тијо и војвода де Шуазел у Француској; принц фон Кауниц и Герард фон Свитен на хабзбуршком двору Марије Терезије у Аустрији. Нама ова имена ништа не значе, али она су заузимала и још увек заузимају почасна места на масонским списковима чланова. Сваки од ових појединача био је на неком поверљивом месту у влади. Такође, сви они су желели смрт Дружбе. У језуитима су видели "заклете" непријатеље слободног зидарства*, "најлукавије непријатеље толеранције"** и "најгоре противнике слободе"**. Мржња према језуитима је била јака, али бар на речима, уљудна. Шуазел је писао Јосифу од Аустрије: "Знам колико су се они [језуити] намучили да рашире таму"*** над површином земље и помету Европу од рта Финистер па све до Северног мора."

У тим последњим годинама пред сужбијање Дружбе, највише патетике су показивали сами језуити: из писама и документата из тог доба јасно је да су знали ко се спрема да их уништи.

Нема сумње да је папство у европском слободном зидарству видело смртног непријатеља, и то не без разлога. Већ 1735. године, ако не и раније, главне европске ложе биле су заклети *непријатељи папске централизоване јурисдикције и римокатоличких дожи*. Главни циљеви ложа од друге половине 18. века заснивали су се на *неколико премиса које су неприхватали за католицизам*: да Исус није био Бог; да рај и пакао не постоје; да не постоји Свето Тројство - већ само Велики градитељ космоса који је и сам његов део; да људи могу достићи савршенство током живота на земљи. Оно што је уништило људску културу и изопачено цивилизацију био је, наводно, ауторитет Римокатоличке цркве.

* Та идеологија била је секуларизам, у суштини, антихришћанско партизанство (РМБ).

** Толеранцијом се називало допуштење Цркве да се шире антихришћанска јудео-масонска схватања. - РМБ.

*** "Слобода" значи неспуштање мржње и непријатељства према хришћанству. И данас се то зове "либерализам" (РМБ).

**** Мислио је на конзервативно хришћанско гледиште. Очигледно је да се ради о сукобу двеју религија, хришћанске и јудео-масонске (секуларизма). Ти моћници на дворовима су били "напредни", тј. антихришћански настројени, заражени волтеријанским просветитељством (РМБ).

Ова трансформација слободног зидарства од хришћанског удружења верника* у тело састављено од људи који се одлучно субротисавају са појасом европске вере, углавном је настало као последица новог налета научних открића. У овом "веку светлости" људи су закључили да је људска иницијатива на појасу гранича, да Откривење више није потребно и да је за људску срећу неопходно само истраживање без ограничења.

Читава плејада сјајних мислилаца и вештих писаца изражавала је овај нови став: Ламетри, Дидро, Даламбер, Монтескје, Хелвеције, ла Шалоте, Волтер, барон д'Олбах. *Просветитељство се сада расширило* по салонима, краљевским скуповима, политичким кликама и универзитетима. Римокатоличка црква, папа и Дружба Исусова од самог почетка су проглашени за *при велике прегреке драгоценом просветитељством*.

Зато је Клемент XII (1730-1740) осудио слободно зидарство и екскумуницирао све католичке чланове ложа. Рим се држао те осуде све до раног пролећа 1984. године [kad ју је потврдио]. Нико не може да порекне да масонско одушевљење кругова блиских бурбонским принчевима у својству саветника није имало за циљ да ослаби Јаптство уклањањем папског најачег оружја, Дружбе Исусове.

Према томе, постојао је идеолошки разлог за уништење језуита. Нема потребе да претпоставимо како је смишљена формална завера и да су се завереници тајно заклели како ће уништити Дружбу Исусову. *Све вође просветитељства били су чланови ложа*, као и угледни чланови поретка у његовим политичким, финансијским, књижевним и друштвеним круговима. Окупљали су се у париској ложи званој "Код девет сестара" или мадридској ложи званој "Укрштени мачеви", на државним вечерама или финансијским састанцима. Сви су они били уједињени као "Браћа Јаптске". Брат Помбал, брат Шуазел, брат Каунци - сви су слали поруке један другом, а и другој браћи, о потреби да се Јаптство нападне преко језуита.

Језуити су исувише били свесни шта се догађало да не би могли да намеришу како им јаки ветрови, који су већ почели да дувају против њихове институције - донесе брузу смрт...

Помбал је у Португалу започео лавину уништења. Између 1759. и 1761. године, сви језуити у Португалу и његовим прекоморским доминионима су похапшени, транспортовани бродовима краљевске морнарице и избачени на обале папских држава у Италији. Сва њихова имовина - куће, цркве, школе - била је конфискована.

Сада је био ред на Француску...

Парламент је у Ла Валетином процесу не само донео пресуду против језуита, већ је и препоручио, а б. августа 1762. године донео и одлуку да се Дружба претера из Француске, јер није у складу са добробити државе. Очигледно, та одлука је вредела више од Ла Валетиног дуга. Добијен је и пристањак краља Луја XV - највећим делом због тога што је краљев исповедник, језуита отац Перусо, одбио да да Свето причешће госпођи маркизи де Помпадур и она никада није заборавила ту увреду своје части. Помпадурова је помогла** краљу да превазиђе своје скрупуле и са његом

* Британске избеглице од протестантског (јудејског) терора које су живеле у Француској (РМБ).

** Она му је "помагала" и као подводница - снабдевала је нилитавног краља лепим девојкама да му служе као одалиске (РМБ).

вим потписом декрет Парламента је постао закон. Језуити су морали да *затворе све школе, куће и цркве*.* Неки су остали тајно у Француској, а други су отишли у прогонство.

Непуних пет година касније, само у једној јединој ноћи између 2. и 3. априла 1767. године, шпанске краљевске трупе су окупирале све куће, школе, резиденције и цркве које су припадале језуитима широм Шпаније и шпанских доминиона у Америци. Око 60.000 језуита је ухапшено, потрапано као сардине у шпанске бродове и транспортовано у папске државе у Италији, где су без икаквог објашњења избачени на обалу, живи, на самрти или мртви. Читава шпанска операција, која је планирана 14 месеци, представљала је тријумф бирократске тајновитости и војне прецизности.

Недugo потом, њиховим стопама су кренула и бурбонска краљевства Напуљ и Парма, а мало касније и Аустрија. Сви су они претерали језуите и конфисковали им имовину. Сада је преостало само да папа докрајчи Дружбу.

Када је 1769. године одржана папска затворена седница ["конклав"] кардинала да би се изабрао нови папа, "породица" Бурбон је јасно дала до знања да ће за папу прихватити само оног ко ће сигурно ликвидирати језуите. Кардинал Лоренцо Гангандели је пружио уверења амбасадорима са краљевских дворова њихових величанстава да ће тако поступити и постао је нови папа Клемент XIV.

Сада је на папу Клемента XIV вршен директан притисак да испуни обећање које је дао као услов да добије подршку бурбонских принчева приликом избора. На крају је морао да попусти, па је 1772. године затворио семинарије Дружбе у Риму, потом све језуитске куће и цркве у папским државама, а на крају је издао документ под насловом *Dominus ac Redemptor* 21. јула 1773. године, којим је распустио Дружбу Исусову. "Дружба Исусова више није у могућности да даје оне богате плодове и изузетне предности због којих је и основана... Немогуће је успоставити истински и трајни мир у оквиру Цркве док год овај ред постоји... Зато укидамо Дружбу Исусову..."

Папски едикт није могао да буде доведен у питање. Послушност самог извршења наметнута је оружаном силом, али језуити су показали послушеност воље. Чак и у овој ужасној ситуацији, доследни карактеру своје Дружбе, прихватили су ово укидање и нису се претварали да су још ред под именом Дружба Исусова. Језуити у Европи који су били растурени, сада су се окупљали по групама са новим именима - *Дружба свејдочица Исусовог, Оци вере, Дружба вере Исусове* и слично. Бивши језуити из Шпаније и Португала су формирали своје групе.^{119:212-217.**}

Ето шта је било у питању: активна мржња отпалих од хришћанства, јудео-масонских државника; непромишљени краљеви несвесни тајне завере против њих; љубомора према оданим слугама римског првовештеника; папе које су жртвовале интересе хришћанства због своје каријере.

* Била је то "француска" револуција против хришћанства и пре "Велике" револуције од 1789. (РМБ).

Године 1801. папа Пије VII је поново успоставио Дружбу као безусловне палине слуге. Дружба је постала све већа (тридесетих година овога века имала је преко 36000 припадника) и све кориснија за хришћанство у Европи, све до свог кобног пада после другог светског рата. Други ватикански концил је само убрзоа њихово самоуништење, одобравши ћланове модернистичке трактате о шакозованом Џрејороду. Они су сада кориснији за ћланове јудео-масонског секуларизма него за хришћанство.

15. Модернисти - прерушени издајници хришћанства

Увек има довольно оних који желе да изврше реформу Цркве. Многи хришћански интелектуалци били су заражени идејама неверника и нису могли да разаберу да се у предлозима за прилагођавање религије секуларизованом менталитету, у ствари - ради о прикривеним жртвама Сатани. *Од свих верских заједница на Западу, једино је Православна црква осмала докиринарно неукаљана духовним и црквеним оштадничким услед јудео-масонских утицаја.* Што се тиче Римокатоличке цркве, "највећи непријатељи... у деветнаестом веку", пише отац Мартин,

били су теолози и филозофи који су себе називали модернистима. У суштини, њихов основни принцип била је непрестана потреба за модернизацијом Цркве и њених порука. Како би, иначе, Црква могла да буде схваћена и прихваћена? Потребан је мост, говорили су они, између старог Јеванђеља и ума и културе људи који су стално подложни променама. Сама та идеја није била страна ни Цркви ни језуитима. Али модернисти су потерили четвроронгрек преок тог крхког моста. *Прилагођавање, са њихових усана и из њихових љера, значило је обдаивање основних доктрина.* То је значило да Црква у једном добу може да порекне оно што је претходно прогласила за основну догму. То је укратко значило да не постоји ишта трајно у вези са вером - никаква догма, никакво чврсто веровање. Јер, научним подацима се може и треба дозволити да диктирају у шта ће људи да верују. *Модернизам је представљао и још увек представља ћлануно прилагођавање религиозних идеја и практике културним моделима и хировима цивилизације у датој епохи.*

То је била позната стрела уцерена право у срце романализма и хијерархијске Цркве. За модернисте Христова Црква није представљала никакву трајно успостављену хијерархијску институцију са римским бискупом као врховним настором. Та црква је, у суштини, била много више "духовна" ствар, скуп појединачних заједница верника у којем дух Христов стално добија свеже и нове облике богослужења, веровања и моралности. *Модернизам и католицизам никако нису могли да остану у истој верској кући.* Папски дух старешина језуита, према томе, није могао да толерише

ни најмање модернистичко застрањење које се могло јасно открити код језуита. Чак је и најмањи траг модернизма који се могао запазити код неког језуитског професора или писца био довољан за његово уклањање.

Међутим, морамо да нагласимо речи - који се могао открити, јер, иако је овај званични строги став према модернизму сачуван све до средине двадесетог века, модернистички дух међу језуитима и црквеним људима ипак није замро, већ се само прикрио, тако да га је било немогуће уочити. Отишао је у илегалу и створио методе и стратегије за свој опстанак.

Негде у овој време, с обзиром на све већу важност "друштвеног питања", све већи утицај марксистичког комунизма и огроман скок природних наука - Дружба је одлучила да своје младе специјализује за нове гране знања, као што су физика, хемија, палеонтологија, антропологија, физиологија, асириологија, оријенталне религије, египтологија, социологија и биологија. Непромишљено, у Дружби је почело да се појављује братство високообразованих академских специјалиста. Они су ретко (или нису никада) изражавали своја права осећања и идеје, али им је било изузетно тешко да податке које су покупили током свог научног образовања помирије са традиционалним доктринама и моралношћу какву проповеда Римокатоличка црква а Дружба званично брани. У свом раду су се дружили са нејезуитским, некатоличким учењацима који су се бавили студијама сличним њиховим, читали резултате до којих су дошли и схватили њихов став, који је скоро без изузетка био антикатолички и теолошки модернистички.^{стр. 219-220.}

Овде се сусрећемо са правим проблемом како свештеника, тако и обичних хришћана: *Како толерисати највећи између религијских закључака науке, који се увек могу мењати са новим открићима или измењеним теоријама, са једне стране, и апсолутне, и онекад наoko непроменљиве хришћанске доктрине, са друге стране?* Хришћани су се понекад непотребно бавили проблемима који нису битни за спасење душе. Борили су се за равну земљу и геоцентрично схватање космоса, а нису инсистирали на ономе што је суштинско, на духовним истинама које су усвојавали и побожни хришћани из праисторије. Учени хришћани нису имали снагу вере и нису били скептични према људском размишљању када се оно примени на духовна питања. Нису могли да кажу: верујем само зато што Хришћанска црква тако проповеда, без обзира шта нехришћански "научник" мисли о томе.

Суочен са невером прозападњака у Европи и Русији 19. века, Фјодор Достојевски је рекао: ако ми Црква каже да два и два нису четири, вероваћу Цркви. То је можда претерано речено, али говори о поверењу које морамо да имамо у Божанска откривења, без обзира колико то било у супротности са секуларистичким нагађањима о религиозним истинама. Тертулијан, хришћански апологета из 2. века, изразио је исти став: "*Credo quia absurdum est*", "Верујем јер је то [или - јер то изгледа] апсурдано."

Као илustrацију испричају вам свој случај. Као психолог имао сам проблем да прихватим психолошке истине које су изнели разни "стручњаци", "чуveni психолози" Фројд, Адлер, Јунг, Вотсон, Скинер, Франкл, као и десетине њихових надарених ученика друге генерације. Као почетник у овој професији, прихватио сам њихова учења са дужним поштовањем и нисам се усугађао да их реалистично сагледам. Међутим, нисам могао да се помирим са атеистичким идејама неких од њих - о теми која је за мене била најважнија, а то је хришћанска религија. Остао сам скептичан по тим питањима, сматрајући да су они можда стручњаци у психологији, али скоро *нейисмени* када се ради о религији.

Када сам почeo да проучавам ствари мало опуштеније него што сам то чинио на факултету, приметио сам да ови психологи износе произвољна, лична мишљења. Знао сам, на пример, да је јеврејски атеиста Фројд рекао како је религија (ту је мислио првенствено на омражени римокатолицизам) - неуроза. Касније сам сазнао да је Фројд био неуротик и несрећена личност, па сам одбацио његово лоше мишљење о религији. Започео сам амбициозни пројекат детаљног проучавања фројдизма, и после неколико година имао сам велику књигу од преко 1500 откуцаних страна спремних за штампу. Поделио сам материјал на четири књиге. Прву књигу, *Фројдизам: Преваре и најасније једне секуларистичке и атеистичке психологије*,⁵³ објавио сам о сопственом трошку, јер ниједан издавач (а ступио сам у везу са бар њих 80) није хтео да је прихвати. Још увек су дрхтали пред једним од, наводно, највећих јеврејских учењака кога сам ја "очерупао", како сам то формулисао у једном делу те књиге. Ни за остале три књиге (*Фројдова лаж-наука, Фројдова психологија као секуларна искуство-религија, Руборе Фројдове психологије*), наравно, нисам успео да нађем издаваче - ни у Америци ни у Европи. Можда ће их неко објавити постхумно, ако ја не будем живео довољно дugo да то учиним сам. (Надам се да ћу их бар објавити на српском језику.)

Баш као либерали који су били иконокластички настројени према конзервативним мислиоцима и писцима, почeo сам да презирим секуларистичке написе о религији. Зашто нису и језуити, који су, наводно, читав свој живот посветили Христу, заузели сличан став према идејама које су кружиле по секуларистичким универзитетима и медијима - није ми баш потпуно јасно. Можда су то покушали (као, рецимо, надбискуп Фултон Шин педесетих година), али су их спречили, баш као и мене. Међутим, без обзира о чему се ту ради, јасно је да су католички учењаци, уместо да послуже као духовни водичи интелектуално слабим секуларистима, одбацили умна хришћанска учења и прихватили лажну мудрост јудео-масонерије.

16. Ураган у граду, или како је јудео-масонски (језуитски) "препород" уништио Цркву

Хаос и разарање које је Други ватикански концил проузроковао у традиционалној Римокатоличкој цркви, отац Мартин назива ураганом. Он користи причу о човеку који иде мирно познатим путем до своје канцеларије. Када хоће да скрене иза ћошка, изненада га погоди ураган. Наједном је на око величанствена Црква, стабилна и дисциплинована, сведена на протестантски секташки хаос и постала лудачки либерална, неорганизована и унижена. Чак ни најфанатичнији антиаписта није могао тако да разори веру и традицију у Римокатоличкој цркви. То је могао само Сатана, секуларистички бог.

Елем, замислите себе како скрећете иза ћошка и изненада вас отпозади удари јак ураган који се појавио иниоткуда и дрма зграде, неке и сравни са земљом, баца људе около, прави ћубре по улицама, чупа дрвеће и семафоре, и само небо постаје тамно и све око вас нејасно, док и ви заједно са људима и стварима летите на све стране. То је тако потпуна, тако нагла и тако неодољива промена, да више не знаћете где се налазите, када идете, нити шта се догађа.

Пре него што имате времена да се снађете, још један јак ветар, мешијајући се са оним првим, прозвијди вам поред ушију и, на ваш ужас, људе око вас обузме нека помамна радост и они почну да се бацају у ове две јаке струје ветра које сада односе све, па и вас, далеко од познатих предела. Овај други ефекат је тако језив да чак и у свој тој силини и хаосу - вас највише погађа чудна суперија ишчекивања и радосног поверења која је обузела већину људи ношених напред на непознатој путованје.

Чудан елемент те узнејиравајуће суперије представља начин на који људи почињу да говоре, између себе или Богу. Као да су у тренутку научили неки нови језик и о свему почели да размишљају на неки новосковани начин. "Немојте се молити вертикално! Молите се хоризонтално!" "Важно је оно што помаже креативни раст ка интеграцији!" "Потребни су олакшивачи!" "Како делујете међулично?" И, као да то није довољно алармантно, скоро лудачки тон управо са ове стране хистерије повремено се укључује у овај општи хаос, док мушкарци и жене, тврдећи да је на њих сишао Свети Дух и *да им дар да говоре другим језицима, почињу да говоре бесмислице*. Чује се како римокатолички кардинал са заносом изговара "Ик бедам дам була" - или нешто слично - и тако обезбеђује хаос на највишем месту. Величанствени хаос. Еуфорични хаос.

За тренутак, долазите у искушење да заједно са свима утонете у тај магични, измишљени свет. Обузимају вас сила питања, а не налазите утешне одговоре. Зашто нема упозорења? Где су ови ветрови били пре него што су се подигли? Да ли су све време били скривени? Можда су били изнад облака или су лебдели негде над улицама и зградама? Или су, можда, дошли са неких потпуно түћих и далеких подручја? Зашто су сви тако

еуфорично пуни поверења у будућност, иако ношени овим ветровима? Да ли је њихов радостан скок напред у таму просветљен жељама и нагоном за божанским? *Отикуд њихове нове идеје и нови језик?*...

Овакав сценарио, иако наизглед дивљи и иреалан, не може ни издалека да објасни колико је била потпуна, изненадна и еуфорична та промена која је обузела римокатолике - а, за дивно чудо, и језуите са њима - током шездесетих година овога века. Јер, читав традиционални начин религиозног живота и праксе је уничијен тако изненада, без упозорења. *Вековима ствар менталитет је збрисан ураганом промене.* У извесном смислу, читав свет је да постоји: стари католички свет сконцептисан око ауторитета римског првосвештеника; *чврст је одлучност католичке дожде и морала; учесталост мисе, исповести, Свете прическе, розаријум, разни именјани и облици побожног живота у парохији;* борбеност римокатоличког световњаштва у одбрани традиционалних католичких вредности.* Читав тај свет је збрисан, тако рећи, преко ноћи.

Када је налет ветрова прошао и сваку нови дан, људи су се згледали и открили да је нестао универзални латински језик мисе. А што је још горе, *нестала је и сама римокатоличка миса.* На њеном месту нашао се нови ритуал који је на стару бесмртну мису личио колико земља на небо. Нови ритуал је извођен на метежу од језика, од којих је сваки говорио нешто друго. А све је то звучало некатолички. На пример, да је само Бог Отац - Бог, да нови ритуал представља "заједничку вечеру", а не приказивање Христове смрти на Крсту; да свештеници више нису свештеници жртве, већ послужитељи за столом који служе госте на заједничком оброку братства.

Истина, Павле VI, папа који је председавао *штом огромном доктринарном изјавачењу*, покушао је да се врати на јединствену римокатоличку мису. Али, било је прекасно. *Некатолички карактер што ће новог ритуала био је неуништив.*

Ту није било краја разарањима урагана. Из цркви и капела, братства и манастира - уклоњене су стапају. *Жртвени олтари су склоњени или бар напуштени, а уместо њих су пред људе стављени столови са четири ноге, као за гозбу. Хостије су одбачене заједно са увреженим веровањем о Христовој жртви као сушиини мисе.* Свештеничко рухо је потпуно изменењено. Укинута су и ограничења за причест. *Верницима је речено да више не клече док примију свету причест,* већ да стоје као слободни мушкирци и жене, и да хлеб причести и пупир са грожђем братства узимају у своје демократске руке.** У многим црквама чланови конгрегација су

*Очигледно је католичко покоравање доминантној јудео-масонској култури било потпуно. На изборима 1996. године, 55% католика је гласало за Била Клинтона, без надлежну секуларистичку марionету (РМБ).

** Године 1977., када смо се преселили из Денвера (Колорадо) у Гленвуд Спрингс, изгубио сам контакт са Руском православном црквом. Пошто сам сада био 250 километара далеко, одлазио сам у њу само за Ускrs. Потражио сам неку цркву у Гленвуду. Учествовао сам на различним службама бројних деноминација, прво католичке, потом фундаменталистичке протестантске и коначно сам се одлучио за Епископалну цркву, која ми се учинила најближом мојој православној традицији.

одмах избацити због "јавног нарушавања службе" ако би се усудили да клекну при примању свете причести у новом ритуалу. Звали су чак и полицију да избаци оне који су одбијали да сарађују.

Ван цркви и капела, римокатоличке књиге и карте за мису, молитвеници, распећа, статусе и клупе за клечање, као и Крсне станице (пута на Голготу) - све је то или спаљено и бачено, или продато на јавним аукцијама, где су их декоратори станови куповали у бесцење и лансирали као "црквени изглед" при уређењу скупих станови и елегантних кућа у предградју. Олтар изрезбарен од храстовине постао је тако необичан тоалетни сто.

Реакција на све ово уследила је одмах, бурна и упорна. Али немојте ни за тренутак да помислите како је то била ужаснутост, немир, инсистирање да се стане на пут *варварству*, да се свете ствари врате. Напротив.

Присутних на миси је било све мање и за десет година њихов број је опао за 30 посто у Сједињеним Државама, 60 посто у Француској и Холандији, 50 посто у Италији, 20 посто у Енглеској и Велсу. У наредних десет година, 85 одсто свих католика у Француској, Шпанији, Италији и Холандији никада није имало на мису. Полазници семинарија било је све мање. У Холандији је 2000 свештеника и 5000 калуђера и калуђерица *напустило своје службе.* Данас, 1986. године, Холанђани просечно имају једног новозаређеног свештеника годишње, а некада их је било десет у просеку. Слична смањења забележена су и у другим земљама. За дванаест година, од 1965. до 1977. између *дванаест и четрнаест хиљада свештеника* широм света затражило је да се ослободи дужностима, или су једноставно отишли. *Шездесет хиљада калуђерица* напустило је своја сестринства између 1966. и 1983. године. *Римокатоличка црква никада није преузејела такве раззорне ћубитке за тако крајко време.*

Велики број калуђерица-учитељица једноставно су одбациле своје религиозне одоре, брзо најукле световњачку одећу, шминку и накит, опростиле се са локалним бискупима који су им дотле били претпостављени, прогласиле се за обичне, пристојне, отворене америчке учитељице и наставиле да уче децу. Број *исповести, прическе и кризми* опада широм света сваке године - од просечних 60 одсто католика који извршавају своје обавезе 1965. године, на дводесетак до тридесетак одсто 1983. *Преобрђивање на католицизам смањено је за две трећине.**

Они који су остали (и световњаци и свештеници) нису били задовољни због покушаја да се укине традиционална римокатоличка миса, због мењања католичког ритуала и службе, као и *новостворене слободе да се доведу у сумњу све дожде.* Али, ни то није билоовољно. *Подијла се*

Од озлоглашење Реформе - нисам присуствовао католичкој служби. Познавао сам протестантску службу, мада сам сматрао да је она исувише окренута човеку. У месној римокатоличкој цркви изненадио ме је, у основи, претпостављајући дух службе. Реформа је очигледно била превише одмакла, и то у погрешном смеру. Служба је деловала шилјко, неповезано, грчевитог темпа и разлоја. С обзиром на то да су је осмислили пријатељи јудео-масона, резултат вије био неочекиван. Ватикан никада није дозволио да се повремено изводи стара римокатоличка миса, јер би поређење било поразно. Други ватикански конциј је очигледно противсао да се Лутерови предлози за реформе спроведу 400 година касније (РМБ)..

* Католици нису више имали озбиљну веру која је раније привлачила друге (РМБ).

жалама у користи употребе конформних средстава, легализације хомосексуалних веза, абортуса, предбрачних сексуалних односа под извесним условима, развода и поновног брака у оквиру Цркве, брака свештеника, жена свештеника, брзог сједињавања са проприетарским црквама, комунистичке револуције као средства - не само за решавање проблема сиромаштва, већ и за дефинисање same vere.

У моди је био нови облик богохуљења и свећођрђа. За католике хомосексуалце - "ученик кога Исус љубљаше" добио је ново значење. Зар није тај љубљени ученик био "наслоњен на прса Исусова" на Тајној вечери? Тако је посвећена љубав између мушкараца, зар не? Хомосексуални свештеници у љубичастим одеждама обављали су мису у новом ритуалу за своју изопачену паству.

А ако је тако за мушкарце, шта ћемо са женама које се воле? Католиције из генерације шездесетих година биле су доволно "паметне" да себе виде као жртве црквене предрасуде према другом полу; за њих је коначно свануо дан када ће моћи да се обрачују са старом шовинистичком Црквом. Сада се појавила "женска црква" - једна од оних језивих, новоскованих речи која се односила на састанке жена у приватним становима, где су се клњавали Њој (Богињи Мајци) и захваљивали јој што је послала своје Дете (Исуса) плодном моћи Светог Духа (док је Она праисконска Жена).

Да подржи ове шаролике промене, појавила се читава фаланга енергичних "стручњака". Теолози, филозофи, стручњаци за обреде, "олакшивачи", "друштвено-религиозни координатори", лаички свештеници (оба пола), "саветодавци праксе" - без обзира на измишљене титуле, сви су тражили две ствари: преобраћенике на нову теологију и борбу са пораженим традиционалистима у повлачењу. Поплава публикација књига, чланака по часописима, нових часописа, билтена, новина, планова, програма и скица - преплавила је популарно католичко тржиште. "Стручњаци" су доводили у сумњу и "йоново шумачили" сваку дојму и традиционално и унiverзално веровање католика. У ствари, све, а нарочито све чврсто у римокатоличком веровању - покајање, чистота, инос, послуничност, покоравање - све је подвергнуто насиљу промени преко ноћи.

У међувремену, на другом нивоу, по семинаријама и католичким колеџима и универзитетима, вршено је финије, али ипак очигледно искорењивање римокатолицизма. Старији, традиционални људи су терани са послом или су и сами, згађени, одлазили у прерану пензију. На њихова места су постављани искључиво следбеници "Препорода" (та реч је у то време увек писана великом словом). Богослови су објашњани ако су сматрали да је новина одвратна.

Да би тама била још гора, дошло је до још једне олује, навале еуфорије. Међу онима који су остали, појавила се храбра, иако не увек убедљива идеја - да је будућност католицизма, тако нагло преупостављеног, сада светиља него икада. Оно што је личило на рушевине, у ствари је била припрема за огромни духовни препород, када ће се појавити права Христова црква у својој лепоти и истини.

Ове наде - све наде - сада су се уредредиле на заједницу. "Народ Божји" се сада могао разликовати од старе, непомичне хијрархије папе,

бискупа, свештеника и калуђерица у чврстом згрушењавању римокатоличке дисциплине. И више од тога, за овај Народ Божји - све заједно, као и за сваку појединачну малу групу верника - сада се говорило да представљају праву Цркву, прави извор Откривења, јединог законодавца морала, јединог извора праве вере. По питањима вере Рим у Царџији је имао исти ауторитет као и папски Рим. Централна власт је нестајала као питање практичне католичке вере.

Ако би се човек окренуо у тим почетним данима олује не би ли се снашао, ниједна одређена личност или група није изгледала одговорна за стварање овог еуфоричног убеђења. Оно се ширило као пожар по црквама, слабећи везе између свештенства и народа, између калуђерица и црквених старешина, између свештеника и бискупа, између бискупа и папе.

Непосредна последица био је упоран захтев да демократизација заузме место централне власти и донесе нови и потребни поредак читавој Цркви. Свештеници су се организовали у лиге, удружења, сенате и уније на националној и религиозној основи. Калуђерице су чиниле исто. Световњаци, мушкарци и жене одвојено, кренули су њиховим стопама. Сви су избацивали сличновите пароле о својим правима и захтевима.* Сви су захтевали да се демократске методе користе не само у управљању Римокатоличком црквом, већ и у "одлучивању" у шта да се верује. Читава једна нова активистичка бирократија никла је преко ноћи, накрцана каријеристима који су непрекидно лансирали све новије и несмотреније активности.

Током читаве ове спиралне трансформације, оно радосно убеђење о великим успеху који нас чека одмах ту, иза ћошката историје, никада није нестало. И управо је то грозничаво убеђење довело до суфорије. Повремено је стварало оно што сада, гледано уназад, личи на циркус Џун несусвилских кловнова који гротескно исмејавају достојанство, статус, моћ и љупкост на коју су се још увек ослањали, макар само због театарског ефекта. Читав дијапазон потпуно нових каријера отворио се за свештенике који нису били заинтересовани да слушају исповести, криптирају бебе, траже грешнике и обављају мису.^{стр. 245-250, пп}

Сатана никада није успео да йосићне шакав огroman успех у 2000 година дугој историји Цркве. Па ипак, у свој тој духовној пропasti, неки бискупи, свештеници и световњаци одушевљено су најављивали да ће "Препород" Цркви обезбедити светлу будућност.

Агенти јудео-масонерије су сигурно у својим књигама забележили највећи пораз Цркве, већи чак и од њихове претходне победе када су успоставили большевизам у Русији и (под маском комунизма) у још 30 разних земаља широм света. Папа Павле VI, председник Концила и главни кривац за ту катастрофу, препознао је метафизички узрок ове секуларистичке лавине: "Дим Сатанин је ушао у Светишије и прек-

* Као прави поклоници индивидуализма који су јудео-масони убрзали у нова схватања (РМБ).

рио Олтар." Он је могао да отера Сатану, али је био исувише либералан да би то учинио.

17. Сатанско чудо католичког "Препорода"

Како разумети огромну и изненадну декатолизацију Римокатоличке цркве? Отац Мартин се труди да објасни како вулгаризација католицизма у периоду од десет до петнаест година после Другог концила *није била посебно одобрена у документима Концила*. У ствари, неке новине (као, на пример, да девојчице деле Свето причешће код олтара) су чак биле званично осуђене и забрањене. Па ипак, "демократизација" се ширila као шумски пожар по читавој Цркви: у Европи и Азији, Латинској и Северној Америци, међу обичним верницима и бискупима, калуђерицама и опатима.

У исто време је у целој Римокатоличкој цркви био видљив лажни Препород. Супротстављање је било ретко и неефикасно. Противници новотарија су се једноставно повлачили из Цркве, тужни и згађени, препуштајући је на милост и немилост лудацима и либералима. Понекад је изгледало као да је преовладала нека мајна пропститанскa секира, наметнувши поједностављења и одушевљено се трудећи да од веома "високе" цркве направи приземну англиканску цркву.

Следбеници Препорода су имали посебан менталиитет - били су проптив традиције, естетике, мистике, хијерархије, елипсе и конзервативизма. Шта нам то све говори? Обузeo их је дух нашеј доба, секуларистичка јерес, масовна култура, јудео-масонска идеологија. То је била иста она навидљива рука која је увела ниже стандарде образовања, вулгарне телевизијске програме, распад породице, разарање демократије, хомосексуалност и абортус. Она је била материјалистичка и потрошачка, подстицала је секте и окултизам, зајећи пропститани индивидуализам, док је у исто време саперивала човечанство у оборе Новог дела и Новог светског поретка, стварала лажну једнакост, док је, у ствари, припремала пут за окрутну владавину јудео-масона. Укратко, водила је поједиње и друштва у ројство Сатани.

Слабљење католичке хијерархије, језуитско одбијање послушности папи, заблудело укључивање у марксистичку револуционарну борбу, "Препород" - литургије, разарање светих редова - све је то било са истиим циљем: да ослаби Христову надмоћ у свету, спречи спасење човечанства и тако отера људе у пакао.

Упоредо са тим, комунистичка зараза, онај други производ јудео-масонске радионице, такође је вршила искривљавање истине и чиње-

ница. Комунисти су били и остали непријатељи ауторитета државе и Цркве. Обећавали су ружичасту будућност која је била у потпуној супротности са садашњом бедом и моралном и духовном трулежи. Одгајали су атеистичку и нихилистичку омладину. Убили су хиљаде невиних људи, чији је једини грех био што им се није свиђао комунизам. Колико њих су стрпали у најужасније затворе, осакативши их физички и емоционално. Комунисти ћелије нису могли да се одујру свом зверству - тајка је ујраво природе Сатане, њиховог синозора.

Не треба кривити Римокатоличку цркву за изопачење и издају хришћанске традиције и племенитог поретка. Сва та пропаст потицала је од сатанске доминације над људима. Христос, "Бог истинити од Бога истинитог", није могао да спаси људске масе од греха и разарања. Могао је да спаси само оне који су му поклонили своје животе и своје срце. Оне остале, у Цркви и ван ње, није могао да спаси, јер им је остављена слобода да следе или одбаце нагоне својих грешних срда и умова.

ИЗВЕШТАЈ О ЈУДЕО-АМЕРИЦИ:
НАЦИЈА ПОД ВЛАШЋУ НОВИХ ФАРИСЕЈА - 10

По^главље X

**ПАПА ПАВЛЕ VI - ГЛАВНИ КРИВАЦ ЗА КАТАСТРОФУ
ДРУГОГ ВАТИКАНСКОГ КОНЦИЛА**

Следећи папа који буде изабран овде у Нервију, знаће да влада Црквом која је некада била уједињена и монолитна, а сада је раскомадана и сваки од тих делова има различито мишљење о питањима основне вере, верске праксе и личног морала...

29. јуна 1976. године, надбискуп Лефевр је заредио 26 свештеника и ђакона и одржао оторчену проповед против "издајника наше вере". Сви су знали да говори о папи Павлу, Вијоу и осталима...

Лефевр је одбацио суспензију као беззначајну и одржао проповед о "хаосу услед мешања" који Ватикан ствара. Наши "ритуали (Павлова миса), сакраменти, свештеници су койилад", рекао је. И додао: "Када папа греши, он престаје да буде папа..."

"[Други ватикански] Концил је помешао Веру са неојртескинизмом и неомодернизмом..."

Лефевр проповеда да је Павлова ревидирана верзија римокатоличке мисе, у савари, Сайтанино надахнуће. Он тврди да су се у Ватикан убацили комунисти и атеисти и да су га искварили протестанти.

Отац Малахија Мартин, у књизи *Последњи сабор*^{63:10, 35, 36, 53, пп}

I. Добар почетак

У неким ранијим књигама описао сам догађаје који сами по себи можда нису имали неко посебно значење, али су несумњиво оставили трага у мом животу. Већ сам писао о томе како ме је Божја Промисао довела до критичке студије о атеистичко-комунистичком филозофу Сартру, коју је написао његов колега Бутан, *Sartre, est-il un possédé?* (Да ли је Сартр ојседнуји демонима?).^{137*} Још један сличан догађај када ме је водило царство добрих небеских сила, иако ја тада нисам био

* Видети 16:187-194.

свестан, додгоцио се са студијом о атинској демократији коју сам набавио 20 година раније, иако по струци нисам ни класичар, ни историчар ни политиколог (видети *Райт Јројтиш Христијан у Америци*¹⁷).

Овога пута сам доживео исти след догађаја који, по мом мишљењу, указује на помоћ одозго. (У својој духовној аутобиографији, *Наши живот је Божје творење*,¹²⁴ пошто сам анализирао свој живот, као и живот других људи, изнео сам закључак да заправо нема случајних догађаја, иако можда у одређеном тренутку не схватамо Божји утицај, већ тога постанемо свесни тек после извесног периода.) У то време сам радио на садашњем претпоследњем поглављу ове књиге, разматрајући по-датке из сјајне студије Оца Малахије Мартина, *Језуити: Дружба Исусова и издаја Римокатоличке цркве*.¹¹⁹ Моја издавачка кућа Ихтус Хришћанска књига припремала је ново издање превода на српски књиге Бенџамина Кука *Масонерија осуђена из сопствених документа*.¹²⁶ Да бисмо боље припремили издање, био нам је потребан енглески оригинал. Оригинално издање на енглеском језику било је формата А4. Неколико пута сам га тражио, али без успеха. Када сам поново покушао, у једном углу сам приметио гомилу старих великих свезака које су ту лежале нетакнуте најмање две године. Нисам је никада прегледао јер сам увек био заузет другим стварима. Узео сам да је само овлаш прелистам. Нисам пронашао оно што сам тражио, али сам уместо тога уочио давно заборављену књигу која је била прикладна за студију којом сам се тада бавио. Писац је био опат Жорж де Нант, а наслов *LiberAccusationis in Paulum Sextum, Књига о иштважби Јројтиш Павла VI. Нашијем Свештлом Оцу Џану Павлу VI, милошћу Божјом и законом Црквеним врховној судије свих Христијских верника, подносимо жалбу Јројтиш нашеј браћи у вери, Џане Павла VI због јереси, раскола и скандала*.¹³⁸

Због околности под којима сам пронашао ову давно заборављену књигу, као и због начина на који она објашњава кобне последице Другог ватиканског концила, сматрао сам да морам да је укључим у ову студију.

2. Основна грешка: неразликовање духовна

У овом поглављу говорим о неким веома важним моментима: о папи, који је читаву Цркву одвео у хаос и неплодну службу Богу јер му је мозак био исјран, као и код 90% обичних хришћана који равнодушно гледају на секуларизам, идеологију јудео-масонерије. Све до Павла VI, папе и римска курија су јудео-масонерију и њену идеологију сматрали најопаснијим непријатељима Христа и Његове Цркве. Многе като-

личке вернике завеле су прогресивне идеје и културни и ћолијтички планови слободног зидарства. Масони су оптуживали црквене власти да су реакционарне и назадне, али римокатоличка хијерархија и свештенство нису направили грешку и кренули у левичарско-либералном смеру. Било им је потпуно јасно да је доминантна секуларна култура загађена сатанским утицајима и одбили су да попусте пред оним што је Томас Молнар¹⁰⁴ назвао паганским искушењем.

За остајање при непопуларном ставу - потребна је храброст и чврстина, а римокатолички прелати су то имали. Супротстављајући се јудео-масонерији, одбили су треће искушење које је Сатана понудио Христу: да му се поклони, а зауврат ће добити сва царства овога света. (То искушење је било јако јер је, стицањем светске моћи, могао да спасе људске масе.) Христос је то одбацио, јер је добро знао да неће бити духовне користи од популарности и политичке доминације.

Иако је Павле VI своју свештеничку каријеру започео између два светска рата, значајне одговорности је добио у време *Pax Americana*, после другог светског рата. Тада је почело потпуно искорењивање националиста и противника масона. Милиони Немаца су били мртви, а већина националиста и антикомуниста је побијена или је умирала по затворима у Источној и Јужној Европи. Једини преостали националисти били су генерал Франко у Шпанији и Салазар у Португалу. Левичари у Француској и Италији побили су најмање по 100.000 националиста (патриота, антикомуниста), а остали су ћутали због страха или осећања кривице. У Британији и САД - демократија (односно, јудео-масонска доминација) била је чврсто ушанчена. Из онога што је Винстон Черчил назвао Гвозденом завесом, уз помоћ терора, сиромаштва и бруталног угњетавања успостављена је друга грана јудео-масонске контроле, комунизам. *Јудео-масонерија је завладала не само у ћолијтици и дипломатији, већ и у култури и (не)моралу*.

Патриоти и конзервативци су покушали да зауставе поплаву секуларизма и лаганизма коју је спонзорисала јудео-масонерија, али нису успели. Моћ новца која контролише медије, издаваштво, политичке процесе, образовање, уметност и остало подручја културе, ћоће нумирија од сјеверне изобиљачене, неосвећене људске природе и Сатаниног широког утицаја - била је исувише велика за хришћански и националистички ојбор. Процеси дехристијанизације се нису могли зауставити, па је чак ослабљен и ојбор многих хришћанских вођа свеобухватајућој паѓајачкој Задада. Сатана је завладао из сенке.

Протестанти који у својим црквама пису имали централну власт, ускочили су колективно на левичарско-либерална кола. Римокатоли-

ци су се опирали јудео-масонерији све до смрти Пија XII 1958. године. Нови папа, дебељуца, Јован XXIII није био прави борац.* Он је био за компромис са тајним јудео-банкарским моћницима. (Ако бисмо то упоредили са раним хришћанством, то би било као да су ученици светог Јована Крститеља стали на страну цара Ирода, или да су хришћани направили компромис са њим, заборављајући да је Христос назвао његовог сина "оном лисицом".)

Павле VI је био благ, љубазан човек, али, на жалост, никакав борац. Он једноставно није могао да иоднесе да буде нејоштваран. Није био одлучна личност која би стајала иза онога што је исправно, без обзира колико важних људи би се разљутило због тога. Када се ради о питањима од мање важности, таква личност би била корисна због благости и спремности на компромис. Али у озбиљним питањима, као што је усмеравање брода Цркве са преко 700 милиона верника, његова благост је била погубна. Једноставно, није умео да лупи руком о сто када су модернисти тражили да свештенство не положе заклетву о целибату, да Црква учествује у револуционарним марксистичким пројектима; да калуђерице траже своја феминистичка "права" као да су неке службенице или раднице у католичкој фабрици, а не послушнице Христу, Сину Божјем. Павле VI није био одлучањ у ставовима према хришћанству и католицизму и никада није започео праву борбу против *модерниста као носилаца јудео-масонског искушења*. Црква је водила битку против моћног и упорног непријатеља, решеног да уништи Христово дело. Некадашњи хришћански свет је склизнуо назад у паганизам, краљеви-заштитници из прошлости су били уништени, а Црква се поново суочила са противницима Христа. Јудео-масонски целати, большевици-комунисти, већ су убили милионе хришћана, а душе многих милиона у демократијама биле су заражене секуларистичким вирусом, погубним за хришћанску духовност. Ипак, Павле VI се није усудио да дигне свој глас као што су то учинили свети апостол Петар и свети апостол Јован када су их јеврејски вођи претукли, заточили и забранили им да говоре о Христу: "Богу се треба покоравати више него људима" (Дела 5:29). Павле VI се одлучио за компромис са секуларис-

* Од њега су јудејски медији направили славну личност. Његове слике су се често појављивале у новинама, часописима и на телевизији, а изјаве одушевљено цитиране. По јудео-масонским контролорима такозваног јавног мњења, он је био велики папа. Сигуран сам да су га припремали за Нобелову награду за мир. На жалост, неочекивано је умро, тако да није примио те јудео-масонске почасти. (Сличан процес стварања славне личности примењен је и на Хенрија Кисинџера, јеврејско-немачког Рокфелеровог агента. Називали су га дипломатским чаробњаком, а америчке масе су грохотале: слава му!)

тичким снагама и њиховим партизанима међу католицима, и на тај начин је довео до пораза сопствене војске. Тако је, захваљујући неспособности свог вође, Римокатоличка црква постала неорганизована, пометена и почела је да се распада. Он је само промрмљао: "Изгледа да је овој Цркви суђено да умре",^{63/121} као да читава трагедија није имала никакве везе са њим.

Мислим да је главни разлог за победу јудео-масонерије над римокатолицима, осим сатанске моћи у људима и међу људима, тај што римокатолици, као, уосталом, и други део Запада, нису свесни *Присуства непријатеља у својој култури и политици*. Тај непријатељ је остао "бржљиво скривен", како је то рекао Руди Станко у књизи *Резултат*.¹³⁹ Јудео-банкари и контролори њихове завере, јудео-масонерија, једноставно су испрали мозак људима и убедили их да никаква завера не постоји, па зато немају чега да се плаше нити да се брину. Последице су биле очигледне: веома висока стопа развода, "сексуална револуција", излазак хомосексуалаца у јавност, поплава порнографије, катастрофалан број наркомана, експлозија криминала, самсубиства међу младима и други показатељи намерно подстицане декаденције. Па ипак, нико није за то кривио онога кога треба - јудејску заверу да се од човечанства направи огроман логор робова, јудео-масонски Нови светски поредак. Иако је човечанство намерно изопачено, владало је убеђење да оно, у ствари, *напредује ка вишем нивоима среће*.

Не чуди што су обични католици остали необавештени. Њима је испирањем мозга усађено у свест да уживају у напретку човечанства, чак и да се поносе наводним прогресом. Али то што су духовне вође биле слепе и неупућене у злодела јудео-масонског непријатеља - скандал је и злочиначки немар.

3. Свештеник оштужује пашу за јерес

Олат Жорж де Нант нашао се у чудној ситуацији: један суспендовани парох оштуживао је врховног првосвештеника за јерес, раскол и скандал. Међутим, отац Жорж није баш тако беззначајна личност. Он је ветеран у борби за католичко правоверје, писац разних студија и вођа *Лиге за католичку конформацију*. "Ко сам ја, Ваша Светост", започиње он своју књигу жалби,

да се усудим да од Вас затражим да се преиспитате? Ја сам ништа, а Ви сте све. Чак и онај беззначајни положај који сам имао пре десет година (био сам сеоски парох) више није мој, јер ми је, с обзиром да ме је бискуп тројски суспендовао 25. августа 1966. године, одузето право да држим мису или проповедам у бискупији у којој живим - док се Ви налазите на најуз-

вишенијем месту на овоме свету и у Цркви имате такву одговорност каква се не може ни замислiti, што Вам, са друге стране, омогућава да добијете помоћ и вођство од Светог Духа, као што то не може ни један други човек.

Како, онда, смен да се побуним против Вас?^{138*}

Елегантан, речит начин једног Француза да се упусти у тежак задатак.

Опат Жорж признаје да има добрих католика који за кобан след догађаја у Римокатоличкој цркви после Другог ватиканског концила не криве папу, иако је он поглавар Цркве, већ "зле људе око папе, као и преко изазивача нереда и хушкача јереси који комадају Цркву и поред њега".^{138:1} Опаж Жорж се не слаже са онима који бране папу, а у претходним поглављима смо видели да у Ватикану има много секуларистичких нийкова који се приклањају јудео-масонским непријатељима Христа. Он пропаст Римокатоличке цркве назива правим именом - "садашња реформација Цркве". Иако себе сматра дететом које се обраћа оцу Цркве, ипак се не либи да се пожали на "зле идеје и гнусна дела и самог Оца", тј. папе. Када се образовао, примио је "доктрину која је постојана и универзална, непоправљива и непогрешива" и она обавезује све католике, укључујући и папу: "Оно чему нас уче данас, то је супротично од онога чему су нас учили у Јерихону".^{***}

Други ватикански концил је издао наређење (не само препоруку) о употреби народног језика у службама. Латински језик је забрањен** и веома ретко се дозвољава да се миса изводи на латинском. Није било милости према традиционалистима и многи од њих су, развлашћени, напустили Цркву.

Отац Жорж се буни против употребе "потпуно новог језика... језика новине и промене, препуног јереси, раскола и отпадништва". Он сматра да папа сноси "одговорност за ову жнину реформацију"^{***} и види огромну "противречност између католичке религије и реформисане религије данас". Дошло је до "инвазије Сашане на Цркву... Хаос који се шири од самог поглавара Цркве на њене чланове, постао је

* Сви наводи у овом поглављу су из Књиге о поглављу против Павла VI,¹³⁸ уколико није другачије назначено.

** Реформатори су очигледно журили да немилосрдно спроведу избаџивање латинског језика. Награвили су рупу у зиду, заузели тврђаву, избацили стари господаре и побринули се да се спроводи њихова реформа. Суочена са сличном ситуацијом, Православна црква у Америци је мудрије потпутила. Словенске цркве (руска, украјинска, српска) користе струту верзију језика којом више нико не говори, црквенословенски. Тај језик се користи тамо где има много нових досељеника (у Америци), а иначе се користи енглески, ређе комбинација ова два језика. Можда постоји објашњење за ове радикалне промене: људи су истом мером реаговали на ауторитарност Римокатоличке цркве. У нашој Цркви је ово питање препуштено разборитости свештеника и њихових управних одбора.

неиздржљив... Црква не може да опстане у таквом противречном стању... Молимо се за Ваш духовни преобрађај и промену у срицу."^{стр. 2, ***}

У уводу оптужби против папе, опат Жорж нема длаке на језику:

У последњих десет година Црква је била у стању "блиском оштадничтву", или, да употребим Ваши израз, она је у "саморазарање" стравичном брзином. То је стање без преседана, које укључује сваку активност Цркве и шири се на све њене чланове. "По плодовима њиховим познајете их", рекао је наш Господ, а ово што видимо данас - само су зли ћелови под дрвеним јосађено у сам центар католицизма - Саборнуреформацију. Онај који га је засадио на поверио му јоље, мртав је. Нека му Бог оправи! Ви сте дошли на његово место и сачували то дрво, свесрдно га штитећи и негујући, тако да је оно сада све наткрилило својом сенком. То је била Ваша жеља и успели сте даје остварите. Ако је Црква заиста разорена овом новом реформацијом, онда ће Вам умрети на рукама.^{стр. 3, ***}

Он говори о две цркве, "две јропривречне религије": давно успостављена вера, са свим ауторитетом векова иза себе, суочена је са другом религијом која је до сада била забрањена, али која сада прикупља снагу да потврди своју новооткривену слободу".^{стр. 3, ***} Он подсећа папу на сличан покушај преузимања, на "злокобни Синод у Пистоји, кога је Пије VI осудио у истински пророчком духу у својој Були *Auctorem fidei* (28. августа 1794. године)". Очигледно су левичарске снаге, вођене од стране масонских господара који су већ били успоставили револуционарни терор у Француској, покушале да освоје Римокатоличку цркву. Успеле су 170 година касније, у другом покушају.

Друштво које је изникло из хаоса револуције - у ствари, наше савремено друштво - ириело је своје надахнуће од Емануела Кантија и Жана Жака Руса, најтураући свој најурализам и субјективизам уместо сизурноснији вере и признавања да постоји потреба за милошћу Божјом. Када је ова јоубна човека Јакоб Бого пронашла пророка у самој Цркви, у личности Ламенеа, папе су започеле борбу која је обезбедила да, од времена енциклике *Mirari Vos* Григорија VI, од 15. августа 1832. године па све до Другог ватиканског концила - ове нове идеје осијану ван Цркве.^{стр. 3, ***}

Опат Жорж подсећа Павла VI да је један од његових претходника, Лав XIII, наставио да се бори "против 'делиријума' и 'разујданости' либерализма, те 'слободе да се срља у Јерихону', која би постала човека као субарника Богу..."^{стр. 3, ***} У 19. и 20. веку очигледно није било папе који није морао да прогласи одбацивање либералних теза о природи Цркве, проучавању Свештених Писма или установљених догми. "Нови начин размишљања" Другог ватиканског концила, логично, није био тако нов. Секуларизам и "хуманизам" су се увлачили у Римокатоличку цркву као дим кроз пукотине, а на Другом ватиканском концилу су успели да направе велику рупу.

Павле VI је био либералан и прогресиван* у срцу. Био је бојажљив, па зато није направио одлучан рез и тако је избегао директан сукоб са традиционалистима. Чак и заклетим традиционалистима као што је опат Жорж, било је потребно времена да схвате на којој страни леже симпатије Павла VI. Коначно је папа отворио свој модернистички дух у енциклози *Ecclesiam Suam* из 1964. године. "Био сам ужаснут", пише опат Жорж,

када сам схватио да, и поред ових ограда, Ви прихваћајте ту нову религију којој се сваки од ваших претходника супротстављао свом снагом, јер она долази од демона...

Од тада, иако сте понекад наступали потпуно другачије и кочили убрзање Саборске реформације, ипак су Ваши напори били усмерени на то да је учврстите, са њеним екуменским дијалогом, отвореношћу према свету и разноврсним променама. За тренутак, при крају Треће седнице, заиста је изгледало да сте издали партију иноватора који су се, не разумевајући то, окренули против Вас с презиром. Али Ви си је само помагали Реформацију без дизања узбуне или отвореног супротстављања. После тога, нисте крили да желите неограничене промене. Управо су захваљујући Вашој помоћи, и поред противљења, проглашени најексремнији и најопаснији нацири. У УН сте одржали крајње не-католичку расправу и, 7. децембра 1965. године, Декларацијом о верској слободи и Духовним усиројиштвом Цркве у свetu данас, омогућили величинање Човека-који-је-себе-прогласио-богом, што је незабележено у аналима Цркве.

Нико у целом великом Сабору није уложио пропесију, иако је у том тренутку највишина ствара већа зарад овог култа човека, кога сте Ви свечано прогласили. Повратка више није било. Црква која је прихватила ове две расправе, могла је да прихвати било шта. Разарање је усјело. Реформација је имала одрешене руке да промени и збаци што год хоће. Само један човек је одговорао за то, а то сте Ви.^{стр. 5, пп}

Опат Жорж резимира своје оптужбе:

Докази се све више гомилају и све више католика се слаже са јама да је једна религија замењена другом и да је то постигнуто Револуцијом која је диригована одозго - променом главе под истом мишљом. Света саборница је претпоставила промену вере, иако то није отворено рекла - мада је рекла дововољно да читава Црква крене новим путем, привучена новином или наведена на послушност.^{стр. 6, пп}

* Сећам се да сам почетком педесетих година овога века читao да је он, који је у то време био кардинал Монтини из Милана, отворено стао на страну радника у штрајку. Можда је то учинио, између остalog, не би ли незадовољне раднике вратио под окриље Цркве. Нема ничег пошег у саосећању са угњетеним радницима. Али, са тачке гледишта дугорочних интереса Цркве, рјаво је то што није био свестран да атеистички масони користе социјализам као начин пропаганде њихове хуманистичке полу-цркве, која би хришћанство повела у погрешном смеру, одирајући га од небеса.

4. Главна оптужба

Опат Жорж признаје да је Павле VI учинио много тога корисног за Цркву и спасење душа. Он није био јеретички папа, али су његови поступци били ишизмайични. Постојала је основана бојазан да ће на kraју почети да мисли онако како се понаша.

Први вид онога што отац Жорж назива деловањем у више праваца, односи се на верску слободу. Тај принцип је "недопустиво наметнут Цркви". Без длаке на језику, отац Жорж назива Други ватикански концил "масонски надахнути скупом".^{пп} Атеистички масони су одбацили чињеницу да је човек биће које је иштвено зависно од Божје добре воље ("Без мене не можете чинити ништа" - Јован 15:5). Масони, као синови анти-Бога, Сатане, одбијају да се клањају Творцу. На отварању Друге седнице Концила, папа је говорио скоро као велики мајстор неке ложе:

Ваш задатак овде је да прогласите основна права и дужности човека, његово достојанство и слободу, а изнад свега његову верску слободу. Свесни smo да сије ви шумачи свега што је највише у људској мудrosti. Скори бисмо рекли: њеног свега карактера. Јер вама је најпре чи живот човека, а он је свеј: нико не би смео да се меша у њега.^{стр. 7, пп}

Ово је рационалистички масонски концепт о човеку по коме је он способан да пронађе свој индивидуални пут до Бога. Хришћанство сматра да човек оствара збуњен све док га Бог не просвети. Бог му је потребан да би пронашао пут до спасења. "У греху затрудње мати моја мном", признаје псалмиста. Папа је очигледно заборавио на свој катехизис. Или је узео лист из масонског катехизиса. И свети Јован Крститељ и Христос своју мисију су започели речима "Покажте се!" Потомци фарисеја, као и њихов отац Луцифер, одбијају да се покажу, јер су у својим очима праведни. То су две духовно непомирљиве религије. Коју је заступао Павле VI?

Опат Жорж је забележио да је папа, прогласивши човека способним да одлучује о својим верским убеђењима, сам поништио свој ауторитет да проповеда као намесник Христа, Сина Божјег: "Ви се јавите да не желите ни са једним људским бићем да говорите са Овлашћењем од Бога!"^{стр. 8, пп} Чак и психолог који се не бави духовним питањима, може да разабере сатанско лукавство у овом јудео-масонском психолошком трику: наглашавајући слободу, човек је онемогућен да на прави начин пристане уз свог Творца. А тај трик изводи йошлавар Цркве са стотинама милиона верника.

Говорећи о Цркви, папа је обећао да ће "сва тиранија бити укинута". Када је то тиранија и постојала у Цркви? Папа је очигледно

безнадежни либерал - сав ауторитет и покоравање за њега су "тиранџија"! Очигледна незрелост једног либерала. Као размажена деца, они се осећају уврсћени било каквим ограничењем своје суверене воље. Ко би помислио да шта може да буде толико духовно незрео? Очигледно га је потпуно обузела неуротична идеја о слободи.

Такав папа није имао унутрашњу снагу да изјави како је хришћанство једина вера и да се ниједна друга не може упоредити са њом. "Пре ове ваше енциклике", пише опат Жорж, "вера је била апсолутина, а неверовање искривљено. На томе је почивало вечно стасење души, као и привремена добробит човечанства."^{стр. 10, ин}

5. Кривоверје: Култ човека

Папа Павле је био најмање способан да изађе на крај са овим проблемима... Његова теологија је била неодговарајућа, а филозофија о човеку и историји - теолошки погрешна...

Отац Малахија Мартин^{63:156}

Опат Жорж оптужује папу за искривљено величање човека које се граничи са идолафријом. "Ваша слепа и необуздана страст да проповедате веру у човека је скоро апсурдна." То је "култ човека који себе производи у Бога", а што би могло да припомогне самоштрованају савремене генерације.

Христос је остао у сенци таквог претераног величања човека. Папини ставови су недопустиви:

"Мора се признати да сте Ви поменули Бога, а понекад и Христа, Сина Божјег Који је постао човек - у тој фантастичној расправи од 7. децембра 1965. Али, ни једном речу нисије поменули Крист Христов или дар Светог Духа, Благодат крштења, у ствари, читаво богатство Светих тајни вере, које су Истина, Живот и Вредност Католичке цркве."^{стр. 12, ин}

У својој првој енциклици је папа свети Пије X прогласио потпуно другачији став о човеку и Богу:

... Таква изоштава умова могла би да представља почетак зала која су проречена за крај света, која на тај начин крче себи пут ка земљи, као и знак да је син пропасти, о коме свети Апостол говори, већ међу нама. Јер, вера се напада храбро и одлучно, докме вере се разарају и на сваки начин се ишчушава да раскине човекова веза са Божјим... Човек у својој неизрецивој држави ишчушава да заузме место Творца и себе постави изнад свега што носи име Божје. Јако не може искривљено да избрише у себи идеју о Богу, он ишак збацује јаран Његове величанствености и себи посвећује храм у облику видљивог светла, где му се клањају они слични њему...

Зато сви наши напори морају да буду усмерени ка враћању човечанства под владавину Христову. Да бисмо остварили своје наде, неопходно

је да искривљено искривимо ово чудовишно злодело, карактеристично за доба у којем живимо, које жели да се постави на место Бога.^{стр. 12-13, ин}

Опат Жорж сматра да папино истицање човека представља озбиљно светогрђе:

Дозволили сте себи да паднете у треће [искушење], које подразумева ишчуштање Бога ради служења Сатани, да бисте се на крају клањали човеку који је себе уздигао на место Бога - а то је знак Антихристов.

Ово ново вјерују сте објавили 7. децембра 1965. године, у присуству бискупа из целог света. Колико они нису пажљиво слушали, или су били ваши саучесници, односно фасцинирани Вама, не знам. Али Света Мајка Црква не може и никада неће моći да се сагласи са таквом филозофијом. Тај даји је означио место на бесповратном путу који води далеко од Цркве Христове ка оној другој цркви која је заправо, Ваша - антицрква или синагога Сатанина, где човек себе производи у Бога. Али, у међувремену, захваљујући равнодушности или кукавичлуку, Ви још увек седите на престолу Петровом, у својству Врховног судије Цркве. Главна оштета коју износимо проплив Вас односи се на Ваш либерализам и Ваш култ човека, које смештамо богохулним, јеретичким, расколним и оштадничким. Одлука је на Вама, јер Ви сте још увек намесник Исуса Христа на земљи. Размислите о својим поступцима и, ако сам лагао, удаљите ме из Цркве. Али Ви знате да ја не лажем. Ако сам рекао истину, онда се удаљите из овог Светог Тела које сте издали!^{стр. 13, ин}

6. Јерес

Павлова свеукупна политика приближавања левичарским либералним струјама и његово жестоко одбацивање традиционалистичког покрета.

Отац Малахија Мартин у књизи Последњи сабор^{63:53}

Опат Жорж озбиљно оптужује папу Павла VI као заштитника и творца јереси:

Шта је омогућило јереси да се рашири у Цркви у огромној мери за последњих десет година? Нема сумње, то је био Ваш позив који сте први пут изнели 11. октобра 1962. године и отада стално понављали: да се уведе нови језик, нове формулатије које би католичку веру учиниле прихватљивом и уверљивијом за савременог човека. Под окриљем овог огромног доктринарног "aggiornamento"-а све јереси на свету могле су да изађу на светло дана без опасности да ће бити угашене, јер - зар није "хришћанима који се баве испитивањем" обећана потпуна слобода и имунитет? Учења-цима и теологизма је несмогућено дозвољено искривљено слободно понашање. Као да сте заиста желели да изазовеје драму, изабрали сте тренутак када су импровизација и креативна иновација већ биле широко распростране, када је постало модерно да се све мења - да баш тада ионишаште све оне инструменте и институције чији је задатак био да чувају докторину. Ауторитет се уклањао, владавина и ред су нарушени. Последица свега тога могла је да буде само слобода за све.

Сигурно, да сиће били одлучни у очувању правоверја, не бисте га се тако лако одрекли! Заиста, многи Ваши поступци могу се објаснити једино претпоставком да се бојите привоверја у сваком погледу, као и да никако не поштујете право бискупа да поучавају вери, као ни учење Ваших претходника. Управо зато што сиће и сами криви за јерес - покушавајте да ослободите Цркву од јарма католичке вере. Потићо и сами заслужујете осуду, не можеше нити желише било кођа да осудиће.

Штавише, упорно толеришуће, чак штанијаше и помажуће, често у супротности са оданом службом Ваше римске курије, све јеретике на свету данас, чак и када то не радите свесно: јер разне јереси имају међусобно разумевање и њихово заједничко сујројствавање управо вери их везује јаче него што их раздвајају појединачне разлике. Зато осећаше индиректну солидарност према свим јеретицима и, схватајући да имате њихову подршку, од себе чините њиховог саучесника, тружајући им заштиту својег суверенитета.^{стр. 14, iii}

Опат Жорж се прво (као што и треба) осврће на личне идиосинк-разије неправоверног папе:

О овој филозофији, која сачињава Вашу личну јерес, први пут сам писао фебруара 1965. године, а отада више пута. Описао сам је као "Покрет за духовно оживљење светске демократије". Она представља политичко-религиозну утицају коју сиће Ви усвојили, како се прича, под утицајем своје породице, али, несумњиво, и оних филозофа којима сте се дивили и које сте проучавали 50 година. Када сте се нашли на положају Врховног поглавара, наравно, могли сте да их одбаците, али Ви сте више волели да их наметните чланујући Цркви, и то тако да је изгледало како је то учињено у име Вашег бискупског магистратства. Било је лако раширити ове идеје, јер је свет у целини био напољен њима и могао им се сујројствавати једино уз помоћ Цркве и њених врховних поглавара.* Оне су исте као револуционарни месијанизам Ламенса и хришћанска демократија Санјеја, коју је Ваш пријател Жак Маритен разрадио у систем који би оформио "интегрални хуманизам".

Овај систем може се поделити на три дела, којима се мора додати један важан додатак:

1) Црква и хришћански свет нису они који чине "јединство спасења", већ је то човечанство у целини.

2) Ново јеванђеље ове једињице је Декларација о правима човека, са тројством Слободе, Једнакости и Братства.

3) Изградња светске демократије овде на земљи представља аналогију Царства Божјег, а она се може постићи преко Правде и Мира, у Истини и Љубави.**

* У најширем смислу, могло би се рећи да је папа, уместо да чврсто стоји на становишту хришћанске традиције, дозволио себи да се зарази љађанским, јудео-масонским секуларизмом, са обиљем планова које је направио безбожни човек о друштвеном, психолошком и културном спасењу.

** У суштинским питањима, папин начин размишљања се не разликује много од преовлађујућих јудео-масонских идеологија.

А) Додатак је следећи: функција религије- под којом се подразумева јединство свих постојећих религија- јесте да обезбеди надахнуће и духовни подстrek за тако регенерирано човечанство.^{стр. 14, 15, iii}

Уместо да изврши охристијовљење секуларних идеологија, папа је дозволио да му не-хришћански или нејасно хришћански мислиоци диктирају начин размишљања. У томе није следио Христија, Који је одбацио сва гледишта која су владала у Светој Земљи у Његово време - гледишта фарисеја, садукеја, грчко-римских мудраца, зелота, епикуреја (хедонизам), едомита, Феничана (ваализам).

Павле VI је очигледно био незадовољан традиционалним хришћанским начином размишљања. Определено се за културу већине, односно јудео-масонско гледиште. "Ваша филозофија, Ваша Светост", пише опат Жорж,

не поштује разлику, или управо оно нейомирљиво сујројствавање, чије су постојање одлучно потврдили Ваши претходници, као, на пример, Лав XIII у *Nuntiatum Genus*: "Људска раса је подељена у два непријатељска тabora који се непрестано боре, једни за истину и врлину, а други за све супротно од тога. Један је права Црква Исуса Христија... а други је царство Сатанино." У *Ecclesiam Sicut* јасно сте ставили до знања да нећете имати никаква посла са оним што велечасни Конгрегација назива "католичким гледиштем", нити са идејом о Цркви која има власт над секуларним друштвом - пореклом онога што ми знамо као "хришћански свет". Ви признајете само аутономно, искључиво секуларно друштво, или "свет" који постоји на чисто људском нивоу, независан од Цркве и одвојен од ње, који није ни хришћански ни сатански. Када цитирате светог апостола Павла из Посланице Коринћанима у тој енциклици, намерно изостављате следећа два пасуса: "А какву сагласност [има] Христос са Велијаром?... И какво је слагање храма Божијег са идолима (2. Кор. 6, 15-16)?"^{***} Потшто не можете да проповедате (бар не тим речима) примирје са силама зла, Ви се правите као да оне не постоје.^{стр. 15, iii}

За дивно чудо, папа, који би морао да зна боље, пише у поруци Првом светском конгресу мира (једном од многих скупова левичарских мирљубаца), 1. јануара 1968. године: "Људи су у суштини добри и желе разум, ред и општу добробит." Овде ћаја звучи као неки ћовићи либерални амерички оптимиста који занемарује стравичне чињенице: само 25 година раније, запаљиве бомбе су уништиле стотине хиљада немачких цивила упркос Женевској конвенцији, концентрациони логори и гулаги су отерали у смрт стотине хиљада невиних, две атомске бомбе су побиле и осакатиле преко 300.000 људи, жена и деце, а совјетски и други комунистички гулаги су сатрли милионе. И поред свих ових језивих злодела, ћаја се држи слеће либералне илузије да су људи у суштини добри. Ни Пророци Старог Завета ни Писци Новог

Завета нису себи дозвољавали превид зле људске природе. Игноришући све окрутности 20. века, либерални папа још увек мрмља о "напретку цивилизације".* Очигледно, Павле VI је прогутао све слогане јудео-масонско-комунистичко-прогресивистичким идолођије. Недосвојено је једног йаке да шако површио анализира наше доба. Израелски Пророци су ћрмели Јройив духовне деградације и грешносћи својих савременика и нису певали хвалоспеве поквареном покољењу. Опат Жорж осуђује наивног, либералног йаку: "Ви говорите као да демон не влада овим светлом и као да не постоји Првородни грех, па чак ни стварни грех или неред у било којој значајној мери! Ви не видите ништа осим доброће у срцима и карактерима свих живих данас."** Прави секуларистички, самозаварајући оптимиста.

Папа Павле VI је Јакију либерал у сваком погледу. Он не положе наду у Божју моћ (што би било традиционално и духовно разборито), већ у јудео-масонске новотарије за Светски поредак. Разматрајући папино поверење у Уједињене нације, опат Жорж куди папу што је уложио "поверење и наду у ту масонску вавилонску кулу, а не у Цркву".***

У Вашим сновима УН - та бучна вавилонска кула, која је потпуно неделоторна за добро, а превише ефектна за зло - замењује Цркву, штавише, заузима и важније место. Она постојије осијавање Божјег плана, испуњење проштава на земљи. Али, када помињете ову организацију као последњу шансу за човечанство, колико је разлика између човекове природне моралне свести и оне моралне снаге која долази само кроз Божанску благодаћи, као и између људске солидарности и хришћанског милосрђа... Тако су, поново, Христос и Црква Јакији у Јозадину ради секуларизма и агностицизма. Да ли је могуће да тако папа говори?****

7. Повеља о јакима човека замењује Јеванђеље

Папа Павле VI очигледно није био "реакционар", већ површио мислећи либерал. Уместо да прогласи како је хришћанско Јеванђеље духовно и морално надмоћно над фарисејско-талмудским (не)моралом, папа показује да се идеално уклојио у доминантну масонску културу: некритички се залаже за права човека. "Две хиљаде година", опат критикује цапу,

Црква и читав хришћански свет црпили су своју снагу из Благодати Божје и теолошких вредности, из којих су моралне вредности само изведене. Наше Јеванђеље Јакија да без љубави према Богу нема ни јаке љубави према ближњима, а без благодати којом нас Христос обдарује само преко Своје Цркве, не може да буде ни љубави према Богу. Али где је то "ново човечанство" којем предвиђате тако сјајну будућност, а која му наводно даје снагу? По Маритету, чије изопачено размишљање, изгледа, потпуно следите по том питању, овогемаљски град, "универзална демократија" његовог "интегралног хуманизма" треба да се заснива на "свести", а њен закон треба да буде Декларација о јакима човека. Тако и Ви, као Маритет, комејромишљајући своју веру зарад "новог хуманизма", а права човека сматрате само преводом поруке Јеванђеља на световни језик! Заборављајући да постоји разлика између човекове природне моралне свести и оне моралне снаге која долази само кроз Божанску благодаћи, као и између људске солидарности и хришћанског милосрђа... Тако су, поново, Христос и Црква Јакији у Јозадину ради секуларизма и агностицизма. Да ли је могуће да тако папа говори?****

Папа је говорио о "моралној свести човечанства". Тај израз је део масонских митова. То је једна од оних великих фраза, измишљотина, пуста жеља. Где се показала та "свест човечанства", осим у беседама масонских реторичара?

Истина, правда, достојанство, солидарност, једнакост, братство и слично - све су то звучне речи које пружу слушаоцу. Али, да ли заиста верујете да оне, иако верујете да постоје у свести свих људи, могу да превазиђу свет, телесно и ћавола? Не, Ваша Светости, ако ми допустите, овакве речи никада нису довеле ни до најмањег деловања врлине, одрицања или жртвовања, до најмањег блеска оправдана неке неправде...

Послушајте шта је свети Пије X имао да каже: "По њему, човек не би био заиста човек нити би заслуживао да се тако зове, све док не стекне свесност светиљену, јаку и независну, која би му омогућила да се ослободи сваког господара и не покорава никоме осим себи, чак и када носи најзбильније одговорности. Такве су фразе које се користе да би се узвишила људска гордост."*

... Ви сте дубоко одани оваквој напуналестичкој филозофији; изгледа да и верујете у њу!... Држије се само људској нивоја, заборављајући на религију у својим узледима машти. Јубав према човеску, од кога тако много очекујете, заснива се на самом култу човека. Ви сте масон, иако хришћански масон. Али, из Вас увек говори масон, а никада хришћанин.****

* У књизи Савремени ликови Спаше, 16:47-53: 20:У1 детаљно сам описао зашто наш век треба сматрати "најкровавијим столећем".

Папа је очигледно читao много секуларистичких књига. Што се тиче "француске" револуције, за коју су потпуно одговорни масони, Павле VI очигледно није усвојио католички став према њој:

Једном сте се одали, 1. септембра 1963. године: "Живимо у добу после француске револуције, добу у коме се одражавају све њене штетне последице, хаотичне и збркане идеје, али исто тако и њено оживљавање и поверење... Постали смо свесни нечег новог: живих идеја (!), сличности између великих принципа револуције, који, ипак, само представљају усвајање извесних хришћанских идеја - братства, једнакости, напретка, жеље да се уздигну потлачене класе. До те мере, то је било нешто хришћанско, али је добило и нека антихришћанска, секуларна, антирелигиозна обележја, која су тежила да изопаче онај део оставаштије Јеванђеља који је требало да повећа човекову племенистост и достојанство." Тога дана је Црква задрхтала од страха и шока. Сигурно сте то схватили и више ништа нисте рекли. Али ове реченице су показале како Ваш ум функционише, показале су нам да *Ваше јеванђеље сачињавају принципи из 1789. године.*"^{18, ин}

8. Светска демократија уместо Царства Божјег

То је била природна последица секуларизованог менџмент-штита Павла VI. "Али, Благе вести које Ви доносите", наглашава опат Жорж, не укључују Христоа, а Ви обећавате да ће оне бити остварене у блиској будућности, као резултат напора које ће људи учинити на сопствену иницијативу под покровitelством неког далеког, немоћног, непознатог [пантеистичког, кабалистичког] бoga.

Послушајте само себе како звучите као пророк: "Грађани света, када се пробудите у зору ове нове 1970. године, размислите за тренутак: куда иде човечанство? Данас можемо пророчки да погледамо на то. Човечанство одлучно напредује ка већем овладавању космосом... Какву сврху има то освајање? Оно омогућује људима да живе боље, интензивније. Човечанство, ограничено временом, пружајућу живота и проналазије... Оно се креће ка јединству, правди, ка смирујујућему и савршенству које називамо Миром... Мир је логични циљ данашњег света: то је циљ коме тежи сав напредак; то је коначни поредак ка коме су усмерени сви напори цивилизације... Ми проглашавамо Мир главним плодом човекове самосвести, оне способности која чини да он жели да види куда иде и куда ће ићи. Мир, опет наглашавамо, на разноразне начине представља крајњи циљ нормалног и прогресивног развоја друштва."

Као и остали лажни пророци, и Ви заводите људе и издајете Бога. Ако заиста верујете макар и у мали део тога што говорите, онда сте крајње лаковерни. Међутим, оно што заиста плаши, у ствари је Ваша нелаковерност, јер су све ове Ваше изјаве противне Божјој речи: градитељи вавилонске куле не могу да очекују да ће њихов труд одвести до мира или одмора. Мир нам даје само Христос, и то не онако како нам га свет даје.

* Порука за Светски дан мира. Цео текст се могао наћи и у еколошким и другим месијанским савременим написима гуруа Новог доба.

Било би добро да поново саслушате светог Пија X, у његовој посланици о Одбрамби. "Не, велечасна моја браћо, у *шренујку друштвене и интелектуалне анархије каква сада влада*, када сваки човек уздиже себе као сопственог учитеља и законодавца, не смемо да заборавимо како град можемо да подижемо само онако како га је Бог изградио, како друштво може да стоји само на оним темељима које је Црква поставила и како само она може да надгледа изградњу. *Нема користи од што да говоримо како морамо да створимо нову цивилизацију или да саградимо нови град на обласцима; он је већ саграђен, он већ постоји у облику хришћанске цивилизације, хришћанског света.* Он се стално мора постављати на овим својим темељима који су и природни и Божански, против сталних напада нездравог утешавајућег заснованог на побуни и безбожништву: *отпia instaurare in Christo.*"^{19, ин}

9. Папа - марксистички мислилац!

... Ви сте себе произвели у најефектнијег пропагатора комунистичке револуције на целом свету.

Опат Жорж о Павлу VI²⁰

Ваш као што су сви искрени хришћани нашеđ доба до извесне мере заражени масонским духом, јер је чиščava kultura (образовање, медији, издаваштво) пружена јудео-масонским утицајем, тако су и модернисти у Римокатоличкој цркви преузели идеје и планове од марксиста, иако су они искривили са Христовим учењем. Ипак, превише је да и папа прихвati марксистичке (сатанске) ставове и још их, после површног крштења, преноси верницима.

"Када сте постали оiседнути правдом", опат Жорж оптужује папу,

Ваш начин размишљања је брзо од конзервативног постапа револуционара. Уместо да се бавите миром и невиђеним напретком који ће он донети, Ви сте његов долазак условили претходним постизањем правде. То је дијалектика која надахњује Вашу енциклiku Populorum Progressio (од 26. марта 1967.). *Ваше шумачење (марксистичко!)* међународне ситуације не показује ништа добро: или ће добростојећи народи поделити своје богатство са разбаштињеним, или ће ови други прибегни рату. То је за Вас Правда - коју изједначавате са Једнакошћу - у којој је рат једина алтернатива!

Од тада сте стално подстицали грамзивосћ народа. Трећег света, предочавајући им идеју о "развоју" као главном и сувишном циљу њихових нација, који ће постићи ако изврше притисак на богатије народе да своје богатство поделе са њима - односно, да врате оно што су укralи. Када сте као идеју водију своје друштвене политике усвојили крилатицу "развој, ново име за мир", усвојили стисајни комунистички програм. Јер, те речи наговештавају да је стање у коме се налазе непривилеговани народи

* На латинском: све успоставити у Христу.

нељудско и недопустиво, а решиће се ратом уколико богати народи не пруже брзо решење.^{стр. 20, пп}

Папа је очигледно ућао у *саштавничку замку*: вођен злим духом који се крије иза модернизма и секуларизма, он се удружио са *шаршијом која не може да поднесе проповедање о спасењу у Христу*, што је првенствена дужност сваког хришћанина, а камоли папе. Баш као што су прквени поглавари световног духа у 15. и 16. веку прикупљали уметничка блага и усвајали ренесансни поглед на свет, тако је и Павле VI *постао полусвесни марксистички борац, који се заварао да је у праву јер већина учених људи нашао доба мисли као и он.*

Али, с правом питамо, Ваща Светости, да ли у таквом систему уопште има места за религију? Јер је *начело хуманизма* да је Човек сам себи довољан: *ававилонска кула представља супротност катедрале, то је место које бруји од људске енергије, солидарности, братства*. Сама та идеја искључује свако обраћање Богу или скретање Његове узвишености, свако признање Откривења или натприродног Спасења, Цркву као посебан ентитет, њене догме или богослужење. Све ово, ако уопште постоји, толерише се само као облик културне активности. Управо зато што у њему није било места за Бога, Христа или Цркву, овакав *систем који је створила људска гордост, анатемисали су Ваши Претходници*.

Ви сите, најроптив, довољно непримиљени, па не само да сте прихватили ове идеје, већ их и заступате.^{стр. 21, пп}

10. Велики кваритељ вере

"Не слажем се са тим да је папа само био неодлучан." Глас [кардинала] Риционија постаде хладан, а очи му се сузиле. "Мислим да смо имали 14 година" разарања, *намерног подривања*." Рициони застаде. Желео је да шоком извуче људе из самодопадљивости. "Мислим", настави он, гласом огрубелим од презира, "мислим да можемо рећи да је Ђаво јуштен у виноград Господњи..."

"...Сви се ви сећате што је Његова Светост Павле VI рекао: Црква је, изгледа, осуђена да умре."

Отац Малахија Мартин доцарава разговор између кардинала изборника у књизи *Последњи сабор*^{63:121, пп}

Овај језиви наслов, по мишљењу опата Жоржа де Нанга, најбоље описује кобну улогу коју је Павле VI одиграо у савременој Римокатоличкој цркви.

Сећам се да сам, почетком седамдесетих година, у неким конзервативним римокатоличким новинама, вероватно из традиционалистичких кругова, видео низ фотографија Павла VI. Тема тог дугачког

* Од 1963. до 1978., кад је умро Павле VI.

чланка, са десетак фотографија, била је да човек који се тада издавао као папа Павле VI није онај исти који је ступио на престо 1963. године. Мислим да је члањак урадио неки немачки фотограф и истраживач који је тврдио да се раније слике Павла VI разликују од тадашњих по много чему: величини ушију, раздаљини између очију, облику носа и, уопште, свим другим цртама главе и лица које се могу измерити. Теза тог чланка била је да су католици и читав свет насамарени, односно да је у неком тренутку прави Павле VI замењен двојником који је деловао за неке тајанствене интересе, масонске или совјетске (што му на дуже стазе дође исто). Та теза ми је изгледала толико невероватна да сам једноставно избрисао тај чланак из сећања, све док ми вечерас, док пишем овај одељак, наједном није пао на памет. Главни аргумент тог чланка је изгледао толико фантастичан да чак ни сада не могу баш да поверијем у њега, мада га безрезервно не одбацујем као измишљотину. То питање повлачи за собом стравичне последице за католичке вернике, па се нисам усудио да прихватим изнете чињенице. Пошто о томе нису писале друге новине (што само по себи није никакав показатељ недостатка његове аутентичности, јер јудео-масонерија контролише све медије), брзо сам га заборавио. Једноставно је било превише злочина везаног за папску државу Ватикан: наводно је папа Јован Павле I, који је владао месец дана, отрован, а сад и ова замена Павла VI двојником.

Негде средином 1970.-их година, моја супруга и ја смо боравили у Риму као туристи. Отишли смо у Базилику светог Петра да већ четврти или пети пут видимо овај величанствени храм, а уједно и да чујемо уобичајено папино обраћање верницима средом ујутру. После тога смо отишли да се дивимо Микеланђеловој Пијети и осталим лепотама ове предивне цркве. Наједном је настало неко комешање око нас. Док смо се питали шта се дешава, угледали смо четири человека како носе папу у носильци. Вероватно га је задржала гомила верника који су желели његов благослов.

Изгледао је болесно, нездраво жуте коже, гледао је у страну и није благосиљао гомилу кроз коју су га носили. Имао сам чудан осећај као да гледам некога ко глуми улогу поглавара Римокатоличке цркве и никако нисам ту слику могао да повежем са оном како сам ја замишљао да папа треба да изгледа и да се понаша. (Можда је на мене подсвесно утицао онај чланак, иако га се тада нисам сетио.)

Тај болешљив човек, који је гледао у страну и доле као да хоће да избегне поглед гомиле посетилаца, оставио је неповољан утисак на мене. Док сам пажљиво читao *Језуине* оца Малахија Мартина и Књигу

ојијужби оца Жоржа де Нанта, био сам збуњен противречним улогама Павла VI у Римокатоличкој цркви. И даље нисам схватао улогу тог папе. За мене је још увек незамисливо да један папа, наводни врховни чувар традиционалне вере Цркве, у ствари буде њен рушитељ. Ипак, такав се утисак добија из описа оца Мартина и, посебно, оца Жоржа, његових речи и дела. Павле VI несумњиво није веровао у традиционалне хришћанске истине (а другачија хришћанска учења не постоје - све остало је јерес). По мом мишљењу, он је релативно рано у животу изгубио веру, али је остао човек добре воље и племенитог, иако неделатног размишљања. (Претпостављам да је такво губљење вере код хришћанских великородостојника много чешће него што се обично мисли.) Придружио се интелектуалној гомили неверника или полуверника и често је имао прилике да се искаже као частан човек. Разорну улогу имао је само у области доктрине и темељног теолошког размишљања. У том погледу се понашао као многобројни вером млаки или скептични интелектуалци у Цркви и друштву. Заказао је као папа, бранитељ вере и узорни водич. Да је остао само свештеник или чак бискуп неке провиније, његова хаотична вера, вероватно, не би била ни примећена. Његова издаја хришћанства постала је озбиљна и опасна тек када га је гордост завела да не одбије улогу папе. Али, он није ни први ни последњи међу недостојним папама или патријарсима, бискупима или епископима. Станје у коме се такви људи налазе, отац Жорж назива - "духовном прељубом".

11. Папа дозвољава јереси

Ова толеранција према свему и свачему представља ваш либерализам... Ви желите да будете добри са свим људима, па и са атеистима и комунистима... Ви очијукате са свим врстама јереси...

Опат Жорж де Нант у Књизи ојијужби^{138:26}

"Зашто нисте осудили Тејарда? Данас сви знају какву је огромну штету нанео тејардизам", наглашава опат Жорж. Тејард је плео своје еволуционистичке измишљотине и одбацивао хришћанска учења која се не могу уклопити у његове гностичке маштарије. *Ни Јайа ни Тејард нису били верници у срицу.* "Крст Христов"-средишња тачка моћне вере светог апостола Павла - занемарен је у енцикликама и проповедима папе Павла VI, као и написима еволуционисте Тејарда де Шардене. "Јер, и у Вашој филозофији човек напредује само уз помоћ сопствених напора. Да бисије могли да осудије Тејарда, морали бисије да укажеје на његову грешку. Међутим, ако бисије то учинили, осудили бисије и себе."^{139:27}

Још један модернистички скандал био је такозвани холандски катехизам. Изгледало је као да се папа спрема да осуди ове холандске невернике, али до тога није дошло.

У то време сам детаљно проучавао то дело, са циљем да заштитим душе од његовог смртоносног отрова, али *Ви сије се одрекли мене, а не његових аутора.* У закључку студије написао сам следеће: "То што Врховна власн. Цркве ћуји - представља пајни споразум са јереси и задаје смртоносни ударац вери. Оне црквене власти које су у прошлости тако ћутале пред расколом и јереси, касније су и саме оптужене за јерес - као, рецимо, Концил у Риминију и Селеукији, или папа Онорије. Неповредива сигурност вере и достојанство Врховног магистрата могли би да се поврате једино осуђивањем оних који су остали неми пред грехом."

Али Ви нисте само ћутали... Јер, убрзо сије се и сами придружили хору који се дивио новој јереси.^{140:28}

Како може папа, који и сам има јеретичке идеје, да осуди друге јеретике?

Ви једноставно не можете да осудите холандски катехизам, као ни Тејарда. Подржавате њихову слободу мисли јер је она и Вама потребна због *Vаших настраданих идеја.* А нови свет братства какав желите да створите, не слаже се ни са каквом расправом о доктриним питањима. Међутим, главни разлог је то што - иако се *Ви не усуђујејте да признате хуманистички модернизам ове књиже представља одличну докторинар-ну основу за Ваш прогресивистички хуманизам.* То што Ваше утопијске илусије више никоме не изгледају јеретичке, заиста представља меру успеха овог изопаченог катехизма...

Ако не говорим истину, онда осудите холандски катехизам!^{141:29}

Најгори вид протестантизације Римокатоличке цркве било је *проење деце јеретичким идејама.*

... Ово тројање генерација крштених католика бројним новим катехизима, који су сви модернистички, прогресивистички, еротични и подривачки. Ваше је дело. Ви сносите главну одговорност за духовно убиство наше деце. Свака од ових душа - а биће их милиони - жртва је *Vашег* злочина...

Ако се овој Новој катехези дозволи постојање, то ће бити *крај Цркве.* Али очигледно је да јој Ваша Светост неће стати на крај, јер је она исувише близко повезана са *Vашом личном јереси* - поред још око тридесетак других које све теже оном *културу човека који чини садржај Ваше религије.*

Ако лажем, зашто онда не осудите ове изопачене катехизме?^{142:30}

Ментални двојник Јоан Јакоб Модернистичкој Јаји показао се и у трику који је Павле VI извео са кардиналом Отавијанијем. Стари кардинал и одани слуга курије жељео је да нападне модернисте на Другом ватиканском концилу. Папа је успео да га наговори да ништа не каже, јер ће, наводно, он лично то учинити. Отавијани га је, као

добри стари војник, послушао, а Павле VI није рекао ни реч против "убица вере" (како их је назвао француски кардинал Даниел). Године 1966., Огавијани је написао писмо националним бискупским саборима о десет најчешћих грехова који се заговарају у Цркви. Холандски бискуп је одговорио преко најгорег јеретика Шилебекса.*

„Тако се јавно противречи неким од најважнијих тачака вере: изворима Откривења, непроменљивости доктатачких дефиниција, Божанској природи Христовој, физичком девичанству Марије, Светог мисија као приношењу жртве. Светој тајни покајања, Првобитном греху и још неколицини важних моралних и духовних принципа... Али Ви сите само мирно сътајали. Они су бацали своју оптужбу, а формално их прекинути значило би признати њихов пораз. А то је била Година вере! Сигуран сам да лично нисам починио ни један једини грех на које је указало Свето учење. Чак сте отишли тако далеко да своја веровања јавно изразите: зашто онда нисте рекли и да су она обавезна за читаву Цркву? Уместо тога, чули смо свечана обећања да никада нећеше нико да ограничиши. Па, зар Ви нисте папа? Понашате се као неко која је обузела сумња, али је одлучио да ипак задржи своја стара веровања, сада само као лично мишљење. Волео бих да верујем како је Ваша вера јака и непоколебљива и да је искварена само Вашим либерализмом који се гуши, мало по мало, у Вашим сновима о вери у человека, лубави према човеку, кулици човека. Међутим, то је практично исто као да сите изгубили веру. У ствари, и горе је, јер Ваше лично мишљење даје људима осећај лажне сигурности у вези са Вашом улогом папе.

Чињеница је да се Ваше Вјерују свуда гази. Било ко, било где - може да рашири какву год јерес хоће, ма како она порицала наше догме и наш морални закон. Ко је крив за то? Ви сите криви, Ваша Светосавија, јер сте Ви пригушили будносни курије. Она је понизила "великог Огавијанија" који је постao заштитник свих јереси, а Ваша је дужност да их прогоните из Цркве, макар и по цену сопственог живота.

Ако нисам у праву, онда осудите десет грехова које бране холандски бискупи!^{*стр. 30 исп}

12. Поплава јереси

Опат Жорж огорчено узвикује:

Каква је сврха од навођења многобројних примера? Ове и многе подједнако добро утврђене чињенице, познате свим бискупима, старешинама редова, управницима семинарија, ректорима католичких универзитета, довољне су да покажу да док год је Павле VI и даље пана, они не смеју никога да осуђују нити да се боре против греха или недисциплине. Није

* Једна протестантска кућа у Америци је касније објавила велики том његових спisa. Либералима су се очигледно допала Шилебексова антикатоличка учења и сматрали су да ће их прихватити и протестантске вође.

смело да буде "никаквог ограничавања, никакве забране". И тако је поплава јереси и безбожништва превалила изненада и у исто време широм света, што је довело до тога да данас она не узвраћа ударац Цркви, већ ова мора да се жали како је свет постао веома зао!

Истина је потпуно другачија и шачица азимитора се смеје иза леђа три хиљаде бискупа, па и самог Рима...

А шта ћемо са Шилебексом? Једног лепог дана у октобру 1968. године, процуриле су вести да ће Скупштина за доктрину вере испитати његове списе. То је штампи саопштио његов пријатељ Карл Ранер, задужен за одбрану Шилебекса, а у знак протеста против неповерења Светог официја. *Мафија из "Концилијума"* се одлучно побунила против тајког најада на људска права, слободу истраживања, аутономију теолога... али не може се рећи да је утицала на јавно мињење, да је изазвала револт јавности. Ипак, Рим се повукао... Да ли сте се уплашили? А што је најсрамотније од свега, Скупштина је порекла да је отворила било какав доктринарни процес против овог холандског теолога, уз срамотан коментар "да не постоји никакав посебан разлог зашто би до таквог процеса уопште и дошло". Као и: "Таквог доктринарног процеса није било још од деветнаестог века", а у том тренутку - истина, на моје инсистирање - били су уред процеса управљеног против мене! Већи део њихове изјаве дат је у таквом срамотном, снисходљивом тону, да *Osservatore Romano* није могао да објави остатак. Чињеница је да је у Шилебексовим списима било довољно тога да се затражи доктринарни процес - што би помогло Цркви да се ослободи свих јереси. Како можете очекивати да они који се и даље боре за Истину - не изгубе храброст када виде како је Рим српман да се преда?

А шта ћемо са Хансом Кунгом? Њега и мене су заједно позвали пред Свети официј. Ја сам отишао, а он је одбио. Наставио је као и раније да критикује Цркву и њене божанске институције, а за то време *да сликају, наслеђеног, поред таје*. Он наставља са својим "теолошким осавремењивањем" и гази Вашу [енциклику] *Nuntiatae Vitae*. У својој најновијој књизи *Испитивање о нејогрејицосии* жели да уништи догму коју је свечано прогласио Први ватикански концил. Превод ове књиге на италијански језик управо је објављен у самом Риму. Ако то дозвољавате, онда нам је јасно да је све дозвољено, па чак и директан напад на Вашу функцију.

Сада видимо зашто је Црквa јакна прулежи, од главе до пећи. Људи не знају у шта да верују, нити да ли уопште треба у нешто да верују. Ваш пријатељ опат Сикс, који је био савршено разуман све док није постављен у неки Секретаријат за невернике, сада им говори како је сасвим природно и поштено немати веровања и да имамо много тога да научимо од атеиста. Помињем њега међу стотинама других, јер је он Ваш ученик и цитира Вас да би подржао ову изјаву, као и своје предвиђање да ће хришћанство, углавном, морати да устапи своје место атеизму. Јер, захваљујући Вама и Другом ватиканском концилу, по његовим речима, то је сада рехабилитовано и ту је у праву.

Затим, ту је и доминиканац Бернар Безре, некадашњи опат самостана Бокена, као и његова три калуђера, који проповедају да је Христос Бог зато што је у потпуности човек! И Хурдан, који је узгред рекао својим стотинама хиљада читалаца да је Исус био "син девице Марије и Јосифа

дрводеље...”* И М. Кезброн, нови председник *Католичке помоћи*, који одбија да Девицу Марију зове Мајком Божјом јер би та титула, проглашена на Сабору у Ефесу 431. године после Христа - значила да је она “творац Творца”!! Затим, ту је велечасни Ксавијер Леон-Дифур, који верује да се тело Исусово распало у грому за два дана, јер се тамо није могло наћи. “Васкрсење” за њега значи нешто сасвим друго од реанимације истог тела... и тако даље.

Стално нам говоре да Концил гаранишује за нове идеје, ново “теолошко истраживање” - другим речима, сваки нови облик изобјачења вере. А најгоре од свега је то што је то тачно! Верници пролазе кроз непрестано духовно мучење. Данашњи “катехизис” више не признаје никакву разлику између тела и душе, као ни лични оистинак после смрти. Више се не проповеда о јосијајању Пакла, нити свештеници данас говоре о блаженству Раја.^{32, 33, вп}

То је поенша чијавог процеса модернизације или такозваног Препорода Римокатоличке цркве: прописанализација! Слобода да свако може да износи своје претпоставке, без обзира на дефиниције хришћанских веровања екуменских сабора Цркве.

Овде ће бити прикладна прича о термитима. У тропским пределима, где живе ови ужасни мрави, куће могу одједном да се сруше. Међутим, они их уништавају годинама. Ови инсекти живе у ходницима дрвета и једу га изнутра. Не могу се видети, осим преко спорадичних рупа где избацују измет.

Јудео-масони кују паклене планове против Цркве већ три стотине година. Пре њих то су чинили фарисеји (рабини), талмудисти, кабалисти, творци јереси и савремених идеја. Као термити, они су ослабили структуру Цркве и веру народа. Било је политичких и културних револуција. Неке војнике Цркве завеле су дивне утопије и филозофске измишљотине, па су у Цркву упели отровне идеје. Други ватикански концил представљао је њихов велики успех.

Црква још увек стоји, али њена порука је замућена, замагљена и секуларизована. Можда она више никада неће успети да поврати доминацију какву је имала у средњем веку. *Сатанини агенцији су заузели важне положаје у образовању, медијима, политици, култури. Секуларизам је проглашен за наду и најредак човечанства.* У овом веку су чак и папе заведене. Можда ће Бог порушити идоле подигнуте у Цркви и испред ње. Само ће рушевине остати, као у време Ноја или Содома и Гоморе. А Сатана ће повести вернике у јудео-масонерију и секуларизам као у своје одаје.

* Ово се односи на чланак објављен у издању часописа *La Vie Catholique* из 1971. године, о коме је расправљано у часописима *CRC* број 53 и *CCR* (издање на енглеском), број 24.

13. Уклешти “Препород”*

Кроз разне личности, учеснике измишљеног Последњег сабора³³ постављеног у 1977. годину, у очекивању да ће тада Павле VI дати оставку или умрети (у ствари, он је умро 1978. године), отац Малахија Мартин износи своје ставове и *сађење* које је осећао због злосрећних последица Другог ватиканског концила. Римокатоличка црква, иако изгледа моћна и јака, у многоме подсећа на грдосију са стакленим ногама. Као и пре Лутерове реформе, хришћанска вера код свештенства и народа била је веома ослабљена или скоро мртва. Цитирати само конзервативне и традиционалистичке кардинале, јер модернистичка мањина представља глас Змије и јудео-масонске идеологије, иако тога можда није ни свесна. Маконд, црни конзервативни кардинал, јасно каже: *“Концил су ојели либерални теолози.”*³⁴

Папа Павле VI, с обзиром на раскол у његовој глави, иако је ипак више нагињао модернизму, није хтео (а није ни могао) да спречи хаос који је настао због нових либералних “реформи”. Католичка и хришћанска вера била је поремећена. ... У чијавој Римокатоличкој цркви данас многи интелектуалци, теолози, филозофи, писци, заједно са неким кардиналима, бискупима, свештеницима, калуђерицама и обичним верницима - више не могу себе да наћерају на изговорање традиционалног Вјерују.^{35, 36}

Либерализам сам ћо себи представљаја болесно духовно стање: уместо да уздигне људску природу ка Богу, он је одвлачи у секуларистичку тупост. Сјај древних хришћанских богослужења са Богом у средишту заменили су протестантски облици окренути ка човеку.

Кардинал Франсис предводи католике који су сачували дрсну Литургију без промена које је увео Други ватикански концил шездесетих година - “али Африканци не могу да прихвате ту нову римокатоличку литургију, углавном зато што јој недостаје сва дубина и мистериозност. Верујте ми, они ће да се врате старим облицима богослужења како год буду могли.”^{37, 38}

Модернисти су прихватили рационалистички, секуларистички, овоземаљски дух доба и они могу само да отупе врхунско искуство древних хришћана који су узлетали на крилима натприродних искустава. Уместо да прихвате откривења о Небеском царству која се налазе у древним (углавном - источним) традицијама, модернисти своде хришћанство на турско нивое масонског рационализма. Исти кардинал говори својим колегама, кардиналима изборницима: “А они [афрички

* Наслов овог одељка узет је из говора једног конзервативног кардинала.³⁹

хришћани] не могу да прихвате ни ваше нове теологе нити нову теологију. Не вреди убеђивати их у супротно. Људи као што су Кунг, Шилебекс, Куран, Хојзинг, Далес, Баум, Лорентин - за њих су већ *некатолици, ако не и нехришћани*. У тоје је ваша тешкоћа!"^{63:161, пр}

У томе је суштински проблем: ови "теолози" нису хришћани и поред свих својих свештеничких одора и теолошко-докторских титула. Једино можемо да их *уборедимо са сишарим ћносишничким непријатељима ране Цркве*, који су затровали хришћанство својим паганским и филозофским измишљотинама. Прогоњени хришћани су морали да их избаце из Цркве са комплетним њиховим мистичним пртљагом.

Без хришћанске вере, а огрезли у антихришћанским погледима на свет, модернисти би најрадије укинули хришћанство и спојили га са јудео-масонским облицима размишљања и деловања. У надахнутом говору пред Сабором, Анђелико, црни кардинал из Африке, предвиђа да ће разне модернистичке струје спојити католицизам са секуларистичким хировима и предрасудама. То би била потпунна предаја овоземаљским идејама:

Чињеница је, Ваше еминенције, браћо, да би прогресивисти и демократски социјалисти *своју најшу теологију преокренули у најку о другашњем сирању*. Они би нашу *теологију о моралу* претворили у *јолијијско пресијруктуирање људског друштва*. Нашу традиционалну побожност и оданост претворили би у најку о животу која би се дефинисала и проучавала у складу са *сексуалношћу, антраполоџијом и ђихологијом* које нису од Бога ... Не! И поново кажем: не! Они то неће учинити!

И неће то учинити, Ваше еминенције, браћо - иако су се *одрекли свих наших вредносћи* - јер, као традиционалисти и конзервативци, ови демократски социјалисти би иницијативу препустили не-хришћанима. Они нас *остављају на милости и немилости нашеј непријатељима*." Стално понављајући ову мисао, погледао је у очи све учеснике скупа: "Без наше иницијативе. Без иницијативе, већ само са импацијом наших непријатеља. Наших непријатеља."^{63:292, 293 пр}

Злокобан утицај секуларистичког духа унизио је све узвишене хришћанске идеје. Још један афрички кардинал баца анатему на таква светогрђа:

Приношење жртве на мисије, тако рећи, поништено срамотном "светом гозбом". Зло је изједначено са негативним факторима окoline, а добро је фрижидер, машина за прање судова, телевизор.

Христово милосрђе се меша са мањинским квотама; *дела милосрђа са другашњим активизмом*; клањање Богу са дружењем мушкираца и жена који пијуцјају коктеле; *јединство и хармонија* - са хировима већине; учтивост са непостојањем инфлације; ваљањост ствари са добрым водоинсталатерским радовима; ослобођење - са симбијањем више новца; самоконтрола - са дозволом за убијање нерођене бебе; достојанство мушкираца -

са содомијом; еманципација жена - са лезбијанством; *испинја* - са сипалним објављивањем лажи, полулајзи и мишова.^{63:346}

Међутим, нису сви предлози за католичке реформе били унижавајући. Многи добри католици су годинама указивали на то да је једна од главних грешака у развоју Римокатоличке цркве било то што се *повезала са овоземаљском моћи*. Христос је одбио да се поклони Сатани и одбацио је предности политичког и финансијског уплива. Многи хришћански критичари су истичали да је то што је цар Константијн прогласио хришћанство државном религијом донело многе користи, али је створило основе и за многе погрешне ставове и реакције на Западу. Достојевски, понесен схватањима неких словенофиле, изнео је оштру и заслужену критику Римокатоличке цркве у својим списима. Нови католички критичари жеље да *одврате католицизам од дийломајске и финансијске моћи* и од њега опет начине духовну заједницу Христову. Кроз снажан говор још једног афричког кардинала, Азандеа, отац Мартин износи какве би *чештири сушићинске промене* морале да се спроведу да би Римокатоличка црква поново постала апостолски духовни ентитет:

"Под један: стварање међународног, међу-конфесионалног световног фонда, као и законско преношење у његов посед свег стварног богатства - готовине, вредносних папира, драгоцености, некретнина, меница - а које сада законски и с правом припадају Светој надбискупској столици, њеним агенцијама и представницима, код куће и у иностранству..."

Националне поделе овог међународног фонда биће спроведене за сваку суверену државу која то затражи, по њеним националним законима. Али, црквени људи више никада неће управљати, одлучивати или расподељивати богатство ове Цркве..."

Под бројем два", настави Азанде не обазирући се на запрепашћење које је знао да је изазивао, "укидање свих дипломатских мисија при Светој столици из суверених држава и народа, као и истовремено опозивање свих ватиканских дипломатских мисија послатих у суверене владе и међународне организације." Изгледало је немогуће да шок настао после првог Азандеовог предлога може да буде већи, али његов други предлог је то опровергао.

"Под бројем три: формални и законски састављени документи у којима ће се Света столица званично одрећи свих територијалних поседа које је стекла Латеранским споразумом из 1929. године између државе Италије и Свете столице.

Под бројем четири: упозорити све зainteresоване - владе, политичке организације, финансијске групе, картеље, канцеларе, министре иностраних послова - да од овог тренутка Света столица задржава право (и дужност) да критикује, осуђује, одобрава, како то буде сматрала за сходно и како јој налажу принципи вере, неометана било каквим мотивом који би произтекао из политичких, финансијских или дипломатских веза. *Јер, таквих веза неће ни бити.* Никада више! И да од сада нико не буде

изненађен таквом акцијом коју предузме Света столица без овоземаљског страха, наде или наклоности.^{63:341, 342 пп}

Када би јој се одузела овоземаљска моћ, Римокатоличка црква би постала као православни патријархат у Цариграду, Москви, Грузији и другим административним и мисионарским центрима православног хришћанства. У њима нема овоземаљског сјаја ни раскоши. Католицизам би поново постао препознатљива Црква Христа, дрводеље из Назарета Који није имао ни дом, ни новац, нити овоземаљску моћ.

14. Папа Павле VI није био поштен човек

Павле VI је предводио вулгаризацију и секуларистичко подривање Римокатоличке цркве. Он је то могао да прекине јер му католичка традиција даје апсолутну власт по питањима учења и праксе. Међутим, он није могао да заустави сву трулеж и пропадање који су изједали Римокатоличку цркву јер је био на страни модерниста. Био је заражен иновационизмом, још једним вирусом јудео-масонског напада на хришћанство: претпоставком да је било шта ново боље од свега што је старо и традиционално. То је основна претпоставка секуларистичког менталитета, лукавством смешљено да скрене савременог човека у мочваре "савременог духа".

Он није поштено владао стањем у коме се нашао католицизам. Запретио сам се када сам открио да све оне велике и ружне реформе није одобрио Други ватикански концил, већ су их бискупи у Концилу у ствари одбили, али су касније провучене у наредбе из Ватикана, а Павле VI је толерисао ту превару. Тачно је да папа, као апсолутни монарх по питањима вере и праксе, има право да нареди било какве реформе, али Павле VI је провукао своје наредбе о реформама не-поштено, као да су их, наводно, одобрили сви бискупи у Концилу, што није било тачно. Кардинал Вокер огорчено објашњава на Сабору:

"Браћо моја", преклисао је Вокер скоро зајечавши, "зашто вам ја све ово говорим? Једноставно, да бих вам рекао како је волја Концила била простирана - а са њом и читаво дело ваше католичке вере, Света миса као приношење жртве. Исто тако, и да бих вам рекао да, у овом кључном тренутку, не би требало да уложимо поверење у предлоге оних који су били умешани у такву монументалну превару и изоблачење."

"Али како може кардинал да пропусти да помене Препород који је пратио Концил?"

Тул није спремно дочекао олују која је почела да му бесни око главе. "Препород?", Вокер узвикину. "Препород?", обруши се на Тула бујицом.

речи. "Рећи ћу вам шта је ваш Препород значио. Узећемо само пар хладних, голих чињеница." Он брзо прегледа неке папире на столу.

"Препород би требало да значи, првенствено, већу одушевљеност за мису, је ли тако? Више људи на миси, зар не? И више интересовања за Причест, је ли тако? И већи утицај свештеника, зар не? И више, или бар подједнак број, преобрађених у Цркви. На kraју крајева, то су знаци Препорода. Како другачије можете да говорите о Препороду, ако не у том смислу?

Погледајемо чињенице од 1965. године, од када су ваши пријатељи увели *тај проклети Препород, ту шаковану реформу латурђије*. Број људи који долазе на мисе опао је у односу на 1965, и то драстично! У Енглеској и Велсу за 16 посто, у Француској за 66 посто, у Италији за 50 посто, САД за 30 посто. Да ли је то Препород?

И свештеничких одзыва у службу је мање. У Енглеској и Велсу за 25 посто, у Француској за 47 посто, у Холандији за 97 посто. Холандији! То је црква на Јапану, где су све семинарије затворене од 1970. године! У Италији за 45 посто, САД за 64 посто. Препород!

И број крштења је опао! У Енглеској и Велсу за 59 посто, САД за 49 посто.

Број калуђерица? Опао је за 24,6 посто у читавој Цркви. Од 1965. године, 35000 калуђерица је напустило сестринства, а 14000 опата своје положаје.

Препород? Треба ли да наставим? А *прочићао сам само мали део*. Свако од вас, Ваше еминенције, може да добије копију ових докумената." Бади папире на сто председавајућег, а затим се окрете и погледа Тула и Бафа:

"А знате ли, има нешто чудно у свему томе. И не мислим ту на "пол мисе", мисе са марихуаном, мисе са бисквитима и вискијем уместо хлеба и вина, тинејџерске мисе са кока-колом и земничкама - све је то део нашег Препорода, браћо, еминенције. Да ли ви схватате да је *миса на латинском језику једини верзија мисе која није ујешти дозвољена*? Она се одобрава само са посебном дозволом! Како то схватате? Можете да држите мису на сваком језику, ОСИМ!!! - он узвикину ту реч - "на латинском! Надбискуп Лефевр и његови традиционалисти се кажњавају јер се буне, док завереници - да, завереници! - не добијају чак ни прекор!" Вокер примети да су Баф и Маркез спремни да скоче на ноге, па подиже руку. "Брзо ћу да завршим. Молим вас, дозволите ми да завршим, Ваше еминенције.

Што се тиче осталих промена у миси, све су то изненађења! Свако од њих!" Вокер мисли на гомилу малих промена у речима и ритуалу католичког богослужења и законима Цркве који су наметнути римокатолицима у последњих десетак година. "Ми бискупи, на пример, никада нисмо донели одлуку да се Причест прима у руку. *Никада нисмо донели одлуку да свештеник треба да се окрене према народу*. Никада нисмо донели одлуку да сто - поново та идеја о гозби, а не светој жртви - буде коришћен уместо олтара. Разговарали смо о тим стварима на Концилу и изјаснили се *против сваке од њих!* Зашто нас нису ишчекали? Ко је одлучио супротно? Рећи ћу вам: она мала група (*periti*) коју подржава неколико бискупова и кардинала."

* *Periti* - учени теолози.

Баф се коначно умеша: "Можете да кажете што год хоћете, Ваша еминенцијо, али ја мислим да није мудро инсистирати на томе да су те промене биле резултат намерног плана..."

"А зашто ви, брате, еминенцијо, упорно тако говорите? Зашто? Да ли се бојите? И може ли било ко од моје еminentне браће и даље да мисли да све то није било смисљено?"

"Али рећи да је постојао некакав злокољачки план..."

"Управо то мислим, еminentни брате. Ваш тако мислим."^{63:244-246, nn}

15. Јудео-масонски ућад међу католичке прелате

Кардинал Вокер наставља излагање својих увида у вези са тајним прородом у високу хијерархију Цркве:

"Указујем на оне бискупе и оне кардинале који су постали чланови (што је, иначе, врло уносно) антикатоличких, антихришћанских организација, клубова и слично."

Тул скочи: "Ја мислим да су за тако озбиљну оптужбу не само погребни документовани докази, већ је Ваша еминенција требало одавно да упозори управу."

"У ствари", одговори Вокер, скоро мљацкајући уснама, "у ствари, документоване доказе држим сада у рукама - можете их добити ако желите. Уосталом, и Камерленго^{*} је имао документоване доказе преко три године." А затим се обрати целој групи: "Зашто ви нисте знали за то?" Затим погледа Камерленга: "Државни послови, можда..."^{63:246, nn}

Спољашњи свет - а у овом тренутку то подразумева јудео-масонске, антихришћанске заверенике - има превише скривеног утицаја на послове централизоване и међународне Римокатоличке цркве. Кардинал Вокер је очигледно неубичајено добро обавештен о злобном утицају илумината,** супер-тајном језгру антихришћанских и антиљудских завереника, који повлаче конце других мање тајних организација, а које, опет, плету мреже око савременог човечанства.

"Захтевам, велечасни лорде кардинале председниче", Маркез се љутито умешао, "да узвишени кардинал појасни ситуацију и своје речи. Да ли хоће да каже да су слободни зидари умешали своје прсте у наш Сабор, или да неке суперсиле имају утицаја иза затворених врата - овде, данас?"

"Не мислим првенствено на слободне зидаре, па ни секундарно, мада, ко би од нас, моја узвишена браћо, могао да порекне да Гранд Оријент не повлачи конце неких марионета овде у нашем Сабору?"

* Камерленго - председавајући епископ до избора новог папе.

** О илуминатима и њиховој злобној улози видети моју књигу *Масонерија: Завера пропаве Бога и човека кроз векре и данас*¹²¹, или општијије у књизи *Скривени рушићијељев јеврејства и хришћанства*.¹²⁵

Не, то је нешто много злобније. У свету човека, у друштву мушкараца и жене, било то у САД, Швајцарској, СССР-у или међу народима Африке и Латинске Америке, постоји једна свеобухватнија, суптилнија, далекосежнија организација одређених људи који нису одани одређеним земљама, већ сасвим одређеним принципима, по којима имају на уму сасвим одређену судбину за, између осталих институција, и ову свету Римокатоличку и апостолску цркву. Јер, слободни зидари су марионете. И марксисти су марионете, иако су привремено сметња за остварење њихове воље и намере."^{63:247, nn *}

16. Искорењивање хришћанства

Многи хришћани у слободном свету се боје да признају да су западњачки народи и друштва већином напустили хришћанство, тако да оно, чак и када се привидно поштује, има мало утицаја на већи део становништва. Задај је расхристиољен, иако већина хришћана то неће да призна. Такав је случај и са православном паством и једним делом свештеника и епископа.

Кардинал Линч устаје на Сабору жељећи да изнесе своје мишљење о положају Цркве у савременом друштву:

Моја објава је једноставна: хришћански свет је мртав и нема да више. И то не само хришћански центар у Јужној Европи, већ цео хришћански свет. Читав комплекс културе, мисли, осећања, уметности, морала, народних обичаја, јавног достојанства, међународних закона - читавог тог хришћанског света више нема.

Ми данас живимо на тихом гробљу, а на надгробним споменицима забележена су само имена оних који бораве у гробовима.

Надгробни споменици, рекох... Породица. Људска личност. Парохија. Бискупија. Католичка школа. Католичка политичка партија. Католичке новине. Часопис. Штампа. Витешка часопис. Љубавна јесма. Црквена музика. Миса на латинском језику. Догматски глас. Доследјанство свештеништва. Неповредивост сексуалног чина. Јединственост хетеросексуалности... Треба ли да наводим сва имена на овим немим надгробним споменицима? Окружени смо њима, узвишен браћо." Ту застаде.

"Сви их знајмо. Неки од нас се још увек понашају као да су живи и дину заједно са нама. Али, у дубини душе, знајмо да живимо са авенима, да ходамо са сећањем на мртве. Читав тај хришћански свет је мртав. И боље би нам било да сећање оставимо иза себе." Сетио се да је заборавио најважније елементе: "... привилегију да само мушкари буду свештеници. Петровску привилегију. Привилегију новца. Привилегију елите. Све привилегије, моја узвишен браћо, све је нестало."^{63:225, nn}

* То је згрој антихришћанске завере су јудео-банкарима и њихови супер-тајни савети 13, 33 и 300.

Зашто отац Мартин овде није направио дубљу анализу? Вероватно зато што је било исувише опасно и радикално говорити о тајним освајачима хришћанског друштва. Или се можда зауставио на ивици јер је било исувише рискано ини даље. Знао је да би имао неприлике са *тајним конзорторима нашеј друштва, јудео-масонима*. Читаоци, којима су медији и образовање темељно испрали мозак, можда би се разбеснели због његових написа, као што су се разбеснели због моих. Због тога што сам писао о плану "јудејских" банкара да овоје свет и успоставе једну светску владу (Нови светски поредак), прогласили су ме за "антисемиту" и многи су се због тога плашили да читају моје књиге. Слична репресија (цензура) догодила се и другим родољубима - Јустасу Малинсу, пастору Питеру Питерсу, Шелдону Емирију, Дес Грифину, Маргарет Стаки, као и Елизабети Дилинг и Нести Вебстер из старије генерације.

На овом месту у књизи оца Мартина било би прикладно расправљати о јудео-масонском учешћу у такозваном просветитељству, "француској" револуцији, европском социјализму и комунизму, припремама оба светска рата, большевичкој револуцији, уништењу европског национализма после другог светског рата, секуларизацији америчке и европских култура - све су то прекретнице (или надгробни споменици) *освајања свећа од српанске јудео-банкарске*. Масони, као агенти клике супербанкара, успели су да дехристијанизују масе у Европи и Америци, уништавајући хришћански утицај на већину становништва и "убrizгавајући им своју кабалистичку, материјалистичку и "прогресивну" културу.

Хришћани би више волели да не знају за ове чињенице о европској и америчкој култури која више није хришћанска, већ паганска, јудаизована и секуларна.

Није уништена Христова Црква, већ само њен утицај на ошићујућу културу: "Рекох", узвикује кардинал Линч,

"даје 'хришћански свет мртвав', а не да је 'хришћанска религија мртва' или да је 'Хришћанска црква мртва'. Највећа опасност за Цркву можда и јесте то што ви бркate хришћански свет са Христовом Црквом. То није исто, знаете, пречасни лорде Васари. Ја говорим о хришћанском свету, о свету кога су створили хришћани." *Из Васаријевог угла се није чуло ништа.*

"И осуда које не бисмо смели да се плашимо да је изговоримо, моја узвишене браћо, јесте да је овај хришћански свет морао да умре. Није успео да испуни свој задатак, па је морао да умре."⁶³²²⁶

А главни уништитељи тог квази-хришћанског света били су јудео-масони. Они су творци одвратног света у коме живимо.

Извори

1. Poncins, L. de. *Freemasonry and the Vatican: A struggle for recognition*. Hawthorne, CA: Omni Publications, 1967.
2. Jesse, S. *Freemasonry*. Metairie, LA: Sons of Liberty, n.d. (P.O. Box 214, zip 70004).
3. Poncins, L. de. *Judaism and the Vatican: An attempt at spiritual conversion*. Hawthorne, CA: Omni, 1967.*
4. Berry, G. *Freemasonry: Anti-Christ Upon Us*. No publisher nor year of publication stated.*
5. Poncins, L. de. *The Secret Powers Behind Revolution: Freemasonry and Judaism*. Hawthorne, CA: Christian Book Club of America, n.d.*
6. Jouin, Monseigneur. *Papacy and Freemasonry*. Speech made by the late Msgr. Jouin on Dec. 8, 1930. Hawthorne, CA: Christian Book Club, n.d. (Obtainable from Omni Books).
7. Webster, Nesta. *The French Revolution: A study in democracy*. Hawthorne: Omni Books, 1969.
8. Maler, J. *Der Sieg der Vernunft: Das Weltmodell der Freimaurerei (The victory of Reason: Global Model of Freemasonry)*. Buenos Aires, Argentina: Published by author, Avenida Belgrano 165, 8400 Bariloche, Argentina, 1978.
9. Antelman, M.S. Rabbi. *To Eliminate the Opiate: An in-depth study of Communist and conspiratorial group efforts to destroy Jews and Judaism*. New York - Tel Aviv: Zahavia, 1974. (Out of print? Suppressed? Obtainable possibly from: A-Albionic Consulting, P.O. Box 20273, Ferndale, MI 48220 or Howard Allen, P.O. Box 76, Cape Canaveral, FL 32920).
10. Jurjevich, R.M., America Recolonized. Beograd: IHK, 1996.
11. Maler, J. *Einst Sangen die Wälder (Woods Used to Sing)*. Buenos Aires: Published by author, 1985.
12. Maler, J. *Mit Freude, Stolz und Wehmut (With Joy, Pride and Sadness)*. Buenos Aires: Published by author, 1986.
13. *Unabhängigen Nachrichten: Ersatzblatt für Fehlende Oder Verfälschte Schulbücher* [Independent News: Newsheet for Deficient or Falsified Schoolbooks] (UN, PostFach 400215, D-4630 Bochum 4, W. Germany), 1983, Aug. #4.
14. Plumme, W.R. *The Untold History: How the British East India Company's "pre-Fabian" Philosophical radicals set up Capitalism and Its Antithesis Communism*. NY: Committee for the Restoration of the Republic, 1964.
15. Mullins, E. *Curse of Canaan: A demonology of history*. Staunton, Va: Revelation Books, 1981.*
16. Jurjevich, R.M. *The Contemporary Faces of Satan*. Glenwood Springs, CO: Ichthys Books, 1985.*
17. Jurjevich, R.M. *The War on Christ in America: Christian fortress in America under Siege. Christophobes of the Media and of the Supreme Court in action*. Glenwood Springs, CO: Ichthys Books, 1985.*
18. Chambers, Claire, *The Siccus Circle: A Humanist revolution*. Belmont, MA: Western Islands, 1977.
19. Jurjevich, R.M. *A Psychologist's Ventures in Faith: How God guided and protected his unworthy servant, psychologist Ray. From Nazi and Communist Europe to Ex-Christian America*. Glenwood Springs, CO: Ichthys Books, 1987.*
20. Dannemeyer, W. *Shadow in the Land: Homosexuality in America*. San Francisco: Ignatius, 1989.

* Books marked with an asterisk (*) are available from Ichthys Books Distribution, P.O. Box 64, St. Mary's, KS 66536

21. Pope, C. An appeal to support the ministries of Rev. Billy J. Hargis. 1988, June 9.
22. Van der Werff, E. A New Reformed Church. *Issues*, 1988, Summer.
23. Arnas, Betty. Publications corner. *National Monitor of Education*, 1989, May.
24. Johnson, D.L. Baptist Waging War for Religious Freedom. *Fort Worth Star-Telegram*, 1987, March 14.
25. Schaeffer, F.A. *The complete Works of Francis A. Schaeffer: A Christian Worldview*. Westchester, IL: Crossway, 1982.
26. On the Sejm Agenda. Church Laws. *The Post Eagle*, 1989, May 31.
27. Shaw, Y. and T. McKenney. *The Deadly Deception: Freemasonry exposed by one of its top leaders*. Lafayette, LA: Huntington, 1988.
28. The Cardinal's Remarks. Reprinted from *The NY Times in Fidelis et Verus*, 1990, Jan. 30.
29. Conference. *The Anglican Orthodox Church News*, 1990, April. (P.O. Box 128, Statesville, NC 28677).
30. Rennap, I. *Anti-Semitism and the Jewish Question*. London: Lawrence & Wishart, 1942.
31. Brochure on the American Family Association Conference on Anti-Christian Bias in America. 1990, March 15-16.
32. Lukens, D. Appeal for Support of the Coalition for Religious Freedom (325 Pennsylvania Ave., S.E., Washington, D.C. 20003), 1988, April.
33. National Reports. *Intercessors for America Newsletter*, 1989, Nov. (P.O. Box 2639, Reston, VA 22090).
34. Gibson, H. *Paul VI's Legacy: Catholicism?* Cochin, India: Panakal, 1979. Australian Alliance for Catholic Tradition.
35. Ludendorff, E. *Destruction of Freemasonry Through Revelation of Their Secrets*. Los Angeles, CA: Noontide Press, 1977.
36. Robison, J. *Proofs of a Conspiracy*. Belmont, MA: Western Islands, 1967. (Originally published, 1798).
37. Jurjevich, R.M. *Bamboozled Americans and Their Vile Brainwashers*. (Vol. A of *The F.O.J. Syndrome in America: Brainwashing of Americans into a Special Neurosis, The Fear of the Jews. A psychosocial and political Inquiry about the secret U.S. rulers, the Pharisees/Zionists.*) Glenwood Springs, CO: Ichthys Books, 1988.*
38. Stephanou, E. Possessing the Promised land. *The Logos*, 1989, Sept.-Oct. (709 Elise Lane, Destin, FL 32541).
39. Akins, H. *Christian Order and the Modern World*. Commack, NY (POB 200, zip 11725): CTC Books, 1986.
40. *Family Research*, 1989, Fall. (P.O. Box 2091, WDC 20013).
41. Lady Queensborough. *Occult Theocracy*. Hawthorne, CA: Christian Book Club, 1968.
42. Freemasonry Exposed. *America's Promise Newsletter*, 1988, Jan. (P.O. Box 30000, Phoenix, AZ 85046).
43. Schwartz, M. *Sex as Apple Pie*. NR, 1988, May 13.
44. Dilling, Elisabeth. *The Plot Against Christianity*. Chicago: Author's edition, n.d.*
45. Pinay, M. *The Plot Against the Church*. Los Angeles, CA: St. Anthony Press, 1982.*
46. Cook, B.L. *Freemasonry Versus Christianity*. Pittsburgh, PA: Private edition, 1965.
47. Cook, B.L. *The Phallic Worship of Freemasonry Unveiled*. Ft. Wayne, IN: Concordia Theological Seminary Print Shop, 1977.
48. A Real American. *Uncommon Sense: The Real American Manifesto*. Valley Forge, PA: RAM, 1988.*
49. Church News. Fr. Gruner Facing Suspension? *The Remnant*, 1989, Nov.
50. Wagner, M.L. *Freemasonry: An Interpretation*. Reprint of 1912 edition, n.d. no publisher stated.*
51. *The Zionist Role in World Affairs*. Reedy, WVA: Liberty Bell, n.d.
52. Symonds, J. and K. Grant, eds. *The Confessions of Aleister Crowley: An Autohagiography*. NY: Hill and Wang, 1969.
53. Jurjevich, R.M. *The Hoax of Freudism: A Study of brainwashing American professionals and laymen*. Boston: Dorrance, 1974.

54. Lady Queensborough. *Occult Theocracy*. Hawthorne, CA: Christian Book Club, 1968.
55. Fischer, P.A. *Behind the Lodge Door: Church, State and Freemasonry in America*. WDC: Shield, 1988.
56. Stephanou, E. Possessing the Promised land. *The Logos*, 1989, Sept.-Oct. (709 Elise Lane, Destin, FL 32541).
57. Fox, C.D. Laymen Sick of Liberalism. CN, 1989, Dec. 4.
58. Fischer, P.A. Letter to George Melton, Deputy Editor of *The Wall Street Journal*, 1987, April 15.
59. Dilling, Elisabeth. *The Roosevelt Red Record and Its Background*. Chicago, IL: Author's publication, 1936. (Obtainable from IHR, 1822 Newport Blvd., Suite 191, Costa Mesa, CA 92627).
60. Marsden, V.E. *The Protocols of The Meetings of the Learned Elders of Zion*. With Preface and explanatory notes, n.d., no publisher stated, 1934.*
61. Knuth, E.C. *The Empire of the „City“ (World Superstate): The 130 Years of power-politics in modern era*. First Edition 1944. Reprint 1982.
62. Miceli, V. in *Homiletic and Pastoral Review*, 1987, July, p. 23. Quoted in *Catholic Views Broadcasts*. Inc. Newsletter, 1988, June, p. 1.
63. Malachi, M. *The Final Conclave*. NY: Stein & Day, 1978.
64. Chambers, Claire. *The Siecus Circle: A Humanist revolution*. Belmont, MA: Western Islands, 1977.
65. Huddleston, S. *France: The Tragic Years 1939-1947. An eye-witness account of war, occupation and liberation*. Boston: Western Islands, 1965.
66. Kelly F. *Conspiracy Against God and Man: A Study of the Beginnings and Early History of the Great Conspiracy*. Belmont, MA: Western Islands, 1974.
67. Hooks Vandala, L. *The New World Order and the Religion of Education*. NE, 1989, Oct.
68. Fahey, D. *The Kingship of Christ and the conversion of the Jewish Nation*. Hawthorne, CA: Christian Book Club, 1987 (Reprint of the first 1933 edition).*
69. Duncan, H. *A Critical Review of Humanist Manifestos I & II*. Lubbock, TX: Missionary Crusader (2451-34th St., zip 79411), n.d.*
70. Cuddy, D.L. Secular Humanism: Are Public School Texts Teaching it to Your Children? *The Christian World Report*, 1989, Sept.
71. Oliver, R. Has Western Man Lost Will to Live? Written in 1972. Reprinted in *Bulletin, Committee to Restore the Constitution*, 1989, May. (P.O. Box 986, Ft. Collins, CO 80522)
72. Wurmbrand, R. Do God and Satan Have the same God? *Christian Missions to the Communist World*, 1990, Feb.
73. Pike, A. *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*. Richmond, VA: Jenkins, 1921.
74. Stephanou, E. *World Orthodoxy in Crisis*. Fort Wayne, IN: Logos Ministry for Orthodox Renewal, 1977.*
75. Stephanou, E. *Desolation and Restoration in the Orthodox Church*. Fort Wayne, IN: Logos Ministry for Orthodox Renewal, 1977.*
76. Stephanou, E. *Renewal Pains in the Orthodox Church*. Fort Wayne, IN: Logos Ministry for Orthodox Renewal, 1982.
77. Stephanou, E. Possessing the Promised land. *The Logos*, 1989, Sept.-Oct. (709 Elise Lane, Destin, FL 32541).
78. Jurjevich, R.M. *Americans: A Nation of Dupes, Sheep and Wimps?* (Vol. B of *The F.O.J. Syndrome in America*). Glenwood Springs, CO: Ichthys Books, 1988.
79. Sheen, F. *The Devil*. A videotape. New Haledon, NY: Keep the Faith (P.O. Box 8261, 07508).
80. Brother Francis. Letter to friends and supporters, St. Benedict Center (P.O. Box 627, Winchester, NH 03470).
81. Baker, K., S.J. *Catholic Views Broadcasts*. Letter to supporters, 1989, Nov.
82. Lucidi, E. Brochure on the book *The Montinian Church* (108).
83. Pitt-Rivers. *The World Significance of the Russian Revolution*. Oxford, 1920.

84. *Humanum Genus, Encyclical letter of His Holiness Pope Leo XIII on Freemasonry*. Hawthorne, CA: Christian Book Club of America, 1982.*
85. *Pascendi: Encyclical letter Pascendi Gregis of St. Pius X on the doctrines of the Modernists*. London: Burns & Oates, n.d.*
86. Weintraub, ben. *The Holocaust Dogma of Judaism: Keystone of the New World Order*: WDC: Dr. Robert L. Brock, 1995. (P.O. Box 15288, Washington, D.C. 20003.)
87. Cameron, P. National Research Council, "America's Finest Minds" OK Child-Adult Homosexual Acts. *Family Research*, 1989, April-May. (POB 2091, WDC 20013).
88. Baker, K. Letter To Supporters of Catholic Views Broadcasts, Inc., 1989, Christmas.
89. Martin, L. *Why They Wanted to Get Gordon Kahl?* Gerring, NE: Pro-American Press, 1986.*
90. Antelman, M.S. Rabbi. *To Eliminate the Opiate: An in-depth study of Communist and conspiratorial group efforts to destroy Jews and Judaism*. New York - Tel Aviv: Zahavia, 1974. (Out of print? Suppressed? Obtainable possibly from: A-Albionic consulting, P.O. Box 20273, Ferndale, MI 48220 or Howard Allen, P.O. Box 76, Cape Canaveral, FL 32920.)
91. Turner, C. with A.J. Lowery. *There Was a Man: The Saga of Gordon Kahl. A true story*. Nashville, TN: SOZO Publishing Co., 1985.*
92. G.R. La Future Cathédrale D'Evry. Pas d'Argent Pour le Mausolée Maçonnique (The Future Cathedral of Evry. No Money for the Masonic Mausoleum). *Present*, 1989, July 29.
93. Benns, Theresa S. and David Bawden. *Will the Catholic Church Survive the Twentieth Century?* Belvue, KS: Christ the King Library, 1990.*
94. Hildebrand, D. von. *The Devastated Vineyard*. Harrison, NY: Roman Catholic Books, 1985.
95. News You May Have Missed, SLT, 1988, July 4.
96. Muggeridge, Anne R. *The Desolate City: Revolution in the Catholic Church*. San Francisco: Harper and Row, 1986.
97. Davies, M. *Liturgical Revolution, Vol. I: Crammer's Godly Order: The Destruction of Catholicism Through Liturgical Change*. New Rochelle, NY: Arlington House, 1976.
98. Wills, G. *Bare Ruined Choirs: Doubt, Prophecy and Radical Religion*. Garden City, NY: Doubleday, 1971.
99. Sheridan, J.D. *The Hungry Sheep: Catholic Doctrine restated against contemporary attacks*. New Rochelle: Arlington, 1974.
100. Coomaraswamy, R.P. *The Destruction of the Christian Tradition*. London, England: Perennial Books, 1981.
101. Miceli, V.P. *Women Priests and Other Fantasies*. Norwell, MA: Christopher, 1985.
102. Oxford, Ursula. *Pope John's Revolution. A critical study of the Second Vatican Council*. Lake Worth, FL: Christian Counter-Revolution, 1985 (P.O. Box 369, zip 33460).
103. Martin, R. *A Crisis of Truth: The attack on faith, morality and mission of the Catholic Church*. Ann Arbor, MI: Servant Books, 1982.
104. Molnar, T. *Authority and Its Enemies*. New Rochelle, NY: Arlington, 1976.
105. Davis, M. *The Barbarians Have Taken Over*. Dickinson, TX: Angelus, 1988.*
106. Collorai, J. *The Holy Father, Our Lady and the Apocalypse*. *The Fatima Crusader*, 1990, March-May.
107. Gruber, R. *Athanasius and the Church of Our Time*. Hawthorne, CA: Christian Book Club of America, n.d.
108. Saenz y Arriaga, J. *The New Post-Conciliar or New Montinian Church*. Translated from Spanish and published in 1985 by Edgar A. Lucidi, M.D. (410 W. Central Ave., Suite 101, Brea, CA 92621). *
109. Gruner, N. Report from Rome. *The Fatima Crusader*, 1990, March-May.
110. Gruner, N., Father Gruner Answers Your Questions, *Fatima Crusader*, 1989, Winter.
111. Finch, D. Backlash to Film Growing, SLT, 1989, Feb. 6.
112. Mullins, E. Guided by the Humanists in government sacrificing our children to the cult of Baal. NE, 1989, Oct.
113. Kirban, S. *The Illuminati*. Special Kirban Report #1, 1980. (604 Mason Mill Park, Huntington Valley, PA 19006).

114. Coleman, J. Vatican, World Intelligence Review, 1989, Jan.
115. Grimstad, W. *Anti-Zion: A Survey of commentaries on organized Jewry by leading personalities through the ages*. Torrance, CA: Noontide Press, 1973.
116. Leonard, P. Incardination Offered on Condition of Silence. *Fatima Crusader*, 1989, Sept.-Nov.
117. Gruner, N. Letter to Cardinal Innocenti, *Fatima Crusader*, 1989, Sept.-Nov. pp. 4, 34-39.
118. Јањић, Јеромонах Сава. *Екуменизам и време апостасије*. Призрен: Епархија рашко-призренска, 1995. (Београд; Нови дани).
119. Malachi, M. *Jesuits: The Society of Jesus and the betrayal of the RomanCatholic Church*. NY: Simon & Schuster, 1987.
120. Oxford, Ursula. *The Heresy of Pope John XXIII*. NY: Exposition Press, 1965.
121. Ђурђевић, Р.М. *Масонерија: Завера проповеди Божја и човека кроз векове и данас*. Београд: Ихтус хришћанска књига, 1993, 1996.
122. Ђурђевић, Р.М. *Супербанкари, вамири савременој човечанству*. Београд: Ихтус Хришћанска књига, 1997.
123. Ђурђевић, Р.М. *Карл Маркс, служба и жртва Светине*. Београд: Ихтус хришћанска књига, 1997.
124. Ђурђевић, Р.М. *Ндисживош, Божје тиље: Искусствена студија о Божјој Промисли у људском животу*. Београд: Ихтус хришћанска књига, 1995.
125. Ђурђевић, Р.М. *Скривени рушијељи јеврејства и хришћанства*. Београд : ИХК, 1996.
126. Cook, B. *Масонерија осуђена из сопствених докумената*. Београд: ИХК, 1994, 1997.
127. Ђурђевић, Р.М. *Да ли поситоји јудео-масонска завера проповеди Христова и човекове слободе?* Београд, ИХК, 1997.
128. Ђурђевић, Р.М. *Адске проповеди. Агенцији нечастивог у западној култури*. Београд: ИХК, 1997.
129. Ђурђевић, Р.М. *Руџбе и лажи америчке демократије*. Београд: ИХК, 1995, 1997.
130. Ђурђевић, Р.М. *Америка обитеј колонија: Уљези и њихови поданици Американци*. Београд: ИХК, 1996.
131. Marx, P.O.S.B., Ph.D., Sweden: Kiss Family Goodbye. *Human Life International*, Special Report No. 46, 1989, Nov. 17.
132. Edmondson, R.E. *Jews Confess*. A booklet published in 1937. by the author. Reprint available from Sons of Liberty.
133. Mullins, E. *The World Order: A study of the hegemony of parasitism*. Staunton, VA: Ezra Pound Institute of Civilization, 1985.*
134. Солженицин, А. *Архангел Гулаг: 1918-1956. Покушај књижевног истраживања* (Београд: Рад, 1988. - 3 књиге).
135. Fahey, D. Msgr. *The rulers of Russia*. Hawthorn, CA: Omni Book, 1986. (First edition 1938.)
136. Fahey, D., Msgr. *The Mystical Body of Christ and the Reorganization of Society*. Omni Book: Прво издање 1945.
137. Boutang, P. *Sartre est-il un possède?* Paris: La Table Ronde, 1980.
138. Nante, G. de *Liber accusationis in Paulum Sextum*.
139. Stanko, R. "B". *The Score: An autobiography exposing the forces that remain studiously concealed and masked*. Self-published, 1986.
140. Велимировић, владика Николај. *Речи српском народу кроз ѕамнички прозор* (из логора Дахау). Београд, Светосавска књижевна заједница, 1997.

Скраћенице (Abbreviations)

CN	- <i>Christian News</i>
NR	- <i>National Review</i>
NY	- New York
NE	- <i>The National Educator</i>
WDC	- Washington, D.C.
ИХК	- Ихтус хришћанска книга
SLT	- <i>The Spotlight</i>
CAW	- <i>Christian Awake</i>

Хришћанске
Националистичке
"Реакционарне"

Конзервативне
Анти-модернистичке
Анти-напредњачке

КЊИГЕ

др Ратибора-Рајка М. Ђурђевића
клиничког психолога
повратника из Америке

О масонерији и заверама за ћоробљавање и развраћивање човечанства - О сашанским јересима: атеизму, комунизму, либерализму, левичарешију - О рату ћротив Христу - О кобним супербанкарима - О секуларизму, саварној религији Евро-Американаца

Библиотека
ХРИШЋАНСТВО И АНТИХРИШЋАНСТВО

Тетралогија: САВРЕМЕНИ ЛИКОВИ САТАНЕ

Ове четири свеске објављене су у Америци 1985. године као једна књига, под називом *Савремени ликови Сатане*. Текст је у српском преводу реорганизован и у знатној мери увећан и допуњен новим налазима и закључцима аутора. Заједно са осталим књигама др Ратибора Ђурђевића, ове четири свеске читоацима нуде обухватну критику изопачености, поремећаја и моралних болести западне културе. Све напред поменуте студије представљају делове серије *Демонске болести западне културе: Фројд, Маркс, Скинер и други огњни пагани*.

Књига А
ТАЈНИ РУШИТЕЉИ ЈЕВРЕЈСТВА И ХРИШЋАНСТВА

Стр. 184

цена 10 додова

1996.

Ова књига у првом издању објављена је под насловом *Атеистичко-нихијалистичка кампања ћротив Мојсеја, Христу Богу и Светог Писма*.

Не знајући ко су скривени (а стварни) рушитељи хришћанства и јеврејства, ми се данас налазимо у великој опасности: с једне стране, занемаривањем тог питања, уснули под злокобним утицајем медијске хипнозе - да се и сами приклучимо тим тајним и мрачним револуционарима, а с друге стране, одуприћу се силама деструкције - да затровани гневом погрешио оптужимо цео

један народ и оправдано заслужимо осуду због "антисемитизма". Заједнички именитељ обе хридине је губитак душе. Где је средина, где мера, а где танка линија којом бисмо се провукли између "леве" Сциле и "десне" Харибде овог теснаца истог греха, а чести неокалњане и тим грехом неупрљане?

Нема сумње, Христос је та средина, мера и та линија - Пут, Истина и Живот.

Књига Б
СЕКУЛАРИЗАЦИЈА И ПАГАНИЗАМ
Две куге савремене Евро-Америке

Стр. 144 цена 8 бодова 1997.

Паганизам о коме пише др Р. Ђурђевић је, заправо, неопаганизам, универзитетско незнабоштво, које је, заједно са хуманизмом, рационалистичким просветитељством и метафизиком у Новом веку оживело самог Сатану. То више није примитивно многобоштво као плод неуконости изненађеног и уплашеног човека пред чудима, лепотом и стихијама природе, већ активно безбожништво, СВЕСНО одбацујање Божијег откривења и философско оправдање Прансконског греха. Почива на острашености као највигталнијој и "најмлађој" фази метафизике, за разлику од секуларизма, коме је већ потребан разум - као почетак навике и знак старења и почетка кризе метафизике.

Секуларизам је настојање да се духовно сведе у оквире материјалног. Како је то у стварности немогуће, у пракси се земаљско проглашава за небеско, при чему се ово друго, заправо, потискује у мрак заборава! Та глорификација разума, ослобођеног "баласта" осећања, и навике као човекове "друге природе" - модерну (евро-америчку) цивилизацију суновратила је у најдубљу кризу.

Др Ђурђевић је правилно разумео да криза указује на апостасију, одвајање човека од Бога и Цркве и да она, у суштини, значи - болест. Зато је секуларизам и паганизам и назвао двема кугама савремене Евро-Америке.

Књига В
БЕСЛОВЕСНИ НОВИ НЕЗНАГОШИ
Христоборна култура Евро-Америке

Стр. 136 цена 7,5 бодова 1997.

Објективни посматрачи модерне цивилизације слажу се у оцени да Евро-Американци данас мисле и понашају се као омађијани, морално незрели, као да су духовно застранили. Узрок те поремећености аутор види у нихилистичким схватањима која су богоборци прокријумчарили као културе - наводно бољу од хришћанске.

Христоборци не могу бити словесни, јер је словесност - сличност Богу Слову - Логосу! По својим ученим прапноверицама и бесмислицама (астрологија, култови, секте, про-сатански митови, фројдизам итд.), модерни незнабошци су слични вечној непријатељу Слова и словесности. Како је култура,

заправо, служење конкретном култу - нема сумње да је модерна европо-америчка култура - сатанистичка.

Књига Г
ФРОЈДИЗАМ И ПСИХОТЕРАПИЈЕ
Превисоко хришћанске ереси у модерном руку

Стр. 152 цена 8,5 бодова 1997.

Као изданак западне философије, у основи аристотеловске, неосвешћене духовним искуством, Фројд је феноменима човекове душе приодоа онтолошка значења и умислио како је психоанализом заиста могуће излечити поремећаје човекове психе. Зaborављајући Оног Који једини може да буде лекар човечје душе, пао је и утопио се у древне антихришћанске јереси. Њихов магијски садржај "упаковао" је у модерне "научне" форме и уз помоћ атеизованог (јудаизованог) јавног мињања наметнуо своју галиматијас-теорију највишим круговима лаковских и безбожних психолога - као доминантну.

Књига Г
ФРОЈДИЗАМ И ПСИХОТЕРАПИЈЕ
ХРИМОКАТОЛИЧКУ ЦРКВУ

Стр. 312 цена 15 бодова 1997.

Поглавља ове књиге садржана су у књизи др Ђурђевића, *Закаснела хришћанска побуна*. У њима можемо наћи бројне и скандалозне појединости отоме како су се јудео-масони, нечујно итајно, увукли у редове Римокатоличке цркве и отутили њене традиционалне ставове, изопачили њена учења и праксу, наметнувши јој изразито секуларистичку политику прилагођавања времену (*aggiornamento*), нарочито у периоду од Другог ватиканског концила (1963-1965) до данас.

Књига Г
ЈУДЕО-МАСОНСКО РАЗДРЛЉЕ ХРИШЋАНСКЕ ЦЕРКВЕ КУЛТУРНЕ САПАДУ

у припреми 1998.

Ова књига представља српски превод другог дела издања *Закаснела хришћанска побуна: За америчку слободу од уљеза* из 1990. године на енглеском језику. Др Ђурђевић указује да је амерички живот дехристијанизован (јудаизован) и да су хришћани у САД постали грађани другог реда.

Како у Америци и на Западу данас влада култ новца - аутор западну културу сматра мамонском (сатанистичком).

САТАНИСТИЧКИ КОРЕНИ КОМУНИЗМА

Стр. 72

цена 4 бода

1997.

Брошура представља извод из свеске А *Тајни рушиоци јеврејства и хришћанства* и открива чињеницу да је комунизам, у ствари, пројекат - илuminata, као и да су јудејски банкари - финансијери и главни помагачи комунистичких револуција.

Библиотека ХРИШЋАНСТВО И ПСИХОЛОГИЈА

ФРОЈДИЗАМ: Преваре и напасти једине секуларистичке и атеистичке психологије

Стр. око 250

у припреми

1998.

Као једно од најхвалијенијих психолошких учења, Фројдова психоанализа је, кад се темељно размотри, у суштини - талмудистичка јерес. Истовремено, она је и једно од најуспешнијих оруђа јудео-масонерије у њеној агресији на хришћанске духовне и моралне вредности. Живот је показао да је фројдизам штетан за пацијенте. Др Бурђевић је у овој књизи детаљно размотрio и објаснио Фројдове заблуде, горде претензије и полусвесне преваре. Др Алберт Елис, оснивач система рационално-емотивне терапије и један од најчуванијих америчких психолога, ову студију је сврстао међу најбоље критике фројдизма које су се до сада појавиле у научним круговима.

ФРОЈДОВА ПСИХОЛОГИЈА КАO СЕКСУАЛНУ ИСКУСНОСТЮ ТЕРАПИЈА

Стр. око 200

у припреми

1998.

Фројд је и сам признао да је "сексуални елемент", као крајеугаони камен његове психоанализе, највише допринео томе да толики број пацијената похрли у фројдовске ординације, а мноштво маштара о сексуалним темама навали на књижаре с фројдовском литературом. Гомила је одушевљено и некритички прихватила Фројдову сексуалну религију, не марићи за то што је та психо-идеологија окива у незнабоштво, моралну трулску и духовну сировост.

Идеју за своју супер-сексуалну теорију Фројд је преузeo из Талмуда и Кабале, а методе од јудејских мистичара. Надахнут јудејским мистицизмом пројектим сексуалиошћу, фројдизам је у пракси обновио древне источњачке фалусне култове.

ФРОЈДОВА ЛАЖ-НАУКА

Свестрана антологија критика

Стр. око 200

у припреми

1998.

Научно испитивање човека могуће је само у оној мери колико је могуће испитивање његовог тела и телесности. Само су тело човеково и његови органи показиви и као такви, у свом дејству - мерљиви и самерљиви. Човекова осећања и његова свест (душа) не могу да буду изражени јавно онако како би то научни требало да их разматра као свој предмет. Психологија је могућа као наука само ако призна да су њени домети - у феноменима душе, а никако у њеној суштини. Фројд то није учинио (а, вероватно, није ни знао!), па је своју теорију, на тај начин, лишио сваке могућности да буде - научна.

Фројдово учење, засновано на уобразљи и самозанетости, јудејском империјализму и лакоумности хришћана, зато, није изашло изван оквира идеположије, односно, лаж-науке.

Библиотека ХРИШЋАНСТВО И СРБИ

НАШЕ ЖИВОЕ БОЖЈЕ ГЛАВЉЕ Изкуствени студији о Божјој Промисли о људском животу

Стр. 368

цена 18 бодова

1996.

Књига коју аутор сматра духовном аутобиографијом. Искусни клинички психолог и хришћански мисионар открива присуство Божјег Промисла у животу човека. Кроз болести и ратове, успехе и промашаје, свесне и несвесне одлуке - у светлу искрене вере - тајанствени Божји утицај постаје очигледан. Искусствена студија која, по садржају, представља јавну исповест аутора.

У америчком издању назив књиге био је *Изазов вере једног психолога: Како је Бог видио и чувао свој недостојан слугу психолога Рајка; од комунистичке и нацистичке Европе до обесхришћоване Америке*. И заиста, треба видети како је Бог чувао аутора: од ране младости, када је као рационалиста и атеиста несвесно одбацио хомосексуалство, затим, када му је Бог разоткрио психологију као квази-науку и притајену атеистичку идеологију, да би га кроз олују комунистичког устанка у Србији и грађанског рата сачувао од предаје комунистима на кланицу. Своју утеху у избегличком сиромаштву Бог је Ратибору слao преко сусрета са владиком Николајем Велимировићем у Америци. Као неконвенционални психолог, увидео је да су мозгови Американаца испрани секуларизмом и да је Америка - земља левичара ("либерала"). Његов повратак у посткомунистички хаос отаџбине обележен је не политичким мотивима, већ одзивом и прихваташњем поруке коју му је Бог ставио на свест у Америци.

СРБИН ПОВРАТНИК МЕЂУ НОВОСРБИМА

Стр. 432

цена 22 бодова

1996.

Књига огледа о геополитичким збивањима у Евро-Америци и подмуклој завери против хришћанства, као и о Србима који су под тито-комунистичком окупацијом заборавили сојетски идентитет и постали - Новосрби.

Автор пише о безбрјним масонско-комунистичким злочинима широм света, болести позападњачења у (од большевика) окупираој Србији, о пакости нихилистичко-комунистичког драмског писца који, после Синан-паџе, поново покушава да спали Светог Саву, овог пута погрдама и светогрђем. Сведочи о "прогресивности" Срба и ширењу "сексуалне револуције" у Југославији.

Износи потресно сведочанство о својој посети масовном стратишту - споменику комунистичког зверства у Кочевју.

Др Ђурђевић се и сам пита где је Србима памет, ко их је омађијао и да ли су још хришћани. Потврду пророштва Језекиља о кажњавању народа - управо види на српском примеру.

Српски пад уочава у јереси секуларизма која је потисла хришћанство и новамирењу учења психолога-монструма, др Спака, поткрепљујући свој став необично занимљивом и поучном причом о свом мисионарском искуству међу Новосрбима код којих, чак и оних који се изјашњавају као православни мислећи, јасно уочава комунистички карактер.

НАЦИОНАЛНИ ХРИШЋАНСКИ МАНИФЕСТ

Како излечити наше болесне од секуларизма

стр.око 230

цена 13 бодова

1997.

Др Ђурђевић супротставља здрав и уравнотежен хришћански национализам интимационализму, који се огледа у космополитизму, глобализму (мундијализму), комунизаму, атеистичко-хуманистичком социјализму и Новом светском поретку. Доминацију јудео-банкарса, остварену уз помоћ новца и разних обмана, не сматра коначном и верује да природни, органски, националистички поглед на свет још није коначно поражен. Чврсто упориште својих погледа налази у ставовима владике Николаја, Солжењицина и других гигантских мислилаца двадесетог века. Импресиониран јавним радом и хришћанским сведочењем истине православног свештеника др Жарка Гавриловића, једно поглавље ове књиге у потпуности посвећује овом борцу који је храбро стао на браник вере и отаџбине.

ИДЕЈНИ И ДУХОВНИ ТРОВАЧИСА ЗАПАДА

Стр. 120

цена 6,5 бодова

1997.

Др Ђурђевић је одабрао неке од, по свом мишљењу, најзначајнијих делова књиге владике Николаја *Речи српском народу кроз шамнички прозор (из логора Дахау)* и снабдео текст пригодним објашњењима, како би се Владикине поруке, писане у концентрационом нацистичком логору пре 50 година, боље разумеле у новим српским и светским приликама.

СЛОВО О СУДБИНЕ УСЛУГИ СРБИЈАМ

Стр. 224

цена 10 бодова

1997.

Збирка написа о питањима:

Реч професорима универзитета и другим високоученим Србима и Српкама. Да ли је човек сам по себи рђав или добар? Од чега је оболела култура Запада? Мит о "еволуцији" - још једна јудео-масонска "научна" превара. Психологија - здрава и којекаква. Постоји ли Сатана? Ко нас кажњава: Бог, Сатана или ми сами себе? Зашто су моје књиге важне за Србе и хришћане? ССЈ у Србији. Зашто се неки боје мојих књига и ометају њихову дистрибуцију?

Ова књига је у радио верзији носила назив: *Да рашичимо важне појмове*.

Библиотека ХРИШЋАНСТВО И ПОЛИТИКА

МАСОНЕРИЈА

Извештај о првом Богородичевом крсту сковачу и данис

Стр. 120

цена 7 бодова

1996, III издање

Мала енциклопедија која пружа податке о антихришћанским циљевима масонерије и њеној служби завојевачима целог човечанства (Нови светски поредак) - у корист јудео-банкарса. Највиши чланови масонерије као мајоглаве аждаје - владају данас Евро-Америком, где спроводе беспризорну цензуру и злоупотребом закона успостављају атеизам у школама.

Масони су управљали свим светским револуцијама и помагали комунизам, чврсто држећи у својим рукама све светске тајне службе. За наследнике фарије, који су лансирали покрете атеизма и нихилизма, Америка је обећана земља. Књига показује да је комунизам јудео-масонска творевина и нуди детаљан нацрт масонске пирамиде.

СЛОВО О СУДБИНЕ УСЛУГИ СРБИЈАМ Документ о јавним пословима

Стр. око 160

цена 8 бодова

1997, II издање

Др Бенцами Кук, амерички психолог и хришћанин - протестант, увидео је да је масонерија најподмуклији непријатељ Христа и храбро се упутио у извидницу међу те катанисте. Овим двема студијама које, иначе, сачињавају ову књигу (објављеним под насловима: *Слободно зидарство, непријатељ хришћанства* и *Масонерија разоткривена као култ сексуалности*), писац показује како су Американци и остали народи необавештени о природи и идеологији масонерије, као и њеној изопачености. Као темељни критичар слободног зидарства, пружио је необориве доказе да су масонски обреди установљени под снажним утицајем Јудејаца, тако да је масонерија, у суштини, скривена јудејска јерес.

СУПЕРБАНКАРИ ВАМПИРИ САВРЕМЕНОГ ЧОВЕЧАНСТВА

Стр. 224

цена 10 бодова

1997.

Писац указује на банкаре њујоршког Волстрита и лондонског Ситија као на стварне управљаче западног света, а да су владе и парламенти само декор иза кога се скривају светски моћници који доносе најважније политичке одлуке. Ти финансијери (већином Јудејци) држе у рукама медије, издаваштво, универзитете, "науку", судство, политичке партије и обликују свест грађана по својој вољи и потреби. Они одлучују о вредности злата и сребра, о рату и миру, о мирнодопском растакању царстава, политици Уједињених нација и резолуцијама Савета безбедности. Јудео-банкари, искрунисани краљеви Америке који су продали душу Сатани, разорили су морал и карактер Американаца помажући месијанске (заправо - сатанистичке) секте, сатанизовали су савремену европо-америчку културу, место хришћанства успоставили незибаштво и у САД већ завели Нови светски поредак - као најаву пакла на земљу.

ДАЛИ ПОСТОЈИ ЈУДЕО-МАСОНСКА ЗАВЕРА?

Стр. 64

цена 3 бода

1997.

Брошура представља превод уводног поглавља издања књиге *Супербанкари-вампирисавременогчовечанства* на синглеском језику. У њој су сажети, у најкраћим иртама, принципи функционисања слободног зидарства. Аутор у супербанкарима види највеће зло које је до сада снашло свет.

Библиотека АМБАСАДОРИ САТАНЕ

Стр. 160

цена 7 бодова

1997.

Објективан психолошки портрет једног од најштетнијих унесрећитеља човечанства. Писац (клинички психолог по професији) открива да је Маркс у младости прошао кроз период лудила од кога се није потпуно излечио до смрти. Био је алкохоличар и нерадник који своје главно дело (*Капитал*) није успео да заврши ни за ддвадесет година. Упропастио је живот своје жене, троје деце му је умрло у беди због његовог нерада, а две кћерке извршиле су самоубиство. Испуњен мржњом, био је огорчен противник хришћанства и Словена, а и сопствени, јеврејски народ је презирао. Др Ђурђевић доказује да

сатански карактер марксизма потиче од опакошћене и патолошке Маркове личности и јудејске (талмудистичке) идеологије. Отуда и преко стоти милиона жртава (сто пута више него све жртве инквизиције за три века) које су починили Маркови следбеници: Лењин, Стаљин, Тито, Мао, Кастро и други зликовци.

АДСКЕ ПРОТУВЕ Агенти нечастивог у савременом свету

Стр. око 210

у припреми

1997.

Ако је до седамнаестог века Европа бар номинално била хришћанска, од тада су се, као гамад из канализационих цеви, по њој размилели бројни првоборци атеизма, а пре свих либертени и масони у Француској. Духовне наказе из европског ада излазе на видело у тогама просветитеља, филозофа, нихилистичких реформатора и надри мудраца. Криминалним тајним друштвима доминирају христомрзитељи и банкари поучени јудејским изопаченостима из Талмуда. Ови милионери подстичу ратове, подижу светске револуције, надвладавају језуите и увлаче се у Ватикан. Као своја оруђа, масонерија користи филозофска, психолошка, социолошка и политичка учења, а нарочито еротизујућу музiku којом трује душе младих.

ПРВОСВЕШТЕНИЦИ САТАНЕ: Слепи вођи слепима

Стр. око 250

у припреми

1998.

Веома мали број људи, чак и учених теолога, је свестан чињенице да је секуларистичка култура која преовлађује у Евро-Америци, у суштини - антихришћанска сајанска јерес. Моћници те јереси - атеистички професори универзитета, књижевници и политичари - представљају данас жреце и проповеднике јудео-масонске нове/старе религије. У овој књизи описаны су животи и учења неких од тих јеретика. Заведени тим духовним олошем, очекујући од њих да остваре срећније човечанство, Евро-Американци падају под власт сатаниста, који данас неприкосновено владају Сједињеним Јеврејским Државама.

Библиотека ХРИШЋАНСТВО НОВОГ КОНТИНЕНТА

Стр. 280

цена 15 бодова

1997, II издање

У овој књизи аутор разоткрива лажну слободу штампе и медија, неправде, злочине, насиље над критичарима, безочне обмане бирача и бројне злоупотре-

бе јудео-милионера, заклоњених испод вела америчке и енглеске демократије: Аргументи др Ђурђевића су необориви:

- Угледни амерички писац Езра Паунд, иако при чистој свести, без суда и кривице затворен је у лудницу - само зато што је храбро укајивао на потчињеност САД интересима јудео-банкарса;

- Гардона Кала, фармера и патриоту, ликвидирали су федерални полицајци зато што је пружао отпор фактичкој, иако скривеној јудео-масонској окупацији Америке, док су његовог недужног сина осудили да доживотно чами у савезној робијашници;

- Рудија Буча Стакна, успешног индустријалца (прераде меса), прогонио је један од бројних јеврејских картела и оклеветао у медијима, да би га судија Јеврејин осудио на робију, после чега су му фабрике затворене, док је јеврејски монопол подигао цене месу;

- Јустас Малинс, песник, историчар и публициста, четрдесет година је прогонијен од ФБИ због објављивања књига о јудео-банкарском криминалу; оца су му претукли, мајку отерали у смрт, а Јустасу - онемогућили нормалан живот;

- Бенџамина Кука, психолога и анти-талмудисту, колеге Јudeјци довели су у беду и прогонили до смрти;

- Више људи је убијено и рањено бомбама које је подметнула Јеврејска одбрамбена лига;

- Милионима Американаца мозак је испран кроз школовање, медије и филмове, тако да 99% њих не верује како у Америци родољуби - страдају!

ОБЕСМИСЛУ АНТИСЕМИТИЗМА И АНТИ-АНТИСЕМИТИЗМА

Стр. 40 цена 3 бода 1996.

Брошура представља расправу поводом књиге *Руђобе и лажи америчке демократије*. Сабрани су текстови повољних приказа у *Вечерњим новосмешима* и *Политичком експресу*, напада представника Јеврејске општине из Београда у листу *Политика*, као и пуни одговори др Ђурђевића на бесмислене оптужбе нападача и њихово занемаривање чињеница.

АМЕРИКА ОПЕТ КОЛОНИЈА

Свеска А: Потајна окупација Америке

Свеска Б: Вашингтон под тоталитарним уљезима

Стр. А - 290, Б - 230; цена А 16, Б 13 бодова 1997.

Обе свеске купљене заједно омогућавају 20% попуста

Генерал Корнволис, побеђени командант британских краљевских трупа, упозорио је Царца Вашингтона, главнокомандујућег америчке војске, да ће се

поражени властодршици ("енглески" јудео-банкарси) вратити да опет завладају Америком. То се и додатило 1913. године, када је на снагу ступио Закон о Банци федералних резерви, којим је контрола новца одузета од Конгреса и предата туђинским финансисјерима.

Конгрес САД је, у суштини, само извршилац стварне, мада скривене туђинске управе, а Председник и други поглавари Беле куће - пукси су послушници тих нехришћанских управљача.

Израелски лоби господари у Вашингтону и вршила по Пентагону. До сада је сусједовао бар тридесета америчких сенатора и народних представника, Мањина од 2,5% Јевреја имаје вољу маси од 97,5% нејевреја у САД и милијарде долара одвлачи у Израел.

Др Ђурђевић преноси дванаест показатеља поробљавања Америке које је објавио пастор Пит Питерс у књизи *Америка поражена*. Др Ђурђевић, тачку по тачку, пореди нацистичку окупацију у Србији (1941-1945) са јудео-банкарском у САД.

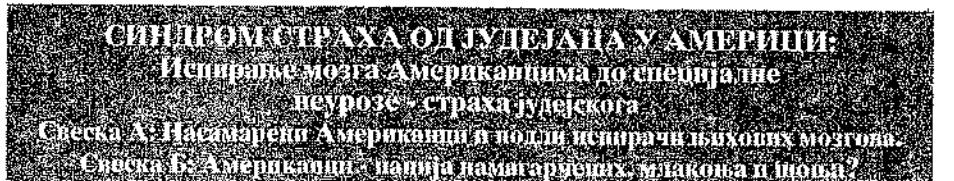
Стр. око 180

у припреми

1998.

Ова збирка објављених и необјављених чланака и "побуњеничких есеја" др Ђурђевића о јудео-масонској владавини у САД, као и о јудаизацији америчког образовања и културе, јавног мора и политици, индустрије и финансија, медија и издаваштва - поткрепљена је мноштвом навода из америчких извора.

Аутор показује јудаизованост западне културе и државних управа кроз чињенице: да Америка није слободна и независна земља, да је Мексико - комунистичка држава коју су успоставили амерички масони и милионери, да су за страдања Польака најодговорнији комунисти - Јudeјци (док је Лех Валенса био само јудејски тројански коњ) и да су терор у румунским комунистичким тамница ма спроводили - Ашкенази, монголски "Јевреји". Исто тако, писац указује на јудејску контролу јавног мишљења и општи страх од Јudeјаца који влада у Америци.

Стр. око 500

у припреми

1998.

Психо-социјална и политичка студија о правим владарима САД, фарисејима/ционистима који су Американцима до те мере испрали мозак - да не примећују нити слуте како се налазе под окупацијом јудео-масонских завојевача.

Библиотека ИЗОПАЧЕНИ АНТИХРИШЋАНИ

САТАНА У САВРЕМЕНОМ ЧОВЕКУ И СВЕТУ

Стр. 88

цена 4 бода

1997.

Ову књигу др Ђурђевић је написао као коаутор са Миром Главуртићем, Србином римокатоличке вероисповести (роман *Псине*). Писци нас подсећају како непријатељ Бога и човека делује и разара прерушен у интелектуалце, политичаре, исихологе, зачетнике "нових" религија и друге безбожне "усрећитеље" човечанства. Заслепљени својим научним знањем, техничким напретком и све вишом технологијом, као и преовлађујућим неверјем и непријатељством према хришћанству - ми и не примећујемо препознатљиве знаке постојања и рада Сатана: криминал, револуције, масовно убијање људи, неморал, распад породице, самоубиства, милионски број абортуса, наркоманија, алкохолизам, малолетна деликвенција и сијасет других овде непоменутих изопачености којима је испуњен овај наш "врли свет", како га је Олдас Хаксли сагледао и назвао.

ПОРНОГРАФИЈА И ТЕЛЕВИЗИЈА: Злочини против духовности у Америни

Стр. око 120

цена 6 бодова

1997.

Др Ђурђевић доказује пајвиши степен међузависности између ширења порнографије и пораста криминала и сексуалног насиља, и то посредством примера из живота и званичних статистичких показатеља. Порнографија данас на Западу представља уносан посао (у питању је обрт који се мери милијардама долара) и уско је повезана са мафијом која живи од људске пропasti.

За америчку телевизију, којом руководе левичари и нихилисти и која систематски заглуђује Американце, аутор мисли да представља средство остварења јудео-антихристовске завере. Као агента дивљаштва и варваризације - сматра је штетном за сваког, а нарочито за децу.

ПЕДЕРСКА БРИГАДА: И перверзијани су христоборци

Стр. око 160

цена 8 бодова

1997.

Хомосексуалци су на Западу, а нарочито у Америци, један од важних одреда за разарање хришћанског морала и поретка. Њихов политички утицај

у САД је у драстичном порасту, а педерски лоби, чак, активно учествује у доношењу неких закона.

Перверзијаци су надмудрили психологе и психијатре, који данас одобравају аномално понашање (сматрајући га "алтернативним" начином живота!) и са "пуно разумевања" се односе према педерским злочинима против деце и омладине.

Аутор нас упознаје са чињеницом да у америчким школама хомосексуалци подучавају децу свом "стилу живота" и да су, штавише, установили и своју "цркву"! Због свега тога, СИДУ и херпес др Ђурђевић сматра Божјом казном за изопачене и распусне.

АБОРТУС Још једна комунистичка вољница смрти

Стр.208

цена 12 бодова

1997.

Из ове књиге сазнајемо да је од законске дозволе побачаја (1973) само у Америци убијено преко *тридесети милиона* нерођених људских бића, непоновљивих и суштаствених личности. У Совјетији, Кини, демократској и комунистичкој Европи - та цифра је вишеструко већа. Главни идеолог слободних побачаја била је једна развратна, чудовишка, сатанизована жена, наркоман, феминиста и присталица тоталитарних политичких теорија.

Др Ђурђевић износи резултате стручних испитивања који показују да фетус *осећа* и грчи се од бола и описује медицинске грозоте побачаја, после којих многе не-мајке осагају телесно и душевно оштећене, а неке и умиру.

Док је за европо-америчке народе, а нарочито за угрожени српски народ, утробно чедоморство равно геноциду - комунистима је абортус средство "демографског планирања", а монструмима из појединих предузећа која се баве производњом козметичких препарата - извор баснословног (мада крвавог) профита, јер за њих посмртни остаци убијених беба представљају репро-материјал.

Предговор је написао др Стојан Адашевић, гинеколог и некадашњи аборцијониста, а сада активиста против абортуса.

ПОЗАЈМЉЕНА БИБЛИОТЕКА

НЕЗНАКОШТВО: НАПРЕДОВАЊЕ УНАЗАД С обесмислу повратка паганству у наше време

Стр. 106

цена 5 бодова

1996.

Ову књигу, која тематски припада библиотеци *Изопачени антихришћани*, објавила је Светосавска књижевна заједница. У њој др Ђурђевић расправља један културни феномен који траје већ скоро шест векова, а који

можемо назвати рестаурацијом античког (многобожачког) погледа на свет или сатанистичком (антихришћанској) диверзијом. За данашњег српског читаоца, идеје које се излажу у овој књизи деловаће као шок. Аутор показује да је обнова паганства, зачета у време ренесансе, не само антихришћанског карактера, већ и да је у односу на человека, схваћеног у духу тада проглашаваног хуманизма, била антихумана.

ЗДРАВА ПСИХОЛОГИЈА ЗА МЛАДЕ СРБЕ И СРПКИЊЕ

Стр. 40 цена 3 бода 1996.

Ова брошура представља последње поглавље студије др Ђурђевића, *Фроловија психологија као сексуална псевдо-религија*. Истовремено, то је и резиме разматрања савремене патогене психологије. Модерна (секуларистичка) психологија у основи је нездрава, јер је лишена Духа Свогог и человека не види какав је он у суштини и дубини. Наводио је научна, а у ствари, атеистичка и хедонистичка, ограничена на человека као биолошки организам. Не уважава дух који человека узноси у орловске висине идеализма и хероизма, који га посвећује Богу и добру, а не потрази за уживавањима, лаким животом, новцем или забавом. Брошура је објављена у издању *Мале народне библиотеке*.

Досадашња издања СВЕТОСАВСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

- 1. ВЕЛИКИ ПОСТ - Св. Јован Кровштатски**
- 2. ОДАБРАНА ДОКУМЕНТА ВАСЕЉЕПСКИХ САБОРА** (приредио: др Радомир Поповић)
- 3. ПРОТИВ ЛАЖНОГ ЈЕДИНСТВА - Александар Каломирос**
- 4. ПРАВОСЛАВЉЕ КАO ПРАВОЖИВЉЕ** (предговор и превод: Братство манастира ХИЛАНДАРА)
стр. 180 цена 10 бодова*
- 5. РАТ И БИБЛИЈА - Св. владика србски Николај Велимировић**
- 6. СРЕБИ У ЈУГОСЛАВИЈИ И ЕВРОПИ - Др Жарко Видовић**
- 7. МОНАХ И МУЧЕНИК - ЈОВАН РАПАЈИЋ**
(приредио: Радослав Браца Павловић)
Стр. 112 цена: 6 бодова
- 8. ЗА ИСТИНОМ - Јован Рапајић**
(приредио: Радослав Браца Павловић)
Стр. 116 цена: 6,5 бодова

* Цене су дате само за још нераспродате наслове.

- 9. АКО ИСПОВЕДАМО ГРЕХЕ СВОЈЕ - Томас Хопко**
Стр. 40 цена: 3 бода
- 10. ПРАВОСЛАВНО БОГОСЛУЖЕЊЕ, СВЕТЕ ТАЈНЕ, ОБИЧАЈИ И МАЛИ МОЛИТВЕНИК**
(превод с руског: Наташа Стојковић и Ђорђе Бакић)
Стр. 42 цена: 3 бода
- 11. МЛАДОСТ И СТРАСТИ - Владимира Димитријевић**
- 12. СВЕТА БЛАЖЕНА КСЕНИЈА ПЕТРОГРАДСКА**
(ЖИТИЈЕ И АКАТИСТ, превод с руског)
- 13. О МОЛИТВИ**
(превод с руског: протојереј Перина Вранић)
- 14. НЕЗНАБОШТВО: НАПРЕДОВАЊЕ УНАЗАД - Др Ратибор Ђурђевић**
Стр. 106 цена: 5 бодова
- 15. РЕЧИ СРПСКОМ НАРОДУ КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР** (из логора Даҳау)
- Св. владика србски Николај Велимировић
Стр. 186 цена: 10 бодова
- 16. ПРАВОСЛАВЉЕ** (Др Матеја Матејић, протојереј-ставрофор)
Стр. 112 цена: 6 бодова
- 17. ЈЕВАНЂЕЉЕ КАО ОСНОВ ЖИВОТА - Григорије Петров**
у припреми

Издања МАЛЕ НАРОДНЕ БИБЛИОТЕКЕ

- 1. Фјодор Достојевски: ЈЕВРЕЈСКО ПИТАЊЕ** (Велики писац о проблему који је данас, после више од 130 година, још актуелнији.)
- 2. Др Ратибор Ђурђевић: ЗДРАВА ПСИХОЛОГИЈА ЗА МЛАДЕ СРБЕ И СРПКИЊЕ**
Стр. 40 цена: 3 бода
- 3. Текс Марс: НОВО ДОБА**
(Паганске, антихристовске јереси и секте у јудео-масонској агресији уненој против хришћанства и Цркве) - у припреми
- 4. ИЛУМИНАТИ, УЈЕДИЊЕЊЕ НАЦИЈЕ И НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК**
(група аутора)
- 5. ПОКРЕТ НОВО ДОБА И НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК** (група аутора, приредио Жељко Симовић)
Стр. 48 цена 3 бода

У припреми су поновљена издања:

6. Владика Николај: ЖЕТВЕ ГОСПОДЊЕ

(Мистичан увид у разлоге Божјег допуштења за милионске жртве у ратовима и револуцијама)

1997.

7. Владика Николај: НАЦИОНАЛИЗАМ СВЕТОГ САВЕ

(Српски народ као Теодул - слуга Божји - смисао нашег народног постојања)

1997.

МАЛА ХРИШЋАНСКА БИБЛИОТЕКА

**СТОПАМА СВЕТИЉЕВА САВЕ: Путопис - Посета манастиру
Хиландару на Светој Гори Атонској**

Стр. 130

цена 7 бодова

друго издање, 1997.

Бора Карапанџић, најпознатији публициста у српском расејању, после 50 година чезнућа посећује (из Америке) највећу српску светињу и описује своје усхићење духовним и културолошким значењем "белог Вилиндара". Репродукције пет икона и слика у боји.

ПИСМА ХРОМОГ ДАБЕ
Превод Р.М. Ђурђевића

Стр. 112

цена 6 бодова

1998.

К.С. Луис, професор књижевности на Оксфордском универзитету, један је од најпопуларнијих хришћанских писаца у англосаксонском свету. У овој алегорији његова духовитост достиже врхунац. Матори ђаво, као инспектор у министарству сатанске пропаганде, пише младом агенту који је тек ступио на рад међу људима - како треба да поступа да би у земаљски и оносветски пакао спровео људе који би се, иначе, могли спасити кроз хришћанство. Сатира и комедија на високом нивоу.

**МАЛА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА
За борбу против антихристовских завера**

Стр. 20

цена 2 бода

1997.

Брошура представља преглед свих списка доктора Ратибора Ђурђевића, као и оних књига које се налазе у припреми за штампу. Направљена је у форми прегледа по библиотекама и насловима за које су, појединачно, изнете основне теме и идеје, као и најсажетији приказ садржаја. Јединствени каталог издања Извдавачког предузећа ИХТУС ХРИШЋАНСКА КЊИГА са детаљним информацијама у вези сваког наслова (број страница, цена, време изласка из штампе итд).

Књиге др Ратибора Ђурђевића на српском језику могу се наручити; уплатом унапред или поуздјем уз попуст од 20% од продајне цене, директно од издавача, ИХК. Попуст од 25% даје се за 10-19, 30% за 20-39, 35% за 40 и више унапред плаћених наручених примерака једног истог наслова. Свештена лица, теологи, богослови, чланови СОЗ - добијају укупан попуст од 25% за сваки примерак наручен преко ИХК.

Цене су за Европу и Југославију у нем. маркама (1 бод = 1.00 DM), а ван Европе у U.S. \$ (1 бод = 1.00 US \$).

Додјавте 10% цене укупне наруџбине за поштарину, 20% за иностранство.

Књиге др Ђурђевића на енглеском језику су описане у брошури A Little Encyclopedia on Antichristic Conspiracies i mogu se naručiti преко: Ichthys Books Distribution, P.O. Box 64, St. Mary's KS 66536 USA.

Цена брошуре: US \$2.00 за наруџбе из USA, US \$3.00 из других земаља. Ова брошура, као и већ поменуте књиге, у Европи се може добити преко наше адресе у Београду:

Ихтус Хришћанска књига
Вељка Петровића 187
тел. 011/509-475
11132 Београд, Југославија

У Америци се књиге на српском језику могу наручити преко: Mr. Bora Karapandžić, 4057 W. 50th St., Cleveland, OH 44144, USA.

FOR ENGLISH- READING PUBLIC

We recommend the following books by Dr. Ray M. Jurjevich:

Pro-American

Patriotic

Pro-Christian

1. THE DARK UNDERSIDE OF AMERICAN DEMOCRACY

Pp. 260 US \$ 16.95, Quality Paperback (QPB) Published 1996.

2. AMERICA RECOLONIZED - Aliens vs. Their American Subjects

Volume A - SILENT INVASION OF AMERICA

Pp. 210 \$ 12.95 (QPB)

Volume B - ALIEN TOTALITARIANS OVER WASHINGTON

Pp. 240 \$ 14.95 (QPB)

Both vols., if bought together: \$? Published 1996.

3. CHRISTIAN REVOLT, LONG OVERDUE

Toward American Freedom from Aliens

Pp. 375 \$ 17.95, QPB

\$24.95, Hardbound (HB)

Published 1990

4. ALIENS AND THE AMERICAN TRAGEDY: Mutinous Essays

Pp. 168. \$11.95, QPB; \$17.99, HB

Published 1991

5. THE F.O.J. SYNDROME IN AMERICA:

Brainwashing of Americans into a Special Neurosis: The Fear of the Jews; A Psychological and Political Inquiry about the Real US Rulers, the Pharisees-Zionists.

Vol. A. Bamboozled Americans and Their Vile Brainwashers

Pp. 300. \$12.95 QPB, \$19.95 HB Published 1987.

Vol. B: Americans: A Nation of Dopes, Sheep and Wimps?

Pp. 360, PB \$14.95 QPB, \$21.95 HB Published 1987.

Both Volumes if bought together, 20% discount: \$22.50 QPB, \$33.50 HB.

6. NATIONAL CHRISTIAN MANIFESTO 1990:

How to Cure Nations Sick with Secularism.

Pp. 96. \$7.95, QPB Published 1990

7. THE WAR ON CHRIST IN AMERICA: The Christian Fortress of America Under Siege; Christophobic Power-Wielders, Media and the Supreme Court in Action

Pp. 537 Price 22.95 HB 1985.

8. A Little Encyclopedia on anti-Christic Conspiracies: Comments and reviews of R. Jurjevich's books already published or in preparation.

pp. 40 3.95\$ Published 1995

Titles 3-6 obtainable at 20% discount. Please add 15% of order for P. & H.

Send your checks or M.O.'s to:

FOR ORDERS FROM THE US: FROM EUROPE AND ELSEWHERE:

Ichthys Books Distribution, Ibtus Christian Books,
P.O. Box 64 Veqka Petrovića 187
St. Mary's, KS 66536 11132 Belgrade, Yugoslavia

Др Ратибор - Рајко М. Ђурђевић

ПРОДОР ЈУДЕО-МАСОНЕРИЈЕ
У РИМОКАТОЛИЧКУ ЦРКВУ

Издавач:
"ИХТУС" Хришћанска књига
Вељка Петровића 187
Тел. 011/509-475

За издавача:
Ратибор М. Ђурђевић

Уредник и лекцијор:
Александар Станковић

Коректор:
Биљана Станковић

Припрема и штампа:
„БИГ штампа”, Београд

Тираж: 500 примерака
Београд, 1997. година

© Сва права придржана
Фонд с. Јована Рапајића

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

23/28

ЂУРЂЕВИЋ, Ратибор М.

Продор јудео-масонерије у Римокатоличку цркву / Ратибор - Рајко М. Ђурђевић. - Београд : Ихтус, хришћанска књига, 1997 (Београд : БИГ штампа). - 293 стр. ; 20 цм. - (Библиотека Хришћанство и антихришћанство) (Општа серија Демонске болести у западној култури : Фројд, Маркс, Скинер и други наказни пагани)

Библиографија: стр. 287-293.

211.5 323.1 (=924) (73) 061.236.6

а) Хришћанство б) Секуларизација ц) Јевреји д) Слободни зидари
ИД=57209612